

GLENN COOPER

SEMNU CRUCII

PRIMUL ROMAN DIN SERIA
CAL DONOVAN

„Incandescent și exploziv.” *James Rollins*

virtual-project.eu

GLENN COOPER

— (Cal Donovan #1) —

SEMNUȚ CRUCII

Original: *Sign of the Cross* (2018)

Traducere din limba engleză:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

Provincia romană Siria, Palestina, 327

Soarele necruțător al Ierusalimului pârjolisise pământul și îl făcuse tare ca piatra. În ciuda căldurii din timpul zilei, muncitorii, cu busturile goale și înarmați cu târnăcoape grele, nu îndrăzneau să rupă ritmul muncii. Doamna se afla prin apropiere, urmărindu-le fiecare mișcare, ascultând sunetele muzicale ale fierului care lovea pământul întărit.

Ea ședea, la umbra cortului, pe un morman de pietriș aplatizat și supraveghea săpăturile. Soldați romani încruntați stăteau de pază la fiecare colț al țarcului deschis. Acești bărbați și camarazii lor, care înconjuraseră locul, nu erau legionari obișnuiți, ci o cohortă de centurioni de elită, aleși chiar de împărat. Nu existau amenințări specifice la adresa doamnei și nici măcar o atmosferă amenințătoare în general. De fapt, cei mai mulți oameni din Ierusalim îi susțineau activitățile și îi apreciau generozitatea față de cei săraci. Dar nu trebuia să lase loc de greșală. Un singur nemulțumit cu o praștie ar fi putut să producă un dezastru. Aceasta era mama împăratului, o împărăteasă puternică.

Flavia Iulia Elena Augusta.

Femeia de rând care devenise consoarta unui împărat, Constantinus Chlorus, și care dăduse naștere altuia, și mai important, pe care istoria va ajunge să-l cunoască drept Constantin cel Mare. Bărbatul care sfidase secole de tradiție romană, măturase zeii și se convertise la creștinism.

Dacă el măturase zeii, atunci Elena fusese mătura.

Atât de îndrăgostită era de această nouă religie creștină încât, la vârsta de aproape optzeci de ani – când cele mai multe femei de viță nobilă, complet senilizate, erau purtate dintr-o cameră într-alta, prin confortabilele vile romane – sprintena Elena făcea pelerinaje în locuri îndepărtate, în căutarea relicvelor lui Iisus.

Ajunsă în orașul sfânt Ierusalim, împreună cu suita sa, uimise

oamenii de rând umblând printre ei, în piețe și biserici, întrebând ce știau de la strămoșii lor despre locul în care se află mormântul lui Iisus și despre Golgota: locul în care fusese răstignit. Istoria transmisă oral era puternică. Trei sute de ani într-o țară atât de veche și de plină de legende nu însemnau decât un grăunte de timp. Acum, la doi ani de la începere, expediția se apropia de final, iar succesul Elenei era uluitor. Construiseră biserici în locul din Betleem unde credea că se născuse Iisus și pe Muntele Măslinilor, locul înălțării sale. Dar aceste descoperiri nu erau decât fleacuri în comparație cu imensa misiune de pe Golgota: zona cel mai des menționată de către localnici ca fiind locul înmormântării lui Iisus. Cu două sute de ani în urmă, împăratul Hadrian începuse reconstrucția Ierusalimului, în urma revoltelor violente și distrugătoare ale evreilor. Pe Golgota, el acoperise terenul cu pământ și ridicase un mare templu închinat lui Venus, și Elenei îi revenise sarcina să distrugă clădirea, piatră cu piatră.

Veneratul episcop Macarie al Ierusalimului era tovarășul de nedespărțit al Elenei, sfătuitoarea spirituală, și el fusese cel care alesese locul pentru săpături, odată ce zona fusese eliberată. O echipă de bărbați cu târnăcoape și lopeți (cea mai mare parte sirieni și greci), conduși de un supraveghetor, un sirian impunător numit Safar, descoperise curând un mormânt vechi, tăiat în piatră în stil evreiesc. Safar îl ajutase pe Macarie să coboare pe o scară în groapa excavată și, când bătrânul episcop revenise alături de Elena, proclamase, în lacrimi, că acesta era adevăratul mormânt al Mântuitorului. După câteva săptămâni, undeva în apropiere, săpătorii descoperiseră trei perechi de bârne de lemn, descompuse și pietrificate. După ce fuseseră scoase din groapă și așezate pentru ca Elena să le cerceteze, ea și Macarie declaraseră cu bucurie că acestea erau crucile lui Hristos și ale celor doi hoți. Dar care dintre ele fusese a lui Hristos?

Macarie propuse o soluție pentru această problemă supărătoare.

Bucăți din cele trei cruci fuseseră duse lângă o femeie bolnavă, care era pe moarte din cauza unor tumori în stomac. La început, una dintre bucățile de lemn fusese așezată în mâna ei. Nu se întâmplase nimic. Nici cea de a doua bucată nu avusese vreun efect. Dar a treia bucată fusese miraculoasă. În timp ce strângea așchia de lemn, pielea femeii își schimbase culoarea din galben în roz, iar umflătura din

burtă se retrăsese. Ea se ridicase, pentru prima oară după multă vreme, și zâmbise.

Găsiseră Sfânta Cruce.

Elena mai avea o singură misiune înainte să-și ia relicvele și să pornească înapoi spre Roma. Ea îi trimise pe săpători înapoi în groapă să găsească și cuiele răstignirii.

— Ar trebui să fie trei, sau patru? îl întrebă ea pe Macarie.

Episcopul se așeză alături de ea în cort.

— Nu știi, doamna mea. Unii călăi preferau să bată cuie separate pentru fiecare gleznă. Alții înfigeau un singur cui în ambele glezne.

— Aș vrea să se grăbească, spuse ea. Sunt femeie bătrână.

Episcopul râse îndatoritor. O auzise spunând lucrul acesta de nenumărate ori.

Jos în groapă, ascuns vederii lor, Safar își supraveghea oamenii cum îndepărtau pământul de sub locul în care găsiseră Sfânta Cruce. Ochii săi ageri observară ceva. Îl împinse într-o parte pe cel mai apropiat muncitor și continuă să sape cu târnăcopul lui. În timp ce săpa, așezat în genunchi, dezveli un cui mare, înnegrit de rugină. Era lung cât palma unui om, cu secțiune pătrată și capul turtit, intact. Era pe punctul să-l tragă afară când privirea i se opri asupra unui alt punct negru, în apropiere, și, curând, descoperi un al doilea cui, ceva mai scurt, cu vârful rupt. Apoi un bărbat aflat la câțiva pași depărtare îl strigă în siriană. Găsiseră încă un cui și, în timp ce Safar săpa în jurul lui, observă încă ceva negru. În curând, descoperiră patru cuie. Ultimului dintre ele îi lipsea jumătate din cap, aparent smuls când fusese bătut sau când fusese scos din cruce.

— Doamna va fi mulțumită, nu-i așa? îl întrebă lucrătorul pe Safar.

— Sunt convins că va fi foarte mulțumită, spuse Safar și ridică privirea către cerul palid. Treaba ei s-a încheiat. Acum ne va părăsi.

— Ne va da niște monede? întrebă lucrătorul.

— O să-mi dea mie o pungă cu bani și, dacă îți ții gura închisă, o să primești o mare parte din ei.

— Să-mi țin gura închisă despre ce?

— Ea va primi doar trei cuie.

— Și al patrulea?

— Acela este al meu, spuse el și arată către ultimul găsit, cel cu

capătul rupt. Am îndurat destule lucrând sub comanda unei femei.

— E împărăteasă.

— Dar tot femeie e. Aceasta e răsplata mea pentru umilință. În afară de asta, este rupt și ne va acuza pe noi că am produs paguba. Eu o să vând relicva. Dacă vorbești, o să mori sărac.

Safar răscoli cu târnăcopul pământul din jurul celui de al patrulea cui până când reuși să-l tragă afară. Îl strânse cu lăcomie între degete, pentru a-i simți consistența, dar deschise pumnul rapid. Simțise niște furnicături în încheietura mâinii, o căldură ușor neplăcută, și băgă rapid cuiul în buzunarul din față al robei sale.

Celălalt lucrător ieși din groapă și alergă spre cortul Elenei.

— Safar a găsit cuiele, maiestate, declară el.

Fața ridată a Elenei se luminează la auzul acestei vești.

— Câte? întrebă ea, în timp ce Safar se apropia. Trei sau patru?

Safar rânji, arătându-și strungăreața.

— Trei, maiestate. Doar trei.

DOI

Asuncion, Paraguay, 1955

Era un băiat sensibil, de unsprezece ani, înclinat să tresară atunci când tatăl său se înfuria, ceea ce îl făcea pe acesta să se enerveze și mai tare.

— Fii bărbat, la naiba! Nu te smiorcăi!

Tatăl lui era ca un vulcan. Când presiunea din interiorul lui depășea limita, erupea. Otto Schneider era un om atât de singuratic, încât nu exista altcineva pe care să se descarce în afară de fiul și soția sa. Dar, pentru fiecare zece dați când îl amenința pe tânărul Lambret pentru vreo abatere reală sau imaginară, îl pocnea o singură dată. Această proporție de unu la zece era atât de nefiresc de precisă, încât tânărul Lambret știa exact când îi venea rândul pentru vânătași și se pregătea pentru asta. Mama lui nu putea suporta pedeapsa corporală, așa că, atunci când devenea iminentă, fugea din cameră, înlăcrimată, și revenea când se termina, ca să-i ofere sărutări și o bucată de prăjitură. Și atunci când ea devenea ținta unei mâini prea grele sau mai rău, fiul îi copia bunătatea și îi aducea dulciuri mamei sale.

— Îl urăsc!

— Nu vrea să fie rău, Lambret. Trebuie să-l iubești. Se află sub o presiune teribilă. A fost general, un om important. Acum, este, ei bine, este tatăl tău. Trebuie să înțelegem.

Băiatul nu era înscris la școală. Tatăl său refuzase să-l lase să învețe spaniolă, pe care el o considera o limbă decăzută și cu cât mai puțini oameni știau că familia din casa modestă era germană, cu atât era mai bine. În țara lor, mama lui fusese profesoară de limbi străine și ea era cea care trata cu lumea aflată dincolo de poarta grădinii. Ea îl pregătea acasă pe Lambret, șase zile pe săptămână, câte cinci ore în fiecare zi și, uneori, chiar mai mult dacă tatăl lui considera că este prea puțin. Pe lângă literatură și cultură germană, băiatul avea constant ore de latină și greacă. Istoria era singurul subiect de care Otto era interesat. Încercările și suferințele rasei ariene erau deosebit

de importante pentru el. Băiatul trebuia să afle adevărul, nu propaganda și rahaturile sioniste. Băiatul se născuse la Berlin, la sfârșitul lui 1944, când războiul mergea din rău în mai rău. Otto îl botezase Lambret, ceea ce, în germana veche, însemna „lumina pământului”, un gest mult prea optimist având în vedere cufundarea în întuneric a Germaniei. Încuiată în biroul tatălui său se afla o fotografie a lui Himmler care îl săruta pe micuțul Lambret pe obraz.

Biroul era sursa unei fascinații nemărginite. De-a lungul anilor petrecuți în casă, băiatul își văzuse tatăl descuind sertarele biroului pentru a admira tot felul de artefacte minunate. Când îl întrebase despre ele, fusese întotdeauna refuzat cu furie, până în momentul în care tatăl lui îi spusese, în sfârșit, că, într-o zi, toate comorile din birou vor fi ale lui.

— Când?

— Când voi fi mort.

— Când va fi asta?

— Destul de curând, dacă nemernicii vor reuși.

Lambret nu știa cine erau acești nemernici, dar se baza, în tăcere, pe ei.

În ultima vreme, când tatăl lui își făcea somnul de după-amiază, iar mama lui pregătea cina, băiatul ceda curiozității și făcea incursiuni prin cameră pentru a căuta cheia sertarului. Era o cameră mare, cu multe posibile ascunzători. Erau sute de cărți, scrumiere, suporturi de pipe, halbe de bere decorative sau cu însemnele regimentului și o grămadă de nimicuri. Exista și posibilitatea ca tatăl său să țină cheia la el. Dar Lambret nu se descuraja. Nu petrecea mai mult de cinci minute în fiecare zi în căutările lui pe furiș. Dacă ar fi fost descoperit cotrobăind prin camera interzisă, consecințele ar fi fost dezastruoase.

Lambret încercă din nou. Privind des spre pendula de pe șemineul din birou, ca să nu piardă noțiunea timpului, băiatul se uită dedesubtul și în interiorul fiecărei halbe de bere, deși mai făcuse asta și înainte. Un câine din vecini începu să latre. Pendula bătu o dată la și jumătate. Îi trecu prin minte că nu cercetase niciodată ceasul. Trase un scaun, se cățăra pe el, ridică ceasul acoperit cu o cupolă de sticlă și îl așeză pe birou. Pe postamentul de aramă scria ceva: o inscripție

onorifică pentru tatăl lui din partea regimentului și o zvastică incrustată cu rubine mici. Ridică ceasul și se uită sub el. Acolo, prinsă cu o curelușă de piele, se afla cheia mult dorită.

Câinele lătră din nou.

Tremurând, băiatul luă cheia și o introduse în gaura de la sertarul de sus. O întoarse și auzi un sunet plăcut în timp ce sertarele laterale se deschiseră. În depărtare, o auzi pe mama lui așezând o oală grea pe aragaz. Mai avea doar jumătate din timpul de explorare. Se duse direct la sertarul cel mai de jos, din dreapta. Acela din care îl văzuse pe tatăl său cum scosese, cu mult timp în urmă, un artefact care-i înfierbântase imaginația până în ziua de astăzi. Înăuntru se afla un singur obiect, învelit în catifea verde.

Era greu.

Se așeză pe scaunul tatălui său, îl așeză pe birou și îl dezveli încet.

Era exact așa cum și-l amintea.

Sulița avea șaiszeci de centimetri lungime, de la vârful ascuțit până la înmănușare, iar partea cea mai lată măsura cinci centimetri. Oțelul era întunecat, aproape negru. Băiatul era fascinat de greutatea și de ornamentele lui. O folie subțire de aur bătut, atât de strălucitoare încât îi lua ochii, era înfășurată în jurul secțiunii mediane a lamei. Deasupra foi de aur, o țepușă neagră, subțire, era prinsă într-o gaură făcută în oțel, cu patru spirale separate de fire subțiri de argint, bine strânse. Sulița părea să fie întruchiparea puterii fizice și, când băiatul o luă în mâinile lui micuțe, aproape că-i putu simți puterea distructivă.

— Ce faci acolo?

Lambret aproape că scăpă arma.

Tatăl lui stătea în ușă, cu picioarele goale.

— Îmi pare rău, se bălbâi băiatul.

— Știi că urmează fii aspru pedepsit, nu-i așa?

Lambret știa că îl aștepta o bătaie și avea să fie una foarte rea. Dar ceva nu se potrivea. Tatăl lui era mult prea calm pentru aceste împrejurări și asta îl tulbură și mai tare pe băiat.

Avea gura atât de uscată, încât abia dacă putea articula cuvintele.

— Știu.

— Am auzit câinele lătrând, spuse tatăl lui, absent, pășind în

cameră.

Pentru o clipă, Lambret se gândi să se apere cu obiectul pe care-l ținea în mâini.

— Știi ce este asta?

— O sulică?

— O lance, de fapt. Vârful unei lănci romane. Este o replică. Știi ce înseamnă asta?

— Că nu este adevărată?

— Este destul de adevărată. Înseamnă că nu este originală, dar este destul de specială. Este o replică după Lancea lui Longinus, pe care unii o numesc și Lancea Destinului. Ai auzit vreodată de ea?

Băiatul clătină din cap.

— Longinus a fost soldatul roman care și-a folosit lancea ca să-lucidă pe Iisus, când se afla pe cruce. Creștinii spun că lancea este sfântă.

— Și este?

— Nu știu asta, dar are anumite puteri. Cea adevărată, adică.

Lambret se simți încurajat de fluiditatea conversației. De obicei, pedeapsa era precedată de câteva serii scurte de strigăte și înjurături.

— De unde o ai?

— Mi-a fost dată, în ultimele zile ale războiului, de către Heinrich Himmler, personal. Știi cine a fost el, nu-i așa?

— Da.

— Himmler avea adevărata Lance Sfântă, dar era prea valoroasă ca să o țină la vedere, așa că a comandat această replică la un faimos făuritor de săbii japonez, care a venit în Germania tocmai de la Kyoto. La sfârșitul războiului, Himmler mi-a dat-o mie, pentru serviciile aduse Reichului. A fost un moment înălțător.

— Unde se află cea adevărată?

— A, vom avea această discuție atunci când vei fi mult mai mare. Am mari speranțe pentru tine, Lambret. Sper că te vei ridica la înălțimea numelui tău și vei readuce lumina și speranța în sărmana noastră patrie. Cred că este destinul tău ca într-o zi să găsești...

Din bucătărie se auzi un țipăt scurt. Auzind-o pe mama lui plângând, băiatul scăpă vârful sulice pe covor.

Otto Schneider alergă la fereastra biroului și dădu perdelele la o

parte. Pe trotuar aștepta un sedan negru.

Lambret auzi pași grei care tropăiau pe hol.

Tatăl lui scui pă cuvintele.

— Porci israelieni. În sfârșit, s-a întâmplat, zise el, străbătând distanța de la fereastră până la birou din doi pași. Deschise sertarul din centru și luă un pistol mic și negru, același model de Walther pe care îl folosisese și Hitler pentru el însuși. Lambret îl văzu cum își ridică pistolul la tâmplă.

— Tată?

— Nu te uita în altă parte! strigă tatăl său. Nu vreau să privești în altă parte! Asta o să te transforme în bărbat!

Ușa biroului se trânti de perete și cineva strigă: „Nu!”

Lambret făcu așa cum i se spusese și îl văzu pe tatăl său zburându-și creierii.

TREI

Abruzzo, Italia, în zilele noastre

Tânărul preot Giovanni Bernardino se trezi din somnul de după-amiază, ud de sudoare. Obloanele erau trase și camera lui era întunecată și neplăcut de caldă, în ciuda ventilatorului care se învârtea pe masă. Chiar și simplul gest de a-și aprinde lampa de pe noptieră devenise dificil. Deja se învățase să se dea jos din pat fără să-și folosească mâinile, dându-și picioarele jos cu viteză și folosindu-se de inerție ca să se ridice. Odată ridicat, își verifică, ezitant, încheieturile bandajate cu tifon. Erau pătate cu sânge proaspăt. Încându-și lacrimile, își împreună cu grijă palmele și își plecă fruntea pentru rugăciune.

Sângerarea dureroasă începuse în urmă cu o lună. Până acum reușise să o ascundă de noii săi enoriași din orașul medieval Monte Sulla, dar se temea că va fi descoperit și obligat să consulte un medic. Călugărițele și câțiva enoriași observaseră deja că dispoziția jovială pe care o afișase la sosire devenise amară și începuseră să bârfească. Era supărat de ceva? Se îndoia de sine însuși, așa cum se întâmpla cu mulți tineri în zilele de început ale preoției? Sau era ceva ce îl deranja la noii lui frați și surori?

Casa preotului se afla chiar dincolo de piață, față în față cu vechea biserică Santa Croce. Camera lui mică avea baie proprie și, acolo, după ce își trase pantalonii negri, își desfăcu, încet, bandajele. Nu-i plăcea să se uite la răni. Erau adânci și însângerate, de diametrul unei monede de doi euro. Aplică o alifie și apoi le înfășură la loc, folosind ultimul bandaj curat pe care îl mai avea. Va trebui să-și mai ia de la farmacie în după-amiaza aceasta. Farmacistul făcuse un comentariu despre nevoia lui de atât de mult bandaje: „Faceți o mumie, părinte?” Se temea de aceste întrebări, dar ce putea să facă? Nu le putea cere maicilor Theresa și Vera să-i cumpere ele.

În ciuda căldurii, fusese nevoit să renunțe la haina clericală cu mâneci scurte, în favoarea uneia cu mâneci lungi. Își trase una peste

maiou și începu lenta și dificila sarcină de a o încheia. Când termină, își puse gulerul clerical și tresări.

Viziunea începu la fel de brusc și de neașteptat ca întotdeauna. De când îi apăruseră rănile, nu trecuse nicio zi fără cel puțin una. Aceasta era a doua de la micul dejun. Ajunsese să se bucure de aceste momente din mai multe motive, dintre care unul era dispariția durerii. Închise ochii strâns și își lăsă brațele să atârne, îngăduind viziunii să-l cuprindă, să treacă prin el.

Fața i se împlânzi și șopti: „Da, da, da, da”.

Exact în același moment, Irene Berardino făcea cumpărături în centrul orașului Francavilla al Mare, la vreo nouăzeci de kilometri spre est de Monte Sulla, pe coasta Mării Adriatice.

Cărând o pungă grea, de plastic, plină, părăsi aerul răcoros din supermarket și ieși în umezeala încinsă de pe Viale Nettuno. Tocmai pornise spre apartamentul pe care-l împărțea cu mama ei când înțepeni în loc uitându-se la bărbatul care tocmai intra într-un magazin. La început se gândi că schimbarea bruscă de temperatură o afectase și mintea îi juca feste, dar nu-i luă prea mult ca să-și dea seama că vederea nu o înșela.

Nimeni nu arăta la fel ca fratele ei și acesta se afla în magazinul lui favorit de înghețată.

Era ușor de observat, pentru că era mai înalt de un metru optzeci, plinuț, cu părul negru tuns scurt, cu linia superioară a părului în formă de V și perciuni retro. Și apoi erau picioarele, atât de mari încât toată copilăria fusese tachinat pe tema asta. „Ce sunt alea, încălțări sau bărci?”, obișnuiau să strige copiii. Și, desigur, era gulerul lui de preot.

— Giovanni! strigă ea, când ușa se închise în urma lui.

Merse grăbită în josul străzii și se uită prin geamul magazinului. Proprietarul se afla în spatele tejghelei și punea în pahare de plastic înghețată cu fulgi de ciocolată pentru o femeie și cei doi copii ai ei. Nici urmă de Giovanni.

Deschise ușa și intră.

— Mă scuzați, spuse ea. Unde s-a dus preotul?

— Ce preot? întrebă proprietarul magazinului.

— Cel care tocmai a intrat.

- N-am văzut niciun preot.
- Îmi pare rău, zise Irene. Tocmai l-am văzut intrând. Femeia se uită la ea pe deasupra ochelarilor.
- N-a intrat nimeni, spuse ea.
- Este imposibil, zise Irene. Există o toaletă sau o ușă în spate?
- Numai în spatele teighelei, spuse proprietarul, iritat. Nu a intrat nimeni. Acum, vreți înghețată sau plecați?

PATRU

Cambridge, Massachusetts, trei luni mai târziu

Adversarul său era cu douăzeci și cinci de ani mai tânăr decât el; o perlă a Harvard Boxing Club, unde cei mai mulți dintre membri nu își puseseră niciodată o pereche de mănuși de box înainte să se alătore clubului. Puștiul, venit din Louisiana, era excepția. Participase vreo doi ani la Junior Golden Gloves, în timpul liceului, și era căpitanul clubului.

Cal Donovan se mai antrenase cu el înainte, dar nu în ultima vreme. Fusese un an aglomerat. Cu o groază de cursuri, cu scrisul și cu angajamentele pentru conferințe, timpul lui Cal pentru sala de sport avusese de suferit.

— Nu prea v-am mai văzut pe aici în ultima vreme, îi strigă puștiul când îl văzu urcând în ring.

— M-am antrenat în secret, spuse Cal și își lovi mânușile una de alta.

Ringul de box fusese ridicat într-un cort, în Science Center Plaza din cadrul universității. Era noaptea anuală de lupte a clubului, și studenții curioși intraseră în cort, ocupaseră locuri și, pe măsură ce atmosfera serii se încălzea, se alăturau huiduielilor și țipetelor cerute de ocazie.

Clubul era o ciudățenie sportivă prin faptul că-și atrăgea membrii atât din rândul studenților, cât al corpului didactic, deși, în ultimii ani, Cal fusese singurul membru din corpul didactic. Boxase pentru prima dată în timpul scurtului stagiu în armată, înainte să ajungă la concluzia că, poate, până la urmă, colegiul nu era o idee chiar așa de rea. De-a lungul timpului, folosise sportul ca pe o modalitate de a se elibera de tensiune, dar nu toată lumea considera, inclusiv tânărul său asistent din colț, că asta este o idee foarte bună.

Joe Murphy avea un accent de irlandez pur din Galway abia coborât din avion.

— Uită-te la el cât e de mare, spuse Joe, privindu-l pe puști cum

dansează și cum dă o serie de lovituri în aer. Este și rapid. Cred că ar trebui să abandonezi.

— Nu te prea pricepi la discursuri motivaționale, spuse Cal. Fă ceva util și unge-mă cu niște Vaseline.

— Unde să te ung?

— Pe sprâncene, Joe. Ai văzut vreodată un meci de box?

— Nici măcar unul. Cum poate să ajungă la sprâncene prin cască?

— Ai fi surprins.

Murphy îndeplini sarcina, ieși din ring și apucă un prosop.

— Ce vrei să faci cu ăla? întrebă Cal.

— Mă pregătesc de abandon. Prosopul este semnul, nu-i așa?

Crainicul, un antrenor de la departamentul de sport de la Harvard, care era și antrenorul clubului, apucă microfonul.

— În regulă, doamnelor și domnilor. Aceasta este ultima luptă din programul nostru, la categoria 80 de kilograme. În pantaloni vișinii, direct din Baton Rouge, să auzim ovațiile pentru căpitanul clubului și student în ultimul an, Jason „Kid Bayou” Moran.

Urale puternice se auziră din zona în care se afla un grup de prieteni ai lui Moran de la Adams House.

— Și în pantaloni albaștri, cu siguranță cel mai neobișnuit membru al clubului nostru, din Cambridge, să auzim uralele pentru Calvin „Spintecătorul” Donovan, profesor de istoria religiilor și arheologie la Facultatea de Teologie de la Harvard! Ce ziceți, să vă aud din toți răunchii!

Nu se auziră decât câteva aplauze politicoase, însă o femeie așezată cu câteva rânduri mai în spate strigă.

— Dă-i bătaie, Cal!

Cal se întoarse spre ea și făcu o plecăciune adâncă.

— Îl cunoști? o întrebă o altă femeie care o însoțea.

— O, da, îl cunosc.

— Îl cunoști sau *îl cunoști?* insistă ea.

— Ambele, de fapt. Am fost împreună în urmă cu câțiva ani.

— Trecut. Trecutul este bun. Arată splendid. Este combinat?

— Din câte știu eu, nu, dar lucrurile nu sunt întotdeauna clare când vine vorba despre Cal.

— Câți ani are?

— Nu știi, vreo patruzeci și cinci.

— Cei mai mulți tipi pe care-i cunosc de vârsta asta arată ca niște popice. Ce abdomen are! Mi-l prezinți?

— Cu o singură condiție.

— Care?

— Să-mi promiți că nu mă vei urî mai târziu pentru asta.

După ce Cal și Jason primiră instrucțiunile de la arbitru, puștiul își scoase pe jumătate proteza dentară cu limba și spuse:

— Văd că ai un preot în colț. Perfect. Apoi o supse expert, așezând-o înapoi la locul ei.

Cal se temu că și-ar putea pierde proteza pe saltea dacă ar încerca aceeași manevră, așa că se mulțumi să zâmbească și să mormăie. Înapoi în colțul lui, părintele Murphy strigă spre el:

— Stai departe de stânga lui și dacă tot faci asta, stai departe și de dreapta lui.

La sunetul clopotului, puștiul se lansă și îl așteptă pe Cal să ajungă în centrul ringului. Acolo, fu întâmpinat de o serie de lovituri scurte de stânga, din care jumătate îi atinseră fața. Casca lui Cal absorbi loviturile cu ușurință, dar nu același lucru se putu spune și despre directa de dreapta primită în bărbie. Pe aceea o simți până în tălpi.

Cal se retrase, dar puștiul îl urmări, dându-i o stângă în față și pregătindu-se pentru o altă lovitură de dreapta.

Cal se gândi că era momentul să înceteze să mai fie sacul de antrenament al puștiului și încercă o combinație rapidă stânga-dreapta, dar se împiedică în pantofii măsura 47 ai lui Jason și ateriză pe saltea, mai întâi cu șoldul.

— A alunecat, strigă arbitrul și îl împinse pe puști mai departe în timp ce Cal se ridică.

— De ce dracu' n-ai rămas jos, strigă Murphy.

Era imposibil să-i arate preotului degetul mijlociu, din interiorul mânușii de box. Când se reluă lupta, Cal mai încasă câteva lovituri în cap și abia reuși să trimită un upercut amărât când puștiul se aplecă spre el. Îl nimeri în frunte, dar asta nu păru să-l încetinească. Gâfâind din cauza efortului, Cal se gândi să aștepte să se scurgă timpul și să încerce să nu mai încaseze și alte lovituri, dar Jason nu avea de gând să-l lase să scape. Continuă să forțeze, lansând combinații eficiente

spre fața lui, cu alonja lui superioară. Cal începea să amețească. Ar fi putut să cadă la podea sau să încerce altceva. Capul puștiului era prea departe, dar burta lui era în raza de acțiune. Așa că porni lansat și îl nimeri pe Jason cu un croșeu puternic de dreapta în stomac, exact când se auzi clopotul.

Murphy îl aștepta în colț cu un scăunel, o sticlă cu apă și o găleată pentru scuipat.

— Să fiu sincer, nu suport să privesc asta, spuse el și turnă niște apă în gura lui Cal. Nu mi-am închipuit că va fi așa de violent.

— Nu știai că boxul este violent? îl tachină Cal.

— Nu m-am gândit niciodată că varianta de colegiu ar fi, cred.

— Vezi aia, întrebă Cal și privi către colțul opus.

— Ce să văd?

— Îl freacă pe stomac. Cred că l-am lovit destul de rău. E un pic pufos acolo. Probabil că face ca toți cei din anii terminali, bea bere și mănâncă prea multă pâine și paste.

— Vrei să încetezi să te referi la dieta mea într-un mod atât de depreciativ?

— O să încerc ceva. Dacă nu funcționează, o să am nevoie de transport la spitalul din Cambridge.

Gulerul clerical al lui Murphy se strâmbase așa că și-l aranjă.

— Nu știam cât de variate vor fi îndatoririle mele față de tine în calitate de doctorand.

Când clopotul sună pentru a doua repriză, Cal îl lăsă pe puști să vină spre el. Adoptă o atitudine pur defensivă: aplecat mult de mijloc, cu mânușile ridicate în dreptul feței și folosindu-și antebrațele și coatele pentru a-și proteja abdomenul. Adversarul lui mușcă momeala și se apropie, aruncând o furtună de upercuturi în mânușile lui Cal, încercând să le depărteze și să ajungă la față.

Cal primi loviturile în mânuși timp de vreo treizeci de secunde, până când simți că puștiul pierde din avânt. Atunci, când acesta își coborî mâna dreaptă mai mult pentru a-și lua avânt pentru un upercut, Cal îl lovi cu un croșeu fulgerător de dreapta în stomac.

Puștiul icni își lăsă, pentru o clipă, amândouă mâinile moi. Cal continuă cu o stângă în același loc, o dreaptă puternică și încă o stângă. Puștiul icni din nou și se retrase cu o privire sticloasă. Cal nu-l

urmări. Înainte ca arbitrul să poată reacționa, proteza dentară a puștiului sări afară, urmată de ceea ce mâncase la prânz.

Amicii de la Adams House începură să urle spre băiat și să arunce în ring cu programul mototolit.

Acela fu momentul în care arbitrul interveni și opri lupta, ridicând brațul lui Cal în semn de victorie. Cal se duse la puști și își puse brațul în jurul umerilor lui căzuți.

— Bună luptă, Jason. Mă bucur că vei absolvi, așa că nu există riscul unei revanșe.

Murphy se urcă în ring și își felicită mentorul.

— Bună treabă, profesore. Faci cinste acestui sport extrem de tulburător.

Cal arată spre mizeria din centrul ringului.

— Ți-am spus că puștiul mănâncă prea multe paste.

Cal își desfăcea bandajele de pe mâini, pe un scaun din primul rând, când cele două femei se apropiară de el.

— Impresionant, Cal. Fosta lui iubită era profesor asistent de antropologie.

— Hei, Cary, zâmbi el. Am avut noroc.

— Țta ești tu. Un tip norocos. Aș vrea să-ți prezint o prietenă. Deborah tocmai s-a alăturat corpului didactic, la catedra de chimie.

— Bună, spuse Deborah, cu entuziasm.

— Ei bine, treaba mea aici s-a încheiat, spuse Cary, fluturând din mână. Vă las singuri.

— Țta este un fel de aranjament? întrebă Cal în timp ce continuă să-și desfacă bandajele.

— Ceva de genul ăsta. Sunt nouă în oraș. Trebuie să fiu ceva mai agresivă ca să cunosc oameni interesanți.

Era puțin cam prea americană și prea plinuță pentru gusturile lui, dar îi plăcu vioiciunea ei.

— Ei bine, nu știu prea multe despre catedra de chimie, dar, cu siguranță, pot să-ți ofer câteva ponturi general valabile pentru supraviețuire în mediul academic. Prânz, mâine. La clubul corpului didactic?

— Unde este clubul corpului didactic?

— Ești chiar începătoare, nu-i așa? Vin să te iau la prânz din fața

laboratorului Mallinckrodt.

Prânzul la clubul corpului didactic, o încăpere luminoasă, de o eleganță subapreciată, era în stil bufet suedez. După ce Cal și Deborah își umplură farfuriile, se întoarseră la masa lor de două persoane, aflată lângă fereastră.

Chelnerul le oferi o selecție de vinuri, dar ea îi spuse că nu bea alcool.

— Eu beau, spuse Cal și comandă un vin alb.

— Cary mi-a spus că îți cam place să le dai pe gât.

— Ce altceva ți-a mai spus Cary?

— Mi-a spus că ea s-a despărțit de tine, nu invers.

— Până aici este un martor fidel al istoriei.

— Nu i-am pus prea multe întrebări, spuse ea. Prefer să-mi dau seama singură de caracterul oamenilor.

— Admirabil.

— Am căutat despre tine, totuși. Numai informații concrete.

— N-ai verificat și cazierul?

— Pentru asta este nevoie de un cod numeric personal.

— Și ce ai dezgropat?

— Nimic care să mă surprindă. Unul dintre cei mai tineri profesori titulari din istoria Harvardului...

— Al cincisprezecelea cel mai tânăr. Dar cine stă să numere? Dacă n-aș fi pierdut vremea doi ani în armată, aș fi fost al unsprezecelea.

— Cursul tău de Istoria Religiiilor este unul dintre cele mai populare de la universitate.

— La mine se promovează ușor.

— Ai mai mult de douăzeci de cărți și trei sute de articole publicate.

— Un creier leneș este atelierul diavolului.

— Ești rapid la replici.

— Era și asta pe pagina mea de Wikipedia?

— Nu, este o observație personală. De ce armată, dacă nu te deranjează că întreb?

— Actul de rebeliune al unui tânăr de optsprezece ani. Am avut, să spunem așa, o copilărie interesantă. Părinții mei au avut o căsătorie

deschisă și, dacă ai putea crede că era boemă și sofisticată, pentru mine a fost un haos cu tot felul de ciudați care intrau și ieșeau din viața noastră și ne perturbau liniștea. Tatăl meu a fost Walter Donovan, al optulea cel mai tânăr profesor de la Harvard, un catolic irlandez din Boston. Mama a fost o evreică din Upper East Side, din Manhattan. El a avut prioritate la numele meu de familie. Ea a avut dreptul să-mi aleagă numele din mijloc, Abraham. Într-un rar compromis, mi-au ales numele mic, protestant, Calvin.

— Cary mi-a spus că inițialele tale spun totul. CAD.

— Nu este o observație originală.

— Cum ai scăpat din armată după numai doi ani?

— Poveste lungă, dar mi-am pocnit sergentul. Ar fi trebuit să fiu dezonorat și dat afară, dar tatăl meu l-a convins pe senatorul nostru să facă o magie. Harvard m-a primit oricum înapoi, datorită tatălui meu. Dar destul despre mine. Mergi des pe la meciuri de box?

— Asta a fost primul. Cary s-a gândit că ar fi interesant.

— Și a fost?

— Aș spune că da.

Ea era un proaspăt profesor asistent care-și făcuse cea mai mare parte a pregătirii la Penn. Se apropia sfârșitul anului universitar și plănuia să-și petreacă vara aranjându-și laboratorul și lucrând la notițele pentru primul curs pe care urma să-l susțină, în toamnă. Era pornită să-și obțină titularizarea și avea un milion de întrebări despre procesul de titularizare al universității. Sări peste desert; el își luă o porție, cu vârf, de budincă. Când își terminară cafelele, el îi spuse că trebuia să se întoarcă la birou.

— A fost amuzant, spuse ea.

El fu de acord.

— O să fii pe aici, vara asta?

— O parte din ea. De obicei fac muncă de teren, dar acum am un termen de predare pentru o carte. Probabil că o să-mi petrec obișnuita lună la Roma.

— Sună minunat, zise ea luând o carte de vizită din geantă și scriind numărul de telefon pe spate. Dacă ești prin preajmă și vrei să ieșim la un moment dat să bem ceva, spuse ea.

El o băgă într-un buzunar al hainei sale sport, cu un zâmbet șiret.

— Credeam că nu bei.

— Cary m-a avertizat că dacă încep să mă văd cu tine, probabil că o să mă apuc.

Divinity Hall era cea mai veche clădire de la Harvard, din afara izolatei Harvard Yard. Construită în 1826, fațada ei dreaptă, din cărămidă roșie, era o mărturie a subestimării protestantismului. În istoria sa despre Facultatea de Teologie, George Huntston Williams scria că studenții la teologie trebuiau să fie găzduiți separat de ceilalți studenți pentru cazul în care „ar bea mai mult din spiritul universității decât din spiritul profesiei lor”. În ceea ce-l privea pe Cal, clădirea era amplasată perfect. Nu avea decât să coboare treptele de granit și să traverseze Divinity Avenue pentru a intra în cea de a doua casă a lui, Muzeul Peabody de Arheologie și Etnologie.

Biroul lui era excesiv de curat. Cărțile care nu mai încăpeau în rafturi erau stivuite vertical, în teancuri perfecte, pe birou și pe dulapurile din jur. Pe birou se afla un laptop, deschis la capitolul la care lucra, din noua sa carte despre sfântul Toma d’Aquino, iar cursorul clipea pe cuvântul Dumnezeu. Pe podea erau așezate cutii cu fișe care conțineau notele lui de documentare. Cal era meticulos. Tehnicile lui de luat note erau o revenire la era de dinaintea computerelor, la epoca notelor făcute cu stiloul pe fișe. Când venea momentul să scrie o carte, fișele erau amestecate și aranjate și astfel apărea capitolul. Era felul în care văzuse că-și făcea documentarea tatălui și, chiar și în ziua de azi, folosea stilourile Montblanc ale acestuia.

Părintele Murphy se așeză în fața lui Cal, pentru analiza săptămânală a tezei sale, un interogatoriu binevoitor prin care intenționa să-l mențină pe tânărul preot pe direcția bună pentru a-și termina disertația pentru doctorat, de anul viitor. Subiectul lui era o examinare a lucrărilor papei Grigore, unul dintre primii cronicari ai Sfântului Benedict. Aplecat asupra celui mai recent capitol al lui Murphy, Cal îl trimise să cerceteze o traducere latină a uneia dintre scrisorile papale existente ale lui Grigore.

— Cred că lași în umbră semnificația ei ca să se potrivească tezei tale, îi reproșă el.

— De fapt, nu cred că fac asta, spuse Murphy, defensiv, înainte de a admite că, poate, făcea exact asta.

Una dintre secretarele departamentului ciocăni la ușă.

— Sunt într-o întâlnire, spuse Cal.

Femeia părea fâstâcită.

— Îmi pare rău, profesore, dar este cardinalul.

— Care dintre ei? Sunt două sute nouăsprezece.

— Cardinalul da Silva.

Cardinalul de Boston era un vechi prieten al lui Cal și Murphy își adună hârțiile, conștient că era pe cale să fie dat afară. Cal se uită la telefonul de pe birou. Niciuna dintre linii nu clipea.

— Ei bine, nu-l putem lăsa să aștepte, spuse Cal. Fă-mi legătura.

— Nu este la telefon, spuse ea, este aici. A zis că îi pare rău să dea buzna astfel, dar este urgent.

— Eu tocmai plecam, spuse Murphy.

— Nu vrei să-l cunoști? întrebă Cal.

— O să fac o plecăciune adâncă în drum spre ieșire. Asta va fi de ajuns.

— N-o să ajungi niciodată episcop cu această atitudine.

— Nu este pe lista mea de priorități.

Cardinalul intră și îl salută cu căldură pe Cal, cu o bătaie pe umăr. Era scund și rotofei. Pelerina lui neagră, care flutura, și eșarfa stacojie alcătuiau veșmântul perfect care să-i ascundă dragostea pentru mâncare. Era încoronat de un *zucchetto*¹ roșu aprins, mulat pe capul lui mare și chel.

— Frumos din partea ta să mă primești pe neaunțate, spuse el și își trase scaunul pe care stătuse Murphy.

— *Minha casa é sua casa*², spuse Cal. Accentul lui portughez era prost, dar cardinalul aprecie efortul.

— Este ceva ce nu știi? se plânse cardinalul.

— Sunt ignorant în legătură cu mai multe lucruri decât sunt dispus să admit, spuse Cal. Cu ce pot să-ți fiu de folos astăzi?

— Ei bine, nu am obiceiul să apar neinvitat în birourile oamenilor, mai ales al cuiva așa de ocupat ca tine. Dar s-a întâmplat să fiu la

¹ Zucchetto – pălărie ecleziastică, mică, care se așază pe vârful capului (n. tr.).

² Casa mea e și a ta (tr. lb. portugheză).

Cambridge astăzi și, de asemenea, s-a întâmplat să am o treabă urgentă de discutat cu tine.

Cal îl întâlnise prima dată pe da Silva, cu mulți ani în urmă, pe când era episcop al orașului foarte portughez Fall River. Făcuseră parte dintr-o comisie care dezbătea poziția Bisericii față de femei și liturghie, se contraseră amical pe scenă și din acel moment deveniseră repede prieteni. Cal îi stătuse alături când fusese promovat arhiepiscop al arhidiecezei Boston și îl însoțise la Roma când da Silva primise pălăria roșie din partea papei.

— Ce anume te-a adus în frumosul nostru oraș? întrebă Cal.

— O împrejurare tristă. Un enoriaș drag se află în spital, pe moarte. Este din satul meu, din Azore. Faptul că eu, personal, i-am dat ultima împărtășanie a adus alinare familiei.

— Frumos din partea ta.

— Când mă pregăteam să plec de la birou, mi-a telefonat Sfântul Părinte. El mă sună rareori direct, așa că am știut că trebuie să fie ceva important. În legătură cu tine.

Cal clipi, șocat.

— Cu mine?

— Da, a solicitat în mod specific ajutorul tău, într-o chestiune delicată.

— Nu știam că a auzit de mine. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— E un tip destul de citit, să știi. Un om curios, intelectual. Cardinalul se ridică din scaun și puse degetul arătător pe cotorul unei cărți din raft. Acesta este motivul pentru care te vrea pe tine.

Cartea era unul dintre exemplarele lucrării lui Cal, *Rănile sfinte. O istorie a stigmatelor din Evul Mediu până în prezent*.

— A citit-o? întrebă Cal, neîncrezător.

— Se pare că da. A lăudat-o. Spune că o consideră foarte echilibrată și sensibilă. Mi-a cerut ajutorul să te contacteze și a fost încântat să afle că nu numai că te cunosc, dar și că suntem prieteni.

— Sunt flatat și ascult.

— Ai auzit de povestea preotului italian care pretinde că are stigmat la încheieturile mâinilor?

— Giovanni Berardino. Desigur.

Da Silva bătu din palmele grăsuțe.

— Vezi, tu chiar le știi pe toate.

— Cazul lui e domeniul meu. Am pe undeva un dosar cu articole din ziarele italiene. Dacă îmi voi revizui vreodată cartea despre stigmatate, va trebui să fac ceva documentare în cazul lui. De ce este asta un subiect de interes pentru papă?

— În cele câteva luni de când stigmatetele lui au ajuns la cunoștința publicului, pelerini și turiști s-au îngrămădit în micul oraș al preotului. Aparent, situația a scăpat rapid de sub control. Enoriașii obișnuiți nu pot prinde locuri la slujbă. Poliția locală și oficialii orașului sunt copleșiți de mulțimi, în special duminicile, iar Vaticanul este bombardat de ziariști care vor să afle poziția Bisericii în această chestiune.

— M-aș fi gândit că Biserica va face ceea ce face întotdeauna în astfel de situații – să convoace Comisia pentru Miracole și să ia o decizie.

— Sfântul Părinte simte nevoia unui pas intermediar, într-un caz atât de mediatizat. Comisia pentru Miracole ar putea să aibă nevoie de luni de zile sau ani ca să ajungă la o concluzie. El consideră că tu ai credibilitatea și perspectiva istorică și teologică adecvată ca să realizezi o investigație rapidă și discretă, care să excludă cea mai evidentă concluzie.

— Cum că preotul ăla este un șarlatan.

Cardinalul dădu din cap.

— Dacă tânărul preot își provoacă singur stigmatetele, atunci va fi îndepărtat în liniște și va primi ajutor.

— Acest gen de investigații necesită un examen medical. Eu nu sunt doctor.

— Îți va fi pus la dispoziție un medic competent de la Consulta Medica. Ești la curent cu existența acestui grup?

— Sigur. Un grup de medici catolici care analizează dovezile medicale ale vindecărilor miraculoase, pentru cercetările de canonizare.

— Corect. Consulta Medica de obicei lucrează împreună cu Congregația pentru Cauzele Sfinților: biroul care supraveghează aplicațiile de canonizare. Pentru această problemă, Sfântul Părinte nu vrea să folosească CCS, întrucât nu investigăm un potențial sfânt.

Începu să râdă. Cel puțin, nu încă. În schimb, vom folosi CDF³, organismul condus de cardinalul Gallegos, care l-a investigat pe Padre Pio. Tu vei fi consultant pentru CDF.

Cal oftă.

— Când vrea papa să fie rezolvată treaba asta?

— Dacă-ți permite agenda, cât mai repede posibil.

Cal se încruntă.

— Va trebui să-i cer permisiunea lui Toma d'Aquino pentru asta.

— Nu înțeleg.

Cal întoarce laptopul spre oaspetele său.

— Cartea mea neterminată despre d'Aquino.

— Înțeleg. Ei bine, sunt convins că Sfântul Toma va fi de acord ca tu să-l servești pe Sfântul Părinte. În ceea ce mă privește, îmi vine în minte una dintre zicalele sfântului: „Nu este nimic pe pământ mai prețuit decât adevărata prietenie”. Ești un prieten adevărat, Cal.

— Pentru efortul meu, îmi doresc un singur lucru.

— Și care ar fi ăsta?

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe papă.

— Asta nu va fi o problemă. El se așteaptă să-i livrezi personal raportul.

³ Congregation for the Doctrine of Faith, CDF – Congregația pentru Doctrina Credenței (n. red.).

CINCI

Abruzzo, Italia

Cal fusese avertizat să ajungă devreme ca să poată prinde un loc. Dar când el și tovarășul său de călătorie se apropiată de biserică, dinspre strada laterală pe care parcaseră mașina, înțelese că nu venise suficient de devreme. Piața era plină de oameni care erau atât de înghesuiți încât cei care se aflau în jurul fântâniei din centru erau în pericol să fie împinși în apa adâncă până la genunchi. Erau prezenți și niște polițiști, dar cei mai mulți stăteau confortabil în interiorul mașinilor cu aer condiționat, cu un dezinteres vizibil față de mulțimea de afară.

Bărbatul cu părul alb care îl însoțea pe Cal nu era îmbrăcat adecvat pentru soarele înăbușitor de iunie, care pârjolea culmea aridă a dealului. În orice caz, părea liniștit și calm, îmbrăcat într-un costum negru croit pe măsură și cu o cravată albastru închis. Confruntat cu perspectiva de a nu putea să participe la slujbă, Cal încercă politicos să-și croiască drum prin masa de oameni, dar însoțitorul său se săturase și spuse:

— Uite așa procedează cei din Roma.

Umberto Tellini își întinse mâinile în față și le uni ca prova unui spărgător de gheață pentru a-și face loc, strigând că este doctor și că trebuie să treacă. Cal se așeză în spatele lui și îl urmă până când ajunseră la treptele bisericii. Acolo, fură obligați să se oprească, întrucât mulțimea era gătuită de intrarea în biserică.

Tellini observă un bărbat transpirat, agitat, într-un costum șifonat, care stătea în picioare lângă ușile bisericii și supraveghea mulțimea.

— Sunteți angajat al bisericii? strigă spre el.

Bărbatul ridică din umeri de parcă ar fi spus: Sunt, dar ce-ai vrea să fac?

— Care este funcția dumneavoastră aici? întrebă din nou Tellini.

Probabil că apariția elegantă și impunătoare a acestuia îl determină pe bărbat să-i acorde atenție.

— Sunt paracliser.
— Bine. Eu sunt doctorul Tellini. Am venit de la Vatican. Avem o întâlnire cu preotul.
— Dar e pe cale să înceapă slujba.
Tellini strigă iar, de parcă ar fi afirmat ceva evident.
— După slujbă. Ne trebuie locuri. Nu vom sta în picioare.
— Nu mă deranjează să stau în picioare, îi spuse Cal lui Tellini.
— Poate tu. Eu nu voi sta în picioare.
— De la Vatican, spuneți? țipă paracliserul.
Tellini aprobă hotărât din cap.

Paracliserul se puse în mișcare, cu rețineră, opri oamenii să intre în biserică și le ceru să facă suficient loc pentru ca VIP-urile să se poată strecura înăuntru.

În interior, Tellini se ținu de cuvânt și se îndreptă spre un scaun gol din mijlocul rândului din spate, în timp ce Cal căută un loc să stea în picioare, într-o parte a navei, lângă transeptul de nord. Acolo se bucură de răcoare și de întuneric. Era un răgaz bine-venit după lumina orbitoare din piață. Biserica, în stil baroc, fusese construită în secolul al XVI-lea și pretenția ei la faimă – înainte de toată această afacere cu preotul cel nou – era susținută de o serie de picturi care decorau altarul. Erau scene din Noul Testament și o frescă având teme din Vechiul Testament, pe tavanul transeptului, atribuită școlii lui Giovanni Lanfranco. Băncile vechi, solide – lustruite timp de secole de enoriași – erau așezate pe o podea cu plăci de marmură. Din ceea ce studiasse acasă, Cal aflase că orga se degradase, dar, cu donațiile care curgeau acum, urma să fie reparată.

Biserica se umpluse cu mult peste capacitatea sa și Cal se întrebă dacă brigada de pompieri va sosi ca să rărească mulțimea. Nu se întâmplă așa. Studie mulțimea și încercă să tragă câteva concluzii referitoare la compoziția acesteia. Erau, în cea mai mare parte, italieni, deși observase câțiva olandezi, englezi, spanioli, germani împraștiați prin mulțime.

Aproape de ora programată, paracliserul își făcu apariția la amvon, cu un microfon în mână.

— Doamnelor și domnilor, din respect pentru enoriașii bisericii, care nu au reușit să ocupe un loc pentru slujba de astăzi, mă adresez

turiștilor care stau jos: vă rog, eliberați locurile pentru localnici. Vă rog.

Capetele se întoarseră și aproximativ o duzină de oameni, în cea mai mare parte turiști străini, după aspect, se ridicară și se îndreptară spășiți spre culoarele aglomerate, în timp ce paracliserul le făcu semn enoriașilor aflați în spate să încerce să avanseze. Când se încheie agitația, el spuse din nou:

— Trebuie să vă informez că, după terminarea slujbei, părintele Berardino nu va putea să acorde binecuvântări speciale din cauza unor obligații importante. Îmi pare rău, dar nu se pot face excepții.

Părăsi scena printre murmure destul de zgomotoase, dar congregația tăcu în momentul în care preotul își făcu apariția în spatele procesiunii, care își croia drum, încet, către amvon. Cal văzuse multe fotografii, dar, în realitate, fu șocat de cât de tânăr părea. Avea obraji plini și tenul era roz și pătat, părând mai mult un adolescent decât un adult. Patrafirul era deformat la mijloc, dar impresia generală pe care o lăsa era mai degrabă că așa fusese întotdeauna și nu pofta de mâncare era responsabilă de dimensiunile sale. Dar mâinile îl șocară pe Cal cu adevărat. Le ținea împreunate și așezate pe piept, de parcă ar fi fost cusute de veșmânt. Privea direct în față, cu o expresie imobilă, evitând privirile intense ale tuturor celor din public. Iar vocea, aproape adolescentină, se înalță, clară, peste vocile grave ale celorlalți membri ai clerului.

Când se urcă la amvon, primi o cădelniță. Cal era șocat de agonia care se citea pe fața preotului când legăna lanțul înainte și înapoi, în timp ce sfințea amvonul cu fumul de tămâie. Și alții observaseră asta și biserica se umplu de șoapte.

Slujba continuă ca de obicei. Lectura fu din Evanghelia după Matei, iar scurta predică a preotului, despre mila creștină. Cal o găsi mai degrabă neinspirată, dar biserica nu se umpluse până la refuz datorită calităților oratorice ale părintelui Berardino. Unii sperau ca sfințenia preotului să coboare și asupra lor, să vindece trupuri și suflete, să aducă speranță. Alții veniseră, pur și simplu, ca să le poată spune prietenilor și familiei că îl văzuseră de aproape pe preotul care sângera. Unii făceau fotografii, pe furiș, cu telefoanele și cei care uitaseră să închidă blițurile avură parte de priviri încruntate și semne

din degete din partea rezidenților orașului.

Tensiunea deveni aproape palpabilă în timpul împărtășaniei. Când începu împărțirea cuminecăturii, se produse o busculadă spre amvon, de parcă nu ar ajunge pentru toți: dar preotul le oferi împărtășania tuturor celor de față și fu cea mai lungă împărtășanie pe care Cal o văzuse vreodată. Când se întorceau în bănci, mulți aveau lacrimi în ochi și, în timpul ritualului, biserica se umplu de zgomote. Printre ultimii care primiră împărtășania fu doctorul Tellini, care, la întoarcere, trecu pe lângă Cal și ridică din umeri de parcă ar fi spus: hei, sunt în primul rând catolic și apoi investigator.

Cal și Tellini se strecurară afară, în piață, înainte să se încheie slujba. În timp ce preotul se retrăgea, unii dintre cei de pe culoare se întinseră să-i atingă hainele. Când ieși din biserică, se auziră ovații din partea mulțimii de curioși și de credincioși care nu putuseră intra în biserica supraaglomerată. Paracliserul aștepta, împreună cu doi ofițeri de poliție, pentru a-l escorta pe preot pe scurtul drum până la reședința sa, în timp ce oamenii strigau după el să le dea binecuvântarea.

Când Cal și Tellini sunară la clopoțelul casei modeste, o tânără călugăriță africană, sora Vera, deschise ușa cu precauție, dar îi primi cu căldură atunci când îi spuseră că aveau o întâlnire stabilită.

— Domnii de la Vatican, spuse ea, la fel de încântată de parcă papa în persoană le-ar fi călcat pragul. Intrați, vă rog. Părintele va coborî imediat. Pot să vă aduc apă sau, poate, niște suc de portocale?

Așteptară într-un salon ponosit, cu mobilă puțină, ce părea să fi fost la fel de prin anii '60. Pe o masă mică se afla un gramofon vechi; pe un raft se vedeau cărți de istorie ecleziastică, volume de călătorie și romane vechi de cincizeci de ani. Nu arăta a casă de tânăr și nici măcar a casă de preot tânăr. Când acesta coborî scările, îmbrăcat cu o cămașă clericală nouă, cu mâneci lungi și pantaloni negri, arăta obosit și palid.

Cal și doctorul se ridicară și, instinctiv, întinseră mâinile să-l salute, dar preotul se scuză rapid.

— Unul dintre multele lucruri care s-au schimbat pentru mine este acela că este dificil să strâng mâinile oamenilor. Sper că înțelegeți. Apoi se adună și începu să repete același lucru într-o engleză

imperfectă.

Cal îi răspuse în italiană că vorbește limba.

— Nu numai că o vorbește, spuse Tellini. O vorbește ca un autohton.

Preotul continuă, recunoscător, în italiană.

— Înțeleg că sunteți american, de la Universitatea Harvard.

— Așa este.

— Și ați bătit atâta drum ca să vorbiți cu mine?

— Am fost solicitat și am fost bucuros să vin.

— Solicitat. Sfântul Părinte în persoană a fost cel care l-a solicitat, se amuză Tellini.

— Sfântul Părinte, spuse preotul cu vocea tărăgănată. Am creat atâtea probleme pentru atât de mulți oameni și acum îl deranjez și pe papă.

— N-aș numi asta chiar un deranj, spuse Cal. Circumstanțele presupuselor dumneavoastră stigmatate prezintă un mare interes pentru Biserică. Sunt sigur că vă dați seama de asta.

Preotul zâmbi strâmb.

— Presupuse?

— Abordez această misiune deschis și fără prejudecăți, spuse Cal.

— Sunt convins că este o abordare delicată, răspuse preotul. Îmi pare rău, dar mă simt de parcă aș fi subiectul unei anchete a Inchiziției.

— Dar, dragul meu, exact asta și este, îl contră Tellini.

Cal și-ar fi dorit ca bunul doctor să fi rămas tăcut în timpul acestei faze a interviului. Deși nu dorea să-l insulte pe om, dorea să controleze tonul discuției.

— Nu sunt sigur că aș caracteriza chiar așa rolul nostru. Cred că misiunea noastră este, pur și simplu, să stabilim faptele și să tragem propriile concluzii profesionale.

— Foarte bine, voi răspunde bucuros întrebărilor, spuse preotul, cu mâinile nemișcate în poală. Cal găsea ciudat să discute cu un italian care nu „vorbea” cu mâinile.

— Pentru exactitate, pot să înregistrez această discuție?

— Desigur.

Cal deschise o aplicație de înregistrare pe telefonul său.

- Pot să vă întreb când ați observat pentru prima dată rănile de la încheieturi? întrebă Cal.
- S-a întâmplat în urmă cu patru luni, la începutul lui februarie.
- Vă amintiți data exactă?
- În șase februarie.
- Sunteți sigur de această dată?
- Absolut. Nu poți uita asemenea lucruri.
- Pe atunci nu erăți hirotonisit. Am dreptate?
- Mi-am primit ordinele sfinte la sfârșitul lunii februarie.
- Din partea arhiepiscopului L'Aquila.
- Așa este.
- Unde vă aflați pe șase februarie?
- La Dubrovnik.
- Și ce făceați acolo?
- Tocmai terminasem studiile la seminar și, înainte de hirotonisim, mi-am luat o vacanță împreună cu un coleg seminarist. Descoperisem că putem să mergem în Croația ieftin.
- Îmi puteți spune împrejurările în care au apărut pentru prima dată aceste răni?
- Împrejurările?
- Specific, unde vă aflați când le-ați observat? Cu cine erăți? Ce evenimente au precedat apariția rănilor? Genul acesta de lucruri.
- Mă aflu în camera de hotel, la o distanță bunicică de centrul orașului. Stăteam la acest hotel anume pentru că era mai ieftin și fiecare avea propria cameră. M-am trezit dimineață și am observat că am încheieturile mâinilor sensibile. Când le-am examinat cu atenție, am observat niște semne roșii, proaspete.
- Ce ați făcut?
- Ce să fac? N-am făcut nimic.
- Nu i le-ați arătat însoțitorului dumneavoastră?
- Nu.
- Sau să consultați un doctor?
- Nu.
- De ce nu?
- Mă gândeam că problema va dispărea de la sine.
- De ce v-ați gândit așa?

- Nu știi. Pur și simplu, așa m-am gândit.
- Deci nu ești îngrijorat?
- Nu prea tare.
- V-ați rugat?
- Da.

Cal observă schimbarea de atitudine a tânărului. Părea că și-ar fi dorit să nu fi răspuns așa. Probabil că observase și doctorul pentru că se aplecă în față, mai atent.

- Dacă nu ești îngrijorat, de ce v-ați rugat? Întrebă Cal.
- Tocmai mă trezisem. Era un moment normal pentru rugăciune. Nu suna prea convingător.
- Înțeleg. Unde fuseserăți cu o seară înainte? Întrebă Cal.
- La un restaurant din centrul orașului.
- S-a întâmplat ceva neobișnuit în seara respectivă?
- Nimic.
- Și mai devreme, în cursul zilei, unde ați fost?

A urmat o ezitare ușoară, dar sesizabilă.

— Închiriasem o mașină și ne hotărâsem să vizităm o veche mănăstire din munți, la nord de Dubrovnik. Sfântul Atanasie. O știți?

— Da, deși n-am fost niciodată acolo. Este din secolul al șaptelea, nu-i așa?

Tânărul preot păru impresionat.

— Povestești-mi despre vizită, continuă Cal.

— Mănăstirea se află într-un loc frumos, pe vârful unui deal. Capela este partea cea mai veche. Prietenul meu și cu mine am petrecut o parte a după-amiezii acolo.

— Mai concret, ce ați făcut și ce ați văzut?

— Chestii turistice, deși, având în vedere educația noastră, eram destul de bine informați despre contextul mănăstirii în istoria bisericii.

— A fost un tur organizat? Erau mulți turiști acolo?

— Doar câțiva. Să-i numeri pe degetele de la o mână, nu-mi amintesc cu precizie. N-a fost niciun tur organizat. Înainte să vizităm capela, am hoinărit prin împrejurimi. Nu mai sunt decât doi călugări. Ceilalți au murit și nu au mai avut novici de mulți ani. I-am întâlnit pe călugări în capelă, unde se rugau. Unul din ei s-a oferit să ne arate

cripta.

— Înțeleg. Ați mers amândoi?

— Da, eu și călugărul.

— Voiam să spun, prietenul dumneavoastră.

— El era puțin claustrofob, așa că nu a vrut să coboare treptele acelea așa înguste.

— Ați văzut ceva interesant acolo, jos?

— Da, niște morminte ale unor episcopi din Evul Mediu.

— Doar atât?

Încă o ezitare. Cal o înregistrează așa cum un jucător de poker înregistrează gesturile adversarului.

— Nimic altceva.

— Nimic pe care să-l considerați de natură spirituală?

— Nu.

— Cât a durat vizita?

— Destul de mult.

— Și apoi ați plecat?

— Ne-am întors la hotel.

— Și în dimineața următoare ați observat rănile pentru prima dată?

— Da, după cum am spus.

— Ce ați făcut în restul zilei?

— Am luat un feribot spre Italia.

— Ați avut, în vreun moment în timpul vizitei la mănăstire sau oricând pe durata vizitei în Croația, vreo experiență care ar putea fi considerată mistică?

— Nu cred.

Cal rămase contrariat de răspuns.

— Nu credeți?

— Da, vreau să spun că nu.

— Știți ce este aceea o experiență mistică?

Preotul păru ofensat.

— Poate că sunt tânăr și poate că sunt preot începător, dar, cu siguranță, cunosc înțelesul expresiei.

Cal se scuză.

— Am fost, pur și simplu, surprins că nu ați răspuns mai hotărât.

Cei mai mulți oameni care susțin că au avut experiențe mistice consideră că acestea le-au schimbat viețile.

— Nu am susținut nimic de genul acesta.

— Așa este. Nu ați susținut așa ceva. Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu rănile dumneavoastră în zilele următoare.

— Acestea au persistat și au devenit tot mai adânci, tot mai predispuse să sângereze. De asemenea, durerea a devenit mai intensă.

— Și ce ați făcut în legătură cu asta?

— Ce să fac? Mi-am bandajat încheieturile și m-am rugat.

— Pentru ce v-ați rugat?

Preotul păru tulburat de întrebare, ca și cum rugăciunile ar fi fost o chestiune foarte personală.

— M-am rugat pentru multe lucruri. Voiam ca durerea să dispară. Îmi era teamă că nu-mi voi mai putea folosi mâinile.

— Ați consultat un doctor?

— Nu.

— De ce nu? Dacă erați speriat în legătură cu pierderea unei funcții a corpului, de ce nu ați cerut sfatul unui medic? Eu i-aș fi dăruit ușa doctorului meu.

— Eram pe punctul să-mi primesc ordinele sfinte. Mi-era teamă că episcopul va amâna hirotonisirea.

— Așa că ați ținut totul secret și ați fost hirotonisit.

Preotul aprobă din cap.

— Dar nu ați putut păstra secretul la nesfârșit, nu-i așa?

— Din păcate, nu.

— De ce spuneți asta?

— Îmi doream să fiu un simplu preot care să satisfacă nevoile spirituale ale comunității. Nu mi-am dorit niciodată genul acesta de nebunie.

— Cum s-a aflat secretul?

— După ce am devenit preot, rănile s-au agravat.

— Puteți să definiți o dată la care s-au agravat evident?

— De fapt, pot. A fost ziua în care am fost hirotonisit.

Cal consideră acest fapt interesant și se hotărî să sape mai adânc.

— Înainte sau după ceremonie?

— În timpul ceremoniei.

— În timpul ceremoniei?

— Eram așezat în prosternare în fața altarului împreună cu frații mei seminariști, când durerea a devenit insuportabilă. Am simțit umezeala sângelui care se scurgea prin bandaje. Când s-a încheiat ceremonia, m-am scuzat și m-am dus la baie. Pentru orice eventualitate, îmi luasem bandaje curate în buzunare și am putut să-mi schimb pansamentul la încheieturi.

— Și nu a observat nimeni?

— Unul dintre frați a văzut niște sânge pe palmele mele și și-a exprimat îngrijorarea, dar i-am spus că nu era nimic grav. Nimeni altcineva nu a observat.

— Nu ne-ați spus cum au aflat oamenii despre răni.

— Am fost desemnat să înlocuiesc un preot care se pensiona, aici, în Monte Sulla. Eu voiam să rămân în Abruzzo, ca să fiu mai aproape de familia mea, așa că am fost extrem de încântat. Eram aici doar de câteva săptămâni când sângerările au devenit mai puternice. Începusem să mă simt foarte slăbit și aveam puseuri de ameteală. Din păcate, într-o zi am leșinat în timpul slujbei și am fost transportat la spital. Am fost consultat și, ei bine, restul îl știți. Cineva de la spital nu și-a ținut gura și, curând, a aflat toată lumea.

— Doctorul dumneavoastră, aș vrea să discut cu el, interveni Tellini.

— Sigur, nicio problemă, spuse preotul obosit.

— Vi s-a spus că aveți anemie? întrebă Tellini.

— Da. Mi s-a făcut o transfuzie și m-am simțit mai bine.

— Vi s-au mai făcut și alte transfuzii?

— Da. Mai multe.

Tellini mai avea o întrebare.

— Vi s-a pus un diagnostic?

— Mi-au spus că nu au găsit nimic în neregulă cu mine.

Cal întrebă politicos dacă putea să termine de pus întrebările, iar Tellini se retrase cu părere de rău.

— Știu că mi-ați spus că nu ați avut niciun fel de experiență mistică în Croația. De atunci, ați avut vreun fel de viziuni, ați auzit voci sau ați avut vise care să pară deosebit de reale?

El răspunse cu o scuturare din cap.

— Aveți idee ce înseamnă bilocația?

— Nu cunosc termenul.

— Se referă la faptul că o persoană apare în două locuri în același timp. După știința dumneavoastră, ați trăit vreodată sau a semnalat cineva vreun episod de bilocație?

— Nu! Nici măcar nu înțeleg de ce îmi puneți această întrebare.

— Este unul dintre miracolele atribuite lui Padre Pio.

Preotul deveni evident deranjat.

— Padre Pio, Padre Pio, Padre Pio. M-am săturat de comparațiile astea cu el! Oamenii au început chiar să-mi spună Padre Gio. Vă dați seama?

— Nu puteți învinui oamenii pentru că observă analogiile.

Cal scrisese foarte mult despre cazul lui Padre Pio în cartea lui. Preotul, născut Francesco Forgione, în 1887, în orașul Pietrelcina, din sudul Italiei, începuse să manifeste cele cinci răni ale lui Hristos, la scurtă vreme după ce fusese hirotonisit. Acestea corespundeau rănilor crucificării din palme, picioare și tors. Despre Pio se spunea și că avusese viziuni spirituale, abilități psihice și episoade de bilocație, care ar fi apărut în timpul vieții lui. Când se răspândise vestea despre stigmatele sale, confreria sa capucină din zona montană San Giovanni Rotondo fusese asaltată de credincioși care doreau să vadă rănilor. Sfântul Scaun fusese, inițial, foarte sceptic și considerase că ar fi fost vorba despre tertipuri și autopromovare, așa că, în 1921, papa Pius al XI-lea îi interzisese lui Pio să țină slujba sau să primească confesiuni. Dar în 1933, curentul de opinie se întorsese și papa își retrăsese interdicțiile și îi restabilise toate atribuțiile preoțești. De atunci până la moartea sa, la vârsta de optzeci și unu de ani, Pio, ale cărui stigmate se vindecaseră abia pe patul de moarte, fusese venerat de credincioși, care se duceau la San Giovanni Rotondo în număr mare. În anul 2002, papa Ioan Paul al II-lea îl sanctificase. Totuși, până în ziua de astăzi, în jurul lui Pio continuau să fie controversate, cu sceptici care susțineau că stigmatele sale fuseseră provocate chiar de el prin aplicarea de acid fenolic, sau alt agent caustic.

Tânărul preot părea exasperat.

— Padre Pio a fost un adevărat om sfânt, un sfânt. Eu sunt un nimeni, un simplu preot care nu este interesat deloc de faimă sau

celebritate.

— Tocmai ai făcut o descriere destul de corectă a felului în care se vedea și Pio pe el însuși, spuse Cal.

— Nu voi mai discuta despre Padre Pio. Mă face să mă simt inconfortabil.

— Spune-mi, te rog, ceva, îl întrebă Cal. Ce ai dori să se întâmple acum?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Dacă ai putea să alegi ce cale va urma viața ta, care ar fi aceasta? Giovanni clipi în timp ce se gândea. Un semn de nervozitate?

— Aș alege ca sângerarea să se oprească și rănilile să se vindece. Aș alege să fiu un preot oarecare. Aș alege ca tu și acest doctor să dispăreți.

Cal zâmbi.

— Îți mulțumesc, părinte. Aș sugera să-l lași pe doctorul Tellini să-și încheie examinarea ca să te putem lăsa în pace.

Tellini îi ceru tânărului să stea în picioare lângă o lampă de citit. O aprinse și reglă lumina așa cum dorea.

— Vrei, te rog, să-ți ridici mânecile? întrebă el.

Bandajele erau curate și albe.

— Când le-ai schimbat ultima oară? întrebă Tellini, scoțând o pereche de mănuși de latex și un pachet de tifon dintr-un buzunar al pantalonilor.

— După slujbă.

Doctorul îi ceru permisiunea să le desfacă și făcu acest lucru cu eficiență și eleganță. Cal stătea la câțiva pași depărtare, ca să nu pară prea indiscret, dar trebui să-și rețină un suspin când rănilile fură dezvelite.

Leziunile circulare de pe fiecare încheietură erau identice. Amândouă erau deschise, supurau sânge proaspăt, roșu și erau departe de a fi superficiale. De fapt, după ce Tellini curăță sângele, deveni vizibil următorul strat de țesut, albăstrui, sclipitor.

— Poți să miște degetele, te rog? îi ceru doctorul.

Preotul le mișcă ușor, cu un disconfort vizibil.

— Ai avut vreun pic de puroi, orice semn de infecție?

— Nu cred.

— Ai aplicat vreun unguent, un agent antiseptic?

— Nu.

— Ai luat antibiotice?

Din nou răspunsul fu negativ.

Tellini își scoase telefonul mobil din buzunarul de la piept și făcu o serie de poze înainte de a bandaja rănila din nou.

— Ai vreo leziune la picioare sau glezne?

— Niciuna.

— Și pe tors?

— Nu, doar la încheieturile mâinilor.

— Trebuie să-ți pun întrebarea direct, spuse doctorul. Îți provoci singuri rănila aștea?

Preotul oftă din rărunchi, pieptul umflându-se și dezumflându-se ca niște foale.

— Nu, nu fac aștea.

— Ai acizi sau baze puternice în aștea casă? Orice fel de agent caustic?

— Nu cred, dar puteți să le întrebați pe surori.

— Pot să mă uit prin jur?

— Nu am nicio obiecție.

Preotul o chemă pe sora Vera, care apăru din bucătărie. Îi spuse să-i permită lui Tellini să se uite după cum dorește prin casă, inclusiv în dormitorul lui și în baie.

Rămași singuri, Cal și tânărul tăcură câteva momente, până când preotul întreabă:

— A fost satisfăcător?

— Așa cred, da.

— Sunt ceea ce vă așteptați să fiu?

— Nu aveam nicio prejudecată.

Ochii îi erau pătrunzători și Cal observă pentru prima dată că erau de un albastru închis incredibil.

— Sunteți sigur?

Cal fu dezarmat de întrebare.

— De fapt, mă așteptam să nu te plac.

— De ce?

— Pentru că am tendința să-mi displacă escrocii.

— Dar nu-ți displac?
— Cred că ești sincer și captivant.
— Atunci nu sunt un escroc?
— Va trebui să fii sincer. Nu știu.
— Nu îmi provoc singur stigmatetele. Asta e tot ce pot să spun cu siguranță.

— Am să trec asta în raportul meu.

Preotul se ridică să toarne niște apă dintr-o carafă. Avu nevoie de ambele mâini ca să ridice cana mică și fu evident că făcea un efort. Se așeză și luă o înghițitură.

— Pot să vă întreb ceva? întrebă el.

— Orice dorești.

— Câți ani aveați când a murit tatăl dumneavoastră?

Cal rămase înmărmurit.

— Îmi pare rău, spuse preotul. Nu intenționez să vă fac să vă simțiți inconfortabil.

Cal știa ce informații biografice despre el erau disponibile pe internet. Obținerea unor detalii despre tatăl lui era posibilă, dar trebuiau făcute ceva săpături.

— De unde știi despre tatăl meu?

— Nu știu absolut nimic despre el.

— Nu ai căutat date despre mine pe internet?

— Mi-e teamă că am încetat să folosesc internetul. Nu-mi place să citesc despre mine și mi-e greu acum să folosesc tastatura și mouse-ul.

— Atunci de unde știi că a murit?

Expresia preotului deveni visătoare.

— Pur și simplu, am știut. Nu pot să explic. Înțeleg dacă nu vreți să răspundeți.

Cal era nehotărât. Era îngrijorat că urma să cadă într-o cursă. Tânărul era cu siguranță conștient de presupusele abilități psihice ale lui Padre Pio. În ciuda negării lui, ar fi putut să caute informații despre trecutul lui Cal. Pe de altă parte, se simțea ciudat de îndemnat să i se destăinuie.

— Aveam șaisprezece ani.

— O vârstă delicată, spuse preotul. Eu aveam paisprezece ani când

a murit tatăl meu.

„De ce îmi spune mie asta?” gândi Cal, însă spuse:

— Sunt convins că a fost greu. Pentru mine a fost.

— Tatăl meu a murit de cancer intestinal. Ce anume l-a luat pe tatăl dumneavoastră?

L-a luat. Interesantă expresie alesese.

— Nici până în ziua de azi nu știu ce s-a întâmplat. Noi am bănuțit întotdeauna o înscenare, dar nu s-a confirmat niciodată.

Ochii preotului erau triști. Totuși, nu mai întrebă nimic. Cal se simțea îndemnat să spună mai multe.

— Era arheolog, spuse Cal. Se afla pe un sit arheologic atunci când s-a întâmplat. Ne-au spus că a căzut într-un șanț și s-a lovit cu capul de o piatră. N-am crezut asta niciodată. Era foarte sigur pe picioarele lui, ca o capră neagră. Îmi aduc aminte cum mergeam cu el pe poteci foarte abrupte. Eu eram un copil athletic, dar nu puteam ține pasul cu el la cățărare.

Preotul închise ochii. Apăru o lacrimă.

— Îmi pot imagina cum erai, băiat, încercând să concurezi cu el.

Să concurezi. Încă o alegere interesantă de cuvinte. Cal se străduise întotdeauna să concureze cu personalitatea aproape mitică a tatălui său, mai ales după moartea acestuia. Chiar ceruse, la Muzeul Peabody, același birou pe care îl ocupase tatăl lui. Nu predase decât un singur curs de arheologie la anii inferiori, Introducere în Arheologia Biblică, dar întotdeauna când primea studenți pentru discuții după ore, la birou, simțea că tatăl lui îl privește peste umăr.

— Avea o personalitate puternică, spuse Cal.

— Și tatăl meu, la fel, cel puțin pentru mine, spuse preotul. A fost brutar, cel mai bun din orașul nostru. Era foarte autoritar, dar capabil și de multă bunătate. Pot să vă mai întreb ceva?

Cal aprobă încet din cap.

— Sunteți catolic?

Cum reușise preotul să întoarcă situația în favoarea lui atât de eficient?

— Sunt un hibrid. Mama mea este evreică, ceea ce mă face evreu în conformitate cu legea iudaică. Tatăl meu a fost catolic. Eu m-am considerat întotdeauna catolic. De fapt, mai mult decât atât, am fost

botezat și confirmat.

— Ce crede mama dumneavoastră despre asta?

Întrebarea era prea personală, dar el răspunse, oricum.

— Ea nu a obiectat niciodată. Nu este o persoană religioasă.

— Mergeți la slujbă?

— Doar când se întâmplă să vizitez o catedrală sau o biserică din Europa. Pentru mine este o chestiune mai mult academică decât spirituală.

— Când v-ați spovedit ultima oară?

Răspunsul ar fi trebuit să fie „Nu e treaba ta”, dar, în schimb, spuse:

— A trecut mult timp.

— Ați vrea să vă spovediți acum?

— Ce, aici?

— Dacă închideți ușa, nu va intra nimeni.

La prima vedere, era o situație cel puțin bizară. El, un inspector desemnat de Vatican, un sceptic de profesie, și era întors pe dos de un preot cu față de copil. Totuși, fără discuție, descoperi că dorea să se spovedească, chiar avea nevoie să se spovedească.

Închise ușile și își trase scaunul aproape de preot.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, ultima mea spovedanie a fost în urmă cu douăzeci de ani.

Nu fu o spovedanie lungă și nici foarte detaliată. Sub impulsul momentului, cu greu ar fi fost o mărturisire completă și corectă a douăzeci de ani de păcate. Așa că se ocupă de punctele mai importante: afemeiatul fără suflet, băutura, abandonarea credinței.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Preotul îi ceru călugăriței să aștepte câteva momente.

— Cred că am terminat, oricum, spuse Cal. Transpirase.

Preotul îi oferii iertarea păcatelor și îi dădu o penitență ușoară, după care îi spuse surorii Vera să intre.

Tellini intră în cameră, părând nedumerit de faptul că se izolaseră.

— Ați găsit ceva? întrebă preotul.

— Chiar nimic, spuse doctorul. Niciun fel de produse chimice nocive, de niciun fel.

Cal se ridică, simțindu-și picioarele ca de gumă.

— Cred că am terminat, spuse el. Vreau să vă mulțumesc pentru timpul acordat, părinte. Dacă vor mai apărea alte întrebări, sper că vă putem suna.

Preotul se sprijini în coate pentru a se ridica din scaun.

— Desigur. Sper să aveți o călătorie bună spre Francavilla.

— N-am spus că mergem acolo, spuse Cal.

— N-ați spus?

În momentul acela, preotul se apropie de Cal și, pe neașteptate, îl îmbrățișă.

Efectul fu imediat.

Mai târziu, Cal îl va compara cu electrocutarea.

Un șoc puternic îi străbătu corpul, arcuindu-i spatele. Nu fusese dureros. Fusese intens, somatic, un fel de anunț a ce urma să vină.

O față.

O viziune plutitoare a unei fețe cu trăsături fine, delicate, își făcu apariția, dar dispăru prea repede pentru a fi înregistrată și, odată cu dispariția ei, electricitatea se disipă și trupul i se relaxă. Fusese bărbat sau femeie? Tânăr sau bătrân? Prieten sau necunoscut? Când dispăru, Cal simți o dorință similară cu aceea de a surprinde un iz de parfum al unei frumuseți în trecere, pe care nu ar mai vedea-o niciodată.

Giovanni îl eliberă pe Cal din îmbrățișare și când făcu asta, amândoi observară o dâră de sânge care se scurgea pe ambele palme ale preotului. Tânărul îl ocoli repede pentru a verifica spatele jachetei lui Cal.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Am lăsat sânge pe haina dumneavoastră.

Buenos Aires, 1973

Însoțitoarea de bord făcu anunțul mai întâi în germană, apoi în spaniolă. Zborul Lufthansa 433 de la München la Buenos Aires urma să aterizeze în cincisprezece minute.

Boeingul 747 se înclină ușor, lăsând să se vadă coasta Argentinei. În confortul clasei business, zburaseră împreună opt bărbați. Cei mai tineri doi dintre ei stăteau împreună și savurau mâncarea bogată și vinul excelent. Deși fuseseră avertizați să nu se îmbete, amândoi erau ușor amețiți și binedispuși.

Oskar Hufnagel avea treizeci de ani și aceasta era prima lui călătorie cu avionul. Colegul lui avea douăzeci și nouă de ani și era cu mult mai umblat prin lume.

— Lasă-mă să arunc o privire, spuse Oskar, și îl împinse pe celălalt bărbat înapoi în scaun, astfel încât să poată privi pe fereastră.

— E doar o coastă, spuse Lambret Schneider. Încerca să pară nepăsător, dar era emoționat. Era prima dată când se întorcea în America de Sud după mulți ani.

— Da, dar este o plajă, spuse Hufnagel. Unde este plajă, sunt și fete.

— Nu suntem aici să ne uităm după fete, spuse Schneider.

Hufnagel scutură din cap.

— Pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu Kempner.

Klaus Kempner, șeful expediției, trecuse de șaiszeci de ani. Să-l caracterizezi drept aspru ar fi fost o mare subestimare. Fusesse membru al trupelor de elită Waffen-SS, unul dintre ofițerii favoriți ai lui Himmler și un sinistru supraviețuitor al asediului rusesc asupra Berlinului, care, pur și simplu, își aruncase uniforma în mai 1945 și se topise în haosul care cuprinsese Germania după război. Schneider nu-l văzuse niciodată zâmbind, nu-l auzise niciodată spunând o glumă. Îl întrebase odată pe Bruckner, un alt membru mai în vârstă al echipei, câți oameni omorâse Kempner în timpul războiului și

primise răspunsul „mai mulți decât vei mânca tu fripturi vreodată”. Scaunele din fața lor începură să se clatine ușor și Schneider auzi șoapte. Aruncă o privire prin spațiul dintre scaune și înjură. Bărbații de pe scaunele din fața lor erau evrei ortodocși și se rugau.

— Iar au început, șopti Schneider.

Hufnagel ridică din umeri.

— Le-ai văzut pașapoartele?

— Nu. De ce?

— Israelieni, scuiă Schneider.

— Da, am auzit că sunt o mulțime de evrei pe acolo, spuse Hufnagel și râse de propria glumă.

Schneider își încheștă fălcile și nu le descleștă până când nu apărură însoțitoarea de zbor să-i amintească să-și ridice scaunul înainte de aterizare.

La preluarea bagajelor, cei opt bărbați fură întâmpinați de un șofer german tăcut, care îi conduse către un microbuz Mercedes parcat în fața terminalului. Fură duși la o vilă spațioasă, înconjurată de ziduri, în înverzitul cartier Belgrano, unde fiecăruia i se repartizase un dormitor.

— Nu vă instalați prea confortabil, mârâi Kempner. Asta va fi ultima oară în această călătorie când veți avea parte de un asemenea lux. Ne întâlnim pentru cină la ora șase p. m., fix.

Schneider spera să afle mai multe despre misiune în seara aceea. Toate întâlnirile anterioare fuseseră uimitor de sărace în informații.

Kempner îl abordase în urmă cu câteva săptămâni. Cei doi se mai întâlniseră o singură dată înainte, cu ocazia ceremoniei de absolvire a lui Schneider la Universitatea din Mannheim, unde studiasse economia. Mama lui murise la doi ani de la sinuciderea tatălui său. Singurii membri ai familiei prezenți la ceremonie fuseseră unchiul și mătușa lui, care-l crescuseră.

Când Kempner se prezentase, unchiul său o trăsese imediat pe soția lui deoparte, la o plimbare. Știuse cine era acest om.

— L-am cunoscut destul de bine pe tatăl tău, îi spusese Kempner, bășos. A fost un bărbat important.

— Mulțumesc.

Scosese un plic din buzunarul interior al hainei și i-l înmânase

proaspătului absolvent.

— Acesta este un dar din partea organizației căreia i-a aparținut tatăl tău.

— Ce organizație?

— Este mai bine să nu știi.

O otheadă îi dezvăluise o mică avere, în bancnote mari de mărci germane.

— Nu pot primi, spusese tânărul, înainte să încerce, fără succes, să îl dea înapoi.

— Poți și o vei face. Într-o zi ne vom întâlni din nou. Atunci am să-ți spun mai multe.

— Când va fi asta?

Fără nimic altceva decât o scurtă înclinare din cap, Kempner își luase rămas-bun.

Nici cea de-a doua lor întâlnire nu fusese mai puțin enigmatică. Schneider tocmai ieșise de la serviciu, o companie de asigurări comerciale din Koblenz, când Kempner îl acostase în parcare angajaților.

— Îți mai amintești de mine? îl întrebase Kempner.

— Sigur că da.

— Peste șase săptămâni, mi te vei alătura, împreună cu alți șase bărbați, într-o misiune de mare importanță.

— Misiune? Ce fel de misiune?

— Nu pot spune până când nu suntem pe drum.

Schneider râsese.

— Sună de parcă nu aș avea de ales.

Falca lui Kempner abia dacă se mișcase atunci când vorbise.

— Nu ai de ales, spusese el. Este porunca tatălui tău din mormânt.

— Cât timp voi fi plecat?

— Aproximativ o lună.

— Nu am atâtea zile libere la dispoziție. Voi fi concediat.

— Organizația îți va găsi un post mult mai bun la întoarcere.

— Nu sunt membru al niciunei organizații.

— Ba da, ești. Întotdeauna ai fost membru. Doar că nu ai știut.

— Dar sunt însurat. Ce-i voi spune soției mele?

— Nu-i vei spune nimic pentru că nu vei ști nimic. Ești liber să

inventezi orice.

Așa că, în seara aceea, la Buenos Aires, după o masă tipic germană, pregătită de un personal invizibil, Schneider stătea alături de noii săi colegi și asculta nerăbdător discursul lui Kempner.

— Dintre voi, doar Bruckner cunoaște scopul acestei misiuni, își începu Kempner discursul. Ne aflăm aici, astăzi, datorită curajului unui grup de marinari germani care au fost selectați în ultimele zile ale războiului pentru o misiune secretă. În primăvara anului 1945, Himmler și führerul au înțeles amândoi inevitabilul... că Reichul urma să cadă. Știind acest lucru, au refuzat să lase anumite artefacte prețioase ale Reichului să ajungă în mâinile inamicului. Prin urmare, o forță de elită alcătuită din soldați și marinari a fost desemnată de Himmler să transporte aceste obiecte într-o fortăreață îndepărtată și sigură, care fusese pregătită cu ani înainte, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de ea. Un submarin U-530 a părăsit portul Kiel în cea de a treisprezecea zi a lunii aprilie 1945. Numele de cod al acestei misiuni a fost Valkure Zwei.

Lambret asculta cu atenție intensă, așa că tresări atunci când Kempner îi rosti numele.

— Schneider, tu ești cel mai tânăr, așa că ai face bine să te obișnuiești cu muncile de rahat. Curăță masa.

Schneider întâmpină senin rânjetele colegilor săi și se repezi să mute farfuriile, paharele și tacâmurile pe un bufet alăturat. Când termină, Kempner desfăcu pe masă o hartă și folosi arătătorul ca să indice un punct la capătul lumii.

— Acesta este locul în care mergem, domnilor.

Antarctica.

— De aici vom recupera cele mai mari comori cunoscute omului. Și când vom face asta, vom fi cu mult mai aproape de zorii unei noi ere, un nou Fatherland⁴, un nou Reich.

⁴ Fatherland – țara-mamă (n. tr.).

ȘAPTE

Cal închise ușa de la mica și încântătoare sa cameră de hotel.

La recepție, predă cheia și ceru nota.

— Cum a fost șederea dumneavoastră, signore? îl întrebă proprietara hotelului Claila.

— Foarte plăcută, mulțumesc.

— Sunteți american, nu-i așa? De unde sunteți? întrebă ea.

— Cambridge, în Massachusetts.

— Ah, Universitatea Harvard, nu?

— Da, exact.

— Mi-aș dori ca, într-o zi, fiul meu să urmeze facultatea lor de economie.

— Nu sunteți singura care vrea asta. Este mult mai practică decât Facultatea de Teologie la care predau eu.

Afară, soarele părea să alunge ceața dimineții. Cal se opri să admire hotelul; o clădire din secolul al nouăsprezecelea, văruiată în alb. N-ar fi fost atât de remarcabilă dacă n-ar fi fost una dintre puținele clădiri din oraș care nu fuseseră distruse de bombardamentele aliate sau naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Își aranjă geanta de umăr și urmă pescărușii spre malul mării.

Apartamentul era la etajul trei, într-o clădire fără lift, dintr-un cartier fără pretenții, aflat prea departe de mare pentru a avea vedere la altceva decât alte clădiri de apartamente. Cal acceptă să bea o ceașcă de cafea oferită de femeia venerabilă, cu ochi triști, care strigase spre bucătărie, de unde îi răspunsese vocea unei femei mai tinere.

— Vin acum, mamă.

Domenica Berardino, mama lui Giovanni, îl rugase pe Cal să nu pună întrebări până când nu avea să li se alătore și fiica ei. În timp ce se străduia să poarte o conversație de complezență, studie camera pentru a-și face o idee despre copilăria lui Padre Gio. Prima lui impresie era aceea că familia avea mai mult demnitate decât bani. Mobilierul era umil, dar totul era imaculat. Era convins că dacă ar fi

trecut cu mâna băgată într-o mănușă albă peste fotografiile înrămate ale lui Giovanni, ale fostului ei soț și ale papei (trinitatea Domenicăi), nu ar fi găsit nicio urmă de praf.

O întrebă pe femeie dacă fusese vreodată la Boston și se aștepta să nu fi fost, dar răspunsul ei îl surprinse. Cel mai departe de casă unde fusese vreodată era Roma și acolo doar de două ori.

— Toată lumea din Boston vorbește italiană atât de bine? întrebă ea.

Începu să explice cum, nu cu mult timp urmă, puteai să te plimbi pe Hannover Street, în zona de nord a orașului, și să auzi vorbindu-se numai italiană, dar se opri brusc atunci când intră Irene Berardino cu o tavă cu cești de cafea. Irene îi arăta destul de clar, cu o strâmbătură, că nu era chiar bine-venit. În ciuda nemulțumirii ei evidente, îi fu greu să nu se uite la ea. Era înaltă și mândră, de o frumusețe clasică, cu părul negru tuns până la umeri. Pielea ei măslinie ar fi fost mai puțin perfectă dacă ar fi avut machiaj.

— Sunt Calvin Donovan, spuse el. Eu...

— Știu cine sunteți, spuse ea, brusc. Doriți zahăr?

El scutură din cap și luă ceașca de espresso din mâinile ei delicate.

Domenica Berardino o muștră din priviri și părea că ar fi certat-o dacă ar fi putut vorbi într-o limbă pe care vizitatorul lor să nu o înțeleagă.

În schimb, spuse:

— Signore Donovan a bătut un drum lung. Giovanni mi-a spus că însuși papa i-a cerut să investigheze rănilor sale sfinte.

— Nu te lăsa păcălită, Vaticanul vrea să-l discrediteze, mamă.

Cal bău din cafea și spuse:

— Pot să vă asigur că am abordat această sarcină fără prejudecăți.

— Așadar, l-ați văzut pe fratele meu, spuse Irene în timp ce se așeză pe canapea, încrucișând cuviincioasă picioarele și trăgând în jos de rochie. Spuneți-mi ce credeți.

— Discuția cu el a fost doar o parte din investigația mea. Mai am de luat câteva interviuri înainte să pot formula niște opinii.

— Vrem să-l ajutăm pe Giovanni, spuse mama lui. Vă vom răspunde la întrebări.

Cal ceru permisiunea să-și ia notițe și începu.

— Când s-a hotărât Giovanni să devină preot?

— N-am vorbit despre așa ceva atunci când era mai tânăr, spuse Domenica. Mergeam la slujbe duminicile și am fost întotdeauna respectuoși față de Biserică, dar eu și soțul meu nu eram evlavioși. Soțul meu era un om foarte ocupat, brutar. Pentru el, munca era mai importantă decât religia.

— Giovanni mi-a povestit despre el, spuse Cal.

— El era foarte apropiat de soțul meu. Băiatul tatii, cu siguranță. Moartea lui Alfredo a fost un moment foarte greu pentru el, greu pentru noi toți.

— Înțeleg. După cum i-am spus și lui, și eu mi-am pierdut tatăl când eram copil.

Irene îl privi chiorâș, cu suspiciune.

— Este cumplit pentru un băiat, spuse Domenica. A fost singuratic și cum era și un pic mai plinuț, nu juca fotbal cu copiii din cartier. Îi plăcea să citească și să se joace pe calculator. Era un băiat atât de drăgălaș și de bun! Nu-i așa, Irene?

— Așa este și acum, mamă. Doar că durerile și atenția pe care nu și-a dorit-o îl afectează.

— Își făcea mereu timp pentru un animal bolnav sau pentru un copil singuratic, spuse Domenica. Era și un artist bun și obișnuia să facă benzi desenate. Asta voia să devină, desenator sau, cum se numește?

— Grafician, spuse fata.

— A mers un an la universitate pentru asta, dar nu i-a plăcut, așa că a renunțat și și-a luat o slujbă.

— Ce slujbă? întrebă Cal.

— În Pescara era o companie de marketing. L-au angajat pentru diverse mărunțișuri. El se gândea că ar putea să devină desenator pentru ei, dar când nu s-a întâmplat nimic, s-a simțit frustrat și a plecat. Cam pe atunci, un prieten din timpul școlii s-a decis să meargă la seminar. Au tot vorbit, și Giovanni a devenit interesat. S-a hotărât să încerce și el. Eu nu credeam că va merge până la capăt cu asta pentru că, ei bine, se tot răzgândea, dar m-a surprins cu devotamentul pentru această chemare.

— Care este numele prietenului său?

- Antonio Forcisi.
- Este și el pe lista mea.
- Și el este un băiat bun.
- De ce este și el pe lista ta? întrebă Irene.
- El se afla în Croația cu Giovanni când au apărut stigmatele. Ce v-a spus Giovanni despre primul moment în care au apărut sângerările?
- A ascuns lucrul ăsta față de noi. Am aflat doar după ce s-a prăbușit și a ajuns la spital, spuse Irene.
- Mama lui își tamponă ochii cu o batistă.
- Ne-a spus că era înspăimântat. Nu înțelegea de ce i se întâmplă lui așa ceva.
- Și acum, că trăiește așa de mai multe luni, ce spune despre asta?
- Asta ar trebui să-l întreb *pe el*, izbucni Irene.
- Am făcut-o, replică el cu blândețe. Acum vă întreb pe voi.
- Își acceptă soarta, spuse Domenica. Acceptă faptul că a fost ales cu un anume scop. Dacă îi poate ajuta pe oameni să-l găsească pe Dumnezeu, atunci suferința lui merită.
- Presupun că asta v-a schimbat și vouă viețile, spuse Cal.
- Am devenit mai credincioasă, spuse Domenica. Da, credința mea este mai puternică acum.
- Asta este valabil și pentru tine? o întrebă el pe Irene.
- Nu cred că asta este treaba ta, spuse ea, furioasă.
- Irene! suspină mama ei.
- Îmi pare rău, mamă, dar consider că acest interogatoriu este nepotrivit.
- Cal simți un junghi ascuțit de vinovăție. Orbecăia. Poate că era o întrebare nepotrivită.
- Nu, mie îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate. Credința ta nu este treaba mea.
- Irene păru să dea înapoi.
- Mă bucur că înțelegi.
- Pot să vă întreb ceva; a avut vreuna dintre voi experiențe ciudate în prezența lui Giovanni sau chiar în absența lui?
- Nu înțeleg ce vrei să spui, spuse Domenica.
- Un fel de viziuni, orice de natură spirituală sau inexplicabilă

care să-l implice pe el.

Cele două femei se priviră una pe alta și clătinară din cap.

El continuă cu întrebările timp de câteva minute fără să descopere nimic important. În timp ce se ridică să plece, întrebă dacă poate să arunce o privire în camera de copil a lui Giovanni.

— E în regulă, spuse mama lui. Arată-i, Irene.

Camera mică, cu un pat îngust, era ca o capsulă a timpului; un omagiu adus straniului, dar talentatului adolescent care locuise acolo. Pereții erau acoperiți cu postere duble cu Star Wars și Star Trek; unul era original, celălalt, propria versiune pictată a lui Giovanni, diferit, într-un mod atractiv. Biblioteca găzduia un talmeș-balmeș de romane și cărți școlare. Cal cercetă camera în căutarea unor semne de devoțiune religioasă sau iconografie. Nu exista nimic. Nici măcar o Biblie.

— Nu avea o Biblie? întrebă el.

— Nu cred, spuse Irene. Avem o Biblie a familiei. Poate că a citit-o, nu știu.

— Este foarte greu să vezi aici rădăcinile unui tânăr care a simțit o chemare către preoție.

Ea ridică din umeri.

— Nici noi n-am anticipat asta. Așa e viața.

— Voi doi erați apropiați când erați copii?

— Sunt doar cu patru ani mai mare decât el, dar eram protectoarea lui. Când era hărțuit la școală, aveam eu grijă de ei.

— Trebuie să fie tulburător tot ce i se întâmplă acum.

— Habar n-ai cât de mult. Mi-ar plăcea să-l ajut să scape, dar este prizonier. Sper că vei spune la Vatican să-l țină departe de public, pentru binele lui.

— Nu cred că ei vor o recomandare de la mine, vor doar părerea mea.

— Și care este părerea ta, acum, după ce ai vorbit cu mine și cu mama?

— Tot nu am o părere, încă.

— Când vei avea, spuse ea tăios, poate că faimosul profesor de la Harvard își va găsi timp să le spună și celor care îl iubesc pe Giovanni.

După plecarea lui Cal, cele două femei duseră ceștile de cafea în

bucătărie.

— De ce nu i-ai spus că l-ai văzut pe Giovanni umblând prin oraș atunci când nu se afla aici? Întrebă Domenica.

— Pentru același motiv pentru care tu nu i-ai spus ce ai văzut atunci când te-a îmbrățișat. Este un străin. Un mercenar angajat de Vatican. Lor nu le pasă de Giovanni. Doar nouă ne pasă. Să fiu sinceră, sper ca acest om să ajungă la concluzia că este o fraudă. Sper ca Vaticanul să decidă să-l mute din parohia lui și să oprească acest circ înainte ca asta să-l omoare.

Mama ei strigă:

— Dar noi știm că nu este o fraudă.

— Da, mamă, noi știm.

Cal îi mulțumi barmanului pentru al doilea cocktail din seara aceea și îl gustă să vadă dacă votca era atât de rece cum îi plăcea lui. În timp ce întunericul se cobora asupra Romei, priveliștea din grădina de pe acoperișul hotelului devenea tot mai ademenitoare și el își trase un scaun lângă balustradă. Aerul cald al nopții aducea mirosurile de la bucătăriile restaurantelor din apropiere și vocile turiștilor și ale vânzătorilor stradali. Cal zâmbi spre două femei de afaceri așezate în apropierea lui. Discutau în engleză și, în mare parte, îl ignorau, așa că putea să se retragă în propriile sale gânduri. Câteva minute mai târziu, una dintre ele plecă. Cealaltă, o brunetă atractivă, cam de vârsta lui Cal, își termină băutura și se uită o vreme peste balustradă, înainte de a vorbi.

— E minunat, nu-i așa?

Întrucât nu era nimeni altcineva la o distanță rezonabilă, Cal răspunse:

— Cu siguranță este.

Priveliștea era uluitoare. Grădina de pe acoperiș dădea spre Panteon, și era atât de aproape încât părea că puteai să te întinzi și să-l atingi.

Ea se prezentă. Era director de publicitate la Londra. Îl întrebă despre el și, înainte ca el să poată răspunde, chelnerul trecu prin apropiere și ea îi ceru încă un pahar cu vin.

— Plătesc eu, spusese Cal. Și adu-mi și mie încă unul, te rog.

Chelnerul aprobă din cap și femeia își mută scaunul mai aproape de el.

— Ce bei? întrebă ea.

— Grey Goose Martini fără vermut.

— De ce nu-i spui simplu, votcă?

— Sună mult mai puțin apetisant, nu crezi?

Ea îl întrebă cu se ocupă și el îi răspunse că este profesor.

— N-aș vrea să par snoabă, spuse ea, dar mă surprinde că un profesor universitar stă la un hotel ca Minerva.

Ea chiar părea să fie atât de snoabă pe cât credea el. Dar paharele de vin golite o înmuiaseră și apăruse încă un pahar.

— Harvard plătește bine, spuse el sorbind din pahar.

Nu plătea chiar atât de bine. Tatăl lui provenea însă dintr-o familie bogată și Cal nu trebuia neapărat să muncească. Fără să aibă o familie și fără să fie pasionat de jucării foarte scumpe, el își cheltuia banii pe hoteluri bune, restaurante bune și călătorii la clasa întâi. Vaticanul se oferise să-i ramburseze cheltuielile – transport aerian obișnuit și cazări modeste –, dar el refuzase, ca să poată călători în felul în care era obișnuit.

— Ei bine, să bem pentru Ivy League⁵, spuse ea și ridică paharul. Ce predai?

— Istoria Religiilor, în principal.

Ea pufni.

— Ei bine, asta este un subiect despre care știu foarte puțin.

— Nici eu nu sunt tocmai un izvor de cunoștințe despre publicitate.

— Și atunci, spuse ea, despre ce ar trebui să vorbim?

El mai luă o înghițitură din băutură și simți cum alcoolul i se urcă la cap.

— Sunt convins că vom găsi ceva.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești un bărbat foarte atrăgător?

El râse.

— Vrei să spui, astăzi?

— Camera ta sau a mea? trecu ea direct la subiect.

⁵ Ivy League – asociația celor mai bune opt universități din SUA (n. red.).

- Ai un apartament? întrebă el.
— Nu am, se bosumflă femeia.
Cal semnă pentru băuturi și spuse:
— Eu am.

Arhiepiscopul de Abruzzo, Donato Fasoli, afișa o atitudine de nemulțumire vizibilă și Cal se străduia să rămână civilizat. La cererea episcopului, audiența lor fusese aranjată la Vatican, unde Fasoli avea treabă, în loc de arhidioceza din L'Aquila. Cei doi erau înghesuiți într-un birou mic, unul dintre multele rezervate pentru episcopii care veneau în vizită la Palatul Apostolic. Spațiul era suficient de mic încât Cal să poată simți în respirația lui Fasoli ce mâncase la prânz.

— N-am fost consultat despre această anchetă a ta și nu o susțin, zise arhiepiscopul.

— Ați exprimat asta destul clar, spuse Cal.

— Nu știu a cui a fost ideea să implice un om din afară. Treaba asta putea fi rezolvată intern.

— Cred că a fost ideea papei Celestin.

— Mi se pare destul de improbabil. M-aș aventura să spun că este lucrătura lui da Silva. Este un tip ambițios, mereu încearcă să scoată în față poziția confrăților noștri americani.

— Nu știu nimic despre asta. Se pare că papei i-a plăcut cartea mea despre stigmat. Ați citit-o? întrebă Cal.

— Este în italiană? Mă apucă durerea de cap când trebuie să citesc în engleză.

— Se traduce acum. O să vă trimit un exemplar.

— Așa să faci, răspunse el.

Cardinalul da Silva îl pusese în gardă pe Cal. Episcopul fusese în relații excelente cu anteriorul papă și crezuse că era doar o chestiune de timp până când va urca pe scara ierarhică. Dar Celestin era altfel, era un reformator care încerca să îndrepte cu forța Biserica spre o misiune publică, aceea de a-i servi pe cei săraci. El alegea cardinali noi în special din America de Sud, Asia și Africa. Așa că Fasoli, conservator convins, privea neajutorat cum îi scăpa printre degete pălăria roșie de cardinal.

— Deci, am auzit că ai discutat cu preotul nostru care sângerează,

spuse arhiepiscopul. Ce pot să mai adaug la tot cercul ăsta?

— Să înțeleg că nu credeți că rănilor lui sunt miraculoase?

— Nu cred. Cred că Giovanni Berardino este un tânăr imatur, care probabil că nu ar fi trebuit să intre în profesia noastră. Nu e ușor să fii preot, mai ales astăzi, în aceste vremuri.

— Deci, credeți că și le face singur?

Fasoli ridică din umeri.

— De ce credeți că face asta?

— De ce? Nu sunt psiholog, dar dintr-o perspectivă teologică, așa spune că are slăbiciuni fundamentale în credința lui. A făcut ceva prostesc să atragă atenția și s-a trezit prins într-o situație care a escaladat și a scăpat de sub control. Acum a devenit marele Padre Gio și a căzut într-o capcană pe care și-a întins-o singur. Vaticanul nu trebuia să aducă un profesor de la Harvard ca să facă o anchetă. Era suficient să îmi ceară mie lucrul acesta.

— Spuneți-mi, ce părere aveți despre Padre Pio?

Ochii arhiepiscopului se aprinseră.

— Acela este un caz de misticism adevărat. A fost corect și bine că papa Ioan Paul I-a canonizat. Pio era un adevărat sfânt, nu există niciun dubiu în legătură cu asta. Giovanni este un băiat care a crescut prea repede și care ar trebui să fie sfătuit să se lase de preoție. Nu cred că este suficient de serios, nu este influent în teologie și nici nu este sigur pe credința lui. Am primit dosarele cu pregătirea lui la seminar. A fost un student oarecare. Întotdeauna au existat îndoieli privind capacitățile și devotamentul lui. Dacă n-am fi fost atât de disperați să aducem tineri italieni să devină preoți, sunt sigur că nu ar fi fost hirotonisit.

— Dacă decizia ar depinde doar de dumneavoastră, ce ați face cu el în acest moment? Întrebă Cal.

— L-aș îndepărta din atenția publicului și i-aș interzice să mai facă spovedanii. Imediat, sângerările lui ar înceta, și rănilor i s-ar vindeca, și toată isteria s-ar evapora. Scrie asta în raportul tău.

— Mă voi asigura că voi prezenta corect poziția Domniei Voastre.

Fasoli clătină din cap și întrebă:

— Și care este părerea ta despre el?

— Încă nu mi-am format o părere. Încă adun fapte.

— În cartea asta a ta, ce ai spus despre Padre Pio?

— Am prezentat faptele cât am putut de bine și am lăsat cititorul să-și formeze propria opinie.

Arhiepiscopul păru profund dezgustat.

— Nehotărât. La fel ca actualul papă. Eu văd lumea în alb și negru. Alții văd curcubeu și unicorni.

— Ați vrea să trec și asta în raportul meu către Sfântul Părinte? spuse Cal zâmbind.

Antarctica, 1973

Hidroavionul McKinnon zbura în cercuri joase pe deasupra mării agitate. În cabină, Werner Bruckner, fost aviator Luftwaffe desăvârșit, dar îmbătrânit, se afla pe scaunul copilotului, alături de un aviator german mai tânăr, pe care îl întâlniseră la aeroport. Klaus Kempner, șeful expediției, stătea în spatele lor, în cabina înghesuită și manevra aparatul de radio, căutând semnalul unei nave cu motor diesel, încă nevăzută.

Ceilalți șase bărbați se loveau unul de altul în compartimentul pentru marfă și pasageri, uitându-se nervoși pe ferestre.

— Chiar o să aterizăm pe vremea asta? întrebă Oskar Hufnagel.

— Sper că da, spuse Lambret Schneider. Alternativa nu este prea bună.

Fusese deja o zi lungă. Plecaseră înainte de ivirea zorilor de pe o pistă acoperită cu piatră sfărâmată, din Țara de Foc, punctul cel mai sudic al Americii de Sud, și zburaseră șase ore înainte să aterizeze pe o Mare Weddell calmă. Acolo fuseseră întâmpinați de un pescador care alimentase avionul pentru a doua etapă a călătoriei. Șase ore mai târziu se aflau la vreo treizeci de kilometri de coasta continentului înghețat.

Kempner strigă prin ușa deschisă a cabinei.

— Avem contact radio! Imediat ar trebui să o vedem pe Marta dinspre tribord, adăugă el când uralele celorlalți se stinseră.

— Acolo! strigă Hufnagel. Uite-o acolo!

Nava lungă de treizeci de metri păru, la început, minusculă, dar deveni oarecum mai impresionantă pe măsură ce se pregăteau de amerizare.

— Prindeți-vă centurile, strigă Bruckner. Valurile o să ne cam zguduie.

Flotoarele luară contact cu apa cu un zgomot puternic. Hufnagel se prinse atât de tare de mânerul fotoliului, încât mâinile îi tremurau

și îi aruncă tovarășului său o privire care parcă spunea: nu le spune celorlalți că mi-e frică. Schneider simți cum impactul valurilor succesive i se transmite în rinichi și se întrebă dacă își va petrece a doua zi urinând cu sânge.

Pilotul inversă tracțiunea motoarelor și întoarse avionul în vântul sălbatic, pentru a tăia din lateral un val mare care putea să-i răstoarne.

— Vestele de salvare, domnilor, strigă Kempner.

Întrucât avionul gema și se clătina, nimeni nu avu nevoie să i se spună de două ori.

De la fereastra lui, Schneider văzu o barcă pneumatică mică, rigidă, cum se apropie de avion printre valurile mari. Căpitanul deschise ușa avionului și fu udat sănătos pe față până când reuși să fixeze parâma și avionul fu asigurat lângă un ponton. Înainte să debarce, aduseră în interiorul avionului bidoane de combustibil pentru călătoria de întoarcere a pilotului. După ce terminară, Kempner le ordonă oamenilor să treacă pe ponton. Apoi, unul după altul, se ținură de stâlp și își calculară salturile în barca pneumatică, în funcție de mișcarea valurilor. Ultimii doi care ieșiră din hidroavion transmiseră bagajele în față până când puntea bărcii pneumatice se umplu.

Barca avea doar cinci metri și un număr limitat de locuri și, cu zece oameni la bord, doi dintre ei trebuiră să stea pe Rotoare. Unul dintre membrii expediției trebui să se alătore omului din echipaj, pe catargul șubred. Kempner îi făcu semn lui Mattias Beckman, un bărbat robust de vreo patruzeci de ani, să se ridice de pe scaun. Beckman se conformă imediat fără să comenteze, barca fu dezlegată și motorul băgat în viteză. Pe când se aflau cam la jumătatea drumului dintre McKinnon și Marta, observară cum hidroavionul începu să se deplaseze și decolă spre cerul strălucitor.

Niciunul dintre ei nu observă valul înalt de doi metri care se ridică, de două ori mai mare față de celelalte. Acesta îi lovi dinspre tribord și îl aruncă pe Beckman în aer. Când ateriză, barca nu se mai afla sub picioarele lui.

— Om la apă! Țineți-vă bine! strigă căpitanul și învârti cârma.

— Unde este? Îl vedeți? țipă Hufnagel.

— Îl văd eu! Acolo! strigă Schneider.

Marinarul aruncă un colac de salvare spre Beckman care înotă frenetic până când se agăță de el.

— Trageți-l în lateral! comandă, calm, Kempner. Voi, de acolo, ridicați-l în barcă.

Beckman înghițise ceva apă de mare și, odată ajuns în barcă, scuipă de câteva ori și se aplecă, respirând greu.

— Ești bine? îl întrebă Bruckner.

— Sunt bine, răspunse Beckman. Să stea altcineva în locul ăla idiot.

Bruckner se așeză acolo și își reluară traversarea spre Marta.

— Eu nu știu să înot, îi șopti Hufnagel, palid, lui Schneider.

Tot ceea ce putu Schneider să facă fu să-i spună să aibă încredere în vesta de salvare.

Hufnagel aprobă din cap, dar după numai câteva momente de gândire începu din nou să șoptească.

— Este o fată, în München, spuse el.

— Da?

— Este însărcinată.

— Astea sunt vești bune sau rele? întrebă Schneider.

— O să nască copilul.

— Vă căsătoriți?

— La dracu', nu! Este frumoasă, dar mie nu-mi place de ea.

— Înțeleg.

— Uite cum stă treaba. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să-mi promiți că vei avea grijă de copil. Chestia o să aibă nevoie de o figură paternă.

— Chestia?

— Sper să fie băiat. Dar deocamdată este o chestie.

El își căută portofelul și scoase fotografia unei fete foarte drăguțe, cu numărul de telefon scris pe spate.

Schneider o luă și spuse.

— Oskar, dacă mi se întâmplă mie ceva, vreau să-mi promiți un lucru.

— Orice.

— Stai departe de nevasta mea.

Ofițerii de pe Marta erau germani, dar echipajul era format din argentinieni cu pielea măslinie. În sala de mese a ofițerilor, Schneider și cei din grupul lui primiră o tocană consistentă. Căpitanul, un bărbat cu obraji rumeni, îmbrăcat într-o jachetă de lână cusută cu sfoară, nu comentă nimic despre misiunea lor. Schneider presupuse că el știa câte ceva, dar Kempner nu-i împărtășea detaliile operațiunii decât lui Bruckner. Era seară deja, dar Schneider încă trebuia să mijească ochii din cauza luminii puternice a soarelui care pătrundea prin hublouri. Kempner plănuise misiunea pentru luna februarie, ca să profite de lumina aproape permanentă a zilei și de temperaturile relativ plăcute, deși era cumplit de frig, mai ales în largul mării.

— Sunteți pregătiți, toți? întrebă Kempner adunând din farfurie ultimele urme de sos cu o bucată de chiflă. Răsună un cor zgomotos de „da” și își împinse cu forță scaunul în spate. Atunci, să mergem.

Schneider și ceilalți își îmbrăcară echipamentul gros și își duseră proviziile la pupa. Acolo, un elicopter Aeronautice, verde-măsliniu, era ancorat de punte și motoarele erau încălzite cu cabluri electrice. Își încărcară proviziile și se urcară în cabina înghesuită. Din nou, Bruckner urcă lângă pilot, un german laconic, pe care nu-l văzuseră la cină.

Rotoarele porniră cu putere maximă și elicopterul decolă.

— Domnilor, spuse Kempner, cu voia Domnului, următoarea oprire va fi lanțul muntos Muhlig Hofmann.

Nu se auziră niciun fel urale pentru că, aproape imediat, elicopterul fu scuturat de rafale de vânt din toate direcțiile. Schneider își dori să nu fi mâncat atât de mult și se chinui să-și păstreze tocana în stomac. Patruzeci de minute luptă elicopterul împotriva curenților de aer, până ce unul dintre oameni le spuse să privească afară, în partea stângă, spre o plajă gri, pietroasă, plină de foci, pinguini, cormorani și rândunici de mare. Plaja făcu rapid loc unei întinderi de zăpadă și gheață.

Zburară la altitudine joasă pe deasupra acestui peisaj pustiu, timp de încă jumătate de oră, când, brusc, pilotul ridică elicopterul spre cer și se apropiară de o culme muntoasă. Odată ce o depășiră, coborâră aproape la fel de rapid spre o vale îngustă și, curând,

aterizară pe o câmpie de gheață strălucitoare. Bărbații săriră jos și ajutară la prinderea de gheață a tâlpicilor cu funii și ancore, înainte ca pilotul să oprească motoarele pentru a economisi combustibil prețios. În timp ce își lega rachetele de zăpadă, Schneider trase în piept aerul înghețat. Prin ochelarii de soare, se minună de întinderea virgină, pustie. Kempner stabili poziția geografică și consultă o hartă pe care o întinse pe rucsac. După ce o împături la loc, arătă către o adunătură de vârfuri albe, joase și, lăsându-l în urmă pe pilot să aibă grijă de elicopter, cei opt bărbați se puseră în mișcare.

— Nu pot să cred că aproape am ajuns, spuse Hufnagel.

Schneider simți cum pieptul i se umple de mândrie.

— Nici eu. Privi spre cerul aproape la fel de alb ca valea și își imaginează că tatăl său îl privește de sus și îl aprobă din Valhalla.

Avură nevoie de aproape nouăzeci de minute pentru a ajunge la poalele muntelui. În timp ce se odihneau, Kempner și Bruckner consultară din nou harta și părură satisfăcuți de faptul că se aflau aproape de locul în care trebuiau să ajungă. Se întoarseră ușor spre est și mai merseră aproape o sută de metri. Bruckner își puse niște căști și începu să cerceteze gheața cu un detector de metale. După câteva minute tensionate, bărbatul își aruncă pioletul pe jos, își scoase căștile și spuse că găsisse locul.

— Iată, domnilor, declară Kempner, pentru ce aveam nevoie de bărbați tineri și puternici.

Începură să spargă gheața cu târnăcoapele și să sape în echipe de câte doi, pe o lungime de câțiva metri. Schneider făcu pereche cu Hufnagel, schimbând uneltele până când reușiră să scoată bucăți de gheață până la o adâncime de un metru.

— Stop! ordonă Kempner coborând în șanț pentru a curăța suprafața cu o lopată. Acum, tu, Beckman! Ne bucurăm că ești în viață ca să poți face următoarea operațiune. Fă niște găuri în fiecare colț.

Beckman luă bormașina grea, care funcționa pe baterii, și începu să sfredească cu burghiul de trei centimetri. Când termină, scoase dintr-un pachet niște tuburi termice și le introduse în găuri.

— Dichter, acum e momentul tău de glorie, spuse Kempner. Expertul în explozivi, un bărbat taciturn, care afișa un rânjet

permanent, mânuși explozibile de parcă ar fi fost la fel de inofensivi ca batoanele de ciocolată și, în curând, îi conectă la un detonator.

— Ar fi bine să stați mai departe, să vă întoarceți cu spatele și să vă acoperiți urechile, strigă Dichter, tare ca de obicei. Nu vreți să ajungeți la fel de surzi ca mine.

Începu numărătoarea inversă, apăsă maneta și se auzi un bubuit puternic, și apoi bucăți de gheață mai mari sau mai fine zburară prin aerul înghețat.

Kempner sări înapoi în șanț cu o lopată și începu să curețe resturile dintr-un colț. Ceru o rangă și o introduse în gaură. Se auzi un sunet de metal pe metal.

— Bine, la muncă, băieți. A venit timpul să săpăm mai departe. Suntem destul de aproape să-i simțim gustul. Era prima dată când Schneider îl vedea bucuros.

Le mai luă încă o oră și erau toți scăldați în sudoare, dar o descoperiseră: o ușă mare de oțel, neagră ca noaptea, așezată într-un unghi de treizeci de grade, pe fundul șanțului. La lumina unei lanterne, Schneider putu să vadă că ușa era fixată în roca din jur cu niște bolțuri uriașe.

— Lichid termic, ordonă Kempner și apărură două recipiente de aluminiu. Dichter le amestecă și turnă rapid câteva picături de lichid pe fiecare bolț.

După câteva minute, Schneider și Hufnagel fură trimiși jos, cu un levier uriaș, ca să scoată manual bolțurile slăbite, unul câte unul. Epuizați, cei doi bărbați fură înlocuiți de alți patru înarmați cu răngi, cârlige și lanțuri.

Când veni momentul să tragă de lanțuri, Kempner spuse, solemn:

— Bărbații care au sigilat această peșteră făceau parte din bravul echipaj al submarinului U-530. Va fi o onoare să respirăm în curând aerul pe care l-au respirat ei în 1945. Acum, *trageți!*

Ușa de oțel se ridică scârțâind și fu trasă pe fundul șanțului. Kempner își îndreptă lanterna în hău și, fără a pierde vremea cu vorbe, se strecură înăuntru, urmat de Bruckner și de ceilalți. Cei doi mai tineri, Schneider și Hufnagel, intrară ultimii și trebuiră să se aplece și să-și aprindă propriile lanterne ca să poată înainta prin tunelul scund, cu pereții din beton armat. După vreo zece metri de

mers pe brânci, se trezire într-o grotă uriașă care părea să nu se mai termine. Lumina lanternelor se plimba pe coloane mari de gheață, care luau forme grotești, de parcă o armată de demoni subterani ar fi păzit camera.

— Domnilor, anunță Kempner, plimbându-și raza lanternei prin întuneric, bine ați venit la Baza 211. Acum, că am ajuns atât de departe, pot să vă dezvălui adevărul. Expediția germană în Antarctica, din 1938 și 1939, a explorat această regiune din aer și de pe sol, a revendicat-o și a denumit-o Noua Swabie. Acei oameni curajoși au descoperit această formațiune subterană, dar abia mai târziu, în 1943, sub conducerea personală a marelui amiral Donitz, această peșteră a fost extinsă, întărită și securizată. De ce s-a făcut acest lucru? Ca măsură de precauție. Pentru a crea o fortăreață îndepărtată și de necucerit pentru Hitler și ofițerii săi, pentru a le oferi șansa să reclădească Reichul, în eventualitatea unui dezastru. Dar, după cum știm, Hitler a refuzat să părăsească Berlinul. Iar Baza 211 nu a mai fost folosită în acest scop. A fost utilizată ca muzeu.

Kempner verifică o hartă mică, desenată de mână, pe care o ținuse ascunsă între paginile jurnalului său; o prețioasă bucată de hârtie care îi fusese dată, cu ani în urmă, de căpitanul lui U-530. Împături harta și începu să meargă prin peșteră, cu ceilalți pe urmele lui.

— Uită-te ce mare e locul ăsta, îi spuse Hufnagel lui Schneider. Ai putea să ascunzi aici o armată întreagă.

Schneider simți că îl atinge ceva pe umăr. Alarmat, ridică lumina lanternei în sus, spre tavanul încăperii și observă un val de gheață fină căzând ca o ploaie.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el.

— Liniștește-te, spuse Hufnagel. N-ai de ce să-ți faci griji.

— N-am de ce în afară de dinamita pe care am folosit-o ca să ne croim drum înăuntru.

Schneider își ținea socoteala pașilor și numără până la trei sute, în timp ce Kempner traversă peștera și trecu de două tuneluri înainte a de a intra pe al treilea. Acest tunel scund era și el armat cu grinzi de oțel și susținut de cricuri hidraulice. Ajunseră într-o cameră relativ mică, cu o deschidere de vreo douăzeci de metri, suficient de înaltă încât să le permită să stea lejer în picioare, și acolo, pe peretele din

spate, văzură un șir de cufere mari din bronz.

Kempner vorbi cu evlavia unui credincios care intră într-o catedrală imensă.

— Comorile Reichului.

— Nu putem căra toate aceste cufere până la elicopter, spuse Beckman.

— Nu vom lua cuferele, spuse Kempner. Suntem aici doar pentru două obiecte. Lăsăm restul pentru un viitor mai luminos. Din păcate, nu avem niciun fel de informație care să ne indice în care dintre cufere se găsesc obiectele pe care le dorim. Trebuie să spargem încuietorile și să ne uităm în interiorul fiecăruia, până când găsim o cutie verde din piele și un sac mic, tot din piele. Treceți la treabă și încă repede, dacă nu vreți să rămâneți aici pe vecie. Motoarele elicopterului se răcesc.

Schneider și Hufnagel făcură echipă și începură de la cufărul din capătul din dreapta al șirului. Așezați în genunchi, inspectară lacătul masiv.

— Niște clești ar fi utili, spuse Hufnagel.

— Ei bine, nu avem, spuse Schneider și scoase din rucsac un ciocan și o daltă. Din fericire, ești puternic ca un taur, așa că dă-i drumul.

În curând, camera se umplu de sunetul metalului pe metal. Cu o lovitură puternică de ciocan, lacătul de fier al lui Hufnagel se sfărâmă, dar, îngrijorător, începu să ningă. Schneider privi în sus și observă o ceață de gheață coborând din tavan.

Fără nicio avertizare, bucăți de gheață și de stâncă de mărimea unui scaun începură să cadă chiar în dreapta lui Schneider. Hufnagel se ridică și privi în sus. Schneider nu avu timp să facă același lucru. Tot ce putu să vadă era teroarea din privirea prietenului său și simți două brațe apucându-l de piept, iar Hufnagel îl împinse cu putere spre stânga. În timp ce cădea pe spate, Hufnagel și jumătate din cufăr dispărură sub un morman de dărâmături.

— Oskar! strigă Schneider.

Ceilalți se repeziră spre ei și Kempner îndreptă lumina spre tavan.

— Degajați cufărul și trageți-l într-o parte, ordonă el, calm.

— Ajutați-l! țipă Schneider.

— Păstrați liniștea, spuse șeful, sau restul tavanului va cădea și el.

Bărbații începură să îndepărteze resturile din jurul cufărului cu mâinile goale și cu uneltele de săpat.

Lui Schneider nu-i veni să creadă că ei salvau cufărul și nu pe Oskar, așa că începu să pipăie grămada mai mare care îi ascundea trupul.

— Oprește-te, Schneider, spuse Kempner, dar el continuă să sape. Schneider, ăsta este un ordin direct.

— Trebuie să încerc, protestă el.

— Fiul lui Otto Schneider n-ar refuza să îndeplinească ordinul direct al unui superior, spuse Kempner. Apoi adăugă, cu blândețe. S-a dus, Lambret. Trebuie să ne încheiem misiunea.

Schneider privi ca în transă cum ceilalți scoaseră cufărul de bronz și ridicară capacul. El abia dacă se uită înăuntru în timp ce Bruckner se aplecă și începu să scormonească prin el. Văzu un obelisc, câteva plăci, teancuri de documente și fotografiile legate cu panglică, hărțile rulate. Pe fundul cufărului se găsea o cutie mică de argint, inscripționată cu inițialele AH. Bruckner i-o dădu lui Kempner, care spuse, respectuos:

— Cenușa fűhrerului, adunată din afara buncărului.

— Ar trebui să o luăm? întrebă Bruckner.

Kempner scutură din cap.

— O lăsăm aici. Aici este mai în siguranță decât oriunde altundeva pe planetă.

În timp ce Bruckner așeza cutia la loc, Kempner observă ceva și spuse:

— Acolo! În stânga!

Era un săculeț din piele, de mărimea unui portofel pentru mărunțiș.

— Asta? întrebă Bruckner și o ridică.

— *Dă-o încoace!* spuse Kempner repede.

Desfăcu șiretul, privi înăuntru și văzu o bucată ascuțită de lemn.

— Ce este aia? întrebă unul dintre oameni.

Kempner îi lăsă să arunce o privire în interiorul săculețului și spuse:

— Acesta, domnilor, este un spin din coroana de spini pe care

romanii i-au pus-o pe cap lui Iisus Hristos.

— Este adevărat? Întrebă altul.

— O, da, este adevărat, vă asigur. El închise la loc sacul de piele și i-l dădu lui Schneider.

— Uite, Lambret, ți-l încredințez ție. Este un lucru foarte prețios. Asigură-te că ții sacul închis.

Schneider clipi ca să îndepărteze lacrimile, își scoase mânușile și așeză cu grijă săculețul într-unul din buzunarele exterioare, cu fermoar, ale hainei sale.

— În regulă, mai avem de cercetat încă șapte cutere, spuse Kempner. Haideți. Rapid. Acum căutăm o cutie verde, din piele.

În timp ce toți ceilalți reveniră la lucru, Schneider nu putu să facă altceva decât să se holbeze la mormanul care devenise locul de odihnă veșnică al unui tânăr care fusese plin de viață. Căută în buzunarul de la pantaloni fotografia prietenei însărcinate a lui Hufnagel și șopti către mormanul de dărâmături că va avea grijă de copil, orice s-ar întâmpla.

Încă se holba la morman când îl auzi pe unul dintre oameni spunând:

— Cred că am găsit-o. Lambret se trezi îngrămădindu-se cu ceilalți lângă un cutăr deschis. Acolo, o cutie verde, de dimensiunile unui set de tacâmuri, era așezată pe o grămadă de obiecte decorative din aur și argint, picturi de mici dimensiuni pe lemn și pânză și o grămadă din ceea ce părea pentru toată lumea a fi ouă Fabergé. Cutia din piele purta blazonul cu fulgerele SS și inițialele HLH.

Heinrich Luitpold Himmler.

Bruckner îi spuse lui Kempner că el ar trebui să o deschidă și bătrânul ofițer se așeză, țeapăn, în genunchi. Desfăcu zăvorul și deschise cutia căptușită cu velur.

Schneider recunoscuse imediat obiectul, pentru că îi ținuse replica în mâini, când era copil, în cea mai rea zi a vieții lui.

Lancea lui Longinus. Sulița Destinului.

Când ochii lui Kempner se umplură de lacrimi, Schneider se înfurie. Ochii bătrânului soldat rămăseseră uscați la moartea lui Oskar. Dar Lambret își ținu gura. Kempner le spuse oamenilor că pot privi lancea, dar numai pentru o clipă, pentru că își îndeplineseră

misiunea și trebuiau să plece.

— Dar să nu o atingeți, ordonă Kempner.

— De ce? întrebă cineva.

— Doar faceți așa cum vă spun.

Cutia trecu din mână în mână, și fiecare dintre ei admiră vârful de sulică negru, învelit în foiță de aur strălucitor.

Schneider fu ultimul care luă cutia. O ținu în dreptul buzunarului de la piept în care se afla săculețul cu spinul.

Dintr-odată, sulică își schimbă culoarea, din negru în roșu strălucitor.

El simți o durere în piept și buzunarul începu să fumege.

Kempner îi smulse cutia în timp ce Schneider striga:

— Ce naiba se întâmplă?

Croația, în zilele noastre

Arăta surprinzător de tânăr pentru un bărbat de peste patruzeci de ani; poate că era din cauza tunsorii sale moderne – păr mai lung și blond în vârful capului, ras pe lateral și cu o ușoară tentă mai închisă – sau poate că era zâmbetul său neastâmpărat pe care-l folosea cu generozitate ca să obțină ceea ce dorea. În orice caz, era un tip impunător, ale cărui piept și brațe, umflute de steroizi, se vedeau de sub puloverul subțire și pelerina ușoară de ploaie.

Bărbatul intră în clădirea veche de piatră și închise ușa de lemn în urma lui. Fratele Augustin, firav și îmbătrânit, era singur în capela Sfântului Atanasie. Era seară și lumina care intra prin cele câteva ferestre micuțe pălea rapid. Călugărul obosea mai repede zilele astea și îi era mai greu să facă chiar și eforturi ușoare fără să aibă nevoie să închidă ochii pentru o vreme. Colegul lui, fratele Ivan, deși nu era nici el cu mult mai tânăr, trebuise să preia mai multe din treburile mănăstirii. De curând fuseseră obligați să-și chibzuiască finanțele și așa puține pentru a angaja un localnic să-i ajute cu grădina de legume și să facă reparații ocazionale la instalațiile electrice și sanitare. Niciunul din călugări nu învățase vreodată să conducă mașina; intraseră în viața monahală pe când erau foarte tineri. Timp de mai mulți ani, femeile din sat făcuseră, prin rotație, cumpărături pentru ei.

Augustin pufni și se trezi la zgomotul clanței grele de metal. Privi în jur și oftă la vederea unui turist. Pur și simplu, nu se simțea sociabil.

Se adresă bărbatului în limba croată, dar trecu la engleză când îl văzu dând din umerii uriași.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse el. Aruncați o privire prin jur.

— O biserică foarte veche, spuse bărbatul, cu accent german.

Bătrânul mormăi și încercă să clipească, să-și limpezească privirea.

Se rugase înainte să adoarmă și încercă să înceapă din nou, dar bărbatul îl întrerupse.

— Sunteți singur aici?

— Suntem o comunitate foarte mică. Numai doi călugări.

— Unde este celălalt?

— Pregătește cina, sper. Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la rugăciuni.

Bărbatul înaintă pe culoar. Se întoarce cu spatele spre amvonul din piatră și se așează în fața călugărului. Înainte să vorbească, scoase o batistă și suflă ca o găscă prin nasul lui borcănat.

— Ai auzit de preotul ăla italian care este numit Padre Gio, nu-i așa?

Ochii apoși ai lui Augustin se îngustară la această întrebare.

— Am auzit ceva despre el la radio. De ce întreb?

— A fost aici. Preotul ăsta.

— A fost?

— O, da. A fost aici. Cred că îți amintești.

Călugărul deveni și mai irascibil față de cât de morocănos era de obicei.

— Lasă-mă în pace, tinere.

— Pace? chicoti bărbatul. În regulă, dar mai întâi lasă-mă să-ți strâng mâna, bine?

Călugărul obiectă, dar, din două mișcări, bărbatul îi apucă palma dreaptă și trase roba în sus pentru a se uita la încheietura lui.

— Drăguță și netedă, spuse bărbatul. Lasă-mă să o văd și pe cealaltă. Îi apucă mâna stângă și repetă mișcările. De asemenea drăguță și netedă, dar, vai mie. Am uitat să-ți strâng mâna. Îi apucă mâna dreaptă și începu să o strângă.

— Au! Mă doare.

— Îmi pare rău, spuse el și strânse și mai tare. Ai vrea să mă opresc?

Călugărul dădu din cap, cuprins de durere.

— Atunci spune-mi despre preotul ăsta italian.

— Bine, oprește-te.

Bărbatul îi dădu drumul și călugărul își frecă mâna care îi pulsa.

— Acum îți amintești de el.

— Îmi amintesc de el.

Bărbatul afișă un zâmbet superior.

— Știam eu că o să-ți amintești. Spune-mi ce s-a întâmplat când a venit aici.

— Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic. A venit ca turist, așa cum vin toți aici.

— Nu toată lumea. Eu nu sunt turist. Dar, fie. Era turist. A aruncat o privire în jur, nu-i așa?

— Da, desigur.

— L-ai dus într-un loc special, cred?

— Ce loc special?

— Cripta. Mă duci și pe mine acolo?

Călugărul se înfioră din nou.

— Cine ești?

— Poți să-mi spui Gerhardt și eu o să-ți spun Augustin. Putem să fim prieteni. Țsta este drumul spre criptă?

Într-o parte a capelei se afla o poartă de fier.

Călugărul scoase un „da” slab.

Bărbatul se întinse din nou să apuce mâna călugărului, dar bătrânul și-o băgă în roba lui aspră așa cum o broască-țestoasă se retrage în carapace în fața pericolului. Își folosi mâna bună ca să se ridice, ajutându-se de banca din fața lui. Abia când se ridică, diferența fizică dintre cei doi bărbați deveni vizibilă. Călugărul părea un copil mic ce urma să fie pedepsit.

Grilajul avea un lacăt. Bărbatul cel mare trebui să-l strângă tare pe călugăr de umăr pentru a-l determina să scoată o cheie din veșmântul lui. În vestibul exista un întrerupător pe perete și o scară de piatră, în spirală, își făcu apariția în lumina incandescentă. Bărbatul îi spuse călugărului să coboare primul și îl urmă.

Cripta era pe jumătate față de capela de deasupra, cu tavanul jos și o podea denivelată, cu pietrele șlefuite de secole de folosire. Scufundate în podea se găseau pietre de mormânt cu inscripții în latină, care marcau locurile de odihnă ale unor călugări din vechime. Într-o firidă umbrită, pe un raft de piatră, se găsea o mică urnă de bronz.

— Sinistru, aici, jos, spuse bărbatul. Arată-mi ce i-ai arătat și lui,

Augustin.

Călugărul făcu un gest în jurul camerei cu mâna validă.

— Nimic mai mult decât poți să vezi și singur, spuse el.

— De ce l-ai adus aici?

— El a vrut să vadă.

— Ce să vadă?

— Cripta. Voia să vadă mormintele.

— Nu sunt prea multe de văzut. Pietre și, sub ele, oase. A fost altceva. Arată spre urna de bronz. Ce-i aia?

— Un relicvariu.

— Augustin, Augustin, spuse el pe un ton de batjocură. Trebuie să îmi explici asta. N-am fost cel mai conștiincios elev. Nu cunosc acest cuvânt.

— Un vas în care se țin relicve. Știi ce sunt relicvele, nu-i așa? Bărbatul masiv mârâi.

— Da. Ce relicve sunt în asta?

— Nimic. Este gol de foarte multă vreme.

Bărbatul se îndreptă spre firidă, luă urna de la locul ei și o scutură.

— Da, pare să fie goală, dar lasă-mă să verific. Cu o scurtă răsucire, capacul se desfăcu. El întoarse urna cu gura spre podea. Nu ieși nimic. Cred că, poate, a fost ceva aici, de curând. Cred că tu nu-mi spui adevărul, Augustin.

Călugărul păru îngrijorat și abătut.

— Nu era nimic în această urnă când am venit la Sf. Atanasie, în urmă cu șaiszeci și cinci de ani și nu este nimic nici acum.

— Nu este minciuna un păcat? spuse bărbatul în timp ce făcu câțiva pași spre călugăr. Mai ales pentru un om al Bisericii?

— Este un păcat să rănești un om în vârstă.

Bărbatul păru să se amuze.

— Să rănesc? Dacă ți-am strâns mâna înseamnă că te-am rănit? Pot să-ți arăt ce înseamnă durerea dacă nu-mi spui adevărul. Ce era în...? Se lupta să găsească cuvântul și când îl găsi, străluci. Relicvariu? I-ai arătat preotului italian? I l-ai dat lui?

Oftatul lung al călugărului suna ca aerul care iese dintr-un cauciuc înțepat, dar rămase tăcut.

— Bine, atunci, spuse bărbatul. Mi-e teamă că va trebui să te

încurajez. Va trebui să-ți arăt ce înseamnă durerea.

Când bărbatul termină treaba, era întuneric.

Cără trupul inert al călugărului în sus, pe scările criptei, până în capela goală.

— Cred că ai ratat cina, Augustin. Poate că prietenul tău te-a căutat. Va trebui să caute mai bine.

Afară, ploaia de mai devreme se oprise. Aerul era cald și umed. Mergea fără efort, de parcă trupul călugărului, care respira greoi, așezat pe umărul său, era ușor ca un fulg.

Mai devreme, în drum spre capelă, observase fântâna veche, din piatră și lemn, cu stâlpi, o bârnă transversală și o găleată legată cu sfoară. Privi în jur și, nevăzând pe nimeni, așează trupul călugărului pe iarbă doar pentru a-l ridica din nou, de data asta de glezne.

— A venit vremea să spui adio, Augustin, spuse el. Îmi pare rău pentru durere. Cel puțin asta o va opri.

Îl balansă pe bătrân deasupra fântânii, pentru o clipă, apoi îi dădu drumul în fântână și numără în minte secunde. La trei se auzi un pleoscăit. Dădu din cap satisfăcut și coborî rapid găleata, trăgând de funie. Manivela se învârtea ca o elice.

— Poate că te poți cățăra, Augustin, spuse el, încet. Sau poate că nu.

Își parcase mașina într-un loc ascuns, în spatele șopronului din grădină. Pe când se pregătea să se urce în ea, văzu o siluetă la intrare.

— Cine ești? întrebă Gerhardt.

Tipul înaintă împleticit, cu gluga lui plată așezată strâmb. Avea o barbă roșcată și o burtă mare și duhnea a travarica, tăria locală, făcută din ierburi. Se strădui să răspundă în engleză.

— Eu? Sunt grădinarul. Sunt omul bun la toate. Sunt ce au ei nevoie. Plătesc de rahat, dar ce pot să fac? Asta-i Biserica.

— Apropie-te, prietene. Aș vrea să vorbesc cu tine, spuse bărbatul zâmbind.

Berlin, în zilele noastre

Anii fuseseră blânzi cu el.

Avea șaptezeci și unu de ani, dar nu se simțea ca un om în cel de-al optulea deceniu de viață. În afară de o oarecare înțepenire a degetelor, dimineața, și o luxație la cot, el avea prea puține dintre semnele declinului fizic și mental de care se plângeau prietenii și partenerii lui de afaceri. Contemporanii săi îl iritau atât de tare cu plângerile lor despre prostată și insomnie, despre părul rar și pregătirile pentru colonoscopie, încât încerca, pe cât posibil, să se înconjoare de bărbați mai tineri. Și femei mai tinere.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se apucase cu atâta entuziasm de recrutări. Până când un tânăr reușea să-și croiască drum spre biroul său impunător din Potsdamer Platz, cu panorama sa minunată spre parc, prin ferestrele de deasupra Tiergarten, acesta era verificat cu mult mai intens decât dacă ar fi aplicat pentru un post important la BND⁶. Totuși, până acum, niciunul dintre cei intervievați nu ajunsese membru. Schneider era pretențios.

— Avem nevoie de sânge tânăr, își criticase el colegii, la ultima lor întâlnire de la cabana lui de vânătoare din Bavaria, pentru conclavul anual. Vreți să dispărem?

— Am supraviețuit pentru că am fost obsedați de securitate, îi răspunsese un constructor de nave pensionat, din Hamburg, în timp ce sorbea din stridiile aduse cu avionul, în dimineața aceea, din Irlanda.

— Și ce se întâmplă când moare ultimul dintre noi? spusese Schneider. Nu credeți că responsabilitatea noastră față de istorie este mai mare decât obsesia de a ne proteja propria piele?

— Niciunul dintre noi nu-și poate permite un scandal, spusese

⁶ BND – Bundesnachrichtendienst, Agenția Federală de Contrainformații a Germaniei (n. tr.).

altul. Și cel mai puțin dintre toți, tu.

Asta era adevărat. Nimeni nu avea mai multe de pierdut. În linii mari, erau o gașcă de succes. Industriași, politicieni, militari cu rang înalt, chiar și un chirurg plastician care opera doar vedete. Dar Lambret Schneider era singurul care construise un imperiu. Banca lui comercială era ca o caracatiță, cu tentacule întinse și cu ventuze care sugeau din toate zonele societății germane. El și soția lui, o pacientă fidelă chiar a acelui chirurg plastician, apăreau în revistele *glossy*, faimoși pentru faptele lor bune și pentru activitățile filantropice. Dacă el ar fi ruinat, banca lui s-ar prăbuși, trăgând după ea o mare parte din economia germană.

— Avem aptitudinile și resursele să facem treaba asta cum trebuie, spusese Schneider. Câțiva tineri de calitate, din familiile care trebuie, asta este tot ce vă cer. Noi, dinozaurii, s-ar putea să nu găsim niciodată Valhalla pe pământ, dar poate, doar poate, generația următoare va reuși.

Bărbații adunați în sala veche și răcoroasă, înțesată de animale împăiate, fuseseră puțin șocați de înclinația lui Schneider spre fatalism. El fusese cel mai consecvent animator al grupului, pe durata celor două decenii în care le fusese lider. Dar cine îl putea învinovăți de o criză de nemulțumire? Ce realizaseră de la zilele lor glorioase de la capătul lumii? Ce plăcere puteau găsi în ani la rând fără nimic nou de raportat? Niciunul dintre ei nu avea nevoie de încă un club social exclusivist, mai ales de unul cu care nu se puteau lăuda în afara lui și care reprezenta un pericol pentru viețile pe care și le clădiseră.

Asistentul lui bătu la ușă.

— Herr Schneider. Întâlnirea dumneavoastră de la ora două, Jürgen Besemer, este aici.

Din dosarul alcătuit despre acest tânăr, Schneider știa că era un tip micuț, dar să-l vadă alături de Gerhardt Hufnagel, aproape că îi venea să râdă. Deși mic, tipul părea rafinat, cu un costum albastru perfect și o tunsoare clasică. Și-ar fi dorit ca Gerhardt să fi fost mai prezentabil. Pentru început, își dorea să-și schimbe freza ridicolă și să-și arunce tricourile alea de musculos, care erau atât de lipite de trup încât păreau pictate pe tors cu spray. Și, în timp ce își flutura bagheta magică, i-ar fi adăugat lui Gerhardt și un pumn de puncte IQ

suplimentare. Omul nu era un prostănac, dar nu era nici pe departe egalul intelectual al bancherilor, analiștilor și avocaților pe care-i angajase dintotdeauna Schneider. Dar nu fusese alegerea lui Schneider să-l primească pe Gerhardt în viața lui. Făcuse o promisiune solemnă și, spre dezgustul permanent al soției sale, avusese grijă de fiul lui Oskar Hufnagel de parcă ar fi fost propriul copil.

La întoarcerea din Antarctica, Schneider o găsisese pe frumoasa iubită a lui Oskar și îi oferise bani. Gerhardt locuise cu mama lui până la vârsta de optsprezece ani, dar Schneider nu fusese niciodată prea departe. Nu fusese niciodată un subiect de discuție cu soția lui. Ea nu putuse să-i ofere un copil. Știa, cu siguranță, că el era potent, având în vedere numeroasele avorturi pe care le plătitese pentru amantele lui, de-a lungul anilor. Prețul pe care el o obligase să-l plătească era acela de a-l primi pe prea zgomotosul și, adesea, bătăranul Gerhardt în viața lor.

— A, Jürgen, intră și ia loc, spuse Schneider. Îți mulțumesc pentru că ai venit astăzi.

— Este o onoare pentru mine, Herr Schneider, spuse tânărul, pe un ton respectuos.

Gerhardt continua să stea în picioare în cadrul ușii și ar fi rămas, probabil, acolo, dacă Schneider nu i-ar fi făcut semn spre un scaun.

— Deci, Jürgen, știi pentru ce te afli aici.

— Da, domnule. Aproape că nu am putut să dorm noaptea trecută la gândul întâlnirii cu dumneavoastră.

— Vrei niște ceai?

— Nu, mulțumesc, domnule.

Schneider își turnă o ceașcă, fără să-i ofere și lui Gerhardt.

— Și ce anume știi despre mine? întrebă el.

— Știu despre cariera dumneavoastră în afaceri, desigur. Și știu că sunteți un personaj important în această organizație, căreia sper să mă alătur.

— Ce știi despre această organizație?

— Mi s-a spus foarte puțin. Știu doar că membrii ei sunt printre cei mai de seamă bărbați din Germania, toți hotărâți să ducă mai departe principiile patriotismului german.

- Spune-mi, Jürgen, ce știi despre național socialism?
- Am fost un elev bun. Sunt bine informat.
- Deci cunoștințele tale provin din școală?
- Nu, e mai mult de atât. Tatăl meu a fost membru al Partidului Național Socialist și tatăl lui a făcut parte din SS.
- Nu pari să eziți să menționezi acest lucru. În zilele noastre, cei mai mulți tineri ar fi reticenți să vorbească despre o istorie a familiei care include apartenența la nazism.
- Sunt mândru de familia mea, domnule.
- Schneider dădu din cap aprobator.
- Am cunoștință de serviciile lor, Jürgen. Le împărtășești convingerile?
- De fapt, da.
- Și le trâmbițezi?
- Nu fac asta, Herr Schneider. Să fac acest lucru mi-ar distruge cariera. Să trăiești în Germania, în zilele noastre, este ca și cum ai trăi într-o țară străină.
- Îmi place asta! exclamă Schneider. Gerhardt, nu ți se pare potrivit?
- Gerhardt dădu din cap liniștit.
- Mă simt confortabil să discut cu dumneavoastră despre crezurile mele politice, spuse Besemer. Este destul de revigorant și eliberator.
- Bine, asta este bine. Povestește-mi despre activitățile tale politice, spuse Schneider.
- Mă simt ca un om singur în deșert. Nu am niciun fel de afinitate pentru tacticile brute și antice ale neonaziștilor. Ei nu sunt colegii mei, nu sunt egalii mei. Am propriile păreri. Citesc, studiez, sper.
- Și ce ai zice să te alături unui grup de domni rafinați, care au aceleași concepții?
- Ar fi emoționant, Herr Schneider. Sper doar că veți avea încredere în mine să mă alătur grupului.
- Nu ai fi ajuns în cercul meu apropiat dacă nu am fi fost siguri că putem avea încredere în tine. Deci, Jürgen, ai vrea să afli câte ceva despre noi?
- Besemer dădu din cap nerăbdător.

Acesta era primul candidat care ajunsese până la acest punct, dar Schneider era încrezător.

— După cum știi, Adolf Hitler credea într-un anume fel de creștinism, creștinismul pozitiv, spuse Schneider.

— Îmi amintesc că prima utilizare a acestui termen a fost în articolul 24 al statutului Partidului Nazist, comentă tânărul.

Schneider păru ușor iritat de întrerupere, dar îi spuse tânărului că era impresionat de nivelul lui de cunoștințe.

— Hitler nu era adeptul formelor tradiționale de creștinism, continuă Schneider. Îl considera prea lipsit de inițiativă. Toate tâmpeniile despre nașterea miraculoasă, suferința pe cruce, mântuire. Führerul considera că alte aspecte ale vieții și morții lui Hristos sunt mai importante și pline de inspirație. Această alternativă pozitivă a fost cea adoptată de Reich încă de la începuturile sale: Hristos luptătorul, Hristos organizatorul, Hristos cel care se opune iudaismului organizat. Conducerea Reichului a înțeles semnificația practică și politică a creștinismului în Germania. Până la urmă, Germania fusese creștină timp de mai bine de un mileniu. Hitler nu dorea să-și îndepărteze poporul german printr-o opoziție oarbă la creștinism – cel puțin nu de la început. Himmler nu era un politician la fel de subtil.

— Și totuși, Himmler a fost un maestru al propagandei și organizării, spuse Besemer.

Schneider își dori ca tânărul să-l lase doar pe el să vorbească.

— Da, aproape, spuse el, morocănos, aruncând o privire spre Gerhardt ca să vadă dacă era și el iritat. Dar bărbatul masiv privea afară pe fereastră, evident plictisit. Lasă-mă să continui sau o să-mi pierd șirul gândurilor.

— Desigur, spuse Besemer, fără să-și piardă interesul.

— Hitler a căutat să exploateze, cu siguranță, tradițiile creștine adânc înrădăcinate ale țării, dar își dorea și să evidențieze glorioasele tradiții ariene ale popoarelor germanice, ca pe o forță conducătoare a destinului nostru cultural. El a găsit metafora perfectă pentru ambele concepte, întruchipată într-un singur artefact, Lancea Sfântă a lui Longinus.

Ochii tânărului se aprinseră.

— Eu...

Îl reduse pe tânăr la tăcere cu o privire aspră.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc. Longinus, după cum se pare că știi, a fost centurionul roman care și-a folosit lancea ca să-l împungă pe Hristos răstignit pe cruce. Problemele lui de vedere au fost vindecate de stropii de sânge și de apă care au țâșnit din rană. Se afirmă că Longinus a fost un arian, descendent al triburilor germanice. Lancea a devenit rapid una dintre cele mai sfinte relicve ale creștinismului.

În secolul al treilea, ea a fost menționată ca aflându-se în mâinile unui alt legionar, un tip numit Mauritius. Mai târziu, în același secol, a apărut din nou și a început lunga listă de proprietari cu sânge regal, odată cu împăratul Herculus. Fiica lui, Fausta, s-a măritat cu împăratul Constantin, primul împărat roman creștin. Mama lui Constantin, împărăteasa Elena, era o femeie foarte evlavioasă, care a promovat valoarea simbolică a relicvelor creștine pentru a susține puterea fiului ei și puterea Bisericii. Constantin a prezentat public lancea pe toată durata primului conciliu ecumenic de la Niceea, unde au izbucnit dispute legate de ce texte să fie incluse în canonul creștin.

În secolul al șaselea, barbarii au cucerit Roma și au intrat, pentru o vreme, în posesia relicvei, înainte ca aceasta să fie recuperată de împăratul Justinian. El a folosit lancea ca simbol al intenției sale de a restaura gloria Sfântului Imperiu Roman. Simbolul a fost cumva întinat când Justinian a ordonat uciderea a zeci de mii de necredincioși. Din cauza reputației lui sângeroase, creștinii din secolul următor au considerat că lancea este un simbol nepotrivit pentru creștinism și atenția s-a îndreptat către Sfântul Graal, care a devenit simbolul Bisericii în Evul Mediu.

Trei secole mai târziu, Carol cel Mare a intrat în posesia ei și a ținut lancea asupra lui în toate campaniile sale militare. Până în secolul al unsprezecelea, mânerul de lemn dispăruse. Împăratul Henric al IV-lea a încercat să introducă în ea ceea ce se credea că este un Cui Sfânt, unul dintre cuiele cu care a fost crucificat Hristos, prin capul suliței, dar încercarea a dat greș și lancea s-a despicat în două. A fost un păcat mai ales pentru că acel cui era în mod evident un fals, nu semăna deloc cu un cui roman din primul secol. Lancea a fost cârpită cu o manșetă de aur și cu fir de argint și, până în zilele

noastre, încă poartă aceste petice, împreună cu acel cui ridicol, înfipț în ea.

Apoi, în secolul al doisprezecelea, se știe că lancea a fost purtată în bătălie de către Frederic I, mai bine cunoscut ca Barbarossa, din cauza bărbii lui roșcate. Lancea îi cade din mâini când este ucis, în 1190, și este pierdută timp de două secole. Povestea reîncepe în secolul al paisprezecelea, când Carol al IV-lea începe căutarea ei și a Sfântului Graal, dar găsește doar lancea. El o expune la Nürnberg și acolo rămâne timp de cinci secole.

Schneider se opri pentru a sorbi din ceai, dar acesta se răcise.

— Gerhardt, roag-o pe fată să-mi aducă niște ceai proaspăt. Ești gata să ascuți și restul, Jürgen?

— Da, domnule.

— În timpul acestor cinci sute de ani, s-a dezvoltat un fel de cult: cultul Sfintei Lăncii. Artefactul, se spunea, dispune de puteri supranaturale. Era venerată de oameni.

— Și avea? întrebă Besemer.

— Ce să aibă?

— Puteri supranaturale.

Schneider bătu cu degetul în obraz.

Ei bine, nu știi asta, dar știi că dispunea de o putere culturală și simbolică imensă. Aceste calități pot constitui o unealtă puternică pentru a-i aduna pe oameni, atunci când e nevoie să fie adunați. Când Napoleon Bonaparte a ocupat Nürnberg, la sfârșitul secolului al optsprezecelea, a fost foarte nerăbdător să intre posesia însemnelor puterii, inclusiv Lancea Sfântă, pentru a-și legitima pretenția de a deveni, mai târziu, împărat al Sfântului Imperiu Roman. Deoarece era atât de importantă pentru poporul german, înainte de sosirea lui Napoleon, autoritățile din Nürnberg au trimis lancea la Viena, pentru a fi păstrată în siguranță. Dar mai târziu, când s-a încheiat pacea, confuzia legată de proprietarul ei a determinat Casa imperială de Habsburg să refuze înapoierea ei la Nürnberg. În cele din urmă, aceasta a ajuns să fie expusă public, împreună cu alte comori ale Sfântului Imperiu German, la Trezoreria Imperială din Viena.

Când fata care servea intră cu un vas cu ceai proaspăt, tânărul se folosi de ocazie pentru a-l întreprinde din nou.

— Acolo a pus Adolf Hitler ochii pe ea, pe când era tânăr student la arte, în Viena.

— Da, foarte bine, Jürgen, spuse Schneider obosit. Asta se întâmpla în 1909. Următoarea dată când Hitler a văzut lancia a fost în martie 1938, la apogeul puterii lui. În noaptea Anschluss⁷-ului, în timp ce diviziile de tancuri intrau în Austria, un om de încredere al lui Hitler a intrat în muzeu și a luat lancia și celelalte comori. A fost adusă înapoi la Nürnberg, unde a devenit un far puternic al Reichului, ca un strigăt de adunare al creștinilor și al măreției istorice a națiunii. Ei bine, cu toții știm cum s-au terminat toate astea.

După război, americanii au venit să caute comoara. Așa-numiții lor oameni ai monumentelor, conduși de un american de origine germană, istoric de artă, maiorul Walter Horn, au găsit lancia și bijuteriile coroanei Sfântului Imperiu Roman în subsolul unei școli primare din Nürnberg. Eisenhower a returnat comorile Trezoreriei Imperiale de la Palatul Hofburg, unde le poate vedea orice turist care merge la Viena, în spatele unui perete de sticlă antiglonț.

Besemer se aplecă în față și spuse pe un ton conspirativ:

— Dar unii spun că lancia și celelalte artefacte găsite de americani erau falsuri, că Reichul le-a ascuns pe cele adevărate, pentru a fi găsite de generațiile viitoare de patrioți germani.

Schneider își strânse buzele într-un zâmbet forțat.

— Am auzit și eu aceste lucruri. Nu prea acord atenție bârfelor de pe internet. Sunt mai interesat să ajut ca națiunea noastră să devină din nou măreață. De aceea te afli aici. Fac parte dintr-un grup de patrioți care îmbătrânesc. De nevoie, suntem un grup secretos de bătrâni. Simbolul fidelității noastre este Sfânta Lance. Ne denumim, mai degrabă pompos, Cavalerii lui Longinus, pentru că mergem pe urmele rădăcinilor creștine și ariene ale marelui centurion. Avem nevoie de sânge tânăr, Jürgen. Ce zici de treaba asta?

Tânărul se îndreptă și înțepeni așa. Schneider își închipui că aproape își lovise călcâiele.

— Ar fi o onoare pentru mine să mă alătur dumneavoastră, Herr Schneider.

⁷ Anschluss – anexarea Austriei de către Germania nazistă, în 1938 (n. tr.).

— Bine, bine. Voi prezenta candidatura ta și celorlalți cavaleri. Acum, mergi și vezi-ți de treburile tale și vei avea în curând vești de la noi.

După ce plecă, Schneider îl întrebă pe Gerhardt ce credea despre el.

— Mi s-a părut că este derbedeul care ne trebuie, spuse el.

— Prea zelos pentru gustul tău?

— Mult prea zelos. Și nu știe când să tacă.

— Nu este una dintre problemele tale, laconicul meu prieten.

— Laconic?

— Nu contează. Îmi închipui că tatăl tău și cu mine păream prea zeloși când am fost prezentați cavalerilor, la vârsta lui Jürgen. Și eu am anumite rezerve în legătură cu tipul ăsta, dar, una peste alta, cred că se va descurca destul de bine. Mă gândesc să-l recomand grupului.

— De ce nu i-ai spus că lancea pe care au găsit-o americanii era un fals?

— Încă nu este unul de-al nostru. Nu e nevoie să afle despre Antarctica și despre toate celelalte. Chiar și dacă va deveni membru, vom fi foarte precauți până când se va dovedi de încredere. Îi vom supraveghea contactele, postările pe internet și dacă se va dovedi oricât de puțin indiscret, îl vom elimina.

— Vrei să spui că eu îl voi elimina.

Schneider se așeză mai bine în spatele biroului și se întinse după un dosar fără titlu.

— Poți să pleci, Gerhardt. Ai treburi de rezolvat.

Când se întinse după stilou, mâna lui atinse tastatura laptopului și îl trezi la viață. Ultima pagină pe care o citise, înainte de venirea lui Jürgen Besemer, apăru pe ecran.

Era de pe site-ul Facultății de Teologie a Universității Harvard, mai exact biografia universitară a unui anume profesor Calvin A. Donovan.

Schneider privi pentru o clipă fotografia profesorului brunet care zâmbea și trânti capacul laptopul puțin cam prea tare.

UNSPREZECE

Trenul de la Roma era aglomerat. Cal avea bilet la clasa întâi, dar, fără a avea unde să se mute, era obligat să stea pe locul lui și să asculte fără să vrea un om de afaceri care stătea vizavi și care se angajase într-o negociere prelungită și aprinsă prin telefon. Încercase să citească, dar era prea distras; trebuise să apeleze la căști și să-i înece vocea tipului într-un mixaj de Springsteen.

În dimineața aceea se trezise în pat cu o britanică goală și mahmură, care, din fericire, trebuise să se grăbească la o întâlnire matinală. Așa că reușise să evite durerosul ritual al micului dejun și amabilităților din dimineața de după, urmat de schimbul de numere de telefon pe care nu le vor folosi niciodată.

Până când trenul ajunsese în gara din Napoli, urechile lui Cal bâzâiau din cauza prea multor decibeli. Purtând câte o geantă pe fiecare umăr, el își croi drum prin gara aglomerată, către șirul de taxiuri.

Când trecu pe lângă o cafenea, doi tineri îmbrăcați în jeanși și tricouri polo își șoptiră ceva și porniră pe urmele lui. Afară, coada pentru taxiuri era lungă și Cal se așeză la rând, peste drum de niște garduri de construcții, pictate cu graffiti, care înconjurau Piazza Giuseppe Garibaldi. Dintr-odată, simți cum îi dispăre greutatea de pe umărul stâng, când unul dintre tinerii care-l urmăriseră tăie cureaua genții cu o lamă de ras.

Ridicând privirea, îi văzu pe cei doi tineri alergând prin piață cu geanta lui. În ea se aflau pașaportul, laptopul, telefonul și cărți. Acestea puteau fi înlocuite. Notele lui de mână de la interviurile pe care le realizase nu puteau.

— Hei, voi! strigă el. Opriți-vă!

Dar ei nu intenționau să se oprească. Și, într-o clipă, înțelese că singura modalitate de a-și recupera prețioasa agendă era să se ocupe personal. Lăsa cealaltă geantă să cadă la pământ – nu dădea doi bani pe hainele lui – și porni după cei doi hoți. Încălțările lui erau destul de noi și tălpile de piele puțin cam alunecoase pentru pietrele

lustruite din piață. Prinse viteză când ajunse pe pavajul mai aspru de pe Corso Novara, o stradă aglomerată care ieșea din piață, și se apropie de ei.

Cei doi bărbați aveau constituția athletică a unor tineri fotbaliști și întinseră cu ușurință pasul în josul străzii. După vreo două sute de metri încetiniră, încercând, poate, să evite să atragă atenția, fără să-și dea seama că erau urmăriți.

Cal, în plin sprint, își mișca brațele pentru a-și mări viteza și se strecura printre mașinile parcate și printre pietoni. Reduse rapid distanța până când ei îi auziră pașii și, uitându-se surprinși în urmă, începură din nou să alerge.

Cal nu prea se gândise ce urma să facă atunci când îi va ajunge. Tânărul care îi căra geanta o ținea într-o mână, așa că alergarea lui nu era atât de fluidă ca a celuiilalt. Cal se concentrează asupra lui și se repezi pentru sprintul final.

Zece metri, cinci metri, un metru.

Bărbatul strigă după prietenul lui chiar când Cal îl apucă de tricou. Acesta se strânse la gâtul tânărului și începu să se rupă.

Oamenii din jurul lor începură să se îndepărteze și să strige la Cal, care părea să fie agresorul.

— Mi-a furat geanta! țipă Cal.

Tânărul mută geanta sub brațul stâng, de parcă ar fi fost o minge de rugby și băgă mâna în buzunar. Când se răsuci și tricoul scăpă din mâna lui Cal, în mâna dreaptă luci o lamă.

— Hei, ai grijă! strigă un om. Are un cuțit! Cineva să cheme poliția.

Cal nu ezită. Își strânse amândoi pumnii și luă poziția de boxer, apoi îi aplică o directă de stânga în maxilar. Bărbatul scânci și-și ridică mâna dreaptă deasupra capului pentru a-l lovi cu briceagul. Profitând de mișcare, Cal îi aplică o directă de dreapta în nas, zdrobindu-i cartilajul și paralizându-l de durere. Geanta căzu pe pavaj. Cal își ținea privirea ațintită spre cuțit și spre cel de-al doilea bărbat, aflat la câțiva metri depărtare și care părea că nu se poate decide dacă să-și ajute prietenul sau să o ia la fugă. Cal se hotărî că trebuie să se ocupe de armă, dacă dorea să scape din povestea asta fără să fie rănit. Nasul bărbatului sângera și el înjura. Mâna cu lama se ridică din nou, însă Cal făcu o manevră nu foarte imaginativă, dar

foarte eficientă. Îl lovi din nou cu o directă de dreapta exact în nasul rupt.

Asta puse capăt poveștii. Tânărul căzu în genunchi și lăsa cuțitul să-i scape, ca să-și acopere fața cu ambele mâini. Atunci, Cal își ridică geanta și se îndepărtă câțiva pași, cu privirea încă ațintită asupra celui de-al doilea bărbat. Partenerul celui rănit se rezezi înainte și, până să-și dea seama Cal dacă ar trebui să lupte în continuare, îl târî pe primul de braț convingându-l, cu un torent de cuvinte, să fugă.

O luară la fugă și dispărură la prima intersecție, pe Via Firenze.

Cal auzi pe cineva strigând „Signore, signore!” și, când se întoarse, văzu două tinere care alergau spre el, una dintre ele ducând geanta lui cu haine.

— Am văzut ce s-a întâmplat, spuse una dintre ele, în timp ce se apropia. Poliția e pe drum.

Cu respirația tăiată, Cal le răspunse în italiană.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru că mi-ați redat încrederea, sfârâmată pentru scurtă vreme, în umanitate.

O oră mai târziu, Cal intră în Biserica San Domenico Maggiore, nu ca să se roage, ci pentru întâlnirea pe care o aranjase. Nu era prima vizită a lui Cal aici. O considera una dintre cele mai frumoase biserici din Napoli; o capodoperă barocă luminoasă, plină de comori, construită în jurul unor capele cu mult mai vechi. Tânărul preot, care veni de după capela din secolul al zecelea, la capătul din partea dreaptă a navei, păru să-l recunoască pe Cal.

— Professore Donovan, spuse el. Sunt Antonio Forcisi. Sunteți în regulă?

Cal îl sunase pe preot ca să-l informeze că fusese jefuit la gară și că va întârzia.

— Sunt bine, zâmbi Cal. Hoțul nu e la fel de bine.

— Sunt atât de bucuros că nu ați fost rănit. Îmi cer scuze în numele orașului meu adoptiv.

— Nu-i nevoie. Iubesc Napoli. Un incident mărunț ca acesta nu o să-mi schimbe părerea.

— Vă rog să mă urmați în biroul meu. Pot să vă ajut cu una dintre genți?

— Aș vrea ca și hoții să fi fost tot atât de politicoși.

Forcisi era un tânăr palid, cu fața proaspătă, cu o mustață subțire, blondă, pe care abia dacă i-ar fi luat câteva secunde să o radă. Birourile parohiale se aflau în apropierea chiliilor mănăstirii. Forcisi împărțea spațiul cu alți doi preoți asistenți. Unul dintre ei se afla la birou, dar se ridică și ieși din cameră.

Forcisi observă cureaua tăiată a genții de umăr și îl întrebă dacă dorea să găsească pe cineva care să o repare, dar Cal îi spuse să nu se deranjeze pentru că putea să folosească mânerul.

— De obicei nu e o idee foarte bună să te iei de acești hoți de stradă, spuse preotul. Unii dintre ei au arme.

— Presupun că am avut noroc, spuse Cal.

— Deci vă rog să-mi spuneți cum pot să vă fiu de folos, spuse preotul. Există întrebări suplimentare la care mai aveți nevoie de răspunsuri?

— Îmi pare rău, nu înțeleg. Nu v-am pus, încă, nicio întrebare.

— Ei bine, nu dumneavoastră, ci domnul celălalt.

— Cine?

— Monseniorul de la Vatican care a venit săptămâna trecută. Cal se încruntă.

— Nu știam că a mai fost cineva. Cine era?

— Monseniorul Leinfelder. Un german, cred. Dar ar fi putut să fie austriac sau elvețian. Chiar nu l-am întreat.

— Pe cine spunea că reprezintă?

— Nu știu. Vaticanul. Un monsenior vine la mine, trimis de Vatican, să-mi pună întrebări, așa că eu nu-l iau la întrebări. La fel și cu dumneavoastră. Ați sunat de la Vatican și eu nu am pus întrebări.

— Dar eu v-am spus cine sunt și pe cine reprezint.

— Da. Ați fost mult mai deschis. Nu sunt preot de prea multă vreme. Respect autoritățile Bisericii și îmi cunosc locul în ierarhie.

— Despre ce v-a întreat?

— Poate aceleași lucruri care vă interesează și pe dumneavoastră: prietenia mea cu Giovanni, timpul petrecut împreună la seminar, cunoștințele mele despre stigmatul lui, părerea mea despre situația lui. Astea sunt problemele care vă interesează și pe dumneavoastră?

— Așa este. Monseniorul acesta a lăsat o carte de vizită?

Preotul scutură din cap.

— Presupun că nu aveți o fotografie a lui?

Forcisi râse ascuțit.

— N-am făcut un selfie, dacă asta era întrebarea. Apoi redeveni serios. Vreți să sugerați că acest om nu era cine pretindea că este?

— Deloc, spuse Cal. Probabil că este o încurcătură birocratică tipică Vaticanului, unde nu știe stânga ce face dreapta.

Cal își scoase jurnalul, notă numele preotului german și începu să pună întrebări.

— De câtă vreme îl cunoașteți pe Giovanni?

— De multă vreme, spuse Forcisi. Am fost împreună în școala generală, de când aveam șapte ani. Stăteam în aceeași bancă, ne jucam împreună în pauze și locuiam la mai puțin de un kilometru distanță unul de celălalt. Am fost cei mai buni prieteni chiar până când am devenit împreună preoți.

— Nu mai sunteți prieteni?

Tânărul preot căzu pe gânduri. Aruncă o privire scurtă pe fereastră, spre piață.

— Presupun că suntem, încă, prieteni. Vorbim la telefon. Nu chiar atât de des. Acum, lucrurile sunt altfel. El nu mai este la fel. Toate astea l-au schimbat. Nu mai este Giovanni cel care iubea distracția. Acum poartă o povară grea.

— Ați discutat cu el despre această schimbare?

— Nu direct, nu. Am senzația că acest subiect este tabu. Toți cei din jurul lui sunt obsedați de stigmatele lui. Eu vreau doar să fiu prietenul lui.

— Nu confesorul lui?

— Cerule, nu! Cu siguranță asta nu. Are pe alții care pot să-i ofere acest serviciu. L-ați întâlnit, nu-i așa?

— Acum câteva zile, spuse Cal. Am fost și la Francavilla să discut cu mama și sora lui.

— Cum sunt? Mi-e dor de ele.

— Am rămas cu impresia că notorietatea lui este o povară pentru ele.

— Sunt convins de asta. Și Giovanni? Cum vi s-a părut?

— Mi s-a părut un tânăr foarte drăguț care înoată împotriva unui

curent foarte puternic.

— Cred că este o descriere foarte bună a situației lui.

Cal își ridică privirea din notițe.

— Cum era la seminar?

— La început, fericit. Fericit și nepăsător, ar trebui să spun. Întotdeauna am fost îngrijorat în legătură cu decizia pe care a luat-o de a deveni preot. De la șaisprezece ani, eu am știut cu adevărat că-mi doresc să urmez această cale în viață. Am simțit chemarea destul de puternic. Giovanni râdea de mine, nu într-un fel crud, ci glumeț. Totul pentru el era o glumă. Era, poate, puțin imatur, puțin rămas în urmă, din punct de vedere emoțional. Cred că alegerea pe care a făcut-o, de a mă urma la seminar, nu a venit atât dintr-o dorință arzătoare de a-l servi pe Hristos, cât din dorința de a fugi de nefericirea provocată de drumul pe care o luase viața lui.

— Nu ar admite destui preoți acest lucru dacă ar fi sinceri cu ei înșiși? întrebă Cal.

— Cu siguranță. Am avut câțiva colegi care au părăsit seminarul atunci când și-au dat seama de acest lucru.

— Dar nu și Giovanni.

— Știți, el era altfel decât acești oameni, profesore. El se schimbase în timpul acestui proces și cred sincer că, pe parcursul acestei călătorii, credința lui devenise mai puternică. Se surprinsese pe sine. Mi-a spus asta. În ultimul an de studii, ajunsese la concluzia că făcuse alegerea corectă și că urma să se dedice cu bucurie preoției și să aibă grijă de nevoile spirituale ale comunității. Pe măsură ce ne apropiam de sfârșitul pregătirii, devenise mai senin, optimist.

— Și apoi s-a întâmplat Croația.

— Da, oftă preotul. Croația.

Cal apăsă pe butonul pixului și se pregăti să ia notițe detaliate.

— Aș dori să-mi spuneți tot ceea ce vă amintiți despre ziua în care ați vizitat mănăstirea.

— Uite, acolo este o capelă, spuse Forcisi, încântat, și se grăbi pe poteca de pământ.

Giovanni gâfâia puțin după ce urcase dealul, din parcare, și strigă după prietenul său.

— Ce faci, încerci să-mi provoci un atac de cord? Mai încet. Nu pleacă nicăieri.

Forcisi îl așteptă.

— Îmi pare rău, spuse el. Doar că sunt foarte entuziasmat. Uite! E atât de veche! Secolul al șaptelea, pentru numele lui Dumnezeu! Biserica era atât de tânără când a fost construită asta.

Giovanni fu cel care apăsă clanța ușii deteriorate. Deși era soare, interiorul bisericii din piatră era întunecat, luminat de câteva aplice de perete cu becurile murdare. Ferestrele capelei erau prea mici ca să poată lumina spațiul. Forcisi îl înghionti pe prietenul lui. Pe o bancă aflată în fața unui amvon gol, de piatră, stăteau, unul lângă altul, doi călugări, îmbrăcați în robe maro. Giovanni închise ușa cât putu de încet, însă zăvorul făcu zgomot și cei doi călugări le aruncară o privire iute și se întoarseră spre altar. Cei doi seminariști se așezară și ei pe o bancă, mai în spate, și, curând, fură adânciți în rugăciuni și meditație.

După un timp, cei doi călugări își terminară rugăciunile și se ridicară să plece. Forcisi fu cel care-i opri cu un comentariu în italiană și, apoi, în engleză, când, la început, cei doi nu răspunseră.

— Biserica voastră este o minune, spuse el. Noi tocmai ne-am terminat pregătirea la seminar, în Italia, și vom fi hirotonisiți curând. Sfințenia capelei voastre ne inspiră.

Fratele Augustin era slab și cu picioarele strâmbe. Nu se ajuta de baston, dar mersul lui era inegal și nesigur. Deși, prin comparație, fratele Ivan părea voinic și sănătos, și el era în vârstă. Ivan murmură o formulă de politețe, nesinceră, în engleză, și ieși, dar Augustin se opri și îi cercetă pe tinerii așezați. Deși Forcisi era cel care vorbise, Augustin se uită dincolo de el și ochii lui lăptoși îl fixară pe Giovanni.

— Ce știi despre biserica asta? întrebă Augustin.

— Eu? întrebă Giovanni cu atitudinea unui elev nepregătit chemat la tablă de profesor.

— Da, tu.

— A fost înființată de benedictini, cred?

— Vii odată? îl întrebă Ivan pe Augustin, în croată.

Augustin îl ignoră și îl aținti în continuare pe Giovanni cu privirea.

— Noi, benedictinii, am fost aici, neînterupt, încă din anul 685.

— Este foarte mult timp, spuse Giovanni.

— Faci cum vrei, spuse Ivan și plecă.

— Este cea mai îndelungată comunitate benedictină neîntreruptă din lume, nu-i așa? spuse Forcisi, în încercarea de a atrage măcar un pic atenția bătrânului călugăr.

Augustin întinse un deget scheletic. Abia atunci tânărul observă că încheietura mâinii călugărului era înfășurată într-o cârpă neagră.

— Cum te numești? întrebă acesta.

Giovanni se uită spre Forcisi de parcă l-ar fi întrebat de ce era călugărul interesat doar de el.

— Eu sunt Giovanni, spuse el. Acesta este Antonio. Suntem din Francavilla al Mare. Ați auzit de orașul ăsta?

— Francavilla? Nu. N-am vizitat niciodată Italia. Sunt la această mănăstire de șaiszeci și cinci de ani. Înainte de asta n-am plecat niciodată din Croația. Știai că biserica are o criptă?

— În ghid nu este menționată nicio criptă, răspunse Forcisi.

— Vorbeam cu Giovanni, spuse călugărul, acru.

— După cum spunea Antonio, răspunse Giovanni. Nu știam că există așa ceva.

— Ai vrea să o vezi?

Giovanni păru jenat de atenția exclusivă a călugărului. Dădu din umeri.

— Desigur că ne-ar plăcea.

— Vino cu mine, spuse călugărul. Doar tu. Nu și prietenul tău.

Giovanni protestă și spuse că nu-l interesează dacă nu puteau să meargă amândoi, dar Forcisi îi spuse, îmbufnat, că era OK din partea lui.

— Este o prostie, Antonio, spuse Giovanni, în italiană. Moșul ăsta oricum îmi dă fiori.

— Du-te, îl îndemnă Forcisi. Fă o poză și spune-mi și mie ce-ai văzut.

Călugărul porni înainte și Giovanni îl urmă spre o poartă de fier, aflată într-o parte a capelei. Se întoarse să-și privească prietenul în timp ce începu să coboare pe scara de piatră. Forcisi observă frica de pe fața lui și aproape că îl chemă înapoi, dar până la urmă nu spuse nimic.

Giovanni nu fu plecat mai mult de zece minute.

La un moment dat, Antonio se îndreptă spre poarta de fier și se aplecă pe scări încercând să audă ce se petrece acolo, dar nu auzi nimic.

Stătea pe banca din spate când poarta de fier se deschise.

Întâi ieși fratele Augustin și se împletici spre ușă, cu privirea în jos.

Giovanni îl urmă după câteva secunde, cu ceea ce Forcisi descrie ca fiind o expresie serioasă pe fața lui până atunci lipsită de griji.

— Serioasă? întrebă Cal. Nu știu ce vrei să spui prin asta.

Forcisi păru să caute cel mai potrivit răspuns.

— A coborât în cripta aceea ca un bărbat copil fără griji, ca Giovanni pe care-l cunoșteam dintotdeauna. A ieșit ca un bărbat matur, un bărbat serios, ca cineva care dobândise dintr-odată o mare înțelepciune.

Cei doi prieteni nu scoaseră o vorbă până când nu ajunseră înapoi la mașină. Giovanni condusese de la Dubrovnik mașina închiriată, pentru că el era un șofer mai bun. Forcisi îl văzu tresărind când întoarse cheia în contact. Când băgă în marșarier, tresări din nou și apoi aduse schimbătorul înapoi la punctul mort.

— Crezi că poți să conduci tu? îl întrebă Giovanni.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? îl întrebă Forcisi.

— Nu prea mă simt în stare să conduc. Sunt puțin obosit.

— Ce s-a întâmplat acolo, jos? Cred că s-a întâmplat ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Povestește-mi ce ai văzut.

— Nu prea multe, răspuse Giovanni, plictisit. Niște pietre de mormânt în podea. Un mic altar.

— Ai stat acolo jos cam mult timp pentru atâta lucru.

— Am stat?

— Uite ce e, o să conduc eu înapoi, dar aș vrea tare mult să vorbești cu mine.

Schimbară locurile în mașină.

Giovanni își încrucișă brațele pe piept.

— O să închid ochii puțin. După cum spuneam, sunt cam obosit.

— Când l-am întrebat despre vizita în criptă, mi-a spus că n-ai vrut

să mergi, pentru că suferi de claustrofobie, spuse Cal.

— Nu așa s-a întâmplat. Bătrânul călugăr nu m-a invitat pe mine. Doar pe Giovanni.

— Înțeleg. Când ați ajuns înapoi la hotel, în Dubrovnik, cum ți s-a părut?

Forcisi era nerăbdător să ajungă la toaletă și se repezi înăuntru imediat ce ajunseră în cameră. Când ieși de acolo, observă că Giovanni se întinsese în pat, complet îmbrăcat.

— Nu arăți prea bine, spuse el.

— Cred că am puțină febră, spuse Giovanni.

— Este o farmacie în apropiere, spuse Forcisi. Mă duc să-ți iau niște aspirină.

— Dacă tot te duci acolo, vrei să iei și niște bandaje?

— De ce?

— Când am coborât în criptă, m-am tăiat la încheietură într-o bucată de metal.

— Lasă-mă să mă uit.

— Nu!

Forcisi fu uimit de vehemența răspunsului.

— În regulă. Cum vrei tu. Încerc doar să fiu de folos. Vrei să iei cina în seara asta?

— Nu vreau decât să dorm.

— Deci nu i-ai văzut încheieturile? spuse Cal.

— Nici în ziua aceea și nici altă dată. După ce ne-am întors acasă, nu l-am mai văzut până în ziua în care am fost hirotonisiți. După ceremonie, unul dintre preoții noi mi-a spus că văzuse sânge pe sutana lui, dar puțin mai târziu când l-am întrebat, Giovanni a negat.

— Și cum s-a comportat în perioada dintre întoarcerea voastră din Croația și hirotonisire? Care a fost starea lui?

— Sincer, l-am văzut foarte puțin. Nu pentru că n-aș fi încercat. Stătea cu mama și cu sora lui și nu voia să iasă din casă. Când am trecut pe la el să încerc să-l conving să socializeze, era prost dispus. Arăta de parcă ar fi purtat pe umeri o greutate imensă. Familia era foarte îngrijorată pentru el, dar nu l-am putut scoate din cochilia lui.

Acum știi care era povara pe care o purta. Atunci nu-mi puteam imagina.

— L-ai mai văzut de când stigmatetele lui au devenit cunoscute?

— El a fost repartizat la Monte Sulla. Eu am fost trimis la Napoli. Când am citit despre stigmatete, l-am sunat de mai multe ori și, în cele din urmă, am reușit să dau de el. M-am oferit să-l vizitez, dar mi-a spus că nu. De atunci am mai vorbit, dar întotdeauna eu am fost cel care a inițiat contactul. Vorbim, în calitate de colegi, în general despre viața preoțească. A fost foarte clar că nu dorește să discute despre situația în care se află. Este cu adevărat trist. Aș putea spune că nu mai suntem prieteni așa cum eram, când râdeam sănătos și ne destăinuiau unul altuia în legătură cu speranțele și visurile noastre. El a devenit veneratul Padre Gio, în timp ce eu am rămas tânărul Antonio. Mă rog pentru el în fiecare zi, profesore.

Cal își închise agenda și își băgă pixul în buzunar. Era un joc calculat, cu intenția de a-l face pe tânărul preot să creadă că următoarea întrebare era neoficială.

— Crezi că își provoacă singur sângerările de la încheieturi?

Forcisi negă.

— Aproape că îmi dolesc să fi fost așa, pentru că atunci, cu ajutor psihologic și spiritual, ar putea fi vindecat. Dar nu, ca cineva care a fost acolo în ziua în care i-au apărut rănile, sunt complet convins că stigmatetele lui sunt adevărate. Ceva s-a întâmplat cu el în cripta aceea. I-am spus asta și monseniorului german.

Giovanni era în dormitorul lui, îngenuncheat pentru rugăciune, când maica Theresa ciocăni cu blândețe la ușa lui.

— Părinte, spuse ea. Aveți un apel telefonic, este prietenul dumneavoastră, părintele Antonio.

Giovanni coborî scările și ridică receptorul din sufragerie.

Bandajul de pe mâna lui stângă era deja pătat de sânge.

— Bună, Antonio.

— Giovanni, cum te simți? Întrebă Forcisi.

— Sunt bine, bine. Ce mai e nou pe la Napoli?

— Am primit încă o vizită de la un reprezentant al Vaticanului, un profesor american.

- Donovan, spuse Giovanni. M-am întâlnit și eu cu el.
- Știu.
- Și?
- Era foarte interesat de vizita noastră la Sf. Atanasie.
- Și ce i-ai spus?
- Doar ce s-a întâmplat. El mi-a zis că tu i-ai spus că nu am intrat în criptă pentru că sunt claustrofob.
- E posibil să fi spus așa ceva.
- De ce?
- N-a fost o confesiune, Antonio. A fost o anchetă. Vaticanul nu trebuie să știe chiar totul despre mine.
- Trebuie să te întreb. Întotdeauna am respectat asta, Giovanni, dar trebuie să te întreb. Ce s-a întâmplat acolo?
- Nu sunt pregătit să discut acest subiect. Nu mă urî pentru asta.
- Nu te urăsc. Te iubesc. Și Dumnezeu te iubește.
- Lui Giovanni îi dădură lacrimile.
- Îți mulțumesc pentru asta. Apoi își reveni. Ce crezi despre el, despre Donovan?
- A fost direct, eficient. Este, evident, un om inteligent. Foarte diferit de german.
- Ce german?
- Mai întâi Vaticanul a trimis un monsenior german. Nu prea deștept. Un tip grosolan, după părerea mea.
- Am fost scutit de el, presupun.
- Ce crezi că vrea Vaticanul?
- Sincer să fiu, nu știu, răspunse Giovanni. Orice ar fi, voi fi umil și supus.
- Sigur că vei fi. Spune-mi ce mai face familia ta?
- Mama e destul de bine. Aud că s-a apucat de copt. Irene vine astăzi în vizită cu saci de mâncare.
- Am văzut o fotografie recentă de-a ta, spuse Forcisi. Parcă ai mai slăbit.
- Este singurul lucru benefic din situația asta, chicoti, în sfârșit, Giovanni.

Călugărițele, maica Theresa și maica Vera, se uitau chiorâș la

mâncarea pe care Irene o întinsese pe masa lui Giovanni, de parcă ele n-ar fi gătit destul de bine pentru părinte.

— Uite, a gătit mâncărurile tale preferate, spuse Irene ridicând capacul de pe oala Tupperware. Paste, biluțe de brânză, miel, brânză, ouă. Și pentru desert prăjitură cu ciocolată și, propria mea contribuție, biscuiți cu lămâie.

Giovanni clătină din cap.

— Doar nu te aștepti să mănânc toate astea, nu?

— Ce nu mănânci astăzi poți să mănânci mâine.

— Ce nu mănânc astăzi, spuse el și privi spre cele două măicuțe, vor mânca frații și surorile mele.

— O să vă lăsăm singuri, acum, spuse maica Vera, politicoș. Anunță-ne când doriți cafeaua.

După ce călugărițele plecară, Irene îi spuse că surorile păreau geloase.

— Sunt protectoare, spuse el. Ca niște cloști.

Irene îi dădu o farfurie pe care o umpluse pentru el.

— Lasă-mă să fac pe mama: *mangia, mangia*⁸.

În timp ce el ridică tacâmurile, ea se uită la încheieturile lui bandajate.

— Da, sunt tot acolo, spuse el.

— Îmi pare rău.

— E în regulă. N-ar fi trebuit să fiu sarcastic. Luă din paste. Spune-i mamei că mâncarea ei este delicioasă.

— O să-i spun. Deci, cum rezisti?

El oftă.

— Țin slujba, ascult spovedanii, vorbesc cu enoriașii, dau binecuvântări. Sunt preot. Asta fac preoții.

— Dacă vrei să ocolești subiectul, e în regulă, spuse ea.

— Este obositor, răspuse el.

— Poate pentru tine, dar nu și pentru mine. Sunt îngrijorată. Și mama este îngrijorată.

— Nu poți să înțelegi cât de sătul sunt de toată povestea asta cu Padre Gio?

⁸ Mănâncă, mănâncă (trad. lb. it.).

— Sigur că pot. Din cauza asta cred că, poate, ar trebui să iei o pauză și să ieși din lumina reflectoarelor din Monte Sulla. Te rog, gândește-te să-i ceri episcopului să-ți dea un concediu, să te trimită într-un loc unde te poți odihni în izolare.

— Sunt convins că Vaticanul pune deja la cale ceva de genul ăsta.

— Și ar fi chiar așa de rău?

El lăasă furculița jos.

— Vreau doar să trăiesc o viață normală.

— Îmi pare rău. Mănâncă. Mama mă obligă să-i dau raportul dacă ai mâncat.

Continuară să mănânce în liniște și apoi discutară nimicuri despre rudele lor.

Când ajunseră la tort, Irene spuse:

— Pot să te întreb ceva?

El își ridică încheieturile.

— Atâta timp cât nu este despre astea.

— Nu despre astea. Cel puțin nu cred că despre astea. Dacă greșesc, te rog să nu te superi pe mine.

Giovanni încuviință.

— Cu puțin timp în urmă, am văzut ceva ce îmi este foarte greu să-mi explic. Făceam cumpărături pe Vialle Nettuno și am văzut pe cineva intrând în magazinul de înghețată.

— Cine era? întrebă el.

— Tu erai, Giovanni.

El o privi ciudat.

— Evident, nu eram eu. Te pot asigura că mă aflam aici săptămâna trecută.

— Știi unde erai. Dar mă tulbură și trebuia să aduc vorba despre asta. Nu credeam că ești tu. Știam că ești tu.

— În regulă, știai că sunt eu, spuse el, fără nicio intonație. Ești drăguță să-mi zici ce ți-am spus?

— Nu ai spus nimic. Te-am urmat în magazin, dar dispăruseși.

— În aer? Sau într-o cuvă de înghețată?

Ea păru jignită.

— Te rog, nu râde de mine. Știi ce am văzut. Își șterse o lacrimă. Spune-mi, a mai avut cineva aceeași experiență pe care ți-o descriu

eu?

— Îmi pare rău că te-am supărat, spuse el. Dar îți pot spune cu toată seriozitatea că nu mi-a mai spus nimeni, niciodată, ceva de genul ăsta.

Irene se uită fix la prăjitură, ocolindu-i privirea.

— Am căutat pe internet, Giovanni. Se numește bilocație. Este o aptitudine pe care o au unii oameni – poate că este o aptitudine psihică, poate că este spirituală – de a apărea în două locuri în același timp. Vrei să știi cine se presupune că era capabil de bilocație? Padre Pio.

— Ei bine, poate că o să ajung ca un fel de clonă a lui, spuse el acru. Ar trebui să-mi las barba să crească. Se presupune că el mirosea a trandafiri. Eu miros a trandafiri?

— Uite ce, știi că sunt pe teren minat, dar cred că tu știi că ai anumite puteri. Când a venit aici, în urmă cu câteva luni, mama mi-a spus că a trăit o experiență stranie, o viziune copleșitor de puternică i-a apărut în minte atunci când ai îmbrățișat-o.

— O viziune a ce? întrebă el.

— Nu ți-a spus?

— Poate că mi-a spus, șopti el.

— Ea spune că a fost o persoană. Ea crede cu adevărat că a fost Hristos. Spune că l-a văzut fața, atât de aproape încât ar fi putut să-L atingă. Când te-ai desprins din îmbrățișare, a încetat și viziunea. Din cauza asta nu mă mai îmbrățișezi, Giovanni? întrebă ea. Din cauza asta nu vrei să ai niciun contact fizic cu mine?

El dădu din cap și începu să plângă.

— Li s-a mai întâmplat și altor persoane. Aproape că nu mai ating pe nimeni, niciodată.

Ea îi spuse că își dorea să-l poată lua în brațe, să-l aline, dar el se ridică de la masă.

— I-a spus mama lui Calvin Donovan despre asta când a venit să discute cu voi?

— Nu. N-a spus nimic. Nici eu. Nu am încredere în el, spuse ea. De ce l-ai adus în discuție?

— Pentru că pentru el am făcut o excepție. L-am atins.

— De ce?

— Nu știu, spuse Giovanni. Am simțit un fel de apropiere.

— Mai apropiat decât mine?

— Sigur că nu. Nu pot explica. A fost un fel de înrudire.

Ea scutură cu putere din cap.

— Nu lăsa garda jos în fața lui. Nu știu ce are Vaticanul de gând cu tine, dar, din punctul meu de vedere, au angajat un asasin profesionist american. Nu mi-a plăcut de Calvin Donovan și sper să nu-l mai văd niciodată.

DOISPREZECE

Berlin, în zilele noastre

Era sfârșitul unei zile lungi și Lambret Schneider privea afară, pe fereastra biroului său, la cerul nopții berlineze. Secretarele lui plecaseră și era destul de sigur că nu-l va întrerupe nimeni, dar tot încuie ușa. Impulsul de a privi documentul prețios pe care nu-l mai citise de ani de zile crescuse în el încă de dimineață. Seiful său personal era ascuns în spatele dulapului de haine. Fără să privească, formă combinația pe care nu o putea uita niciodată: ziua, luna și anul morții lui Oskar Hufnagel.

Pe rafal de sus al seifului se afla un plic A4, pe care îl luă cu el, înapoi, la birou. Desfăcu panglica roșie, scoase cu grijă foile subțiri, aproape transparente. Raportul, bătut la mașină la un singur rând, era estompat de trecerea timpului.

Otto Rahn
SS-Untersturmführer
19 Oktober 1935

An den
Reichsführer-SS und Chefder Deutschen Polizei
Heinrich Himmler
Berlin SW11
Reichsführer!

Schneider miji ochii încercând să deslușească cuvintele înghesuite, neclare, care urmau. Putea să jure că ultima dată când ținuse raportul în mâini, îl putuse citi fără ochelari. Nu întinerea, presupuse el, în timp ce se întindea, cu amărăciune, spre sertarul biroului, de unde scoase ochelarii de citit.

Timpul se scurgea. Simțea că era urgent.

Dacă îl vedeai o dată, nu-l mai puteai uita.

Îi plăcea negrul: pardesie lungi și negre, peste costume la trei rânduri, fine, croite pe măsură, tot negre. Pălăria din fetru, neagră, cu boruri largi, întotdeauna prezentă, era mereu înclinată cu stil peste ochii lui umbriți, adânciți în orbite. În public îi plăcea să își împingă în față bărbia lui mică, într-un gest de superioritate. Era subțire ca un ogar, aproape sfrijit, și, când haina descheiată flutura, părea că era gata să fie luat pe sus și ridicat în aer, ca un fel de gremlin înaripat.

În timp ce Otto Rahn și tovarășul lui mai înalt și mai în vârstă mergeau pe străzile pline de agitație, un tramvai plin de navetiști de seară trecu pe lângă ei. Unii dintre ei se uitară la tânăr, întrebându-se, poate, dacă era cineva important, pentru că numai personalitățile se purtau atât de îngâmfat.

Apartamentul său recent cumpărat, burdușit de cărți, nu se afla în cel mai select cartier. La revenirea lui de la Paris, dacă nu ar fi avut nevoie de atât de multe corpuri de bibliotecă, și-ar fi putut permite o zonă mai salubră, dar necesitățile lui de cercetător aveau întâietate. Gâfâind la capătul celui de-al patrulea rând de scări, însoțitorul său, fumător înrăit, se luptă să respire în timp ce Rahn se ocupă de ambele încuietori.

Ajunși înăuntru, își aruncară pălăriile pe scaune. Părul lui Rahn era și el tot negru, pieptănat pe spate și pomădat din belșug. Oaspetele lui Rahn se trânti pe canapea și își slăbi nodul de la cravată.

— Ceva de băut? întrebă Rahn în timp ce își scoase haina.

— Dumnezeule, da, spuse Huber, aprinzându-și o țigară. Brandy.

Rahn turnă din belșug în două pahare mari.

Huber admiră cristalurile.

— Astea sunt noi. Par să fie scumpe.

— Au fost, spuse Rahn. Foarte. Alături de cărțile și stilourile mele, consider că niște pahare bune de brandy sunt esențiale, nu crezi?

— Începi să te bucuri de faptul că ești un cal de rasă, Otto, spuse Huber. Acum două luni, mi-ai scris de la Paris și te plângeai că ești sărac și acum trăiești pe picior mare la Berlin.

Rahn zâmbi ștrengărește.

— Ai răbdare. Vreau să-ți mai arăt ceva.

Cu Rahn plecat în dormitor, prietenul său începu să se plimbe prin birou, cercetând cărțile deschise de pe masă și aruncând o privire notelor lui ordonate. Erau chestiile lui obișnuite: peșteri, Pirinei, catari⁹, Montsegur.

Prin ușa închisă, îl auzi pe Rahn.

— Ești gata?

— Da, presupun că sunt cât de pregătit pot să fiu, strigă Huber.

Rahn apăru și Huber nu putu face altceva decât să se holbeze la el, într-o stare prostească, de șoc.

Cu mâna în șold, Rahn își prezentă uniforma din lână neagră, strânsă pe corp și completată cu un chipiu militar ascuțit, cizme negre înalte și o banderolă roșie cu svastică pe braț.

— Îți place? întrebă Rahn. Este culoarea mea favorită.

Clar, Huber nu era amuzat. Aruncă o privire spre ușă de parcă se aștepta la o descindere.

— Ce naiba faci, Otto? Dă-o jos. Este un delict să te dai drept ofițer SS.

— Dar nu sunt ofițer. Cel puțin nu încă. Arată spre guler. Vezi? N-am grade. Mi s-a spus, pe linia scurtă, că voi primi gradul de Untersturmführer¹⁰.

— Nu glumești, nu-i așa?

— Sunt al naibii de serios. Fac parte din SS.

Huber scormoni după o altă țigară.

— Spune-mi cum? Spune-mi de ce?

— La Paris, am primit o telegramă din partea unui binefăcător care îmi spunea că îmi admiră munca. Dacă eram de acord să revin la Berlin, mi-a spus că îmi va trimite o sumă substanțială de bani. Intrigat și sărăcit, am fost de acord. Când am ajuns la Berlin, am fost convocat la o adresă ca să mă întâlnesc cu acest binefăcător. Mi-a lăudat cartea *Cruciadă împotriva Graalului* și mi-a oferit un post de

⁹ Catari – membri ai unei secte creștine, adepți ai unor precepte morale ascetice, ai reîncarnării și practicanți ai unor ritualuri de inițiere, au fost persecutați de Biserica Catolică și distruși în asediul fortăreței Montsegur, în 1244 (n. tr.).

¹⁰ Untersturmführer – grad paramilitar în SS și SA, echivalent aproximativ cu gradul de sublocotenent sau locotenent din armata regulată (n. tr.).

cercetător cu buget nelimitat. Mă auzi, Huber, *buget nelimitat!* Existau, desigur, anumite condiții. Să mă înrolez în SS a fost una dintre ele.

— Cine e omul ăsta?

— Heinrich Himmler.

Huber se albi la față.

— Ai făcut pact cu diavolul, șopti el.

— Ce ai fi vrut să fac? Să spun nu?

— Dar el știe despre tine?

— Că sunt homosexual? Că am ceva sânge evreiesc? Îmi închipui că da. Este șeful poliției. N-a venit vorba despre asta. Presupun că va trebui să fiu discret.

— Tu? Discret?

Rahn râse și se îndreptă spre ușa dormitorului.

— Ceva mai discret, poate. Așa că, dragul meu, lasă țigara și vino să mă ajuți să ies din uniforma asta strâmtă.

În urma primei lui întâlniri cu Himmler, Rahn nu reușise să se oprească din tremurat. Încercase să se trateze cu niște picături de laudanum și o sticlă de vin roșu, dar nu-și putuse calma nervozitatea. Instinctiv, scrisese în jurnalul lui personal. Scrisul îl calma întotdeauna.

Acum, că Huber dormea profund în patul lui, Rahn își luă jurnalul și reciti însemnarea mai veche.

Când am văzut adresa care-mi fusese dată, pe Prinz Albert Strasse, la cartierul general al poliției, mi-a sărit inima din piept. Mă gândeam că urma să fiu arestat, că toate astea fuseseră o capcană pentru un biet iepuraș. M-am gândit să fug, dar până la urmă mi-am adunat curajul și am intrat. Sunt așteptat, i-am spus funcționarului. Numele meu se afla pe lista lui și el m-a trimis într-o cameră de la etajul al treilea. Nu orice cameră! Pe ușă se afla inscripția Reichsführer SS! Nu mă interesează politica, dar urmăresc știrile. În vremurile astea, doar un prost și-ar ascunde capul în nisip. Pentru numele lui Dumnezeu, știu cine deține funcția.

Himmler, un bărbat nu cu mult mai înalt decât mine, stătea așezat în spatele unui birou imens. Îl făcea să pară și mai mic, ceea ce sunt sigur că nu era efectul dorit. Mi-a spus să iau loc, fără să se ridice și fără să-mi întindă mâna. Asta m-a stânjenit și mai tare, dar, atunci, el a făcut ceva și toate fricile mele au dispărut. Herr Rahn, mi-a spus el, abia așteptam să te întâlnesc. A ridicat un exemplar din cartea mea despre Graal și mi-a spus: „Cartea ta mi-a fost recomandată. Mi-a plăcut enorm. Eu sunt binefăcătorul tău secret. Aud că ți-ai găsit un apartament la Berlin”. Sunt convins că nu sunt prea multe lucruri pe care șeful poliției să nu le știe. Am purtat o conversație de complezență despre diferențele dintre Paris și Berlin. Părea nerăbdător și a început să mă descoasă în legătură cu cercetările mele.

M-a întrebat despre teoria referitoare la catarii din secolul al treisprezecelea, din sudul Franței, care ar fi descendenți ai druizilor și ar fi strâns legați de cavalerii templieri. Era familiarizat cu argumentele mele referitoare la geologia sacră a muntelui sfânt al catarilor și enclava lor de la Montsegur, despre orientarea acesteia după soare și relațiile cu alte locuri sfinte. Era la curent cu convingerile mele potrivit cărora catarii ar fi păstrat pentru multă vreme Sfântul Graal, în fortăreața lor din munți, și că, în 1244, au purtat o ultimă luptă, inutilă, împotriva cruciașilor catolici. Și că, înainte ca această fortăreață să cadă și toți catarii să fie măcelăriți, trei dintre ei s-au strecurat afară cu comoara lor. A fost fascinat de descrierea pe care am făcut-o la explorarea grotei din zona Sbarthes, la sud de Montsegur, și, deși avea un semn de carte pus în acea secțiune a cărții mele, a vrut să audă din gura mea. I-am povestit despre peștera uriașă de la Lombrives, cu pereții acoperiți de simboluri ale templierilor alături de simboluri ale catarilor. A fost interesat în mod special de descrierea mea privind un desen cu o lance.

„Dar nu ai găsit Graalul”, mi-a spus el. „Din păcate, nu, i-am răspuns eu, dar cu o finanțare și resurse corespunzătoare, cred că aș putea reuși.”

M-a uimit propunându-mi să mă angajeze ca membru al echipei lui personale, desemnat să lucrez în Ahnenerbe, biroul SS pentru patrimoniu, care era condus de un om pe care nu-l cunosc: un administrator numit Wolfram Sievers, despre care am aflat ulterior că era un tiran în ciuda faptului că era muzician profesionist. Mi s-ar oferi un salariu generos, o secretară și, cel mai important, un buget pentru cercetare și călătorii. Am întrebat cum se gândea el că un academician esoteric, ca mine, ar putea să fie de folos Reichului.

A început să vorbească, la început vag, despre dorința, pe care o împărtășea și fűhrerul, de a conecta aspirațiile poporului german cu bogata moștenire ariană a trecutului. „Poporul german, a spus el, respectă tradițiile creștinismului, dar aceste tradiții trebuie să fie plasate într-un cadru arian, corect.” Apoi a devenit mai explicit. Dorea ca eu să conduc o echipă care să cutreiere Europa și Orientul Mijlociu pentru a găsi și achiziționa toate relicvele sacre autentice ale lui Hristos. Poporul german ar fi mândru să se afle în posesia lor și ar aprecia Reichul pentru că le păstrează în siguranță, în ceea ce pare să fie un viitor foarte tulbure. Plănuia să găzduiască artefactele la castelul SS din Wewelsburg, într-un altar special pe care urma să-l construiască.

Mi-a arătat o listă scrisă de mână cu relicvele pe care le dorea. Sfântul Graal se afla acolo, desigur împreună cu Sfânta Lance, fragmente din Sfânta Cruce, Giulgiul Sfânt, Coroana de Spini, sandalele și gluga lui Hristos, veșmântul mortuar, cuiele sfinte.

Principala mea zonă de expertiză era Graalul, dar i-am oferit părerile mele și despre Giulgiu și Lance. Singurul candidat credibil pentru Giulgiu se afla la vedere, la Torino, iar vârful sulitei din Viena părea să fie autentic, având în vedere istoricul lui bine documentat. Nu mă gândisem niciodată prea mult la celelalte relicve mai puțin semnificative. Himmler mi-a spus că nu era prea îngrijorat că nu va putea pune mâna pe Giulgiul din Torino, pentru că, era sigur, Mussolini l-ar vinde pentru prețul corect. Enigmatic, m-a asigurat că, întrucât lancea se afla deja

în mâini germanice, nu era îngrijorat nici în legătură cu ea. Mă întreb dacă austriecii ar fi de aceeași părere!

Apoi a menționat, ca din întâmplare, că trebuia să mă înscriu în SS dacă urma să lucrez pentru el. Am înghițit în sec și am aprobat. Nu aveam de gând să pierd o ocazie care apare o dată în viață, spunându-i ce cred eu despre gorilele lui din SS.

El a încheiat întrebându-mă de unde mă gândeam să încep căutările relicvelor. M-am gândit puțin înainte de a-i răspunde că un loc bun ca să începi era cea mai mare bibliotecă de texte creștine: Biblioteca Apostolică a Vaticanului.

Cinci luni mai târziu, Otto Rahn urcă scările apartamentului său din Berlin, își puse valizele uzate din piele pe covor și se aruncă în pat, într-o stare de epuizare totală. Câte țări vizitase? Câte orașe? Câte jurnale umpluse cu scrisul lui mărunț?

Când, în sfârșit, se trezi, se duse la cafeneaua lui preferată, se trată cu o cafea și cu prăjituri și apoi reveni la birou pentru a face bilanțul călătoriilor sale. Scoase cu grijă obiectele din ambalajele de hârtie și pânză și le puse etichete, pe care scrise cât putu de frumos. Își aranjă camera și tripodul pe birou și poziționă veioza pentru a obține cea mai bună lumină. Apoi, unul câte unul, fotografie fiecare obiect, alături de o riglă de metal.

Cele mai mici artefacte erau spinii. Fusesse uimit de cât de mulți așa-zisi Spini Sfinți erau împrăștiați prin toată Europa. Rahn glumise cu supraveghetorul SS care fusese desemnat să-l însoțească în călătoriile sale că nu era interesat de mănăstirile care pretindeau că sunt în posesia unui Spin Sfânt, ci de cele care nu pretindeau asta. Rahn îi obținuse de la capele din Franța, Spania, Flandra, Italia, Polonia și Cehoslovacia. O combinație de lăcomie și frică în general reușea să despartă relicva de posesorul ei. Rahn călătorea cu valută forte și făcea cunoscut faptul că era reprezentantul personal al lui Heinrich Himmler, un om a cărui reputație era cunoscută de-a lungul și de-a latul continentului. De obicei, diocesele sărăcite puteau fi convinse să se despartă de relicvele lor sfinte pentru o anumită sumă de bani, dar dacă nu se întrevedea o înțelegere, Rahn angaja infractori locali să intre în biserică, în miezul nopții, și să fure ceea ce nu putea

fi cumpărat. Desigur, toți banii, amenințările și spargerile din lume nu puteau lua relicve faimoase din locuri ca: Notre-Dame din Paris, Mănăstirea Sfintei Cruci din Ierusalim, Catedrala Sf. Petru din Vatican, catedralele din Monza și Milano.

Scoase toți cei paisprezece spini pe care-i avea, manevrându-i cu o pensetă, din cauza fragilității lor. Achiziționase numai speciile despre care consultanții săi în botanică îi spusese că erau specifice zonei Ierusalimului. Spinii de proveniență europeană erau, evident, falși. Cel mai mic spin pe care îl găsisese Rahn avea doi centimetri, cel mai lung, cinci. După ce fiecare fu fotografiat și împachetat la loc, se ocupă de colecția și mai mare de bucăți de lemn pietrificat, toate pretinse a fi fragmente din crucea lui Iisus. Acestea mergeau de la așchii de dimensiunea unghiei de la degetul mic până la bucăți de mărimea unui braț.

Urmară cinci fragmente de îmbrăcăminte, fiecare băgat în propriul său plic. Despre unele se pretindea că fac parte din veșmântul funerar al lui Hristos, despre celelalte că sunt din gluga lui mortuară. Cele mai multe erau de mărimea unui timbru poștal și el le manevră și pe acestea tot cu penseta, din cauza fragilității lor. În sfârșit, mai existau trei bucăți de piele, despre care se spunea că erau din sandalele lui Iisus.

Relicvele pe care Rahn nu reușise să le găsească sau să le obțină erau exact cele mai importante. Sfântul Graal, obiectul căutării lui de decenii, rămăsese un mister. Urma să mai organizeze o expediție îndelungată la peșterile catarilor și labirintul de caverne din sudul Franței, imediat ce ar fi fost posibil. Relicve faimoase de cuie sfinte și fragmente din Sfânta Cruce erau expuse în marile biserici din Europa și Ierusalim. Rahn făcuse un catalog al acestora pentru folosința lui Himmler, dar asta era cam tot ce putuse să facă. În afară de Lancea Sfântă, aflată la Trezoreria Imperială din Viena, mai exista un candidat faimos pentru Lancea lui Longinus, la Vatican. În sfârșit, Rahn nu fusese să viziteze Torino pentru că giulgiul era, cel puțin pentru el, de neobținut.

Când termină cu artefactele, Rahn începu să-și revadă jurnalele.

Primul volum era o cronică a cercetărilor lui la Biblioteca Vaticanului, unde își prezentase acreditările în calitate de expert în

cruciada bisericii medievale împotriva catarilor. Arhivarul-șef cunoștea cartea lui Rahn și scosese la iveală un exemplar, pentru autograf. Din acel moment, Rahn avusese acces la tot felul de manuscrise, cărți și edicte papale. În timpul celor două săptămâni în care frecventase zilnic biblioteca, își petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând cercetări pentru Graal, în special în ce privește teoria lui favorită privind legătura dintre templieri, Graal și catari. Dar descoperise un filon de informație deosebit de fascinant, care se referea la un cu totul alt subiect și pe care urma să-l sublinieze în raportul său pentru Himmler și Wolfram Sievers, șeful său de la Ahnenerbe. Acesta provenea dintr-un vechi manuscris grecesc, care avea codul de identificare în bibliotecă VAT GR 1001 și care îl lăsase perplex, dar incitat.

Următoarele șapte jurnale se refereau la detaliile vânătorii sale de relicve prin toată Europa. Deschise cu nerăbdare volumul VIII, jurnalul care acoperea săptămâna pe care o petrecuse la Erevan. Descoperirile sale urmau să fie un element important al raportului său pentru Himmler și Wolfram Sievers.

Pe când se afla la Biblioteca Vaticanului, Rahn ceruse copii de arhivă ale lucrărilor lui Eusebiu din Cezareea – un istoric roman care murise la mijlocul secolului al patrulea – și ale cărții *Istoria Ecclesiastică*, scrisă de Teodoret, în secolul al cincilea. Biblioteca avea o copie a textului original în care Teodoret scria despre împărăteasa Elena, primul colecționar de relicve creștine. Împărăteasa mersese atât de departe încât comandase propriile săpături în Palestina, pentru a localiza mormântul lui Iisus și locul răstignirii sale. Conform lui Teodoret, Elena descoperise Sfânta Cruce și Cuietele Sfinte. Rahn citise următoarele, despre cuiete:

Mama împăratului, aflând că i s-a îndeplinit dorința, ceru ca o bucată din cui să fie încorporată în coiful regal, pentru ca fiul ei să fie protejat de săgețile dușmanului. Cealaltă bucată din cui a ordonat să fie asamblată în căpăstrul calului său, nu numai pentru a asigura securitatea împăratului, ci și pentru a îndeplini o profeție străveche; cu mult timp în urmă, profetul Zaharia prezisese că sfințenia Domnului Atotputernic se va

pogorî asupra căpestrelor cailor.

Rahn sperase că Eusebiu oferea mai multe detalii despre ce se întâmplase cu sfintele cuie descoperite de Elena. Eusebiu scrisese multe lucrări despre istoria timpurie a Bisericii, dar cea care îl interesa pe Rahn, în mod special, era *Viața lui Constantin*, o relatare aproape contemporană despre primul împărat creștin.

După ce citise *Viața lui Constantin* în latină, Rahn fusese dezamăgit de lipsa detaliilor referitoare la descoperirile Elenei din Ierusalim. Discutând despre carte cu bibliotecarul de la Vatican, Rahn aflase că Eusebiu, grec la origine, scrisese cărțile în limba lui nativă, nu în latină. Versiunea latină a *Vieții lui Constantin* data din secolul al șaselea sau chiar mai târziu. Nu existau copii cunoscute ale cărții originale, în limba greacă.

— Păcat, spusese Rahn.

— De ce? întrebasese bibliotecarul.

— Din experiența mea, uneori există diferențe importante între textele manuscriselor originale și traducerile ulterioare ale acestora.

— Nu pot decât să fiu de acord cu asta, spusese bibliotecarul. Nu știu dacă vă ajută cu ceva în cercetare, dar știu că traducerile latine ale cărții *Constantin* s-au bazat pe traduceri timpurii, în limba armeană, ale manuscrisului original grecesc, pierdut.

— Și unde s-ar putea găsi acestea? întrebasese Rahn.

— Sunt găzduite de arhivele Bisericii din Armenia, la Erevan.

Primirea lui Rahn în Armenia fusese glacială; relațiile dintre Germania lui Hitler și Uniunea Sovietică a lui Stalin erau pe punctul să se prăbușească. Dar el deschisese ușile arhivelor Bisericii Apostolice Armenești în același mod în care deschisese uși și în alte orașe: deschizând de la început sacul cu mărci germane. Banii îi asiguraseră și serviciile unui tânăr traducător care îi fusese alături timp de o săptămână, parcurgând împreună două texte armenesti: unul, care părea să fie o versiune completă a celor patru cărți ale *Vieții lui Constantin*, celălalt, o versiune mai timpurie, dar evident fragmentată, care conținea doar Cartea Întâi și părți din cea de-a doua.

Rahn începuse cu manuscrisul complet și comparase versiunea în

armeană cu versiunea în latină, pe care o citise la Vatican. Cu câteva excepții minore, textele se potriveau aproape perfect. Apoi, dintr-un mof, se hotărâse să repete exercițiul cu manuscrisul timpuriu, incomplet, și acolo descoperise ceva de o importanță considerabilă.

În Cartea Întâi, capitolul XXXVII, manuscrisul complet în armeană spunea următoarele despre victoria împăratului Constantin asupra armatei lui Maxentius, în Italia:

Constantin, plin de compasiune față de toate aceste necazuri, începu să se înarmeze și să facă toate pregătirile de război împotriva tiraniei. Așa că, adoptându-L pe Dumnezeuul suprem ca protector, invocându-L pe fiul Său Hristos să-i fie apărător și ajutor și așezând trofeul victorios, simbolul binefăcător, în fața armatelor și a gărzii sale, el porni, cu toată forța sa, încercând să obțină, din nou, pentru romani, libertatea pe care o moșteniseră de la strămoșii lor.

În vreme ce Maxentius, încrezător mai degrabă în artele lui magice decât în afecțiunea supușilor săi, nu îndrăznea nici măcar să iasă în afara porților orașului, dar ținea fiecare loc și district și oraș sub tirania lui, cu armate mari de soldați. Împăratul, încrezător în ajutorul lui Dumnezeu, avansă împotriva primei și celei de a doua și celei de-a treia divizii ale forțelor tiranului și le învinse cu ușurință la primul atac și își croi drum spre centrul Italiei.

Totuși, în Cartea Întâi, capitolul XXXVII al manuscrisului armean anterior, incomplet, al doilea paragraf al capitolului era puțin diferit.

*În vreme ce Maxentius, încrezător mai degrabă în artele lui magice decât în afecțiunea supușilor săi, nu îndrăznea nici măcar să iasă în afara porților orașului, dar păzea fiecare loc și district și oraș sub tirania lui, cu armate mari de soldați. Împăratul, încrezător în ajutorul lui Dumnezeu, avansă împotriva primei și celei de a doua și celei de-a treia divizii ale forțelor tiranului, **cu Lancea Sfântă strălucind ca focul de câte ori atingea căpăstrul**, și le învinse cu ușurință la primul*

atac și își croi drum spre centrul Italiei.

Când Rahn reciti însemnarea din jurnal din ziua descoperirii, i se făcu pielea de găină din cauza aceleiași excitații. La Erevan nu putuse să sărbătorească, fiind supravegheat pas cu pas de ofițerul SS, inexpresiv, dar acum se afla acasă și la Berlin știa cum să petreacă.

Auzi o bătaie puternică, insistentă, la ușa apartamentului. Rahn se împletici spre ușă, îmbrăcat în cămașa de noapte, gemând din cauza unei mahmureli zdrobitoare.

— Ce este? întrebă el, prin ușa închisă.

— Herr Rahn, vă rog, deschideți ușa!

— Cine este?

— Ușa, vă rog.

În fața ușii stăteau doi ofițeri SS. Nu-l recunosc pe niciunul din ei. Bărbatul cu rang mai mare era un maior tânăr, cu chipul ca de piatră.

— Se poate să schimbăm câteva vorbe? spuse maiorul după ce se prezentă.

— Poate că *tu* ai putea, dar eu nu pot până nu beau un pic de cafea, murmură Rahn.

Cei doi așteptară în sufragerie până când el reveni cu espressorul Moka, o nouă invenție italiană, pe care Rahn îl adusese din călătoriile lui.

— Vreți și voi? îi întrebă el pe ofițeri.

Ei făcură semn că nu. Rahn clipi mulțumit după primele înghițituri de cafea neagră.

— Așa, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Noaptea trecută am primit un raport îngrijorător despre dumneavoastră, spuse maiorul.

— Chiar așa?

— Ați fost văzut de cineva cunoscut de noi la Eldorado Cabaret, pe Nollendorffplatz.

Rahn își îndreptă spatele și mai sorbi din cafea.

— Și, ce-i cu asta?

— Sunteți conștient că acela este un bar pentru homosexuali, spuse maiorul.

— N-am observat.

— În afară de faptul că ați fost acolo, sursa noastră ne spune că erați foarte beat și aveți un comportament evident.

— Evident?

— Ați fost văzut intrând într-una dintre camerele din spate ale localului. Acolo se desfășoară activitățile homosexuale.

Rahn bău restul cafelei cu înghițituri mari.

— Și ce doriți de la mine?

— Să vă informăm despre ceea ce deja știți, că activitățile homosexuale sunt ilegale și intră sub incidența Legii protecției rasei și onoarei germane și o astfel de activitate este pasibilă de pedeapsa cu moartea.

— Ați venit aici ca să mă arestați?

— Nu suntem de la Gestapo. Dacă intenționăm să vă arestăm, ei ar fi fost deja aici.

— Atunci?

— Se pare că vă bucurați de o anume imunitate față de acuzații, datorită muncii pe care o realizați la Ahnenerbe. Puteți considera că acesta este un avertisment. Un avertisment serios. Comportamente similare în viitor nu pot și nu vor fi ignorate sau tolerate.

Rahn respiră adânc. Tot ce reuși să facă fu să încuviințeze din cap când ofițerii se ridicară.

— Sper că vă dați seama cât sunteți de norocos, spuse celălalt ofițer, deschizând gura pentru prima dată.

După ce plecară, Rahn se așeză la mașina de scris și își începu raportul. În timp ce își încălzea degetele, își dădu seama că mâinile încă îi tremurau.

Când intră în biroul lui Himmler, șeful poliției bătea darabana cu degetele pe raportul lui Rahn din 17 octombrie, care se afla pe biroul său.

— Ia loc, Rahn, îi ordonă Himmler atât de sever încât se sperie că episodul de la Eldorado nu fusese complet uitat.

Îl privi pe Himmler cum ridică raportul, îl deschise la pagina a treia și îl așeză înapoi pe birou.

— Interesantă povestire despre călătoriile tale, spuse Himmler. Câteva dezamăgiri profunde, în special referitoare la Graal, dar te-ai

revanșat, poate, prin câteva descoperiri noi, incitante.

Dacă atitudinea lui Himmler era rezultatul faptului că nu reușise să găsească Graalul și nu de faptul că fusese prins în flagrant delict, atunci Rahn se simți cu adevărat ușurat.

— Da, într-adevăr, spuse el. Mi-ar fi plăcut să vă pot dărui Graalul pe o pernă de catifea, dar sunt convins că aș putea să reușesc, în viitor.

— Vom vedea, spuse Himmler. Nu avem candidați pentru Cuiele Sfinte, atunci?

— Nu, Herr Himmler, nu am putut să obțin niciunul dintre cuie, pentru că toate se află în locuri faimoase și sunt expuse generos în biserici din Paris, Ierusalim, Vatican și alte câteva lăcașuri de cult din Italia. Nu am avut cum să obțin în liniște un asemenea artefact important.

— Bine, bine. Înainte să trecem la chestiuni mai interesante, haide să aruncăm o privire la colecția, mai degrabă comună, de artefacte pe care *ai fost capabil* să le culegi.

Rahn scoase spinii și toate bucățile de lemn, pânză și piele și le așeză pe masa de conferințe. Himmler le cercetă de departe și își exprimă din nou dezamăgirea.

— Ce te face să crezi că vreunul dintre aceste obiecte este autentic? Întrebă el.

— Nu am nicio pretenție legată de autenticitatea lor, spuse Rahn. Este bine cunoscut faptul că este dificil să urmărești proveniența unui spin sau a unei bucați de pânză. Dacă aș găsi Graalul, în Pirinei, aș fi destul de încrezător în proveniența lui, având în vedere cercetările mele privind mitologia locală. La fel, având în vedere lucrările numeroase despre Lancea lui Longinus, aș fi dispus să atest că lancea din Viena este Lancea Sfântă și că Giulgiul din Torino este adevăratul giulgiu, dacă putem exclude contrafacerile medievale.

— Și cuiele?

— Este, de asemenea, dificil să le dovedim autenticitatea. După cum am precizat în raportul meu, există dovezi în *Istoria Ecclesiastică* a lui Teodoret că acele cuie au fost modelate în coiful și în căpăstrul calului lui Constantin, dar legătura dintre text și anumite artefacte din anume catedrale este problematică.

„Dezamăgitor”, mormăi Himmler în timp ce răsfoia raportul lui Rahn.

Rahn nu putea face altceva decât să-l privească și să spere că dezamăgirea șefului poliției nu va conduce direct la Eldorado și la căderea lui. Teama lui dispăru atunci când Himmler zâmbi.

— Asta, asta este o chestiune interesantă, spuse Himmler.

— La ce subiect vă referiți? întrebă Rahn.

— Afacerea din Armenia. Care este explicația ta pentru nepotrivirea celor două texte?

— Se presupune că ambii traducători din secolele timpurii au avut acces la textul grecesc original al lui Eusebiu și că au lucrat independent, poate chiar la o distanță de o sută de ani sau mai mult. Am găsit mai multe discrepanțe între textul parțial, mai vechi, și cel complet, ulterior. Aceste diferențe merg mult mai departe decât pasajul pe care l-am subliniat în raportul meu. Este posibil ca primul traducător să fi fost mai talentat, să fi avut cunoștințe mai bune de limbă greacă. Pe de altă parte, se poate și ca manuscrisul după care s-a lucrat să fi fost alterat, din cauza erorilor sau omisiunilor unui scrib.

— Și de ce din toate textele pe care le avem astăzi, în latină, engleză, germană, lipsește propoziția esențială: „Cu Lancea Sfântă strălucind ca focul de câte ori atingea căpăstrul?”

— Pot doar să presupun că, în absența unui original grecesc, traducerea armenească integrală a fost cea folosită pentru traducerile ulterioare în limba latină. Probabil că manuscrisul armenesc anterior, fragmentar, nu a fost consultat deoarece era extrem de incomplet și, astfel, ceea ce conținea el s-a pierdut pe parcursul timpului.

— Până când l-ai găsit tu, Herr Rahn.

Pieptul lui Rahn se umflă de mândrie.

— Vă mulțumesc, domnule!

— Dar ce înseamnă asta „lancea strălucea ca focul?”

— Mi-e teamă că nu știu, mărturisii Rahn.

— Nu ai nicio teorie?

— Poate că era doar o metaforă.

— Poate, spuse Himmler, gânditor. M-am folosit de ocazie ca să telefonez unuia dintre fizicienii noștri, Werner Heisenberg, la Leipzig. I-am cerut și lui părerea despre asta. El a respins ideea că

interacțiunea dintre două metale ar putea provoca strălucirea unuia dintre ele. L-am întrebat dacă fenomenul radioactivității ar putea fi o cauză, dar din nou a respins ideea. Însă s-a oferit să studieze unul sau ambele metale, dacă aş putea să i le procur.

— Putem să intrăm în posesia sulitei din Viena? întrebă Rahn.

— Nu acum, din păcate. Dar îți sugerez o explicație incitantă, alternativă la cea fizică, pe care Heisenberg pare să o respingă: dacă există o explicație supranaturală? Dacă adevăratele relicve ale lui Hristos sunt pătrunse de o energie supranaturală care transcende știința și rațiunea? Și dacă este adevărat, ce-ar fi dacă patria-mamă ar putea stăpâni această putere ca să-și învingă dușmanii?

În timp ce Himmler vorbea, Rahn vedea ochii omulețului devenind tot mai sălbatici. Rahn își alese cu grijă cuvintele.

— Asta este, într-adevăr, o teorie fascinantă! Vă felicit. Dar mă întreb cum ar putea fi testată?

— Chiar așa? Nu este evident? întrebă Himmler. Vei pleca imediat la Viena, Herr Rahn. Vei lua cu tine această colecție bizară de relicve. Ezit să-i cer permisiunea lui Berger-Waldenegg, ministrul austriac de externe, să-ți dea voie să folosești Sfânta Lance. Ar deveni suspicios în legătură cu intențiile noastre privind atât obiectul cât și celelalte comori imperiale. Într-o zi vom ajunge să deținem lancea, dar ziua aceea nu a venit, încă. Va trebui să te folosești de ingeniozitatea ta pentru a realiza un test. Dacă vreuna dintre relicvele tale determină lancea să strălucească, atunci vei avea dovada autenticității lor și eu voi avea ceva nou să-i prezint fűhrerului.

Prin mintea lui Rahn treceau cuvinte precum „absurd” și „ridicol”, dar singurul cuvânt pe care reuși să-l rostească fu:

— Genial!

— Acum, în legătură cu celălalt subiect de interes din raportul tău. Este vorba despre cealaltă carte pe care ai găsit-o la Vatican, spuse Himmler. Înainte să te întorci de la Viena, vreau să te duci în Italia. Vreau să te întâlnești cu acest călugăr italian care pretinde că are stigmatele lui Hristos. Vreau să-l interoghezi pe Padre Pio.

Berlin, în zilele noastre

Schneider așeză cu grijă paginile subțiri în plicul lor și le puse înapoi în seif. Nu era un admirator al homosexualilor. Presupunea că existau câțiva, poate destul de mulți, chiar și în banca lui, dar nu dorea să știe despre asta. În opinia lui, Rahn fusese prost și primise ce meritase. În 1937, după avertismente repetate referitoare la activitățile lui homosexuale fățișe, Himmler refuzase să mai închidă ochii. Gestapoul îi dăduse un ultimatum lui Rahn: fie face ceea ce este onorabil, fie va fi deportat într-un lagăr de concentrare, împreună cu colegii lui perversi. Rahn, un excursionist înveterat, își luase soarta în propriile mâini. Plecase într-o ultimă excursie în munții Tirolului, unde, într-o dimineață rece de martie, ieșise la o plimbare fără hanorac. Fusese găsit câteva zile mai târziu, înghețat bocnă. În ciuda dezgustului pe care i-l provoca stilul de viață al lui Rahn, de câte ori Schneider citea raportul lui Rahn pentru Himmler, se simțea oarecum întristat de dispariția lui. Până la urmă, fără Otto Rahn, Cavalerii lui Longinus nu ar fi decât o adunătură de bătrâni care se întâlnesc să bea ceva și să se plângă de starea deplorabilă a lucrurilor din ziua de azi.

Două degete de la mâna dreaptă se strecurară printre nasturii cămășii lui și pipăiră cicatricea specială de pe piept, pe care o avea de pe vremea expediției în Antarctica. Era o bucată subțire și încrețită de piele, lungă de trei centimetri, acolo unde un spin devenise fierbinte, ca un vătrai încins în foc, și îl arsesse prin buzunarul hainei.

Îi mulțumi în tăcere lui Rahn, așa cum făcea adesea. Datorită lui, Schneider și prietenii lui erau mai mult decât o gașcă de prostănaci bătrâni. Erau patrioți influenți, care aveau o șansă reală să schimbe lumea.

TREISPREZECE

Încercările lui Cal de a lua legătura cu Mănăstirea Sf. Atanasie rămăseseră fără rezultat. Acolo nu aveau telefon și la e-mailul pe care îl trimisese la o adresă găsită pe site-ul de internet al mănăstirii primise un răspuns din partea companiei de web hosting croată în care i se spunea că nu aveau nicio modalitate să-i contacteze pe călugări.

Cal avea sentimentul că acest raport despre Padre Gio ar fi fost incomplet fără o discuție cu călugării croați, așa că își cumpără un bilet de avion și plecă la Dubrovnik, direct de la Napoli. La aeroport își luă în primire mașina Peugeot închiriată și conduse pe drumul de trei ore prin Alpii Dinarici, cu ajutorul GPS-ului de pe telefon.

La bifurcația spre mănăstire, el o luă pe drumul lung, îngust, care ducea spre sanctuarul din vârful muntelui. În parcare, coborî din mașină, se întinse și inspiră adânc aerul rece al după-amiezii târzii. În parcare nu se mai afla decât un singur vehicul, un microbuz școlar.

Vechea capelă de piatră se afla pe vârful muntelui. Porni pe poteca de pământ, trecu pe lângă câteva clădiri joase și șoproane și pe lângă o căsuță bizară și dărăpănată, în care presupunea că locuiesc călugării. Elevii veneau spre el, din direcția capelei, alergând și râzând, de parcă clopoțelul tocmai ar fi anunțat sfârșitul orelor. În urma lor mergeau doi adulți și, când trecu pe lângă ei, Cal îi întrebă ce credeau despre acest loc.

Una dintre femei îi răspunse într-o engleză destul de bună.

— Biserica foarte veche. Foarte drăguță. Foarte sfântă.

— Călugării sunt acolo? Întrebă el.

— Niciun călugăr. Biserica e goală.

Cal se îndreptă spre căsuță, dar, înainte să ajungă acolo, observă un personaj solitar care lucra pământul cu o săpăligă de grădină. Când se apropie văzu că purta tunica maronie a unui călugăr.

— Salut, spuse Cal, în engleză.

Călugărul ridică privirea și continuă să sape.

Cal se apropie și trecu la italiană.

Călugărul îi aruncă o privire iritată și îi răspunde în engleză, cu un pronunțat accent croat.

— Nu vezi că am treabă?

Cal spuse că îi pare rău să-l deranjeze, dar se afla aici cu o treabă oficială din partea Vaticanului.

— N-am fost niciodată la Vatican, spuse călugărul și întoarse un bulgăre mare de pământ.

— Ești fratele Augustin? întrebă Cal.

— Nu sunt. Sunt fratele Ivan.

— Cu el am treabă să vorbesc. Este pe aici?

— Nu este. E acolo. Călugărul arată în direcția capelei.

— Mi s-a spus că nu e nimeni în biserică.

— Nu e în biserică. E în cimitirul de lângă biserică.

Cal fu luat prin surprindere.

— Când a murit?

— Recent.

— Cum a murit?

— A avut un accident. A căzut în puț când scotea apă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Poate că te pot deranja pe tine cu câteva întrebări. Tocmai am venit din Italia. Nu există nicio posibilitate să vă contactez prin telefon.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să vorbim despre ziua în care au venit să viziteze mănăstirea doi seminariști din Italia. Fratele Augustin i-a arătat cripta unuia dintre ei, Giovanni Berardino.

— Cu câtă vreme în urmă a fost asta?

— Prin februarie, cred.

— Avem mulți vizitatori din Italia și de peste tot. Nu-mi amintesc de ei.

— Înțeleg. Poate ai auzit de acest tânăr italian care a devenit, acum, preot. Oamenii îi spun Padre Gio.

— De unde să aud eu despre un preot italian? întrebă Ivan.

— A apărut de multe ori la știri.

Răspunsul veni aspru.

— Nu prea primim vești aici.

Călugărul se întoarse la săpat și Cal se gândi că iar urma să-l

ignore, dar, brusc, se întoarse și întrebă:

— De ce a ajuns la știri?

— Pentru că i-au apărut stigmatele lui Hristos.

Câteva minute mai târziu, Cal bea o ceașcă de ceai de ierburi la masa din bucătăria fratelui Ivan, deplângând situația cu bătrânul trist și singur.

— Este trist pentru cineva să știe că este ultimul dintr-un șir lung de călugări, care vine din zilele de început ale religiei noastre.

— Când a fost ultima dată când ați avut un novice la mănăstire? întrebă Cal.

— Acum cel puțin douăzeci de ani. Părea că are suflet bun, dar nu a rezistat mult. Iarna nu avem altă încălzire în afară de un foc de lemne și nu este apă caldă dacă nu o fierbem noi. Abia dacă folosim electricitate. Este o viață grea dacă nu poți să-ți găsești alinarea în rugăciuni, meditație și muncă grea. Când eu și cu Augustin eram tineri, făceam singuri toată munca în grădină și reparațiile necesare. Aveam vaci și găini. Augustin făcea un vin acceptabil din mere și soc și eu puteam să produc bere, nu că ne-am fi lăfăit vreodată. Ne descurcam. Când am îmbătrânit, am avut nevoie de ajutor. Femeile din sat ne aduceau lapte, și ouă, și brânză. Și carne pentru Augustin. Eu nu mănânc carne. Avem un om bun la toate pe care-l plătim din donațiile pe care le primim de la vizitatori și pelerini. El repară ce se strică și ne ajută cu grădina de legume. Când ninge, tot el curăță zăpada. Ivan își mângâie barba neîngrijită. Întotdeauna am știut că va veni și ziua în care voi rămâne singur. Vezi tu, Augustin era mai în vârstă și cu sănătatea cam șubredă.

— Tu ai fost cel care a găsit corpul? întrebă Cal.

— Nu, a fost Jan, omul bun la toate. Nu stătuse prea mult în fântână. Când l-au scos pompierii de acolo și l-au întins pe iarbă, părea senin, de parcă dormea. Pot să-ți arăt mormântul lui, dacă vrei.

Cal vorbise suficient de mult cu călugărul încât acesta să fie dispus să răspundă la întrebări despre vizita lui Giovanni.

— Iartă-mă, dar îți amintești de seminariștii italieni, nu-i așa? Ivan clătină din cap în semn de scuze.

— A trecut multă vreme de când n-am mai spus o minciună.

— Înțeleg.

— Vezi, noi n-am spus nimănui.
— N-ați spus nimănui ce anume? întrebă Cal.
— De unde știe Vaticanul că și fratele Augustin avusese stigmatele lui Hristos?

Cal își ținu respirația câteva secunde înainte să vorbească.

— Nu sunt sigur că Vaticanul sau eu știam despre asta. Investigația asta se referă la tânărul preot, Giovanni.

Călugărul deveni gânditor.

— Mă întreb dacă nu i-am trădat încrederea.

— A cui încredere să o trădezi?

— Augustin, desigur. Călugării de la Sf. Atanasie au fost întotdeauna izolați. Noi nu gonim pelerinii, dar nici nu ne tragem susținerea spirituală din lumea exterioară. Suntem discreți în credința noastră și nimeni nu era mai singuratic ca Augustin. Stigmatele lui erau o treabă între el și Dumnezeu. Nu implica pe nimeni în asta, nici măcar pe mine, fratele lui, deși, uneori, eram martor la suferința lui. Da, a suferit mult pentru credința lui.

— Cât de mult? Cât timp a suferit?

— De când era tânăr până la câteva luni înainte să moară.

— Unde erau stigmatele lui?

— La încheieturile mâinilor. Doar la încheieturi.

— Nu la glezne, nu în partea dreaptă a torsului?

— Nu, doar la încheieturi. Erau întotdeauna dureroase, întotdeauna curgea sânge. El avea nevoie să mănânce ficat și carne roșie ca să-și regenereze sângele.

— Cunoști împrejurările exacte în care i-au apărut stigmatele?

— Știu că nu le avea atunci când a venit aici, ca novice. I-au apărut la Sf. Atanasie, în tradiția secretă a mănăstirii.

Cal aproape că scăpă pixul din mână.

— Îmi pare rău, ce ai spus? Tradiție?

Ivan se ridică să umple cana.

— Mai vrei ceai? Dacă nu-ți place de mușețel, mai am și ceai verde.

Cal spuse doar un da rapid, pentru că nu dorea să schimbe subiectul cu o discuție despre ceai. Călugărul rămase tăcut, așteptând fluieratul ibricului.

— Acum s-a terminat, spuse bătrânul întorcându-se la masă.

Odată cu moartea lui Augustin, tradiția s-a încheiat. Nu mai este nimic de protejat. Noi nu doream ca lumea din afară să știe despre miracolul nostru. Ne-ar fi schimbat modul de viață și ne-ar fi violat misiunea spirituală. Tradiția a trecut de la călugăr la călugăr, de la generație la generație, într-un lanț neîntrerupt care se întinde, credem noi, până în zilele de început ale mănăstirii. Doar câte un singur călugăr odată avea stigmatete. Când îmbătrânea foarte tare sau se îmbolnăvea, era dreptul lui să aleagă tânărul călugăr căruia să-i treacă miracolul.

— Cum făcea asta?

Ivan privi la mâna cu care scria Cal și întrebă, cu o expresie îndurerată:

— Trebuie să notezi toate astea?

El își băgă pixul în buzunar.

— Mă opresc. Te rog, continuă.

— Asta este tot ce știu, spuse călugărul. Atunci când venea vremea, un călugăr tânăr era invitat să i se alăture bătrânului călugăr, în capelă. Nimeni altcineva nu era de față. Cei doi coborau în criptă. Ce se întâmpla acolo, nu știu. Nu era treaba mea să întreb și Augustin nu a vorbit niciodată despre asta. Totuși, mi-a spus în noaptea aceea – când au venit seminariștii – că s-a hotărât să acționeze pe moment.

— De ce atunci?

— Cred își presimțea moartea.

— De ce nu ți-a trecut ție tradiția?

— Eu sunt bătrân și era clar că nu va exista nimeni care să îmi urmeze. Augustin a plâns în noaptea aceea, lacrimi de bucurie pentru că i se terminase calvarul și lacrimi amare pentru că lanțul miracolelor de la Sf. Atanasie se terminase odată cu el.

— Spune-mi, te rog, ce vrei să spui că i se terminase calvarul?

— Chiar în noaptea aceea, stigmatetele lui au început să se vindece și, în câteva zile, pielea îi era moale și netedă. Nu mai sângera și nu mai suferea.

— De ce crezi că l-a ales pe Giovanni și nu pe celălalt tânăr, Antonio?

Călugărul îl apucă pe Cal de braț.

— Augustin m-a ținut în felul în care te țin eu acum când mi-a

spus că văzuse ceva spiritual în tânărul acela, o anumită calitate a sfințeniei și a pioșeniei care l-a făcut să se hotărască în acest fel.

— Și nu ți-a spus nimic despre ce s-a întâmplat în criptă?

— Nimic.

— Erai în capelă când s-a întâmplat asta? L-ai văzut pe Giovanni după aceea?

— Eram aici, în căsuță. Și nu l-am văzut pe tânăr plecând. Augustin și cu mine n-am mai vorbit niciodată despre asta și nu am știut ce s-a ales de el, până astăzi. Cum își poartă povara acest Giovanni?

— Cred că îi este foarte greu.

Călugărul clătină capul în semn că înțelege.

— Presupun că acum vei dori să vezi cripta.

Amurgul învăluisese muntele în întuneric atunci când Cal își începu călătoria înapoi spre Dubrovnik. În timp ce conducea, se gândea la criptă. În meseria lui, vizitarea bisericilor și a criptelor era la fel de obișnuită cum era pentru un copil să viziteze un magazin de jucării, și cele de la Sf. Atanasie erau remarcabile doar prin vechimea lor. Cripta în sine era mică și umedă. Avea o podea netedă din piatră, incrustată cu vreo duzină de pietre funerare ale unor episcopi din Evul Mediu și ale unor stareți respectați, din vremurile când populația mănăstirii era suficient de numeroasă ca să aibă nevoie de ierarhie. Pereții de piatră erau goi, fără urme de fresce sau picturi mai vechi. Singurul ornament era o firidă, cu raft tăiat în peretele de piatră, aflat chiar deasupra altarului. Și pe acel raft se afla un relicvariu simplu, din bronz. Întrebuse despre urnă și Ivan îi răspunsese că știa de multă vreme că se află acolo, dar nu știuse niciodată dacă păstrase ceva în interior. Nu era treaba lui să întrebe, îi spusese călugărul. Cal obținuse permisiunea să o cerceteze. Nu avea nicio inscripție. O scuturase ușor înainte să deschidă, grijuliu, capacul.

Începuse să plouă și Cal porni ștergătoarele de parbriz.

Un relicvariu gol într-o biserică din secolul al șaptelea.

Cu o lungă tradiție de miracole.

O adevărată fabrică de stigmatate.

Înjură. Frontul atmosferic ce aducea ploaia spre munte blocase și ultimele raze de lumină ale serii, așa că drumul întortocheat și alunecos avea să fie o provocare mult mai mare. Reduse viteza și aprinse faza lungă, dar ploaia începuse să cadă în rafale și descoperi că faza scurtă ajută mai mult.

Oglinda retrovizoare păru să explodeze de lumină.

Miji instinctiv ochii pentru a se feri de farurile din spate, care se reflectau direct în pupilele lui dilatate.

— Dobitocule! strigă el.

Apăsă de câteva ori frâna pentru a-i semnaliza nesimțitului din spatele lui că nu agreea spectacolul de lumini.

Răspunsul veni în forma unei izbituri, care-l făcu să dea cu capul de tetieră.

Sunetul barei din spate care cedă și luminile de poziție din spate care se sparseră îi înăbușiră înjurăturile. Mașina fu împinsă înainte și văzu parapetele de protecție care se apropiau rapid umplându-i parbrizul. Apăsă puternic pe frână și viră spre stânga.

Dacă avea de ales, prefera să lovească muntele decât să zboare de pe el.

Peugeot-ul era un model nou, cu frâne bune și suspensii solide. Reuși să readucă mașina sub control și să încetinească până la o viteză foarte mică.

Ciocnirea trebuie să fi spart farurile vehiculului din spate pentru că nu văzu venind următoarea lovitură.

Din nou dădu cu capul de tetieră și din nou portbagajul Peugeot-ului se boți. Mașina se lovi de peretele stâncos al muntelui, deformând bara din față. Impactul fusese dintr-o parte, așa că airbagul nu se declanșase.

— Mama...

Nu avu timp să termine. Atacatorul – și, da, trebuia să accepte că acesta nu era un accident – se lipise de ceea ce rămăsese din bara din spate și îl împingea spre parapet.

Panicat, Cal decuplă ambreiajul și apăsă cât putu de tare pe frână, dar celălalt vehicul, probabil o camionetă, avea o greutate mai mare și îl împingea tot mai aproape de prăpastie.

Prim minte îi trecură ca fulgerul opțiunile pe care le avea.

Putea să sară din mașină – dar asta l-ar fi lăsat și mai vulnerabil în fața tonelor de metal care veneau spre el.

Putea să bage în marșarier.

Sau putea...

Alese a treia opțiune și băgă în viteza a doua, apoi apăsă puternic accelerația. Eliberat de camionetă, alunecă departe de parapet și începu să coboare pe drumul de munte neluminat. Ploaia care îi inunda parbrizul și drumul îngust și sinuos erau în avantajul atacatorului său.

„N-o să scap cu bine din asta”, se gândi și strânse volanul cu atâta forță încât simți că-i plesnesc tendoanele.

Drumul îi solicita toată atenția, dar nu se putea opri să nu arunce scurte priviri în oglinda retrovizoare. Știa că mașina se află tot acolo, dar, fără faruri, nu putea să o vadă. Putea să-l lovească din nou, în orice moment, și, dacă se întâmpla asta, nu știa dacă mai putea menține controlul mașinii, la viteza cu care rula.

Cauciucurile scârțâiră la o curbă strânsă. Trebui să încetinească și, când făcu acest lucru, văzu un punct portocaliu în oglindă.

Camioneta era mai aproape decât crezuse și șoferul fuma o țigară.

Acceleră din nou și se luptă cu forța centrifugă în timp ce luă curbele.

Se strădui să-și dea seama cât de departe se afla de poalele muntelui și de ieșirea către sat.

Era prea departe. Al naibii de departe.

Fu orbit din nou.

Faruri care se apropiau rapid.

O altă mașină care urca pe munte.

Șoferul mașinii respective ar fi trebuit să o ia pe partea cu muntele, dar pierdu controlul mașinii când văzu Peugeot-ul grăbit și trecu dincolo de linia mediană.

O secundă până la impact. Cal trase tare de volan spre stânga.

Văzu un perete de stâncă neagră, apoi o viziune, aceeași față delicată pe care o văzuse atunci când îl îmbrățișase Giovanni. Apăru nu mai mult decât intervalul dintre două bătăi de inimă, apoi nimic.

Un crucifix de aur.

Părea că plutește în fața lui, plutește deasupra unei mări de roșu și negru.

Apoi, în depărtare, își auzi numele.

— Profesore Donovan. Profesore Donovan!

Își mișcă gâtul în sus și în jos. Îl durea capul. Ridică un braț și observă că încheietura îi era țeapănă, fixată de o placă.

O altă voce, una de femeie de data aceasta, îi spuse să nu se miște.

Crucifixul se îndepărtă și Cal observă că acesta se afla în jurul gâtului unui bărbat cu sutană neagră și guler preoțesc.

— Profesore Donovan, sunt monseniorul Ozren Atlan, episcopul de Dubrovnik.

Femeia apăru în raza vizuală.

— Sunt doctorul Lukic. Ați avut un accident. Acesta este spitalul Makarska.

— Capul meu.

— Ați avut o contuzie. Nu aveți nimic rupt. Niciun organ afectat. Sunteți un om norocos.

Cal întoarse capul spre episcop.

— Nu sunteți aici să-mi dați ultima împărtașanie?

— Nici pe departe, spuse episcopul zâmbind. Poliția v-a găsit servieta în mașină. Acolo erau scrisori de la Vatican. Au făcut niște investigații. Cardinalul Lauriat m-a sunat și eu am venit. Papa însuși se roagă pentru însănătoșirea dumneavoastră.

Brusc, își aminti ce se întâmplase.

— Nu a fost un accident.

— Am vorbit cu anchetatorul poliției, spuse episcopul, cu blândețe. Din păcate, doi oameni au murit. Unul conducea în sus, pe munte, celălalt cobora. Omul care cobora era Jan Jusic, care era angajat la Mănăstirea Sf. Atanasie, pe care ați vizitat-o. Călugărul, fratele Ivan, a fost și el consultat. Și el se roagă pentru dumneavoastră. Jusic plecase în spatele dumneavoastră, pe drumul spre sat, după băutura. Era un bețiv. Camioneta lui a lovit cealaltă mașină, apoi a căzut de pe munte. Poliția a găsit o sticlă de brandy, travarica, în camion. Ei cred că el a provocat accidentul, pentru că era beat.

— N-a fost un accident, repetă Cal. M-a lovit în mod intenționat și

a încercat să mă împingă în afara drumului.

— Poliția va dori să vorbească cu dumneavoastră, spuse doctorul. Dar avem rezultatele testului de alcoolemie de la laborator. Era beat.

— Hârtiile mele! strigă, brusc, Cal.

Episcopul se aplecă și îi ridică geanta de umăr.

— Hârtiile sunt în regulă, domnule profesor. Acum trebuie să vă odihniți.

Urma să fie externat.

Dr. Lukic ar fi vrut să-l mai țină o zi sau două, dar el insistase că se simțea bine. Discuțiile cu poliția fuseseră frustrante. Ofițerii înregistraseră conștiincioși versiunea lui asupra celor petrecute, dar lăsaseră să se înțeleagă foarte clar că ei ajunseseră la concluzia că Jusic condusese beat și neatent pe drumul alunecos, de munte. Poate că, sugeraseră ei, contuzia lui Cal îi alterase percepția asupra evenimentelor din noaptea respectivă.

Îndată ce capul încetase să-l mai doară, își petrecuse timpul obligatoriu de repaus la pat pentru a lucra la raport. Era nerăbdător să-și încheie misiunea și să se întoarcă la Cambridge. La momentul potrivit, va trebui să-și completeze cartea despre stigmată cu acest caz curios al lui Padre Gio. Dar mai avea până atunci.

Cu gândul la cartea lui, îi reveni brusc în memorie amintirea unui lucru mărunț, aparent neimportant, peste care dăduse de-a lungul anilor, în timp ce își făcea cercetările. Era ceva ce văzuse, o notă de subsol într-o fișă de catalog, la Biblioteca Vaticanului. Oare despre ce era? Nu era vorba despre un cui? Se strădui să-și amintească, dar nu reuși. Poate că din cauza contuziei. Știa că-și notase undeva, în dosarele de la Cambridge, și își puse în minte să verifice la întoarcerea acasă.

Un preot din Makarska fusese însărcinat să-l conducă înapoi la Dubrovnik, dar, înainte să părăsească spitalul, se hotărî să profite de ocazie și să completeze câteva detalii din raportul lui. Poate că se înșelase. Poate că omul bun la toate de la mănăstire nu fusese altceva decât un bețiv care-și pierduse controlul. Cu trecerea timpului, devenise tot mai puțin convins de impresiile sale inițiale. Dar poate că avusese dreptate. Și dacă avea dreptate și coliziunea lui nu fusese

un „accident”, atunci poate că ar trebui să reevalueze și celălalt „accident” de pe munte, cel al fratelui Augustin. Cu ajutorul episcopului Atlan, aranjase o întâlnire cu medicul legist al spitalului și, în timp ce preotul șofer îl aștepta, el luă liftul spre morga de la subsol.

Legistul, o doamnă cu un temperament nervos, cu două degete pătate de nicotină, scoase dosarul autopsiei și îi spuse lui Cal că nu-i putea acorda mai mult de câteva minute.

— Fratele Augustin a fost adus direct aici, de la mănăstire?

— Unde altundeva ar fi putut să-l ducă? se încruntă ea.

— Care a fost cauza morții?

— Traumă craniană, gâtul rupt, înecare. Lucruri care i se întâmplă unui om care cade în fântână.

— I-ați examinat încheieturile mâinilor?

— L-am examinat în întregime, asta mi-e meseria.

— Și?

— Și ce?

— Cum vi s-au părut încheieturile lui?

Iritată, aruncă o privire pe notițe.

— Încheieturile erau normale.

— Nicio ulcerăție a pielii? Niciun semn de răni vindecate?

— Normale.

— În regulă. Mai avea și alte răni?

— Căzuse într-un puț adânc. Mai erau și alte fracturi, desigur. Umărul stâng și clavicula. Trei coaste. Două falange de la mâna dreaptă.

— Îmi pare rău, întrebă el, ce sunt falangele?

Ea arătă spre mâna cu care fuma.

— Oasele degetelor. Degetul mic și arătătorul.

— Cum îți rupi aceste două oase într-o astfel de cădere?

Ea se ridică și scoase un pachet de țigări și o brichetă din sertarul biroului. Părea că are întâlnire cu zona pentru fumători din spatele spitalului și trebuia neapărat să ajungă.

— Fracturile astea nu se potrivesc. Arătau ca niște fracturi de zdrobire, genul de fracturi pe care le capeți când cineva îți strânge mâna prea tare.

Ea era pe jumătate ieșită pe ușă și îi spuse că timpul lui se încheiase.

Pe hol, mai reuși să o întrebe o singură chestie, înainte ca ea să dispară pe scări.

— Cum se potrivește această rană cu părerea dumneavoastră că acesta a fost un accident?

— Viața e nasoală. La fel și moartea. Nimic nu este perfect. Călugărul a alunecat și a căzut în fântână.

PAISPREZECE

Încă din primele zile ale pontificatului său, papa Celestin alesese să locuiască și să lucreze în locuri modeste. Cardinalul Lauriat, din contră.

Birourile secretarului de stat al Vaticanului se aflau în Palatul Apostolic și erau somptuos decorate, cu ferestre enorme, cu draperii, parchet strălucitor, candelabre de cristal, mese cu frunze aurite și cu blaturi de marmură și neprețuite picturi renaștentiste.

Un monsenior italian, unul dintre asistenții cardinalului secretar, îl introduse pe Cal în încăpere. Cardinalul Pascal Lauriat se ridică de la biroul lui cu sculpturi elaborate ca să-l întâmpine. Era un bărbat îndesat, cu o bărbiță de țap încărunțită și o mustață subțire, care-și petrecuse ultimele două decenii la Vatican. Deși vorbea fluent șase limbi și, în ultima vreme, vorbea mai mult în italiană, el i se adresă în engleză, cu accentul puternic al orașului său de baștină, Strasbourg.

— Professore Donovan, am fost îngrijorați pentru sănătatea dumneavoastră, spuse el și-l rugă să ia loc într-un fotoliu de pluș.

Cal îi mulțumi pentru atenția deosebită pe care i-o arătaseră oficialii Bisericii din Croația.

— Ne simțim personal responsabili pentru sănătatea dumneavoastră, spuse cardinalul. Până la urmă, vă aflați într-o misiune pentru Suveranul Pontif. Nu putem decât să-i mulțumim Domnului că nu ați fost rănit mai grav. Cum merge recuperarea?

— Am revenit la normal. Am țeasta tare.

— Sigur că aveți. Mi se pare că sunteți boxer amator, nu-i așa?

— V-ați făcut temele, chicoti Cal.

Cal acceptă o cafea și monseniorul se grăbi să-i îndeplinească dorința.

Lauriat se aplecă și își coborî vocea, de parcă ar fi dorit să creeze o atmosferă de intimitate.

— Doream să discut în privat cu dumneavoastră înainte să-i invit pe cardinalul Gallego și pe doctorul Tellini. Am citit raportul dumneavoastră pentru Sfântul Părinte. Mi l-a arătat și mie. Trebuie

să recunosc, am fost foarte surprins.

— Sunt convins că ați fost. Și eu am fost surprins, spuse Cal. Am abordat această misiune hotărât să fiu fără prejudecăți și echidistant, și concluziile mele sunt o încercare de a fi obiectiv.

Cardinalul spuse de trei ori „da”, bătând cu emfază de fiecare dată în mânerul fotoliului.

— Înțeleg perfect. Totuși, în ciuda acestei laudabile atitudini, sunt convins că busola dumneavoastră interioară vă spunea că veți ajunge, probabil, la concluzia că acest tânăr preot este un impostor. Poate nu unul rău intenționat, dar, oricum, un impostor.

— Asta este adevărat.

Lauriat avea un dosar legat în piele, cu sigiliul Statului Vatican. El îl deschise și Cal putu să observe că raportul său era însoțit de o notă personală din partea papei, probabil pentru Lauriat.

— Dar raportul ne-a luat prin surprindere, spuse cardinalul. Cum vom acționa în acest caz? Într-o explozie de energie, el începu să bată cu vârful pantofului său negru, lustruit, în covorul fin, oriental.

Cal se gândi câteva momente ce să răspundă, pentru că tocmai sosise cafeaua, pe o tavă de argint. Monseniorul turnă două cești și îi lăsă din nou singuri cu o ușoară reverență.

— Nu mi-aș permite să vă dau sfaturi în legătură cu concluziile dumneavoastră oficiale, spuse Cal. Consider Vaticanul ca fiind un mecanism de ceas deosebit de complex. Nu am informații despre interiorul acestui mecanism. Eu nu pot decât să citesc ora.

— Bine spus, profesore. Da, aceasta este o chestiune complexă și Sfântul Scaun este o organizație complexă, cu multe interese contradictorii. Ne chinuim destul cu stabilirea miracolelor celor morți. Imaginați-vă agitația care apare pentru cei care sunt în viață.

— Presupun că există o anumită rețineră de a crea un cult al personalității în jurul lui Giovanni.

Cardinalul își desfăcu mâinile, într-un gest aprobator.

— Priviți la mulțimile de oameni care se îngrămădesc în jurul acestei biserici micuțe. Dacă acest raport ar deveni public...

— Eu nu voi da nicio informație nimănui, spuse Cal, puțin defensiv.

— Cerule! exclamă cardinalul. Intenția mea nu era să vă

admonestez. Avem toată încrederea în discreția dumneavoastră. Subliniam o idee ca să vă explic pentru ce nu vom împărtăși aceste concluzii nici CDF și nici Consulta Medica. De aceea doream să am această discuție cu dumneavoastră.

Cal clătină din cap și zâmbi.

— Credeam că am fost solicitat în calitate de consultant al CDF.

— Ați fost, dar acum nu mai sunteți. Rezultatul muncii dumneavoastră este destinat exclusiv ochilor Sfântului Părinte și ai oricui altcuiva ar dori el. El a ales să mi-l împărtășească numai mie.

— Ce intenționați să-i spuneți cardinalului Gallegos?

— Că, din cauza nefericitului dumneavoastră accident, trebuie să vă întoarceți în America pentru a vă reface. Raportul nu a fost încă întocmit în scris și, pentru eficiență, v-am solicitat să ne oferiți un rezumat oral al descoperirilor dumneavoastră de până în acest moment.

Ca istoric bun cunoscător al lumii bizantine a Vaticanului, nu-l mai surprindea nimic legat de Sfântul Scaun. Dar asta îl luă pe nepregătite.

— Și ce ați dori să includă părerea mea, exprimată oral? Sau mai degrabă să nu includă? spuse el calm.

Bătaia din picior a lui Lauriat se înteeți și, părând incapabil să-și canalizeze energia acumulată, se ridică și începu să se plimbe, sub privirile lui Cal.

— Ei bine, Tellini a fost cu dumneavoastră la Monte Sulla, așa că discuțiile cu preotul sunt bine cunoscute. Acestea ar putea fi rezumate.

— El nu a fost acolo la toată discuția.

— Da, preotul v-a convins să vă spovediți. Nu văd în ce fel ar putea fi acest lucru relevant. Puteți să omiteți partea aceasta.

— El a stabilit și o legătură psihică destul de puternică.

— Din cauză că amândoi v-ați pierdut tații la vârste fragede. Puteți omite și asta.

— Dar despre interviurile mele cu mama și sora lui Giovanni și cu părintele Forcisi?

— Acestea pot fi incluse, cu excepția nepotrivirii dintre cele două relatări referitoare la motivul pentru care Forcisi nu l-a însoțit pe

Giovanni în criptă.

— Înțeleg. Și presupun că nu doriți să vorbesc despre descoperirile mele de la Sf. Atanasie.

— Asta se înțelege de la sine. Puteți povesti despre accident, în orice caz. Vă vor întreba cu siguranță.

— Cu excepția faptului că eu nu cred că a fost un accident. Și nu sunt convins nici că moartea fratelui Augustin a fost un accident.

— Cu siguranță asta este o speculație din partea dumneavoastră, profesore. Puteți omite și acest lucru.

Cal nu putu decât să aprobe din cap.

— În engleză avem un cuvânt pentru asta: mușamalizare. Îl cunoașteți?

Lauriat se așază.

— În franceză se spune „à blanchir – să albești”. Mă tem că exact asta vă cer. Oricum, trebuie să știți că Sfântul Părinte a citit raportul dumneavoastră integral, nemușamalizat. Așa că puteți să vă consolați cu asta.

Cardinalul ridică cel mai apropiat receptor și îi spuse asistentului să-i cheme pe ceilalți.

— Există un lucru pe care nu l-am menționat în raportul meu, spuse Cal.

— Serios?

El descrie halucinația vizuală pe care o avusese atunci când Giovanni îl îmbrățișase. Fața.

Cardinalul ascultă și îi spuse că înțelege omisiunea.

— Pare cumva subiectiv și o prejudecată, spuse el. Ați făcut o treabă excelentă, profesore. Sfântul Părinte vă apreciază efortul. Mi-a spus să vă transmit admirația și binecuvântarea sa. Știu că intenția originală era ca dumneavoastră să vă întâlniți cu el la încheierea raportului. Acest lucru nu este posibil în momentul acesta, dar putem să aranjăm o audiență când veți veni data viitoare în Italia. Este clar că dumneavoastră credeți că, în cazul lui Giovanni, situația nu este chiar atât de simplă precum pare. Miracolele se întâmplă. De acest lucru sunt sigur. Poate că suntem martorii unuia.

— Ce concluzii credeți că va cuprinde raportul oficial al Congregației? spuse Cal, puțin mai aspru, politicos, dar ca un reproș.

— Îmi imaginez că va fi neconcludent.

— Și Giovanni? Ce se va întâmpla cu el?

— El ar putea ajunge la concluzia că retragerea la o mănăstire ar putea fi mai potrivită pentru exprimarea credinței lui.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Vă rog, așteptați, strigă cardinalul, în italiană. O ultimă întrebare. Ce credeți că se afla în criptă?

Cal ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Doctorul Tellini păru, în general, mai călduros decât și-l amintea Cal. Poate că era felul lui de a se purta cu pacienții; sau poate că era din cauza prezenței cardinalului secretar. În orice caz, era îndatoritor și își exprimă îngrijorarea privind contuzia lui Cal. Cardinalul Gallegos, șeful Congregației pentru Doctrina Credinței, era mai scortșos, un spaniol uscat, fost arhiepiscop al Madridului, care nu trăda niciun pic de emoție.

— Sunt bine, serios, îi spuse Cal lui Tellini. Am trecut peste.

Cardinalul Lauriat își exprimă așteptările.

— Sunt conștient de faptul că un comitet al Congregației pentru Doctrina Credinței se va întâlni în curând ca să asculte atât raportul Consulta Medica, realizat de doctorul Tellini, cât și pe cel al profesorului Donovan. Având în vedere accidentul de mașină al profesorului, am fost de acord să accept raportul său verbal, astfel încât el să se poată întoarce cât mai repede acasă, să-și revină, eliberat de povara altei misiuni.

Tellini ridică din sprâncene, dar fața lui Gallegos rămase nemișcată. „O față de poker”, gândi Cal.

— Așa că, astăzi, spuse Lauriat, vă voi ruga să ascultați impresiile lui despre Giovanni Bernardino și să-i acceptați comentariile ca pe evaluarea finală și completă a acestui caz. Poți, desigur, să iei note, Ramon.

Gallegos dădu din cap și își deschise servieta subțire de unde scoase un blocnotes și un pix.

— Professore, spuse Lauriat, aveți cuvântul.

Cal era un lector universitar talentat și un vorbitor academic care putea să facă față unei audiențe prin pregătire și aptitudini oratorice.

Dar nu era actor. Prezentările lui se bazau pe fapte, cât putea de bine cu sinceritate și profesionalism. Ceea ce i se ceruse să facă astăzi era să interpreteze un rol, să disimuleze, să omită, să mintă pe față. Și trebuia să o facă spontan.

În ceea ce părusese să fie o pauză mult prea lungă – dar în realitate nu fuseseră decât câteva secunde –, el trecu printr-un întreg proces mental de decizie. Termenii misiunii lui fuseseră destul de clari. Raportul său era doar pentru ochii papei Celestin; cum urma să fie folosit după asta, nu era treaba lui Cal. El renunțase la drepturile de a publica materialul fără permisiunea scrisă a Vaticanului. Dacă nu se supunea cerințelor secretarului de stat, însemna să-l trădeze nu numai pe cardinal, ci și pe papă, care, presupunea el, lua deciziile în cazul lui Padre Gio. Natura cercetărilor sale academice implica accesul destul de des la arhivele secrete ale Vaticanului, la Biblioteca Vaticanului și la alte biblioteci ecleziastice din întreaga Europă, și dacă îi era tăiat, munca lui viitoare avea de suferit. În sfârșit, trebuia să accepte următorul lucru: lumea politicii Vaticanului nu era lumea lui. Era a lor. Și cine era el să spună cu mâna pe inimă, cu absolută convingere, că acest om, acest preot, Giovanni, fusese, cumva, cu adevărat atins de un miracol?

Începu la fel ca și în raportul scris către papă, cu o serie de declarații despre precedentele istorice. Le spuse că Giovanni Bernardino trebuia să fie înțeles într-un context alături de alți cincisute de stigmatizați, documentați de-a lungul istoriei.

Lanțul acesta mergea înapoi până la Sfântul Francisc de Assisi. În secolul treisprezece, într-un refugiu spiritual în munți, Sfântul Francisc trăise experiența unei viziuni uluitoare și halucinante a lui Hristos, după care apăruseră răni sângerânde, ca și când cuiele mistice i-ar fi străpuns încheieturile și picioarele și lancea i-ar fi străpuns toracele.

În secolul paisprezece, Sfânta Caterina din Siena își arătase stigmatele în timpul unei vizite la Pisa. Rănile dispăruseră după ce Caterina se rugase lui Hristos să i le îndepărteze, astfel încât să nu fie subiectul unor amatori de senzațional, dar, pe patul moarte, rănile apăruseră din nou.

În secolul nouăsprezece, vizionara germană Anne Catherine

Emmerich prezentase cele cinci stigmatе și îi sfidase pe doctorii care încercaseră să o dovedească impoѕtoare.

În secolul douăzeci, unei alte germane, Therese Neuman, îi apăruseră rănilе sângerânde ale Patimilor, inclusiv rănilе biciuirii și urmele circulare de pe frunte, în fiecare joi și vineri, timp de treizeci și șase de ani. Se spunea că ea trăise misterele Patimilor de aproape o mie de ori.

Și apoi, desigur, mai era Padre Pio din Pietrelcina, stigmatizatul cu cea mai lungă suferință din istoria Bisericii, ale cărui stigmatе duraseră cincizeci de ani. Rănilе sângerânde din palme, din picioare și din tors apăruseră pentru prima dată în timp ce asculta spovedanii, în 1918, și persistaseră de atunci până cu câteva zile înainte de moartea sa, în 1968. În afară de stigmatе, mai existau și alte manifestări ale sfințeniei lui Pio. Se spunea că sângele care curgea din rănilе sale mirosea a parfum sau a flori, așa-numitul miros al sfințeniei. Apoi existaseră informații despre puterile lui de vindecare a bolnavilor, despre profețiile sale, despre bilocație și levitație și capacitatea de a supraviețui pentru perioade lungi de timp fără odihnă sau hrană.

De-a lungul vieții sale, Biserica pornise investigații periodice referitoare la stigmatеle sale, inclusiv evaluări medicale. Inițial, atitudinea oficială fusese aceea de scepticism. Existase suspiciunea că își provoca singur rănilе și, în 1920, i se interzisese să țină slujba și să asculte spovedanii. Vaticanul dezbatuse propunerea de a-l muta la o mănăstire din nordul Italiei, dar existaseră temeri de revolte la San Giovanni Rotondo, așa că îl lășaseră pe loc. De-a lungul timpului, Vaticanul își îmblânzise atitudinea și el fusese reabilitat treptat, deși Biserica nu se pronunțase asupra naturii miraculoase a rănilor lui timp de decenii. Cursul lucrurilor se schimbase definitiv în anii '60, când papa Paul al VI-lea respinsese orice sugestii referitoare la lipsa lui de sfințenie. În 1947, tânărul preot polonez Karol Jozef Wojtyła îl vizitase pe Padre Pio și se spovedise. Mulți ani mai târziu, după ce devenise papă, el își amintise ce-i spusese Pio în ziua aceea; îi profetise că va urca până pe cea mai înaltă poziție din cadrul Bisericii și Ioan Paul al II-lea fusese cel care-l canonizase pe Padre Pio în 2002.

— Deci, ca să revenim la Giovanni Berardino, spuse Cal, un bărbat

tânăr care, în multe feluri, este un caz tipic în colecția de stigmatizați cunoscuți și care întruchipează toate provocările de validare pe care le poate întâlni o echipă de investigații. Aceste investigații au loc, de obicei, pe un fond emoțional puternic și necesită o abordare riguroasă a colectării faptelor, observațiilor și evaluării medicale. Rolul meu s-a limitat la discuțiile directe cu preotul, cu familia lui, cu prietenii și colegii. Deoarece el a pretins că stigmatele i-au apărut în ziua de după vizita lui la o mănăstire din Croația, am vizitat locul respectiv și am discutat cu singurul călugăr rămas. Dacă nu s-ar fi întâmplat întâlnirea mea precipitată cu muntele, aș fi revenit la Roma mai repede.

Ceilalți râseră politicos și el continuă. În timp ce vorbea, se cenzura pe sine și, la fiecare omisiune, i se păru că vede cum înflorește un zâmbet pe buzele cardinalului Lauriat. Nu făcu nicio referire la versiunile diferite referitoare la motivul pentru care Antonio Forcisi nu-l însoțise pe Giovanni în criptă, nimic despre istoricul stigmatelor de la Sf. Atanasie și despre evaluarea fratelui Augustin privind meritele lui Giovanni ca succesor al său și nimic despre viziunea mistică pe care o trăise Cal atunci când tânărul îl atinsese sau despre convingerea lui că accidentul de mașină nu fusese un accident.

Era momentul să treacă la concluzii.

— Mi s-a părut că este un tânăr amabil și pios, care părea sincer și lipsit de viclenie. Aspirațiile lui nu par să meargă dincolo de a rămâne în parohia sa și a se îngriji de nevoile comunității sale. Nu este avid de publicitate. Acestea fiind spuse, nu sunt psihiatru și, prin urmare, nu sunt calificat să descopăr semne subtile de psihopatologie. Discuțiile cu prietenii și cu familia sa n-au adus prea multe lucruri în plus față de acest tipar al faptelor. Sf. Atanasie este o biserică deosebită pentru că este extrem de veche, dar nu a oferit niciun indiciu referitor la apariția stigmatelor sale. Abia aștept să ascult opinia medicală a doctorului Tellini, dar, în concluzie, ar trebui să spun că, după părerea mea, natura stigmatelor sale este neconcludentă. Cu siguranță, nu pot exclude posibilitatea unei imposturi intenționate sau a provocării inconștiente a rănilor.

În momentul în care se opri din vorbit, fu cuprins de vinovăție.

Cardinalul Gallegos aprobă din cap.

— Neconcludent, înțeleg. Doctor Tellini, care este opinia dumneavoastră?

În timp ce vorbi, doctorul consultă o ciornă a raportului său medical. Începu prin a descrie localizarea rănilor de la încheieturi.

— Ar trebui să spun că anatomia încheieturii mâinii este mai potrivită pentru răstignire decât cea a palmelor, pentru că poate susține mai bine greutatea corpului. Stigmatetele din palmă sunt, după părerea mea, un semnal de alarmă pentru fraudă, întrucât cel care le prezintă este influențat mai degrabă de credințele populare decât de adevărata practică a romanilor. După cum am aflat de la profesor, stigmatetele limitate la extremitățile superioare și care nu apar și la cele inferioare sunt destul de neobișnuite, istoric. Leziunile lui Berardino sunt de adâncime moderată, trec prin straturile epidermice și ajung la țesutul subcutanat. Există o iritare și un spasm al tendoanelor care au efecte asupra anumitor funcții, dar nu există leziuni ale acestora. La marginile ulcerățiilor exista niște sânge uscat, dar în cea mai mare parte am văzut supurând sânge proaspăt. Nu există niciun fel de semne ale unei infecții acute sau cronice.

— Asta nu este neobișnuit pentru cineva care are aceste răni de mai multe luni? întrebă Gallegos.

— Se poate. Deși poate fi și mărturia unei îngrijiri atente a rănilor, spuse Tellini. El are provizii serioase de bandaje sterile și tifon. Radiografia încheieturilor sale nu arată niciun fel de leziune a oaselor. Testele de sânge arată că nu are probleme cu coagularea sângelui și că suferă de o ușoară anemie, cu valori puțin sub limita inferioară normală pentru un bărbat de vârsta lui. În orice caz, medicul lui i-a administrat periodic transfuzii de sânge. Cât despre starea lui psihologică, nu sunt de specialitate, dar nici nu sunt începător în evaluarea stării emoționale a pacienților mei. Consider că este oarecum imatur și puțin reținut în răspunsuri, de parcă ar avea ceva de ascuns. Am efectuat o cercetare a locuinței lui, în căutare de acizi, baze sau orice tip de agent coroziv al pielii și nu am găsit nimic. În orice caz, a fost o examinare superficială, nu una criminalistică. Aș fi putut rata cu ușurință o ascunzătoare bine camuflată. Concluzia mea este asemănătoare cu a profesorului.

Consider că natura stigmatelor sale este neconcludentă deși am pornit de la prejudecata că-și provoacă singur rănile prin aplicarea periodică a unor substanțe necunoscute.

Secretarul de stat privi în jur cu un aer satisfăcut.

— Spuneți-mi, doctore, ce alte investigații ați recomanda pentru a lămurii definitiv această chestiune?

— Aș spune că ar trebui să fie îndepărtat de la Monte Sulla și mutat într-un loc nou unde să nu aibă acces la substanțe iritante. Acolo ar trebui să fie supravegheat îndeaproape. Dacă stigmatul se vindecă, atunci chestiunea va fi rezolvată.

— Cu siguranță, asta este o mișcare pe care ar putea să o recomande și Congregația pentru Doctrina Credinței, spuse Gallegos.

— Sunteți de acord, profesore? întrebă Lauriat.

Cal nu se mai gândea la preotul însângerat. Se gândea cum să se urce într-un avion și să se întoarcă la Cambridge, să se afunde în cartea lui despre Toma d'Aquino. Terminase cu politica de la Vatican.

— Îmi pare rău, vreți să repetați?

Lauriat păru să-i ofere o scuză, atribuind, poate, neatenția sa contuziei pe care o suferise.

— Desigur, profesore, spuse el, înainte de a repeta sugestia lui Tellini.

— Cred că este o idee excelentă, spuse Cal. Aș fi interesat să aflu cum se rezolvă singur acest caz, în viitor.

CINCISPREZECE

Viena, 1935

Nicio altă clădire din vreun oraș care se mândrește să-și serbeze bogăția nu se poate compara cu Palatul Hofburg. Construit în secolul al paisprezecelea și extins în fiecare secol de atunci încolo, el stă mărturie bogăției și puterii imperiului Austro-Ungar.

O siluetă solitară, îmbrăcată într-un pardesiu negru și cu o pălărie neagră, își croia drum prin înșorita Heldenplatz, călcând peste umbra lungă lăsată de statuia avântată a arhiducelui Carol. În curtea elvețiană, cea mai veche aripă a palatului, urcă un singur rând de trepte de marmură și intră în Trezoreria Imperială.

Era după-amiază târziu, și paznicul îl informă că avea la dispoziție cam o jumătate de oră pentru vizită, înainte de ora 5 p.m. ora de închidere, apoi îl întrebă dacă are nevoie de îndrumări către o anume galerie.

— Nu, mulțumesc, spuse Otto Rahn. Știu exact unde trebuie să mă duc.

— Trebuie să vă verific bagajul.

— De ce? pufni Rahn.

— Nu cu mult timp în urmă, a intrat un anarhist cu un ciocan. Voia să spargă ceva de valoare.

— Eu nu sunt anarhist și nu am niciun ciocan.

— Este obligatoriu.

Sacul lui de piele conținea câteva jurnale, un set de stilouri și patru punguțe de piele care nu-l interesară pe paznic. Îi făcu semn să treacă.

Făcuse de curând un drum la muzeu și știa exact unde trebuia să ajungă. Trecând repede prin galeriile încărcate cu picturi și sculpturi neprețuite, el intră într-o încăpere în mijlocul căreia se afla o cutie din sticlă, care conținea vestita coroană, globul și sceptrul Sfântului Imperiu Roman. Aceste comori îl interesau prea puțin pe Rahn, dar un paznic în vârstă se învârtea pe lângă comorile imperiale, așa că se

opri să admire, ca un turist obișnuit, coroana incrustată cu bijuterii.

Camera următoare adăpostea obiectul pe care îl căuta. În timp ce intra, își ținu respirația cu speranța că, având în vedere ora târzie, nu vor fi paznici și puțini, dacă nu cumva niciun vizitator. Rugile îi fură ascultate. Așteptă ca un bărbat și o femeie, olandezi, după vorbă, să părăsească încăperea, și se îndreptă direct către una dintre vitrine.

Acolo se aflau expuse trei obiecte.

În centru era crucea imperială, un crucifix din lemn, făcut în 1030, care era acoperit cu aur și pietre prețioase.

În dreapta era un crucifix mai mic, modelat în secolul al treisprezecelea în jurul unui fragment de lemn, despre care se spunea că ar fi o bucată din Sfânta Cruce.

În stânga, așezată pe o bucată de catifea, era Lancea Sfântă, în căptușeala ei de aur, care strălucea mai tare decât orice alt obiect de aur din cameră.

Rahn se uită din nou prin sală și căută într-una dintre punguțele de piele din sacul său. În interiorul ei se afla un plic cu toate cele trei relicve din piele pe care le adunase în călătoriile sale prin Europa, fiecare o pretinsă bucată din sandalele lui Hristos.

Testul pe care îl plănuise era destul de simplu. Urma să atingă relicva ținută în pensetă de geamul vitrinei, în punctul cel mai apropiat de lance.

Atunci va vedea dacă se întâmplă ceva cu lancea, dacă, după expresia lui Eusebiu, „strălucea ca focul”.

Așeză prima bucată de piele.

Nu se întâmplă nimic, dar cât de mult ar trebui să aștepte?

„Să fim exacti, se gândi el, cinci secunde pentru fiecare obiect.”

Înainte de a poziționa o altă relicvă, îl căută din priviri pe paznic, dar locul acestuia era gol.

Niciuna dintre bucățile de piele nu produse vreo schimbare asupra suliiței.

Următoarea pungă conținea relicve de haine, poate rămășițe ale veșmântului și glugii funerare a lui Hristos, fiecare în propriul său plic.

Îi luă câteva minute să le verifice și, din nou, fără niciun efect.

A treia pungă conținea resturi de lemn; toate presupuse a fi relicve

ale crucii lui Hristos. Aruncă o privire la crucifixul mai mic din interiorul vitrinei și se gândi că fie era un fals, fie tot acest exercițiu era o pierdere de timp.

În timp ce poziționa prima bucată de lemn, auzi o voce aspră.

— Hei, tu!

Rahn ascunse relicva în palmă și se întoarse, cu sacul de piele care se balansă pe lângă corp, și șterse ușor geamul vitrinei.

— Ai grijă cu sacul. Nu vrem să zgâriem sticla, nu-i așa? spuse paznicul în vârstă.

— Sigur că nu, răspunse Rahn. M-ai speriat.

— Închidem peste cincisprezece minute, știi asta?

— Sigur. O să ies în curând.

— Ai grijă să ieși, bombăni paznicul și se întoarse în cealaltă cameră.

Câteva minute mai târziu, după ce termină cu bucățile de lemn, Rahn pescui ultima pungă, care conținea o cutie metalică.

Se uită la ceas. Paznicul urma să se întoarcă în curând.

— Pierdere de vreme, murmură el, în timp ce apucă primul dintre cei paisprezece spini din plicul lui de hârtie. Dar nu avea cum să grăbească experimentul și el era un om metodic. Spinul era ușor curbat și delicat, așa că nu-l putea apăsa prea tare pe sticlă.

Din nou, nu se întâmplă nimic.

„Numărul doi”, gândi el, așezând cel de-al doilea spin. Nimic.

— Numărul trei, spuse în șoaptă.

Durerea fu instantanee și el reuși să-și înăbușe un strigăt.

O simțise înainte să observe ce se întâmplase.

Penseta fierbinte și spinul se aflau pe podea, acolo unde le scăpase. Spinul și penseta străluceau ca niște tăciuni abia scoși din foc. Avea arsuri pe degetul arătător și pe degetul mare, acolo unde ținuse penseta.

Rahn privi imediat spre lance și înghiți în sec. Fierul negru al armei era roșu și strălucitor și din bucata de catifea se ridicau furioare de fum.

— Strălucește ca focul, șopti el. Cuvintele ieșiseră cam prea tare și se întoarse să vadă dacă mai era singur.

Apucă cu atenție penseta, acum rece la atingere, și o folosi ca să

apuce spinul căzut. Îl lăsa să alunece în plic și își notă proveniența: o biserică din Franța.

Lancea revenise la culoarea ei neagră, normală.

Ezitând, repetă procedeul cu al patrulea spin, dar nu se întâmplă nimic.

Ceasul se apropia de ora cinci în timp ce verifică aproape toți ceilalți spini care-i rămăseseră, fără ca vreunul să mai producă vreun efect.

Al paisprezecelea și ultimul rămas. Un spin de la o mănăstire din Spania. Grăbit, îl așează pe sticlă.

Se întâmplă din nou.

În timp ce carnea îi ardea, spinul – acum un ac roșu aprins – și penseta portocalie căzură la picioarele lui și lancea lumină vitrina cu strălucirea ei.

Era ora 16.55, și Rahn, în ciuda arsurilor de la degete, trecu extaziat pe lângă paznicul din cealaltă cameră și îl salută ridicându-și pălăria neagră.

Deci teoria nebunească a lui Himmler fusese corectă.

Rahn consideră că informația pe care o deținea era prea sensibilă pentru a o transmite prin telegramă sau chiar prin telefon. Cine știe ce operator băgăcios al poliției secrete austriece putea să asculte? Așa că porni în următoarea etapă a misiunii sale fără să comunice explicit Berlinului. El îi trimise doar o telegramă lui Himmler cu un mesaj criptic: „*Viena: Eusebiu confirmat. Caut mai departe*”.

Trebuise să vină la Viena fără un supraveghetor SS ca să nu iște suspiciunile vecinilor austrieci și așa nervoși asupra Reichului. Acum, ascuns în camera lui de hotel, cântărea următoarele mișcări, în timp ce se holba la presupusa pereche de spini sfinți și își freca obsesiv urmele de arsură de pe degete.

Nu dorea să viziteze din nou fiecare loc cu relicve creștine din Europa și Orient. Avusese noroc cu spinii, dar fără niciun rezultat în ceea ce privește relicvele de haine, piele și lemn. Își consultă jurnalele și se gândi îndelung.

Cuie.

Se hotărî să se concentreze pe cuie. Proveniența unora dintre ele

putea fi urmărită până la împăratul Constantin și împărăteasa Elena. Se va întoarce în locurile pe care le vizitase în călătoriile anterioare și care țineau Cuiele Sfinte în relicvarii. Dacă se întâmpla să se afle în apropierea unui loc cu alte relicve creștine faimoase, Giulgiul din Torino, de exemplu, sau biserici cu presupuse relicve din Sfânta Cruce, le va vizita și pe acelea.

Schiță cele mai eficiente trasee cu trenul pentru a acoperi aceste opriri. În următoarele două săptămâni își purtă sacul de umăr prin biserici și altare din toată Europa.

Avea același *modus operandi*. Intra în altar în momentul în care erau cei mai puțini vizitatori, apoi scotea unul dintre spini și îl așeza pe sticla cutiei relicvariului, cât se putea de aproape de relicva cuiului sfânt.

În Roma, Biserica Sfintei Cruci din Ierusalim avea unul dintre cele trei cuie pe care se spunea că împărăteasa Elena le găsisese în Țara Sfântă și le adusese cu ea la Roma. Tradiția spunea că celelalte două îi fuseseră trimise fiului ei la Constantinopol. Se spunea că unul dintre ele fusese cumpărat în Evul Mediu de la Trezoreria Imperială a orașului de către un comerciant italian. Apoi îl dăruise spitalului Santa Maria della Scala, din Siena, unde se afla expus într-un relicvariu din aur și cristal. Soarta celui de al treilea presupus cui sfânt era mai greu de stabilit. Conform legendelor, fusese împărțit în fragmente mai mici, poate folosite de împărăteasa Elena ca talismane, care să-l protejeze pe împăratul Constantin în luptă. Un fragment era posibil să fi fost încorporat în coiful împăratului și altul în căpăstru. Coiful se presupunea că se află la catedrala Monza, din Italia. Căpăstrul original era menționat în două locuri, în Carpentras, Franța, dar fusese distrus în timpul Revoluției Franceze, și celălalt în catedrala din Milano.

Desigur că mai existau și alte relicve de Cuie Sfinte, și Rahn nu-și permitea să le ignore. În Germania erau relicve în Trier, Essen și Köln. În Franța exista un relicvariu cu un cui sfânt la Catedrala Notre-Dame, din Paris, și un altul la Toul. Polonia avea o relicvă expusă într-o montură de pietre prețioase la castelul Wawel.

Dezamăgirile lui începură când testă Cuiele Sfinte care aveau cele mai sigure legături cu împărăteasa Elena. La Monza și Siena, spini

rămăseseră reci. Avusese cele mai mari speranțe pentru relicva de căpăstru de la Milano, datorită referinței lui Eusebiu. Dar, din păcate, niciunul dintre spini și nici căpăstrul nu străluciră.

Înainte de a părăsi Italia, călători până la San Giovanni Rotondo, din Foggia, pentru a face o vizită obligatorie tânărului preot cu stigmat, Padre Pio, și, în urma acestei scurte, dar interesante diversiuni, cu notițele în mână, își reluu călătoriile și se îndreptă spre Franța. Germania era următoarea și, când nu găsi nimic interesant, porni către ultima sa oprire, castelul Wawel, la un cot al Vistulei, în Cracovia, gazda unui relicvariu extrem de decorativ. Repetând rutina, nici spinii și nici cuiul nu își schimbă culoarea sau temperatura.

Amărât, Rahn puse spinii înapoi în cutia lor metalică și se uită la relicvariu.

Un bărbat i se adresă în poloneză. Rahn se întoarse și zări un tânăr cu ecuson de muzeu.

— Îmi pare rău, sunt german, răspunse Rahn.

Bărbatul îi zâmbi și continuă în germană.

— Spuneam că este minunat, nu-i așa?

— Da, este.

— Sunt ghid aici, spuse bărbatul. Acesta este cel mai popular exponat al nostru.

— Istoricii cred că este un adevărat Cui Sfânt? întrebă Rahn.

— Cine să știe despre lucrurile astea, spuse bărbatul. Poate că da, poate că nu. Oricum, aceasta este versiunea oficială. Eu nu cred că este o relicvă adevărată.

Rahn nu știa de ce se întinsese la discuție. Poate din cauză că era obosit de călătorii, poate pentru că bărbatul era destul de chipeș și el era singur.

— Sunt cercetător la Berlin, spuse Rahn. Am fost într-o misiune să inventariez toate relicvele creștine cunoscute din Europa.

— Doar Cuiule Sfinte? întrebă bărbatul.

— Nu, toate, dar sunt interesat în special de cui.

— Este un subiect de interes și pentru mine, spuse bărbatul. Studiez să-mi iau diploma în istorie, Istoria Bisericii, în special. Teza mea se ocupă de relicvele sfinte. Lucrez aici ca ghid ca să mai fac niște bani.

Rahn se gândi că simțise o scânteie de chimie sexuală și era îmboldit să întrebe.

— Când îți termini munca, aș putea să te invit să bem ceva? Mi-ar plăcea să discutăm acest subiect.

Începură la o cafea din centrul orașului, continuară cu cina la hotelul lui Rahn și apoi ajunseră în patul lui Rahn, unde se opriră doar ca să facă dragoste înainte de a relua discuția pasionantă pentru amândoi, despre relicve.

— Deci, ai fost în toate locurile obișnuite, Germania, Italia, Franța și Polonia. Pun pariu că nu ai fost în România, spuse bărbatul, plin de transpirație.

— Ai dreptate, spuse Rahn, respirând greu, în timp ce se întindea după o țigară.

— Nu știu prea mulți acest lucru, dar o biserică mică din orașul Cluj-Napoca are un mic fragment de fier despre care se spune că provine din cel de-al treilea cui al împărătesei Elena. Nu l-am văzut niciodată, dar, dacă vrei ca lucrarea ta să fie completă, ai putea să adaugi acest loc în itinerarul tău.

— S-ar putea chiar să fac asta, spuse Rahn, deși îmi place Cracovia mai mult decât anticipasem. El îi oferă tânărului un fum din țigara lui. Presupun că nu va fi mare pagubă dacă mai stau pe aici încă o zi sau două.

Rahn fu băgat în biroul lui Himmler imediat ce ajunse în clădire. Himmler prezida o întâlnire cu oficiali ai partidului și, în timp ce acestora li se arăta neceremonios ușa, trebuie să se fi întrebat despre identitatea bărbatului micuț cu pălărie neagră.

Himmler trecu direct la subiect, fluturând furios telegrama lui Rahn.

— N-am primit nici măcar o singură comunicare de la tine de la această telegramă neclară din Viena. Din punctul meu de vedere, ai dispărut de pe fața pământului. Unde dracu' ai umblat?

Expresia senină a lui Rahn și atitudinea lui impasibilă păreau să-i ațâțe furia lui Himmler.

— Am călătorit prin Europa, Herr Himmler. Am văzut orașe mărețe și localități oarecare, catedrale magnifice și biserici umile.

Sunt numai două locuri care prezintă interes pentru dumneavoastră, Viena și Cluj, în nord-vestul României. Mare interes, spuse el în timp ce căută nepăsător prin sacul lui.

— Scuipă tot, Rahn, șuieră Himmler. Nu am toată ziua la dispoziție.

Rahn așeză teatral cei doi spini pe biroul lui Himmler, îi povesti despre timpul petrecut la Trezoreria Imperială și îi arătă cicatricile de pe degete.

— Am încredere în concluzia mea că acești spini au făcut parte chiar din coroana așezată pe capul lui Hristos de către romani, în ziua execuției Sale.

Himmler refuză să-i atingă, chiar și cu penseta lui Rahn.

— Acum înțelegeți de ce nu am îndrăznit să comunic direct cu dumneavoastră, încheie Rahn.

Ochii lui Himmler ardeau la fel de tare cum o făcuseră cei doi spini la Viena.

— Unde te-ai dus după Austria? întrebă el.

Rahn întinse harta pe care o pregătise, cu toate locurile vizitate și toate relicvele testate.

— Din păcate, niciuna dintre cele mai faimoase relicve pe care le-am testat n-a reacționat, prin urmare, trebuie să trag concluzia că sunt falsuri, spuse el.

Himmler devenise nerăbdător.

— România. Ce-i cu România?

— O sursă din Polonia mi-a spus de o biserică, despre care se spunea că are o relicvă, o bucată dintr-unul dintre cele trei cuie pe care le-a găsit împărăteasa Elena la Ierusalim. Această biserică anume și relicva ei îmi erau necunoscute. După cunoștințele mele, nu există niciun fel de mențiune înregistrată despre acest loc din România, în nicio lucrare de referință despre relicvele sfinte. Oricum, am hotărât să-mi prelungesc călătoria și să mă aventurez în România. Mă gândeam că nu am nimic de pierdut. Biserica Sf. Iacob este o biserică fără pretenții, dintr-un cartier liniștit al orașului. Când am fost acolo, nu erau nici vizitatori, nici credincioși. Am dat ocol bisericii de două ori fără să găsesc relicva și, în cele din urmă, am ciocănit la ușa casei parohiale. Parohul era un tip genial, care a fost foarte fericit să-mi

arate ceea ce venisem să văd. Am înțeles de ce o ratasem. Era o urnă simplă, într-o firidă din capelă, care nu avea nicio etichetă sau inscripție. El mi-a explicat că nimeni nu credea că obiectul din urnă era o relicvă importantă, sigur nu o bucată dintr-un Cui Sfânt. Proveniența ei se pierduse în timp. Pur și simplu, era acolo dintotdeauna. Așa că mi-a arătat-o. Era doar o așchie de fier, așezată pe o cârpă de bumbac. Tocmai atunci a intrat un enoriaș și l-a abordat pe preot, ceea ce mi-a oferit ocazia să testez fierul cu un spin. Priviți.

Rahn ridică degetul mare și mijlociul de la mâna stângă. Amândouă aveau cicatrice.

— Și ce ai făcut? întrebă Himmler.

— Când s-a întors parohul, i-am spus că eram un colecționar de relicve și că, deși bucata de fier nu avea nicio valoare, mă interesa și aș fi fost dispus să plătesc pentru ea. Ei bine, el mi-a făcut un tur de o oră al bisericii și mi-a arătat starea de paragină. Acoperișul curgea, era umezeală, ramele ferestrelor erau putrezite. Așa că i-am făcut o ofertă. O ofertă generoasă în valută-forte.

— Și? Și?

— Și iat-o aici! spuse Rahn și deschise o cutie mică.

Himmler privi pe deasupra ochelarilor lui cu ramă de sârmă și trebui să-i scoată și să ia o lupă ca să poată examina mai bine.

— Este minuscul! spuse el.

— Minuscul, dar important. Vă rog să observați.

Rahn venise pregătit. Ridică așchia de fier din cutie cu penseta și o așeză pe biroul lui Himmler, pe reversul unei monede de argint de cinci mărci germane, chiar pe clopotnița gravată a bisericii din Potsdam. Cu ajutorul unui clește bine izolat – își învățase lecția –, apucă unul dintre spini și îl ținu deasupra monedei.

Imediat, spinul își schimbă culoarea din maro în portocaliu, apoi în roșu aprins și la fel se întâmplă și cu așchia de fier. Când îndepărtă cleștele, culorile reveniră la normal.

Himmler rămase înmărmurit.

— Pot să încerc și eu?

Himmler repetă experimentul, apoi rămase tăcut. Se ridică, se plimbă și apoi se așeză din nou.

— Chestia asta este uimitoare, Rahn. Te-ai descurcat bine.
— Vă mulțumesc, spuse Rahn și își umflă pieptul.
— Va trebui să-l informez pe führer, dar nu încă. Am nevoie de o demonstrație mai dramatică. Te vei întoarce imediat la Viena. Iată ce vreau să faci.

Rahn îi ascultă ordinele și protestă.

— Este clar, Herr Himmler, că nu pot să fac asta prin furt sau șmecherii.

— Înțeleg asta, spuse Himmler. Îl voi contacta pe ministrul de externe al Austriei, Egon Berger-Waldenegg, și te voi prezenta drept ziarist la jurnalele de actualități oficiale ale Reichului. Îi voi spune că genul ăsta de informare culturală va demonstra că popoarele german și austriac au interese comune dincolo de neînțelegerile noastre politice. Ar fi o demonstrație a intențiilor noastre pașnice. Nu este un om foarte puternic. Este un optimist. Cred că va mușca momeala.

Îi spuse lui Rahn să se pregătească pentru mai multe instrucțiuni, dar când Rahn salută și se întoarce să plece, Himmler îi spuse că mai aveau ceva de discutat.

— Nu mi-ai povestit despre călugărul italian, Padre Pio.

— Da, desigur, spuse Rahn. Contactele noastre din guvernul lui Mussolini au reușit să-mi aranjeze o audiență la Foggia. Am avut puțin timp la dispoziție, dar am plecat de acolo cu un punct de vedere diferit asupra chestiunii. Nu cred că acest călugăr este un stigmatizat autentic. Prin urmare, aș spune că orice altă anchetă referitoare la cartea grecească pe care am descoperit-o la Biblioteca Vaticanului, cea la care m-am referit în raportul meu cu codul VAT GR 1001, nu este justificată.

— Este posibil să te înșeli? întrebă Himmler.

— Se poate, spuse Rahn, dar chiar dacă greșesc, călugărul a negat vehement orice expuneri relevante, așa cum sunt acestea descrise în carte. Consider că acest caz al lui Padre Pio trebuie închis.

Lui Rahn abia dacă îi venea să creadă că ține în mâinile sale Lancea Sfântă. O simțea grea și puternică. Directorul muzeului, Herr Mueller, insistase ca el să poarte mănuși de bumbac înainte să o atingă. Dacă Mueller nu s-ar fi învârtit prin jur ca o cloșcă, și-ar fi

scos mănușile ca să simtă oțelul roman, ascuțit, pe pielea goală.

Se aflau într-un depozit al muzeului, în spatele biroului curatorului Trezoreriei Imperiale, și se pregăteau pentru o filmare pentru jurnalele de știri. Rahn poza în prezentator. El adusese de la Berlin un cameraman și un electrician. Rahn așeză cu grijă sulita pe perna ei de catifea, pe o masă de lucru. Printr-o răsucire a unui întrerupător, lancia fu scăldată în lumina incandescentă a reflectoarelor.

— Dacă ați putea să stați chiar aici, Herr Mueller, spuse Rahn, voi realiza interviul și îl voi înregistra pe film.

— Ce o să mă întrebați? îl întrebă Mueller.

— Întrebări obișnuite despre artefact. Oricum, răspunsurile dumneavoastră exacte nu contează. Vom adăuga sunetul mai târziu, cu aprobarea dumneavoastră, desigur.

— Și interviul va fi prezentat în Germania?

— Într-adevăr, va fi.

Cu lancia ca fundal, Rahn îi luă un interviu lui Mueller, până când operatorul spuse că era mulțumit.

— Asta e tot? întrebă Mueller.

— Da, a ieșit destul de bine, spuse Rahn. N-ar trebui să vă mai reținem, Herr Mueller. Probabil că sunteți un om ocupat. Ne strângem echipamentele și plecăm.

Mueller își verifică ceasul.

— Este vremea prânzului, spuse el. Tu și echipa trebuie să mă însoțiți în sala de mese.

Rahn încercă politicoasă să se eschiveze. Tot ceea ce dorea era să filmeze o demonstrație pentru Adolf Hitler, o demonstrație puternică, în care lancia strălucea în prezența spinului și a bucații de cui pe care le adusese cu el. După asta, voia să plece.

Dar Mueller era ca un câine înfometat care primise un os. Insistă și Rahn trebui să cedeze.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Foarte bine, spuse el. Putem lăsa lancia aici în timp ce luăm masa? Va trebui să mai tragem niște prim-planuri înainte să terminăm.

— Bine, bine, spuse Mueller. Vom încuia ușa. Curatorul va supraveghea lucrurile.

Rahn se duse după sacul lui, dar Mueller îl asigură, râzând, că dacă lancea este în siguranță, atunci și sacul lui va fi.

După vreo treizeci de minute, curatorul deschide ușa și intră în depozit să caute o cutie cu artefacte pe care voia să le inventarieze. Lancea era unde o lăsaseră. Dar el clătină nemulțumit din cap când văzu că sacul lui Rahn stătea deasupra cutiei cu artefacte de care avea nevoie. Îl ridică și se uită în jur după un alt loc în care să-l pună. Era puțin spațiu pe masa de lucru, alături de lance. Când îl așează acolo, acesta atinse vârful relicvei.

Rahn tocmai băga în gură o bucată de friptură de porc când auzi zgomotul și simți unda de șoc a exploziei.

Mueller sări de la masă, își aruncă șervetul într-o parte și ieși pe hol, unde lucrătorii muzeului alergau în direcția exploziei.

Rahn și oamenii lui îl urmară și, în timp ce se grăbea spre biroul curatorului, știu în sinea lui ce trebuie să se fi întâmplat.

Biroul curatorului era plin de fum negru și de dărâmături. Ușa care dădea spre camera de depozitare fusese aruncată în aer. Acolo îl găsi pe Mueller, plângând într-un colț, deasupra capului retezat și plin de sânge al curatorului. Rahn încercă să-și mențină cumpătul, dar îi fu greu. Nu era obișnuit cu măcelurile și distrugerile, dar știa că va trebui să facă un raport precis despre cele întâmplate. Fereastra camerei și cea mai mare parte a zidului exterior erau distruse. Camera de filmat și echipamentul de lumini erau contorsionate și sfărâmate. Sacul lui nu se vedea nicăieri. Masa de lemn pe care se aflase lancea era o grămadă fumegândă de așchii și bețe.

Și acolo, printre rămășițe, se vedea o strălucire de aur.

Rahn încă avea mânușile în buzunar. Și le trase pe mâini, se aplecă și o ridică, ezitant. Încă era fierbinte. Se apropie de director.

— Herr Mueller, lancea este în siguranță.

Un alt lucrător al muzeului arătă spre caloriferul rupt din peretele distrus și strigă: „Gaz!”

Apucând Lancea Sfântă, Mueller ieși alergând din cameră, cu ceilalți pe urmele lui.

— Deci, au crezut că a fost o explozie de gaz? îl întrebă Himmler pe Rahn.

Rahn părăsise Trezoreria Imperială cu numai câteva ore în urmă și se îndreptase spre aeroportul din Viena pentru a zbură la Berlin.

— Da, domnule, acestea au fost concluziile lor.

— Dar noi știm adevărul, spuse Himmler.

— Știm.

— Spinul a fost distrus de explozie?

— Da. Și fragmentul de cui.

Himmler ridică cutia cu cel de-al doilea spin.

— Deci asta este ultima relicvă autentică despre care avem cunoștință.

— Acea și lancea.

— Lancea încă nu este a noastră. Dar va fi, într-o bună zi.

— Nu mă îndoiesc de asta, Herr Himmler, spuse Rahn.

— Când vom ajunge să o deținem, doresc, nu, *ordon* să avem și un Cui Sfânt. Nu doar o bucățică minusculă de cui, ci o relicvă întregă. Imaginează-ți puterea letală a combinației dintre un Spin Sfânt, un Cui Sfânt și Lancea Sfântă! Atunci vom avea ceva cu care putem face mult mai mult decât să aruncăm în aer câteva camere într-un muzeu, Rahn. Vom avea ceva la care lumea poate doar să viseze.

Rahn dădu trist cap.

— Tu, Rahn, nu vei mai avea alte sarcini la Ahnenerbe decât să-mi găsești un Cui Sfânt. Uită de Graal. Uită de orice altceva. Reușește și vei prospera. Ratează, și păcatele tale bine cunoscute îți vor aduce moartea.

Rahn își linse buzele uscate, se înclină ușor și îl lăsă pe Himmler singur.

Bărbatul se duse imediat la masa de lângă biroul lui și trase învelitoarea de pe mașina de scris. Introduse o foaie de hârtie și începu să scrie.

Heinrich Himmler

Reichsführer-SS und Chef der Deutschen Polizei

7 Dezember 1935

An den

Adolf Hitler

Führer und Reichskanzler

Mein Führer!

Noi, la Deutches Ahnenerbe, am făcut o descoperire de o importanță deosebită, care se referă la puterile extraordinare ale anumitor artefacte istorice asociate cu răstignirea lui Iisus Hristos. Pe scurt, ar fi posibil să creăm o armă de o putere inimaginabilă, pe care Reichul ar putea-o folosi pentru a modifica cursul istoriei. În acest raport mă voi strădui să descriu descoperirile noastre, împreună cu o propunere de plan de acțiune.

ȘAISPREZECE

Cambridge, Massachusetts

Cal deschide ușa biroului său de la Divinity Hall, deschise jaluzelele pentru a lăsa lumina soarelui să intre și așeză pe masă o cutie plină de corespondență. Aruncă o privire peste birou; hârtiile lui despre d'Aquino și cărțile se aflau acolo unde le lăsase, în grămezi și teancuri precise.

— Ți-a fost dor de mine, Sfinte Toma? întrebă el obiectele neînsuflețite și se așeză fericit pe scaun, înarmat cu un deschizător de scrisori.

În scurt timp, părintele Murphy apăru în ușă cu un gest teatral.

— Nu-mi vine să cred, exclamă el. S-a întors profesorul.

— Mă temeam că dacă voi fi plecat prea multă vreme, trândăveala ta se va transforma în lene adevărată, spuse Cal. Intră.

— Mă confunzi cu ceilalți studenți ai tăi. Am fost o mașină neobosită de cercetare.

— Ce ai să-mi arăți?

— Capitolul opt. Complet și necenzurat.

— Dă-l încoace și întoarce-te pe la trei.

— Nu vrei să te liniștești puțin, mai întâi?

— Ceea ce vreau este să fac ceva și să îngrop amintirile neplăcute de la Vatican.

Murphy reveni după-amiază și se așeză în fața lui Cal, care citea ultima pagină a noului său capitol.

— Ce crezi? întrebă preotul.

— Este ceea ce mă așteptam de la tine, Joe. Documentare excelentă, păreri originale, scriitură bună.

— Doar bună?

— Ei bine, mai mult decât bună pentru cineva care are engleza ca a doua limbă.

— Ai grijă, amenință Murphy, sau îți trimit capitolul nou în irlandeză.

— Vreau să mă uit mai atent pe pasajul tău din *Dialogurile* lui Gregoriu, volumul doi, capitolul patru, paragraful...

— Paragraful doi. Mă așteptam să ajungi acolo, spuse Murphy, unde Benedict spune „Nu vezi ce anume îl îndepărtează pe acest călugăr de rugăciunile lui?”

— Bingo. Textul precizează clar că el vorbește cu amândoi, cu starețul, Pompeianus, și cu călugărul, Maurus. Dar tu pari să fii destul de sigur că el îi adresează întrebarea lui Maurus.

— Lasă-mă să-ți explic.

Petrecură o bună bucată de vreme discutând pasajul, până când Cal se declară satisfăcut că Murphy se afla pe calea cea bună.

În timp ce își adună hârtiile, Murphy întreabă:

— Deci, cum a fost călătoria?

Cal se lasă pe spate, în scaun.

— Ți-am spus vreodată cât de tare urăsc Vaticanul?

— De fapt, Cal, cred că eu sunt cel care are prea puțin timp pentru pompă și politică. Până acum, mi s-a părut că mai degrabă tu ai fost fermecat de locul ăla.

— Bine, pune-mă la zid.

— Să înțeleg că nu ai avut parte de audiența la Sfântul Părinte. Dacă l-ai fi văzut, mă așteptam să fi fost mult mai voios.

— Mi s-a cerut să o amân. Dar nu ăsta a fost cel mai rău lucru.

Murphy își dădu ochii peste cap.

— Foarte bine, profesore, descarcă-te pe un biet preot irlandez aproape ruginit.

Cal nu avu nevoie să fie întrebat de două ori.

— Au fost două săptămâni dificile.

— Tipul cu stigmatele a fost necooperant?

— Până la un punct, a fost reținut, dar am găsit căile să scot ce-i mai bun din el.

— Deci, ai deconspirat o fraudă.

— Aș vrea să fi fost așa de simplu.

— Măi, măi, doar n-ai ajuns la concluzia că tipul a avut parte de un miracol, nu-i așa?

— Tu nu crezi în miracole?

— N-aș fi putut să fiu un catolic prea bun, ca să nu mai spunem

preot, dacă n-aș fi crezut, spuse Murphy. Dar sunt și un sceptic practicant. În lumea de azi există atât de multă înșelătorie și autoamăgire. Aș spune că presupunerea mea inițială despre un preot proaspăt hirotonisit care începe să sângereze la încheieturi este aceea că greutatea vieții l-au ajuns din urmă. Un strigăt de ajutor și așa mai departe.

— Asta am crezut și eu la început.

— Dar acum ești în tabăra miracolelor?

Cal clătină din cap.

— Nu știu exact unde mă aflu. Pot să-ți spun ceva confidențial?

— Desigur, spuse Murphy și reveni la un ton serios.

Cal nu ascunse nimic. Cu cine altcineva ar fi putut să discute? Îi povesti despre capacitatea supranaturală a lui Giovanni de a ghici despre moartea tatălui lui Cal, despre viziunea șocantă pe care o avusese când îl atinsese preotul, despre lanțul curios de stigmatate de la Sf. Atanasie și cripta de acolo, despre accidentul de pe munte despre care el bănuia că nu fusese un accident și despre faptul că fusese obligat să ofere o altă versiune a raportului oficial. Povestirea îl ajută să se purifice. Murphy probabil că simțise că era benefic să-l lase să-și descarce sufletul pentru că nu-l întrerupsese.

După ce termină, Cal îi zâmbi și îi spuse:

— Cam asta e. Ce mai poveste, nu?

— Așa e. Dacă n-ai fi fost cine ești, mi-ar fi fost greu să înghit unele părți. Dar ești profesor titular la Facultatea de Teologie de la Harvard. Asta te face un judecător calificat. Doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Dacă toate loviturile alea în cap de la meciurile de box nu ți-au zdruncinat materia cenușie.

— Mda, poate. Nici contuzia n-a prea fost de ajutor.

— Chiar crezi că tipul te-a împins intenționat în afara drumului?

— Atunci așa credeam, dar acum, ca să fiu sincer, nu mai sunt așa de sigur.

— Ei bine, cu siguranță ai avut ceva aventuri.

— Ceea ce m-a pus pe gânduri nu sunt faptele reale. Ca oameni de știință, avem obligația să facem cea mai bună cercetare de care suntem capabili și să lăsăm dovezilor pe care le-am descoperit

suficient spațiu ca să vorbească pentru ele. Decizia celor de la Vatican să treacă sub tăcere faptele mă deranjează.

— Și de ce crezi că au luat această decizie? Mă gândesc că un miracol credibil, din când în când, ar mai întări credința.

Cal nu se putu abține. Se hotărî să transforme decizia lui Murphy într-o lecție.

— Tu de ce crezi că au făcut asta? întrebă el.

— Îmi închipui că sunt îngrijorați să nu apară un cult al personalității. Am căutat puțin pe internet despre Padre Gio ăsta al tău. E deja o chestie destul de importantă, cel puțin în Italia. Oferă-i orice fel de validare din partea Vaticanului în timpul vieții, și lucrurile pot scăpa grav de sub control. Un miracol adevărat ar fi ca o explozie pentru credincioși și asta ar putea înlătura toate celelalte inițiative și priorități ale Sfântului Scaun.

Cal primi un telefon de la secretarul departamentului, care îi solicită să treacă pe acolo să se întâlnească cu decanul. Murphy se ridică să plece, dar Cal îl opri.

— Ți-am spus vreodată că ești mai înțelept decât te arată vârsta, Joe?

— Este prima dată, profesore.

— Știu că ai fi un preot parohial al naibii de bun dacă te-ai răzgândi vreodată. Asta sau asistent de colț la box.

— Ți-am mai zis și altă dată, spuse Murphy, râzând, iezuitul acesta nu este destul de sociabil ca să aibă grijă de turmă. Mi-e mai bine în mediul academic.

— Și studenții sunt oameni.

— Sigur? Atunci înseamnă că am fost promovată de la statutul de animal de povară.

Imediat ce își reveni din oboseala provocată de schimbarea fusului orar, Cal se trezi că o sună pe Deborah, la Departamentul de Chimie. Nu pentru că s-ar fi gândit prea mult la ea, dar carnetul lui de dans era gol și i-ar fi plăcut câteva piruete.

Se întâlnește la Queens Head, clubul din subsolul Harvard Memorial Hall, și se așezară într-un separeu. Când ea își comandă apă minerală, el îi reaminti de promisiunea de a se apuca de băut. Ea

nu se răzgândi. Barul nu servea țării, așa că el își luă o bere.

— Cum te-ai acomodat cu slujba? o întrebă el.

— A fost o nebunie, spuse ea. Să-mi pregătesc laboratorul, să-mi adun materialele de curs pentru septembrie, să-mi dau seama cum merg lucrurile în departament. Apoi, dintr-odată, am fost solicitată de fostul meu profesor de la Stanford să contribui cu un capitol la o carte.

— Când nu plouă, toarnă. Dar asta este bine.

Pe măsură ce discutau, simți niște semnale contradictorii din partea ei. Nu mai era nici pe departe atât de vioaie și implicată cum fusese înainte de călătoria lui.

— Cum a fost în Italia? întrebă ea.

— Veni, vidi, viei, spuse el.

— Pardon?

La început, el crezu că glumește, dar arăta prea serioasă. Mai degrabă decât să deplângă decesul educației clasice în America, el îi explică:

— Latină. Iulius Cezar. Am venit, am văzut, am cucerit.

— Am studiat spaniolă, spuse ea sorbind din paharul cu apă. Deci, a mers bine?

— Destul de bine. Am rezolvat treaba la Vatican.

— L-ai văzut pe papă? întrebă ea.

— Așa ar fi trebuit, dar mi-a tras țeapă.

— Glumeam, spuse ea.

— Eu nu. Chiar mi-a tras țeapă.

Ea aruncă o privire distrată prin local și își stoarse lămâia în băutură.

— Ești în regulă? întrebă el. Am, cumva, impresia că nu vrei cu adevărat să fii aici.

— E chiar atât de evident?

— Ce s-a întâmplat?

— Am cunoscut pe cineva săptămâna trecută.

El zâmbi când înțelese că nu era deloc dezamăgit. Nu se gândise serios că ea ar fi fost genul lui și asta fusese înainte să afle că nu știa despre Iulius Cezar.

— Felicitări. Cine-i norocosul?

— Ei bine, asta mă îngrijorează. Este un student la master, chiar dacă e mai în vârstă ca mine.

— În departamentul tău?

Ea aprobă din cap.

— Hm, este studentul tău?

— Nu, face cu totul altceva.

— Atunci relaxează-te, ești în regulă. Politica universității este că membrii corpului didactic nu pot avea relații cu cei care nu sunt absolvenți. Punct. De asemenea, nu poți face sex cu absolvenți care sunt la masterat dacă îi supraveghezi, evaluezi sau notezi. Altfel, dă-i drumul. Dar chiar și așa, ți-aș recomanda discreție. Ești nouă pe aici, și șeful tău, din câte îl cunosc eu, este de modă veche. Asta dacă încă ești interesată să obții vreodată titularizarea.

— O, Doamne, da. Sunt disperată după titularizare. Probabil că n-ar trebui să întreb, dar ți s-a întâmplat vreodată așa ceva?

— Nu comentez, spuse el și făcu cu ochiul.

— Nu ești supărat pe mine, nu-i așa? întrebă ea. Nu mi-am făcut încă destui prieteni ca să-mi permit să pierd vreunul.

— Sigur că nu sunt. El ridică paharul. Pentru prietenie.

Își dori doar ca ea să-i fi spus asta înainte să fi făcut ordine în casă, să scoată prosoape curate și să facă patul.

Cal locuia pe Lowell Street, una dintre acele drumuri înverzite, aflate la câțiva pași de universitate, care erau căutate de profesori. Casa era un edificiu victorian renovat, aflat pe o bucată minusculă de teren, cu spațiu în spate cât de o terasă mică și un loc pentru grătar. O cumpărase când fusese titularizat ca profesor, cu banii din moștenire. Acum, după mulți ani, valoarea proprietăților din această zonă urcase și el era aranșat, într-un cuib de burlac extravagant, cu suficient loc pentru toate cărțile, hărțile și obiectele de artă pe care putea spera să le strângă.

Își aruncă cheia într-o replică a unui vas copt din bronz și se îndreptă spre dormitor, de unde luă o carte de pe noptieră. Se apucase de curând să recitească seria *Măștile zeilor*, a lui Joseph Campbell, și, dimineața, s-ar fi trezit cu Campbell alături de el, nu cu chimista. Dar era încă obosit după călătorie și nu reuși să citească

prea multe pagini înainte de a adormi.

Se întâmplă exact la 11.05 p.m., conform radioului său cu ceas.

Nu dormise decât vreo treizeci de minute și, în starea lui de amețală, nu era sigur dacă visează, pentru că ceea ce vedea părea să fie un vis.

Nu știa ce anume îl trezise. Camera era complet tăcută, cu excepția fâșâitului paletelor ventilatorului din tavan.

În spațiul dintre patul lui și baie, acolo unde pe podea era așezat un frumos covor Baluchi, părea să se deruleze o scenă. Ca și cum ar fi fost proiectat un film 3D, fără sonor, un film atât de real încât Cal se ridică imediat și scăpă o înjurătură.

Era pe punctul să-și arunce cearceaful de pe el și să se apere împotriva intrusului când își dădu seama pe cine vedea.

Giovanni Berardino.

Într-o pijama albastru deschis.

Tânărul plinuț părea înspăimântat și părea că se luptă împotriva unor mâini nevăzute care trăgeau de el.

Brusc, se întoarse la nouăzeci de grade și păru să privească direct în ochii lui Cal. Spuse ceva. De două ori.

Cal se strădui să citească pe buze.

Apoi peste capul lui apăru un sac negru și scena dispăru. Din nou, dormitorul era normal.

Cal se ridică și se duse pe locul în care îl văzuse pe Giovanni. Respirând greu din cauza șocului, se așeză din nou pe pat și încercă să înțeleagă ce văzuse.

Reluă în minte mișcarea gurii lui Giovanni, dar cuvintele nu păreau să se lege.

În engleză.

— Nu în engleză, în italiană, spuse Cal cu voce tare.

Atunci își dădu seama.

Nu era o frază, ci un cuvânt cu multe silabe.

Aiutatemi! Aiutatemi!

Ajutați-mă! Ajutați-mă!

Exact în același timp, în dormitorul ei din Francavilla, Irene Berardino fu trezită de o senzație stranie. La 5.05 a.m., când mai erau

vreo douăzeci de minute până la răsăritul soarelui, când lumina rozalie se strecura printre perdelele ei. Mai târziu, nu va mai fi atât de sigură ce anume o trezise, dar știa că nu auzise niciun sunet.

Dar viziunea fratelui ei, în pijama, lângă piciorul patului ei, o șocă atât de tare încât țipă și o sperie pe mama ei, care dormea în camera de vizavi.

Giovanni părea înspăimântat și părea că se opunea unor forțe care-l trăgeau.

Apoi se răsuci și spuse ceva către ea. Din nou, ulterior, ea o va asemăna cu experiența privitului la televizor cu sunetul oprit.

Știa că era irațional. Știa că el nu fusese cu adevărat acolo. Dar ea tot îl strigă.

— Giovanni!

Se întâmplă ca și cum cineva ar fi dat brusc volumul la maximum.

Era atât de tare încât o sperie și o făcu să țipe.

Ajutați-mă! Ajutați-mă!

Cal încercă să adoarmă din nou, dar halucinațiile sale fuseseră atât de vii și tulburătoare, încât rămase treaz până la 2.30 a.m., după care renunță și se duse să-și facă o cafea. Era o diferență de șase ore față de Italia și, la 3 dimineața, o oră destul de convenabilă pentru un apel, sună la numărul casei parohiale a lui Giovanni, în Monte Sulla.

Îi răspunse o femeie; părea grăbită și tulburată când îl salută. Cal îi vorbi în limba italiană.

— Bună ziua, sunt Calvin Donovan. V-am vizitat de curând în numele Vaticanului.

— Da, da, profesore Donovan, sunt maica Vera, răspunse ea cu respirația întretăiată.

— Mă întreb dacă nu aș putea să vorbesc cu părintele Berardino.

— O, Dumnezeu! Dumenzeule! strigă ea. Padre Gio a dispărut, profesore. A dispărut. Au venit niște bărbați și l-au luat, azi de dimineață. Purtau măști. Este și poliția aici. Nu știm ce să facem. Ce ar trebui să facem?

ȘAPTESPREZECE

Cal nu încercase niciodată să găsească la telefon un secretar de stat al Vaticanului, dar se dovedi a fi o sarcină dificilă. Prima dată când sună, se prezentă și întrebă de cardinalul Lauriat doar pentru a primi răspunsul că prelatul nu este disponibil.

— Când va fi disponibil? întrebă el.

Un monsenior îi răspunse că era greu de știut.

— Trebuie să vorbesc cu el astăzi. Îi puteți transmite, vă rog, că a sunat Calvin Donovan? Acesta este numărul meu de mobil.

Încercă din nou, o oră mai târziu, de asemenea fără succes.

În cele din urmă, la al treilea apel, insistă.

— Uitați ce este. Îmi pare rău, dar trebuie să-i transmiteți cardinalului că trebuie neapărat să vorbesc cu el. Este vorba despre preotul Giovanni Berardino. Biroul dumneavoastră este informat că a fost răpit?

— Îmi pare rău, ați spus răpit? întrebă monseniorul.

— Da, astăzi de dimineață, devreme.

— Puteți să rămâneți la telefon, vă rog?

Secretarul de stat veni imediat la telefon și Cal presupuse că fusese acolo toată dimineața, ocolindu-i apelurile.

— Professore, sper că ați avut o călătorie liniștită spre casă, spuse Lauriat.

— Eu sunt bine, dar Giovanni Berardino nu este.

— Nu am auzit nimic despre această presupusă răpire. De unde aveți informația?

— L-am sunat în dimineața asta. Una dintre maici mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— De ce l-ați sunat tocmai în dimineața asta?

Cal minți. Nu era momentul să discute despre experiențe mistice.

— Mai aveam niște întrebări pentru el.

— O coincidență uluitoare, așa zice, spuse cardinalul, mai ales că treaba dumneavoastră s-a încheiat. Nu am fost anunțat de nimic până acum.

Cal era furios. Cardinalul era mai îngrijorat de motivul pentru care îl sunase pe Giovanni decât de răpirea acestuia.

— Mă gândesc că lucrurile astea au nevoie de timp ca să parcurgă organizația dumneavoastră, spuse el. Am urmărit Twitter și Reuters Italia. Se pare că autoritățile locale nu au anunțat nimic încă, dar asta va fi o știre de senzație. În curând veți fi copleșit de presă.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru îngrijorare. O să văd dacă cineva din Abruzzo a anunțat Vaticanul despre această situație. Vă asigur că Italia are autorități competente care să se ocupe de genul acesta de situații. Dacă a fost în mod cert o răpire și vreo organizație criminală solicită o răscumpărare, atunci Vaticanul va trebui să adopte o poziție. În ceea ce privește declarațiile publice, biroul de presă al Vaticanului este destul de priceput.

— De ce credeți că este opera unei organizații criminale?

— Cine altcineva ar răpi un preot, mai ales unul atât de celebru? Dar aveți dreptate, n-ar trebui să fac speculații. Acum, el părea nerăbdător. Professore, vă mulțumesc pentru că m-ați pus în temă cu această chestiune. Să ne anunțați când veți reveni în Italia.

— Mă urc într-un avion în noaptea asta.

— Dar de ce? Sper că nu din cauza acestei situații.

Era o întrebare la care el simți că n-ar putea să răspundă sincer. Nu-i putea spune că tânărul îi ceruse personal ajutorul. Nu-i putea spune că avea sentimentul ciudat că era, oarecum, implicat personal în această dramă.

— Nu sunt prea sigur că știu de ce, răspuse el. Dar simt că trebuie să ajut în orice fel pot.

— Să ajutați pe cine? Cu tot respectul, profesore, Vaticanul are propriile resurse pentru a se ocupa de treaba asta.

— Să-l ajut pe Giovanni, desigur.

Tonul cardinalului deveni mai dur.

— Sunteți o persoană privată, profesore, și, cu siguranță, aveți libertatea de a face orice doriți. Dar vă rog să țineți seama de faptul că treaba dumneavoastră în această problemă s-a încheiat și că, în niciun fel, nu mai reprezentați Vaticanul de acum înainte.

Pe drumul spre aeroport, Cal se opri pe la birou pentru a căuta

nota pe care își pusese în minte să o găsească în timp ce se refăcea în spitalul din Croația. Trebuia să fie undeva în documentarea pe care o făcuse, în urmă cu șase ani, pentru cartea lui despre stigmat; o notă de subsol într-o fișă din catalogul digital al bibliotecii Vaticanului, ceva despre un Cui Sfânt. Dar oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti exact detaliile.

Uitase câte cutii cu fișe acumulate pe parcursul proiectului și, cu toate cutiile așezate în fața lui, se gândea la o strategie de căutare printre cele câteva mii de fișe. Apoi îi pică fisa. Oricare ar fi fost referința, nu o inclusese în carte fie pentru că era nesemnificativă, fie pentru că era doar tangență la subiectul tratat. Există o singură cutie cu fișe pe care nu le folosisese pentru manuscris. Chiar și așa, erau sute de fișe nesortate și, cu ochii pe ceas și cu ora de îmbarcare apropiindu-se, începu să caute febril prin ele.

O găsi după douăzeci de minute.

În momentul respectiv, fusese doar o descoperire ciudată. Chiar și după ce își revăzu notele, nu își putu aminti de ce căutase manuscrisul vechi care avea codul de referință VAT GR 1001, ceea ce însemna că făcea parte din *Vaticanus Graecus*, adică din colecția grecească a Vaticanului. Fișierul digital al lucrării din catalogul bibliotecii Vaticanului avea câteva note de subsol, printre care una pe care Cal o însemnase în propria lui fișă: *include note de mână din secolul al șaptesprezecelea, ale lui Nicolo Alarnanni, și, posibil, transcrierea unor note originale ale autorului referitoare la relicvele cuielor și rănilor lui Hristos*. Fișa fusese etichetată, în semn că lucrarea era indisponibilă momentan, așa că părea improbabil ca el să fi reușit să o consulte vreodată. Nu era sigur ce va face cu ea, dar îndesă fișa în bagaj, făcu ordine în birou și se îndreptă spre ușă.

Când îl cuprinse greața, se afla pe Storrow Drive.

Îl lovi pe neașteptate, cu un spasm puternic. Strânse mai bine volanul și se luptă cu senzația de vomă care se risipi, dar apoi reveni mai puternică. Se înecă, dar reuși să se abțină și așteptă cu teamă venirea următorului val de greață, care însă nu mai apărură. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o toxiinfecție alimentară sau luase vreun parazit și își continuă drumul spre aeroport.

Irene stătea singură în camera răvășită a fratelui ei, holbându-se la patul nefăcut și la pijamaua albastră, chiar cea pe care o văzuse în viziunea ei. Asemenea lui Cal, aflase despre răpirea lui Giovanni când sunase să vorbească cu el, la câteva ore după deșteptarea ei prea matinală. Aranjase în grabă ca mătușa să stea cu mama ei și condusesse cu viteză de la Francavilla la Monte Sulla, unde ajunsese chiar în momentul în care poliția locală își terminase cercetările la casa parohială și interogarea personalului. Se supusese de bunăvoie interogatoriului poliției, dar curând se enervase din cauza unora dintre întrebări și a anchetei lor dezordonate. I se părea că poliția se agață de un pai.

Care era starea de spirit a lui Giovanni în ultima vreme? Asta întrebaseră ei. Menționase vreodată că primise amenințări? Era deprimat, avea tendințe suicidale? Știm că este preot, dar avea o iubită? Sau un iubit? Era posibil ca el să-și fi aranjat propria răpire? Fusesse contactată familia pentru vreo răscumpărare? Pe cine cunoaște în afara țării?

Ajunsese la capătul puterilor și țipase.

— Pentru ce îmi puneți toate întrebările astea stupide? Pe cine cunoaște în afara Italiei? De ce mă întrebați pe mine așa ceva?

Inspectorii îi răspuseseră că îi lipsea pașaportul. Maicile făcuseră pentru ei un inventar; ele îi văzuseră adesea pașaportul într-un sertar al dulapului și, acum, nu se mai afla acolo.

— Mai lipsește și altceva? întrebă ea.

Toate hainele lui preoțești se aflau acolo, i se spusese, dar câteva haine civile nu erau de găsit nicăieri.

— De ce nu îl căutați? întrebă ea, furioasă. Măicuțele Vera și Theresa mi-au spus că au văzut doi oameni mascați care îl trăgeau într-o dubă albă. De ce nu căutați duba? De ce pierdeți vremea cu mine?

— Am găsit deja duba, la vreo doi kilometri de biserică, pe o alee liniștită, fără camere de securitate prin apropiere, îi spusese inspectorul. Fusesse furată cu o zi în urmă, dintr-un oraș din apropiere de Monte Sulla. Răpitorii, dacă asta erau, probabil că schimbaseră mașinile. Și le părea rău să spună, dar găsiseră sânge în spatele mașinii.

— Sigur că era sânge! strigă ea la ei. Este Padre Gio, în caz că ați uitat deja.

Acum, după ce se uitase prin dormitor, la praful alb pentru amprente împrăștiat peste tot, îi ridică bluza de pijama. Fusese un cadou recent de ziua lui, de la mama lor, împreună cu o duzină de perechi de șosete de aceeași culoare, ca să nu-și facă griji că nu le asortează. Cât era de băiatul mamei.

Începu să plângă, dar lacrimile nu ținură mult.

Dintr-odată, fu cuprinsă de o criză puternică de greață și amețală, care o făcu să scape pijamaua pe podea și să suspine. O apucă din nou și din nou și, chiar când se gândea că urma să vomite, greața se opri și își reveni.

Probabil că maica Theresa o auzise țipând, pentru că apărură în fugă.

— Ești bine, Irene? întrebă ea.

— Nu, nu sunt bine. Îmi vreau fratele înapoi.

Giovanni începu să respire mai ușor. Furtuna de vară trecuse și oceanul devenise mai calm.

Unul dintre bărbați, cel mai scund, îi scosese gluga atunci când Giovanni începuse să se agite din cauza răului de mare. Nu voiau ca el să se înece cu propria vomă. Bărbatul i se adresă în engleză deși atunci când vorbeau între ei o făceau în germană.

— Unde suntem? îl întrebase Giovanni, așezat pe o banchetă și privind în jur, la cabina întunecoasă.

— Pe apă, îi răspunse bărbatul. Nu-ți dai seama?

Fusese legat cu două perechi de cătușe, una la glezne și cealaltă, dureroasă, la încheieturi.

— Ați putea să trageți perdelele? întrebase el.

— Nu.

— Unde mă duceți?

— Nu ai nevoie să știi. Bărbatul avea respirația urât mirositoare. Asta nu ajută la greața lui Giovanni.

— Pentru ce m-ați luat? Sunt doar un amărât de preot. Nu am bani.

— Termină cu întrebările. Bărbatul athletic, musculos, se enervă. Hei, sângezezi pe cătușele mele.

Răpitorul se urcase pe scări și deschisese ușa spre punte, inundând cabina într-o lumină cenușie. Dispăruse pentru scurtă vreme, apoi revenise cu o trusă de prim-ajutor. Fără să spună nimic, bandajase încheieturile sângerânde ale preotului cu o rolă de tifon, după care îl lăsase din nou singur, în întuneric.

Acum, când marea se calmase și greața îi dispăruse, Giovanni putea să gândească mai clar. Nu știa prea multe despre bărci, dar, judecând după înghesuiala din jur, aceasta părea să nu fie prea mare, sigur nu mai mare de cincisprezece metri. Nu știa de pe ce coastă se imbarcaseră. Când îl aruncaseră în dubă, în fața casei, îl ținuseră cu gluga pe cap inclusiv când îl transferaseră în cealaltă mașină. După o călătorie de câteva ore pe șosea, fusesse coborât, pe picioare, pe o alee de pietriș, auzise un cor de pescăruși, urmat de zgomotul încălțărilor pe o punte de lemn. Probabil că era un chei privat, pentru că bărbații nu făcuseră niciun efort să-l ascundă. Cu siguranță că imaginea unui om cu gluga pe cap, condus pe lângă bărcile dintr-un port ar fi declanșat o alarmă. Așa că acum nu avea de unde să știe dacă se îndreptau spre est, în Adriatica, sau spre vest, în Mediterana.

Auzi vocile estompate ale bărbaților aflați pe punte și ușa glisantă se deschise. Amândoi bărbații intrară în cabină, aprinseră o lumină și se așezară pe bancheta din fața lui.

Cel masiv purta un tricou negru mulat pe corp și pantaloni kaki. Avea fizicul unui om care se antrenează la sală și niște palme uriașe, roz, care arătau ca șunca prăjită. Nimic la el nu părea delicat. Trăsăturile lui aspre și nasul borcănat, vocea gravă, părul oxigenat tuns scurt pe lateral – toate acestea erau întruchiparea grosolăniei. Era genul de om care îl speriasse întotdeauna pe Giovanni. Înainte să fi devenit preot, dacă i-ar fi văzut pe acești bărbați îndreptându-se spre el, noaptea, pe stradă, ar fi traversat pe partea cealaltă.

— Ți-e foame? îl întrebă Gerhardt.

Giovanni clătină din cap.

— Pentru ce m-ați luat? O să cereți bani de la biserica mea? Suntem o comunitate săracă.

Răspunsul îl făcu să tremure.

— Nu vrem bani, Giovanni, răspunse Gerhardt. Vrem informații.

— Ce fel de informații aș putea eu să am care să intereseze niște

oameni ca voi?

Bărbatul mai scund se supără.

— Cum adică oameni ca noi? Crezi că ești mai bun decât noi?

Gerhardt îi spuse tovarășului său să tacă din gură.

— Vrem să ne spui cum ai căpătat rănilile, spuse Gerhardt.

Preotul se holbă nedumerit la el, ceea ce-l determină pe Gerhardt să întrebe din nou.

— Stigmatetele mele? spuse, în sfârșit, Giovanni. Despre asta mă întrebați?

— Da, foarte bine, ți-ai dat seama despre ce te întreb, spuse Gerhardt, sarcastic.

— Dar, cu siguranță, vă dați seama că nu știu cum am ajuns să am aceste răni. Hristos probabil că are vreun plan cu mine.

Celălalt bărbat pufăi.

— Mă întreb dacă noi facem parte din acest plan.

Gerhardt se întoarse spre el și îi spuse:

— De ce nu te duci sus să verifici dacă pilotul-automat este în funcțiune?

— Sigur că este în funcțiune.

— Du-te! îi porunci Gerhardt.

Bărbatul se strecură ca un câine bătut și trânti ușa glisantă de canatul ei.

Giovanni stătea cu capul plecat și Gerhardt îi spuse să se uite la el.

— Știu că ai fost la Biserica Sf. Atanasie. Știu că l-ai urmat pe fratele Augustin în criptă. Știu că ai început să sângerezi de a doua zi. Ceea ce vreau să aflu este ce era în criptă?

O expresie de teroare și dezgust îi schimonosi fața lui Giovanni.

— Cine ești? spuse el cu o voce pierită.

— Nu contează cine sunt eu. Ce era în criptă?

— Nimic. Nu era nimic.

— Era o țepușă, nu-i așa? spuse Gerhardt. O țepușă, un cui mare, nu?

Preotul nu spuse nimic.

Gerhardt adusese cu el o geantă mică. Desfăcu fermoarul, scoase de acolo un obiect învelit într-o cârpă și făcu un adevărat spectacol din dezvelirea lui.

Giovanni se holbă la vârful de suliță.

— Ceva mai multă lumină, spuse Gerhardt și trase perdeaua aflată deasupra banchetei lui. Lumina strălucitoare a soarelui ajunsese pe teaca aurie care înconjura mijlocul suliței și se reflectă în pupilele dilatate ale preotului, făcându-l să clipească.

— Știi ce este asta?

Giovanni negă din cap.

— E cunoscută sub multe nume. Sulița Destinului. Lancea lui Longinus. Lancea Sfântă. Este vârful suliței care a fost înfiptă în coastele lui Iisus atunci când se afla răstignit pe cruce.

Giovanni simți cum i se uscă gura. Își simțea limba groasă și inutilă. Vocea lui nu mai părea să fie a lui.

— Este cea adevărată?

— Tu să-mi spui. Uite, ridică mâinile și apuc-o. Tu să-mi spui dacă este adevărată.

Giovanni o luă cu mâinile încătușate și cercetă artefactul greu, negru și auriu.

— Ei bine, e adevărat?

— Nu, spuse preotul, încet. Nu e adevărat.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știu.

— Ei bine, ai absolută dreptate, spuse Gerhardt și zâmbi pentru prima dată, arătând un șir de dinți foarte albi. Este o replică. Una excelentă, dar un fals. Dar tu nu ești un fals, nu-i așa, Giovanni? Tu ești autentic. Ceva te-a făcut să sângerezi și nu este ceva ce ți-ai provocat tu însuși. Deci, te întreb din nou. Ce era în criptă? Era un cui?

Când nu primi niciun răspuns, Gerhardt îi luă lancea din mână și o încercă în palmă.

— Este destul de ascuțită, spuse el.

Apoi, cu abilitatea unei pisici, apucă mâna dreaptă a lui Giovanni și o trase spre el. Cătușele îi traseră și mâna stângă. Bandajul de la încheietura mâinii drepte era pătat cu un strop de sânge și Gerhardt îl folosi ca țintă, înfigând vârful de lance în el, în timp ce ținea strâns mâna preotului.

Singurul lucru care-l făcu să se oprească era faptul că îl deranjau

țipetele lui Giovanni.

Părea că preotul era pe cale să leșine. Pleoapele îi tremurau. Gerhardt luă o sticlă cu apă și i-o turnă în cap.

Când Giovanni deschise din nou ochii, se trezi holbându-se direct în bicepsul stâng al uriașului. Jumătatea de jos a unui tatuaj îi ieșea de sub mânecă și Giovanni încă se holba la el atunci când întrebările începură din nou și oțelul negru îi străpuse iarăși rana deschisă.

Căpitanul cursei Alitalia de la Boston la Roma anunță că zburau la altitudinea de croazieră și stinse semnul pentru prinderea centurilor de siguranță. O însoțitoare de zbor de la clasa business, care îi zâmbise fără jenă lui Cal încă din momentul în care urcase în avion, veni lângă scaunul lui și îl întrebă dacă dorea să-i aducă încă o băutură.

El îi zâmbi înapoi și ridică paharul pentru ea.

— Votcă și gheață, spuse ea. Dublu?

— Nu încerci să mă îmbeți, nu-i așa? răspuns el în italiană.

— Nu aș face niciodată așa ceva, doctore Donovan. Sunteți medic? În caz că avem vreo urgență medicală la bord.

— Nu sunt genul acela de doctor. Predau religie.

— Atunci o să vă chem dacă avem vreo urgență religioasă.

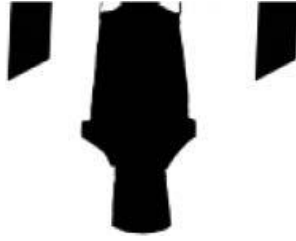
— Fac și vizite la domiciliu, spuse el.

În timp ce ea dispărea în spatele perdelei, durerea îl lovi fulgerător.

Simțea că încheietura mâinii drepte era gata să explodeze.

Strânse din dinți, închise ochii și avu nevoie și de ultima picătură de voință ca să nu țipe.

Apoi, cu ochii închiși, văzu ceva, o imagine curioasă, și, câteva minute mai târziu, când durerea îi dispăruse și respirația revenise la normal, deschise jurnalul și desenă, cu furie, o schiță a ceea ce văzuse.

Însoțitoarea de zbor reveni cu băutura și se întinse peste el ca să o așeze pe un șervețel.

— Deci, și tu ești artist? spuse ea, privind spre carnetul lui. Ce este aia?

El se întinse după băutura și spuse:

— Nu am absolut nicio idee.

OPTSPREZECE

Cursa de la Boston ateriză la prânz, ora locală, și, în timp ce avionul rula pe pistă, Cal își porni telefonul pentru a-și verifica mesajele pe Twitter.

Și iată, apăruse.

Știrile despre răpirea lui Padre Gio se aflau în toată presa italiană și internațională.

Erau fotografiile ale bisericii sale, ale reședinței, ale dubei albe, filmate de o cameră de securitate din cealaltă parte a pieței.

Internetul jelea la unison: Cine ar face așa ceva?

Teroriști islamici? O bandă criminală? Anarhiști? Grupări antireligioase? Cineva din viața de dinainte a preotului care își dorea răzbunare pentru ceva ce făcuse acesta?

Nu se raportase nicio cerere de răscumpărare. Poliția nu avea nicio pistă credibilă. Familia preotului se izolase.

În timp ce aștepta la coadă la controlul pașapoartelor, el citi reacția biroului de presă al Vaticanului: *Sfântul Părinte a fost informat despre nefericitul incident în care este implicat părintele Giovanni Berardino și se roagă pentru întoarcerea lui în siguranță.*

Ce spusese cardinalul Lauriat?

„Cu tot respectul, profesore, Vaticanul are propriile resurse pentru a se ocupa de treaba asta.”

„Rugăciuni, gândi el, astea sunt resursele lor?”

Înainte de a-și ridica mașina închiriată, căută în agenda telefonului numărul de care avea nevoie. Telefonul sună până când intră căsuța vocală, dar el insistă, apelă numărul de trei ori succesiv și, la a patra încercare, răspunse o voce de femeie.

El se prezentă și întrebă politicos dacă Irene Berardino era disponibilă.

— Eu sunt Irene. De ce ați sunat, profesore?

— Sunt îngrijorat pentru fratele dumneavoastră. Voiam să știu dacă pot să vă fiu de folos cu ceva?

Răceala ei era mai mult decât evidentă.

— Ați făcut destule, cred. Suntem bine.
— De fapt, sunt la Roma și mă întrebam dacă am putea să ne întâlnim.

— Nu primim vizitatori, mulțumesc.

Nu voia să aducă subiectul în discuție, dar simți că nu are încotro.

— Am văzut ceva.

Pauza dură câteva clipe. Se întrebă dacă femeia îi închisese.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea.

Și începu să-i povestească.

— Nu pot explica asta. Tocmai ajunsesem înapoi în State. Nu adormisem de multă vreme și m-am trezit brusc. Atunci când s-a întâmplat. L-am văzut pe Giovanni în camera mea. Nu a fost un vis. Jur că se afla acolo. Se uita fix la mine și spunea ceva ce n-am putut auzi, dar sunt destul de sigur că spunea: „Ajutați-mă”.

Ea nu-i închise telefonul, nici nu îi spuse că e nebun, nici nu râse.

Îi puse o întrebare.

— Cu ce era îmbrăcat?

— O pijama albastră.

— Veniți cât puteți de repede, profesore. Vă aștept.

Aproape trei ore mai târziu, Cal ajunse la Francavilla, la apartamentul pe care Irene îl împărțea cu mama ei. Irene îl primi înăuntru și, în sufragerie, o văzu pe Domenica Berardino, cu ochii înroșiți, așezată în același fotoliu în care stătea din momentul răpirii, cu o zi în urmă. Încercă să se ridice ca să-l întâmpine, dar sora ei îi spuse să stea jos. Carla Taglianetti era mult mai tânără decât Domenica, o femeie frumoasă, care lucra ca agent fiscal pentru primărie. Fiul ei, Federico, un băiat de șase ani, se afla și el acolo și se juca pe covor cu niște mașinuțe pe care le luase din fosta cameră a lui Giovanni.

Cal se prezentă și întrebă dacă aveau vreo informație nouă.

— Nimic! Nimic! spuse Carla.

Cal se pregătea să îi spună ceva liniștitor, dar Domenica îl întrebă direct.

— Spuneți-mi, de ce mi-au luat băiatul?

— Mi-e teamă că nu știu. Ce v-a spus poliția?

— Ei nu știu nimic, spuse Carla disprețuitoare. Sau nu ne spun nouă nimic. În orice caz, suntem tot în întuneric. Irene îmi spune că ați fost trimis de Vatican să cercetați stigmatele lui Giovanni. La ce concluzii ați ajuns?

— Putem să-i oferim omului ceva de băut, înainte? spuse Irene.

— Sunt bine, mulțumesc, spuse el.

Carla îl întrebă din nou, abrupt.

— Deci, la ce concluzii ați ajuns?

El se scuză.

— Îmi pare rău, dar Vaticanul m-a pus să semnez un acord de confidențialitate. Nu am permisiunea să vorbesc despre asta.

Asta o făcu să fiarbă de furie.

— Ați venit în casa surorii mele și le-ați încolțit cu întrebări și acum nu aveți amabilitatea să le spuneți ce credeți despre Giovanni?

— Vaticanul nu îl place, strigă Domenica. Ei cred că este un impostor. Giovanni al nostru le ia fața tuturor oamenilor puternici cu pălăriile lor roșii și cu fețele lor de încrezuți. N-aș fi surprinsă dacă ei s-ar afla în spatele acestei povești.

Îi scapă fără să vrea. Dar, după ce o spuse, nu-i păru rău.

— Eu nu cred că este un impostor, zise el.

Domenica izbucni în lacrimi. Băiatul ridică privirea de la jucăriile lui și Irene îngenunche lângă mama ei.

— Mamă.

— Asta am spus mereu, suspină Domenica. A fost atins de sfințenie. Domnul va avea grijă de el în vremuri de restriște.

Irene o mângâie pe mână, se ridică și îl întrebă pe Cal dacă ar putea să stea de vorbă în camera fratelui ei.

— Vă mulțumesc pentru că ați spus asta, îi zise ea după ce închise ușa. Este adevărat?

— Nu știu dacă cineva poate afla adevărul în astfel de cazuri, dar este ceea ce cred eu.

Ea se așeză obosită pe patul lui Giovanni și Cal trase scaunul de la birou și se așeză în fața ei.

— Și eu l-am văzut, spuse ea.

Ea îi spuse ce văzuse în dormitorul ei. Se potriveau în detaliu cu viziunea lui, cu excepția faptului că ea auzise strigătul lui de ajutor.

Cal o întrebă dacă i se mai întâmplase ceva similar și înainte. Deși ea negase înainte că ar fi avut viziuni care să-l implice pe Giovanni, acum îi spuse totul: episodul de bilocație la care fusese martoră, afirmația mamei ei că îi văzuse fața lui Iisus atunci când Giovanni o îmbrățișase.

Cal se agăța de fiecare cuvânt și, când îi veni rândul, și el îi spuse tot. Îi povesti despre cele două viziuni pe care le avusese cu fața care semăna cu Hristos, o dată când îl îmbrățișase Giovanni și a doua în timpul accidentului de mașină din Croația.

— Mai este ceva, spuse el când o văzu cu câtă uimire îl asculta. Noaptea trecută, în timpul zborului, mi s-a întâmplat ceva.

Ea arătă către încheietura ei dreaptă.

— O durere aici?

— Dumnezeuule, așa a fost, spuse el.

— A mea a fost atât de rea încât am țipat, iar mama a auzit și a venit alergând. I-am spus că am avut un coșmar.

— Da, durea ca dracu'.

— Și ați văzut ceva? întrebă ea.

El căută în geantă, scoase carnetul și îi arătă desenul pe care-l făcuse.

— Am văzut asta.

Fără să scoată un cuvânt, ea se ridică, îl lăsă singur și merse în camera ei. Reveni cu o bucată de hârtie și o despătură.

El așeză cele două desene, al ei în creion, al lui cu pixul, unul lângă altul, pe biroul fratelui ei.

— Sunt identice, șopti el. În numele cerului, ce se întâmplă?

— Nu înțelegeți? spuse ea. Giovanni ne cheamă. Vrea ajutorul nostru. Noi simțim ceea ce simte el, vedem ceea ce vede el.

— Înțeleg conexiunea ta, Irene. Ești sora lui. Dar de ce eu? Eu sunt un străin.

— El mi-a spus că a simțit o apropiere față de tine, o înrudire, zise ea.

— Trebuie să-ți mai spun câteva lucruri, spuse el repede. Lucruri pe care le-am descoperit în timpul investigației.

— Credeam că este confidențial.

O făcuse, în sfârșit, să zâmbească.

— S-o ia dracu' de confidențialitate.

Se auzi soneria de la ușă și Domenica o strigă pe Irene. Ieșiră amândoi din dormitor. În sufragerie se aflau doi bărbați, unul în haine civile, celălalt în uniforma neagră de ofițeri de carabinieri, creată de Valentino. Civilul, un bărbat înalt, cu umeri largi și privire blândă, era avocat, primarul din Francavilla, care le îmbrățișă cu căldură pe Irene, pe mama ei și pe sora acesteia și îl mângâie pe tânărul Federico pe cap.

— Îmi pare rău, văd că aveți musafiri, spuse el când îl observă pe Cal. Ar fi trebuit să sun.

Irene îl prezentă pe Cal drept un prieten de familie, profesor din America, și primarul îi spuse că și-ar fi dorit să se cunoască în împrejurări mai fericite.

Apoi primarul se întoarse către femei și le spuse.

— V-am promis că o să trag niște sfori. Vreau să vi-l prezint pe locotenent-colonelul Tomasso Cecchi, de la Raggruppamento Operative Speciale dei Carabinieri¹¹.

Cecchi, un bărbat athletic de peste cincizeci de ani, își scoase chipiul și strânse mâinile tuturor celor din jur.

— După cum spunea, domnul primar a tras niște sfori și eu eram la celălalt capăt al lor.

— A venit tocmai de la Roma, spuse primarul, de la cartierul general al ROS. Am fost coleg de facultate cu fratele unui carabinier și, ei bine, el s-a ocupat de restul.

— Nu un carabinier oarecare, spuse Cecchi. Unul foarte important, un general.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc pentru că ne ajutați, spuse Domenica.

— Să sperăm că o să pot, spuse Cecchi.

Carla îl trase pe fiul ei în bucătărie să facă o cafea, iar Irene începu să vorbească.

— Nu am primit nicio informație detaliată de la poliția locală din Monte Sulla, spuse ea.

— Am dat niște telefoane, desigur, spuse locotenent-colonelul.

¹¹ Grupul de operațiuni speciale al carabinierilor (n. tr.).

Datorită celebrității deosebite a fratelui dumneavoastră și a interesului autorităților de la Vatican, poliția locală a fost deja dată deoparte de poliția națională, care pare să desfășoare un efort credibil. Carabinierii nu doresc să intre într-o dispută privind jurisdicția, dar unitatea mea este fericită să ia pulsul investigației și să intervină, dacă sunt necesare capacitățile noastre speciale.

— Care sunt aceste capacități speciale? întrebă Irene.

— ROS este, după cum îi spune și numele, o grupare operațională specială care dispune de mijloace și posibilități să se ocupe de amenințările teroriste și de alte incidente, răpiri, crimă organizată. Întrucât noi facem parte din forțele armate, avem și capacități deosebite și relații pentru a acționa dincolo de frontiere.

— Vreți să spuneți că ar putea să fie în afara Italiei? întrebă Irene.

— Astăzi nu am nicio informație despre acest caz. Mâine voi ști mai multe, poimâine și mai multe. Vă rog să-mi permiteți să cercetez puțin faptele. Data viitoare când vom vorbi voi fi mai bine pregătit să vă răspund la întrebări.

— Vă mulțumesc din adâncul sufletului, le spuse Domenica primarului și locotenent-colonelului. Doar îmi vreau băiatul înapoi.

— Deci, profesore, ce vă aduce în Italia? îl întrebă Cecchi pe Cal, în timp ce-și bea ceașca de espresso în picioare.

— Am venit imediat ce am aflat ce s-a întâmplat cu Giovanni. Sunt aici ca să ajut cum pot.

— Cunoașteți de mult familia?

Știa că răspunsul lui va isca reacții.

— Doar de două săptămâni.

Expresia curioasă a lui Cecchi părea să ceară explicații.

— Am fost solicitat de Vatican să ajut la o anchetă referitoare la stigmatele lui Giovanni.

— Sunteți profesor în medicină?

El negă din cap.

— Profesor de religie.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

— După cum am spus și familiei, nu sunt autorizat să divulg informații legate de investigație.

Încruntarea lui Cecchi spunea totul.

— Nici măcar carabinieriilor?

— Dacă Vaticanul îmi acordă permisiunea, aş fi bucuros să discut cu dumneavoastră despre asta.

— Deci, abia aţi cunoscut familia Berardino, v-aţi întors în Statele Unite şi acum aţi venit înapoi să vă oferiţi ajutorul. Consider că este admirabil şi neobişnuit, în acelaşi timp.

Cal şi Irene schimbă o privire. El ştia la ce se gândea ea. Dacă s-ar fi apucat să-şi descrie experienţele psihice, acum ar fi fost momentul să-l ia deoparte pe ofiţer. Dar Cal ştia şi cum se va termina povestea – cu dispreţ şi ridiculizare.

Irene ajunsese, probabil, la aceeaşi concluzie.

— Profesorul Donovan este un om foarte înţelegător, domnule locotenent-colonel. Deşi îl cunoaştem de puţină vreme, a demonstrat că este un prieten al lui Giovanni şi un prieten al nostru. Nu ar fi lumea un loc mai bun dacă ar exista mai mulţi oameni ca el?

Pe faţa lui Cecchi flutură un zâmbet scurt. Îi dădu lui Irene ceaşca şi farfurioara şi spuse:

— Într-adevăr, ar fi. Deci, profesore, în clipa asta, în lipsa unor informaţii semnificative despre răpire, nu ştiu dacă stigmatele preotului joacă vreun rol în acest caz. Dacă, în cursul investigaţiei mele, voi simţi nevoia să solicit respectiva permisiune despre care vorbiţi, cine, dacă îmi permiteţi întrebarea, de la Vatican, a solicitat ajutorul dumneavoastră? Trebuie să ştiu pe cine să sun?

Cecchi clipi uimit la răspunsul lui Cal:

— Papa Celestin. Cred că numărul lui se găseşte în agenda Sfântului Scaun.

Bărbatul care zăbovea peste drum de clădirea în care se afla apartamentul familiei Berardino făcu repede câteva fotografii în timp ce se prefăcea că citeşte ceva pe ecranul telefonului mobil. Le ataşă unui mesaj text şi le trimise la un număr anonim pe care îl primise.

La Berlin, al doilea telefon al lui Lambret Schneider începu să vibreze. Ataşate unui mesaj gol, se aflau câteva fotografii care înfăţişau un bărbat care ieşea dintr-o clădire de apartamente şi se îndrepta spre propria locuinţă.

— Profesore Donovan, spuse Schneider cu voce tare, ce cauţi

înapoi în Italia?

NOUĂSPREZECE

Cal conducea înapoi, spre Roma, doar că de data aceasta nu era singur. Pe scaunul pasagerului, alături de el, se afla Irene.

Luase decizia de a veni cu el în timpul unei plimbări pe plajă. În timp ce se strecurau prin mulțimea de oameni de pe plajă, printre șezlonguri și umbrele, încercaseră să facă un plan de acțiune.

— Înțeleg că te-ai gândit că relatarea viziunilor noastre colective ar fi fost o idee proastă, spusese el.

— O idee teribilă. Mi-ai citit gândurile?

— Era evident.

— Oricum nu ne-ar fi crezut dacă am fi spus lucrurile astea poliției. Tipul ăsta, Cecchi, s-ar fi întors la Roma și n-am mai fi auzit de el niciodată. Ar fi spus tuturor că sora preotului dispărut și americanul au scăpat, probabil, dintr-un azil de nebuni.

— Poate chiar așa este, spusese el.

— Ce ar trebui să facem? întrebases ea. Sincer, nu-mi pot imagina ce pot să rezolve doi civili într-o problemă care ține de poliție.

— Noi avem ceva ce poliția nu are. Cumva, fratele tău comunică cu noi. Trebuie doar să ascultăm.

Mulțimea se împușinase pe măsură ce se îndepărtaseră de dig. Cu fluxul care creștea și apa care le clipocea la picioare, el se întorsese spre ea și îi făcuse această propunere.

— Haide să lucrăm împreună. Vino cu mine la Roma. Știi unde vreau să merg mai întâi.

— Nu știi cum pot să fiu eu de ajutor.

— Giovanni ne cheamă. Am senzația că dacă vom fi împreună, s-ar putea să-l auzim mai bine.

— Nu sună foarte științific.

El râsese.

— Poate că din cauză că sunt doar sociolog.

— Eu sunt doar cu puțin mai bine, spusese ea. Sunt profesor de științe.

— La ce nivel?

— Liceu. Un fel de *high school* de la voi. Ea făcuse o pauză. Uite ce e, nu am unde să stau la Roma.

— Au hoteluri pe acolo, spusese el, râzând.

Ei nu-i picase prea bine remarca lui.

— Da, mulțumesc pentru această informație. Dar un profesor de liceu nu-și poate permite să stea la hotel, la Roma, în plin sezon.

— Plătesc eu. Și îmi pare rău, am fost superficial. Te asigur că este singurul meu defect.

— Scuze acceptate, spuse ea. Două camere.

— Batem palma.

Era încă devreme și mai aveau câteva ore de lumină, iar traficul era lejer. Domenica insistase să le pună mâncare și băutură la pachet și Irene îi oferi un sandvici cu friptură de vită.

— Mama ta este un bucătar bun, spuse el mușcând din sandvici.

— Ca toate mamele italiene.

— Țsta este, sigur, un mit.

— Se poate, dar dacă eu voi ajunge vreodată mamă, tradiția va lua sfârșit. Redeveni serioasă. Cred că mai ai multe să-mi spui. Poate chiar foarte multe.

Era invitația de care avea nevoie. La naiba cu confidențialitatea. El trebuia să... el dorea să-i spună totul. Se simțise singur și frustrat să țină totul pentru el.

Povestea ieși simplu, exact așa cum o trăise el, începând cu interviul cu fratele ei și senzația lui că Giovanni nu fusese sincer în legătură cu experiența lui la Sf. Atanasie. Apoi îi vorbi despre întâlnirea de la Napoli, cu Antonio, prietenul și colegul preot al lui Giovanni, care îi oferise o versiune diferită a invitației fratelui Augustin de a vizita cripta. Dar ceea ce o șocă pe Irene cu adevărat era ceea ce-i spuse el despre timpul petrecut în Croația.

Revelația că existase un lanț de stigmatizați la Sf. Atanasie, care se întindea mult înapoi în timp, o tulbură și ea se întristă vizibil când Cal îi spuse că moartea ulterioară a fratelui Augustin nu părea să fi fost accidentală.

— Ce crezi că se afla în criptă? întrebuse ea.

— Singura persoană care știe este fratele tău.

Intră în panică abia când Cal descrie felul în care aproape fusese

împins în prăpastie de îngrijitorul de la mănăstire.

— Chiar crezi cu adevărat că omul ăla a încercat să te omoare?

— S-ar putea să fiu singurul care crede asta, dar, da, cred.

— Dar pentru ce să faci asta?

— Poate că s-a gândit că descoperisem ceva ce n-ar fi trebuit. De fapt, ar trebui să spun „*ei s-au gândit*”, pentru că, din tot ce mi-a spus poliția croată, tipul era un simplu localnic, primitiv, care nu era interesat de nimic altceva în afară de grădinărit și băutură.

Ea repetă cuvântul „*ei*”.

— Atunci trebuie să ne imaginăm că este un fel de conspirație. Întâi încearcă să te ucidă pe tine pentru ceea ce ai putea să știi, apoi îl răpesc pe Giovanni. Buza de jos începu să-i tremure. Poate că îl vor tortura. Poate că îl vor ucide, spuse ea, greoi.

Cal nu încercă să-i dea speranțe deșarte. Și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Mai este ceva. La momentul respectiv nu mi-am dat seama de legătură, dar, acum, când Giovanni a fost răpit, nu poate fi o simplă coincidență. Am fost jefuit în gara din Napoli, de doi hoți care mi-au furat servieta.

— Ai fost rănit?

— Eu n-am fost. Ei au fost. Am tendința să nu las lucrurile neterminate. Oricum, mi-am recuperat geanta, dar mă gândeam că *ei* poate căutau o altă cale să afle ce știu.

— Iisuse, șopti ea.

— Ce nu pot să înțeleg sub nicio formă este următorul lucru: ce ar fi putut să fie ținut în acea amărâtă de mănăstire veche care să merite să comiți răpire sau crimă?

— Încă nu mi-ai spus ce urmează să facem la Roma.

— Ceea ce știu cel mai bine să fac. Mergem la o bibliotecă.

La recepția Grand Hotel de la Minerve, Cal fu întâmpinat cu căldură de managerul de seară.

— Nu vă așteptam să reveniți atât de curând, profesore.

— Priveliștea de pe terasa voastră de pe acoperiș este irezistibilă.

— Am două camere minunate pentru dumneavoastră. Să fac o rezervare la cină pentru dumneavoastră și pentru signorina

Berardino?

Irene stătea lângă el, puțin uluită de eleganța locului.

Cal îi spuse că era rupt de oboseală și, probabil, că va comanda ceva la room service înainte să se prăbușească.

— Dar du-te tu. Este o priveliște minunată asupra Panteonului. Sau comandă la room service. Comandă orice îți dorești.

— Voi fi bine, spuse ea ridicând sacoșa cu mâncare de la Domenica. Este destul aici ca să hrănesc jumătate din Roma.

Dimineața următoare, Cal lăsa mașina în garajul hotelului și lua un taxi până la Vatican. Pe drum, amândoi confirmară că nopțile lor fuseseră lipsite de evenimente, fără „vizite” ale lui Giovanni. Dar Irene era tulburată de absența acestora.

— Cel puțin asta este un semn că e în viață, spuse ea uitându-se pe fereastră la turiștii lipsiți de griji.

Deși era devreme, era o minunată zi de vară și turiștii se adunaseră deja în Piața San Pietro. Prima oprire o făcură la un mic birou al Vaticanului, chiar la Porta Angelica. Cal sunase înainte pentru a obține încă un permis de vizitator pentru Irene și pentru a-și reînnoi acreditările.

Cu legitimațiile în mână, o conduse în sus, pe Via di Porta Angelica, spre Via Sant’Anna.

— Când ai vizitat ultima oară Vaticanul? o întreabă el.

— Trebuie să recunosc. A trecut multă vreme. O excursie cu școala, cred. Tu probabil că vii tot timpul.

— Casa mea departe de casă.

În curtea Belvedere, se îndreptară spre aripa din piatră cu fațada decolorată, care făcea legătura între cele două brațe care constituiau Palatul Vatican.

— Iată-ne ajunși, spuse Cal. Biblioteca Apostolică a Vaticanului sau, cum îi spunem noi, cercetătorii tocilari, Vat.

Înăuntru trebuia să se supună unui control al bagajelor. Paznicul trecu prin hârtiile din servieta lui Cal și apoi se întoarse către geanta Irenei și scoase o statueta de plastic, pictată.

— Sfânta Fecioară Maria, Doamna noastră din Lourdes, spuse ea, timidă. A fost un dar de la Giovanni. Am luat-o cu mine de la

Francavilla ca să-mi poarte noroc sau, poate, ca o încurajare.

Paznicul i-o dădu înapoi.

— Să o aduci la Vatican e ca și cum ai duce cărbune la Newcastle, spuse Cal.

La recepție, Cal prezentă permisele și întrebă dacă monseniorul Pandolfi era disponibil.

Când Guido Pandolfi coborî din biroul său, îl întâmpină pe Cal cu o îmbrățișare călduroasă.

— Professore! Cal! Ce tare mă bucur să te văd! Nu te așteptam până spre sfârșitul verii.

— Îmi pare rău pentru vizita-surpriză. Guido, aceasta este o prietenă de-a mea, Irene Berardino. Irene, monseniorul este viceprefectul bibliotecii.

— Ați mai fost aici până acum, signorina? întrebă el.

— Prima vizită.

— Ei bine, este o bibliotecă foarte specială și unică, desigur, și profesorul Donovan este unul dintre cei mai stimați cercetători universitari ai noștri. Avem aproape două milioane de cărți tipărite, zece mii de cărți pe pergament și o sută de mii de manuscrise, multe, foarte multe monede și medalii vechi și toate tipurile de artă. Există aproape cincizeci și doi de kilometri de rafturi de cărți, multe dintre ele subterane. Este una dintre marile comori ale lumii. Spune-mi, Cal, cu ce pot să-ți fiu de folos astăzi?

Cal îi arătă fișa pe care o adusese cu el de la Cambridge.

— A, VAT GR 1001, spuse Pandolfi, una dintre favoritele mele.

— Ai multe cereri pentru ea? întrebă Cal.

— Ai fi surprins. Te rog să mă urmezi în sala de lectură și o să ți-o aduc.

Ei găsiră scaune libere la una dintre mesele simple, din lemn, aflate în sala de lectură, cu bolta în formă de butoi. Camera lungă era aproape goală – era prea devreme pentru universitari, care preferau să se pregătească mai întâi într-o cafenea –, așa că nu trebuiau să șoptească.

— Ce este cartea pe care ai cerut-o? întrebă Irene.

— Este scrisă de un savant bizantin din secolul al șaselea, Procopius din Cezareea, care a fost considerat ultimul istoric

important al lumii vestice antice. Una dintre cărțile lui, *Istoria secretă*, este o povestire intimă a vieții împăratului Justinian, de fapt, este o poveste chiar picantă și scandaloasă în care Procopius spală rufele murdare ale lui Justinian și ale soției lui, Teodora. Asta este cea mai veche ediție cunoscută a cărții, probabil copiată de un scrib din secolul al paisprezecelea. Se știa încă din secolul al șaselea că Procopius scrisese cartea, dar a fost pierdută multă vreme. Istoricii au căutat secole de-a rândul un exemplar, dar s-a dovedit că Biblioteca Vaticanului o avusese în tot acest timp, înregistrată sub un alt nume. Un bibliotecar de la Vatican, un italian numit Alamanni, a descoperit-o în secolul al șaptesprezecelea și a publicat-o, după ce a îndepărtat pasajele cele mai scandaloase.

Irene ascultase din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Și ce legătură are cu Giovanni?

El ridică fișa cu notițe.

— Poate nimic sau poate că asta.

Ea citi notița: *include note de mână din secolul al șaptesprezecelea, ale lui Nicolo Alamanni, și, posibil, transcrierea unor note originale ale autorului referitoare la relicvele cuielor și rănile lui Hristos.*

— Îmi pare rău, pusese ea, nu înțeleg relevanța.

— Uite, este o legătură foarte subțire, trebuie să admit, dar când am văzut-o, am început să fac unele legături. Unu: Mănăstirea Sf. Atanasie este una dintre cele mai vechi din Europa, din secolul al șaptelea, poate chiar mai veche. Doi: conform singurului călugăr supraviețuitor, fratele Ivan, acolo a existat un lanț lung de stigmatizați. Trei: stigmatele lui Giovanni au apărut după ce a vizitat cripta. Patru: Ce se păstrează de obicei în cripte? Morminte și relicve. Cinci: ...

— Înțeleg că ai o imaginație extrem de bogată sau ești foarte nebun.

El înclină capul la jumătatea de compliment.

— Poate că amândouă.

— Vrei să sugerezi că ar fi putut să existe o relicvă foarte importantă în criptă? Unul dintre Cuiile Sfinte ale lui Hristos?

— Mi-a trecut și asta prin cap.

— Dar de ce sau cum ar putea o relicvă să provoace stigmatele? Și

de ce ar comite unii oameni crime înfiorătoare din cauza ei?

— După cum spuneam, este doar o teorie. El cercetă sala de lectură în căutarea lui Pandolfi. De ce îi ia atât de mult? Întrebă el.

Minutele se transformară în zeci de minute.

Când Pandolfi își făcu într-un final apariția, era evident că ceva nu era în regulă.

Monseniorul începu să vorbească cu mâinile înainte de deschide gura.

— Professore, mi-e teamă că s-a întâmplat o catastrofă. Cartea. A dispărut.

Cal înțelese gravitatea situației, dar Irene întrebă inocentă:

— A împrumutat-o cineva?

Cal răspunse în locul lui Pandolfi.

— Există o singură persoană pe acest pământ al Domnului căruia i se permite să împrumute o carte din Vat și aceasta este papa.

— Și Sfântul Părinte nu este de vină, vă pot asigura de asta, spuse bibliotecarul. Iată ce am descoperit. Fișierele noastre digitale arată că această carte a fost cerută ultima oară de un cercetător din Belgia, un cercetător respectat. A fost pusă înapoi pe raft atunci când și-a terminat munca. Deci cartea a dispărut între timp.

— Care este protocolul în astfel de cazuri? Întrebă Cal.

— Trebuie să închidem imediat biblioteca și întreg personalul trebuie să ajute la căutare, în cazul în care cartea a fost clasată greșit. Mai sunt și alte sarcini pe care trebuie să le îndeplinim, din partea personalului. Cal, te rog, lasă-mi numărul tău de mobil și te sun mai târziu, în cursul zilei. Până atunci, te rog, nu spune nimic, nu șopti nimic, nu posta nimic pe Twitter despre această poveste.

Guido Pandolfi aranjă în grabă o întâlnire, mai târziu, în cursul după-amiezii. El ajunsese la biroul cardinalului bibliotecar, la Palatul Apostolic, aproape în același timp cu alți doi oameni. Unul era superiorul său imediat, prefectul bibliotecii Vaticanului, un arhiepiscop olandez, iar celălalt era un membru al jandarmeriei Vaticanului, adjunctul inspectorului general, colonelul Emilio Celestino.

Cardinalul bibliotecar, Vittorio Pesoa, un bărbat încruntat și

corpulent, îndesat în spatele biroului său bogat ornamentat, sări peste amabilități. El răspundea în fața papei și cartea lui Procopius era una dintre comorile neprețuite ale colecției.

— Spune-mi ce știi, ceru el, arătând cu degetul spre Pandolfi.

— Știm că această carte se afla în bibliotecă, în urmă cu trei săptămâni, când a fost solicitată de un cercetător foarte respectat. A fost scoasă și înregistrată înapoi după două ore. Unul dintre bibliotecarii mei cei mai de încredere a fost cel care a realizat operațiunea și ea mă asigură că a pus-o la loc în raftul corespunzător, într-una dintre noile camere climatizate.

— Și tu o crezi? întrebă cardinalul.

— O cred, eminență. Oricum, suspiciunile au căzut imediat asupra altui bibliotecar, un tânăr numit Flavio Costa, care este la noi doar de patru ani. El și-a dat demisia brusc, în urmă cu două săptămâni, în maniera cea mai nesatisfăcătoare, practic, fără preaviz, și ne-a oferit doar o explicație vagă.

Cardinalul arăta de parcă avea indigestie.

— Și crezi că el a furat-o?

— Așa bănuiesc.

— Dar, cu siguranță, nu este așa de ușor să ieși pe ușă cu unul dintre manuscrisele noastre, spuse prefectul olandez. Cartea, la fel ca toate volumele noastre, ar trebui să aibă un cip RFID, care ar fi declanșat alarma. Mai mult, toți angajații sunt supuși unei percheziții corporale când părăsesc clădirea.

Pandolfi dădu din cap.

— Toți bibliotecarii noștri știu unde se află cipurile și cum să le îndepărteze și să le distrugă. Cât despre verificările de securitate, permiteți-mi să-l las pe colonelul Celestino să explice această problemă.

Celestino, un bărbat destul de tânăr, îmbrăcat într-un costum civil elegant, spuse:

— Am parcurs registrul sarcinilor pentru ziua în care a demisionat Costa și am identificat paznicul care a fost responsabil pentru percheziția corporală a angajaților. La început, el a negat orice fel de nereguli, dar noi am găsit dovezi că nu a fost așa. Camera de securitate de la punctul de control al angajaților arată că el i-a făcut

semn lui Costa să treacă neverificat în seara aceea.

Cardinalul rămase cu gura căscată.

— Ce?

— După un interogatoriu insistent, paznicul și-a recunoscut complicitatea, spuse Celestino. Costa i-a dat o mie de euro ca să îl lase să treacă fără să-i verifice bagajul. Paznicul se află acum în arest.

— Și despre Costa ce știm? întrebă prefectul.

— Nu răspunde la telefonul mobil sau la cel de acasă, spuse Celestino. Colaborăm cu poliția din Roma și avem un mandat de percheziție pentru apartamentul lui. Intenționez să execut personal acest mandat, chiar acum.

Celestino însoți un trio de polițiști municipali din Roma la clădirea de apartamente în care locuia Costa, în cartierul San Lorenzo. Era o zonă plină de studenți, în care un bibliotecar începător, prost plătit, și-ar fi putut permite să închirieze o garsonieră.

În timp ce se pregăteau să intre în clădire, un tânăr cu piercing facial se aplecă în afară pe o fereastră de la primul etaj și strigă.

— Era și timpul să încetați să ne mai ignorați, băieți.

— Despre ce vorbești? întrebă unul dintre polițiști.

— Ne plângem de o săptămână de mirosul de la etajul al treilea.

Când monseniorul Pandolfi îl sună pe Cal, târziu în acea după-amiază, ca să-l întrebe dacă era disponibil să se întâlnească, Cal îi sugerează să ia cina împreună la Gigetto, în cartierul evreiesc, explicându-i că are o poftă nebună de anghinare.

Cal și Irene sosiră primii și erau deja la al doilea pahar de vin când sosi și preotul, abia respirând și cerându-și scuze.

— Asta este, cu siguranță, cea mai stranie zi pe care am trăit-o vreodată, spuse el și acceptă un pahar de Pinot Grigio.

— Ați găsit-o? întrebă Irene.

— Din păcate, nu, dar știm ce s-a întâmplat cu ea, până la un punct. Aruncă o privire spre ceilalți clienți de pe terasă și coborî vocea. Unul dintre bibliotecarii noștri a furat cartea și a demisionat brusc. Probabil că a primit o mulțime de bani, pentru că i-a dat unuia dintre paznicii de la bibliotecă o mie de euro ca să se uite în altă

parte.

— Știți cine este? întrebă Cal.

— Da, știm, dar nu-l putem lua la întrebări, din păcate. L-am găsit astăzi după-amiază în apartamentul lui. Era mort de mai mult de o săptămână. Asasinat. Cartea nu era acolo.

— Dumnezeuule, suspină Irene.

Cal se gândi că e pe cale să leșine și îi umplu paharul cu apă. Văzu că o cuprinde un atac de panică.

— Nu vă simțiți bine, signorina? întrebă Pandolfi.

— Îmi revin, spuse ea, neconvingător. Este oribil.

— Da, o afacere oribilă, consimți preotul.

— Ai vreo idee cine este în spatele acestei povești?

— Poliția din Roma și Jandarmeria Vaticanului investighează, dar, din păcate, nu. Profesore, pot să te întreb pentru ce ai vrut să vezi cartea, astăzi?

Cal se întrebă dacă viceprefectul era suspicios în legătură cu momentul solicitării lui.

— Pentru unul dintre proiectele mele de cercetare despre Biserica din secolul al șaptesprezecelea.

— Textul cărții *Istoria secretă* este disponibil. Chiar și eu am mai multe ediții.

— Nu textul mă interesează. Ceea ce caut sunt notele în latină și greacă din VAT GR 1001.

— A, notele, înțeleg. Cele mai multe sunt scrise de bibliotecar, Nicolo Alamanni, ca să-l ajute la pregătirea primei ediții tipărite a cărții.

— Asta mă interesează, o privire din interior în cenzura oficială și atitudinea bisericii.

— Ei bine, Procopius n-a ascuns prea multe în materie de vicii și sexualitate la curtea lui Justinian, spuse Pandolfi.

— Exact, acceptă Cal, în speranța că Pandolfi nu știa despre celelalte note. Deci este o mare tragedie că a fost furată cartea și o pierdere și pentru mine, pentru că cercetarea mea este blocată. Am mai încercat să văd cartea, cu ani în urmă, când mă ocupam de un alt proiect de cercetare. Atunci nu era disponibilă, așa că norocul meu cu Procopius nu prea ține.

— Când ai făcut cererea anterioară?

Cal își scoase telefonul mobil, verifică agenda și găsi data exactă la care fusese în bibliotecă.

Pandolfi își lovi fruntea cu degetul pentru câteva momente și spuse:

— Știi, sunt aproape convins că eram în toiul unui proiect fotografic în perioada aceea. Cardinalul bibliotecar din vremea respectivă se hotărâse să acorde unei edituri de artă și de albume fotografice dreptul de publica o carte care se numea *Comori din Biblioteca Vaticanului*.

— Cunosco cartea. Am un exemplar, spuse Cal.

— Fotograful angajat de editor și-a instalat echipamentele în laboratorul nostru de restaurare și cartea a fost, probabil, acolo în perioada în care ai solicitat-o tu. Sunt destul de sigur că doar pagina de titlu din *Istoria secretă* a fost publicată, până la urmă, dar sunt la fel de sigur că au fost fotografiate multe pagini.

Cal se aplecă în față, nerăbdător.

— Ai aceste fotografii, Guido?

— Îmi pare rău, Cal, dar nu le am. În timp ce Cal se dezumflă, dezamăgit, Pandolfi adăugă: Dar editorul le-ar putea avea.

DOUĂZECI

Birourile editurii Penta se aflau în apropiere de Piazza Navona, într-o casă elegantă, care aparținuse, inițial, străbunicului editorului. Monseniorul Pandolfi îl sunase în numele lui Cal. Când Cal și Irene ajunseră pentru întâlnire, în dimineața următoare, îi întâmpină Laura Penta, președinta companiei.

— Suntem foarte încântați să vă cunoaștem, profesore Donovan, îi spuse ea în holul de la recepție. V-am căutat pe Google în dimineața asta și am văzut ce autoritate eminentă sunteți. Vom încerca să vă fim de folos.

Cal îi mulțumi, menționează că deținea câteva dintre cărțile de artă și arhitectură tipărite cu generozitate de editură și o prezentă pe Irene.

— Berardino, spuse Penta și se gândi pentru o clipă. Acesta este numele preotului cu stigmat care a dispărut, nu-i așa?

Cal sperase că Irene va răspunde destul de vag, dar ea nu o făcu.

— Sunt sora lui.

— Dumnezeu! spuse editorul. Îmi pare atât de rău! Ce vremuri oribile pentru dumneavoastră. Întâlnirea noastră de astăzi are ceva de-a face cu asta?

Cal răspunse repede.

— Este doar o coincidență. Irene mă ajută în cercetarea mea ca să-și țină mintea ocupată. Poliția se bucură de toată încrederea familiei.

Irene își strânse buzele.

— Da, toată încrederea, spuse ea.

— Ei bine, urmați-mă în camera de consiliu. Avem toate fotografiile cărții *Comori din Biblioteca Vaticanului*, în cutii. Vestea proastă este că, în urmă cu cinci ani, am rămas fără cutii de îndosariere a fotografiilor. Aveam nevoie urgentă pentru un proiect nou, așa că l-am prădat pe Petru ca să-l plătim pe Pavel. Toate fotografiile din cartea de la Biblioteca Vaticanului au fost transferate în cutii mai mari, fără să se respecte organizarea inițială. Dar măcar le-am păstrat. Ne destrămăm pe la cusături, dar nu pot suporta să arunc o lucrare pentru care am dat bani.

Cal albi când văzu masa de conferințe. Pe ea erau îngrămădite mormane de cutii mari de carton, neetichetate, pline cu fotografii dezvoltate și foi de contact.

— E o treabă grea, spuse Penta. Din fericire, sunteți doi. Există o mașină de cafea și apă minerală. Dacă doriți ceva, asistentul meu se află chiar la capătul culoarului.

Cal deschise o cutie la întâmplare. Era plină până sus cu fotografii color. O așeză pe masă pe cea de deasupra, pentru ca amândoi să o vadă. Era o pagină de pergament cu caligrafie latină. O întoarse pe dos să vadă dacă scria ceva pe spate. Nu scria nimic.

— Asta este o problemă, spuse el.

— De ce?

— Dacă toate sunt ca asta, o să fie nevoie ca eu să citesc câteva rânduri din fiecare ca să văd dacă este din *Istoria secretă*. Nu vom putea să împărțim treaba.

— Cartea este în greacă, nu-i așa? Știu să fac diferența între latină și greacă, așa că pot sorta fotografiile pentru tine. Și dacă văd vreo însemnare pe margini, cu atât mai bine.

Cal îi arătă degetul mare în sus.

— Inteligent, spuse el. Foarte inteligent. Să-i dăm bătaie.

În cameră, aerul era înăbușitor.

Giovanni era întins pe un pat îngust, iar sudoarea îi curgea șiroaie pe față. În tavan se învârtea un ventilator, dar la o viteză atât de redusă, încât aproape că nu mișca aerul. Cele două ferestre erau deschise, dar obloanele erau complet închise. Lumina strălucitoare a soarelui arunca umbra ramei obloanelor peste vopseaua scorjită de pe peretele opus. I se spusese că era inutil să strige după ajutor – casa era complet izolată –, dar dacă nu se supunea, va fi bătut. Singurele piese de mobilier erau un scaun murdar și un birou gol. Mai erau o oală de ceramică, în care putea să-și facă nevoile, și câteva sticle de plastic cu apă caldă, fără etichete. Dacă avea nevoie de toaletă, trebuia să sune dintr-un clopoțel și tipul mai scund venea cu o eșarfă, îl lega la ochi și îl conducea la o toaletă, undeva pe hol.

Călătoria cu barca se terminase noaptea trecută și, când acostaseră, îi pusese din nou gluga pe cap și fusese dus o distanță

scurtă până la o mașină. Acolo, un al treilea bărbat îi salutase pe cei doi în limba germană. Călătoria cu mașina durase mai bine de o oră. Când fusese scos din mașină, auzise greieri, așa că presupusese că se aflau undeva la țară. Pantofii lui scârțâiseră pe pietriș și apoi intrase într-o casă. Gluga îi fusese scoasă abia în acest dormitor.

Cheia se răsuci în broască și bărbatul solid intră cu două sandviciuri subțiri pe o farfurie de hârtie. Aparent, camera lui Giovanni nu era singura care era fierbinte, pentru că bărbatul era fără tricou și pielea lui bronzată strălucea de transpirație. Giovanni se uită la el pentru o clipă, apoi întoarse privirea în altă parte, jenat. Singurele dați când văzuse un asemenea piept masiv fuseseră la cinematograful, în filmele de acțiune.

— Mănâncă, spuse Gerhardt.

Giovanni își ridică mâinile. Din rănilor de la încheieturile sale sângele trecuse prin bandaje, le muiase, iar patul era pătat cu sânge.

— Se poate să-mi schimb bandajele? întrebă el.

— Nu avem tifon, îi răspunse Gerhardt. O să-ți aduc niște fâșii de pânză mai târziu, îi spuse privind-l cum mănâncă cu lăcomie până la ultimul duminic de pâine cu brânză. A venit timpul să-mi spui ce ai găsit în interiorul criptei.

— Nu pot decât să repet ce ți-am spus și mai înainte. Nu era nimic.

— Ți-am dat de mâncare. M-am purtat frumos cu tine.

— Să mă răpești nu înseamnă că te-ai purtat frumos. Să mă rănești nu înseamnă că te-ai purtat frumos.

— Îți las timp până diseară să te gândești. Voi reveni la lăsarea întinericului și te voi răni mai rău decât data trecută. O să-mi spui ce ți-a dat călugărul în criptă. A fost un țăruș, cred. Îmi vei spune unde se află. Până atunci, nu vei mai primi mâncare. Ești gras. Poți să rezști multă vreme. Și fără excursii la toaletă. Vei folosi podeaua.

Gerhardt se întoarse să ridice oala ceramică și vărsă, intenționat, urina pe podea. Când făcu asta, Giovanni văzu bine bicepsul stâng și restul tatuajului pe care-l văzuse pe barcă.

— Patru terminate, mai sunt șaisprezece.

Cal puse la loc capacul cutiei, o ridică de pe masă și o așeză pe podea, lângă celelalte trei pe care le verificaseră.

— La viteza asta, o să fim aici și mâine, spuse Irene, în timp ce-și întindea mâinile deasupra capului.

Ea deja sortase mare parte din fotografiile aflate în cutia următoare, în grămezi, în funcție de limba textului: latină, greacă, altele. Inițial, Cal îi verificase munca, să se asigure că nicio fotografie cu texte grecești nu scapă în grămada de latină, dar, după o vreme, constatase satisfăcut că ea le alegea corect.

El tocmai se întindea după grămada de fotografii grecești din a cincea cutie când se opri brusc și se holbă la zid.

Doar că nu vedea zidul.

Vedea altceva, o imagine în negru și crem.

Respirația i se acceleră și pulsul o luă la goană.

În cele din urmă, clipitul lui păru să șteargă imaginea și el privi spre Irene, dar își dădu seama că și ea clipea, cu o expresie dezorientată pe față.

— Tocmai am văzut ceva, spuse ea.

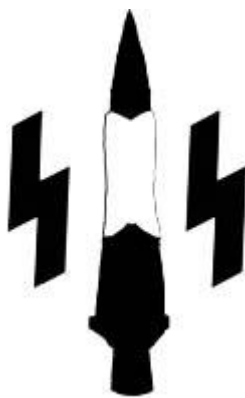
— Și eu am văzut.

— O să desenez, spuse ea repede. Dă-mi un pix, te rog.

El scoase două pixuri și două bucăți de hârtie din geanta lui și amândoi începură să deseneze.

Când terminară, își împinseră desenele peste masă, unul altuia.

Erau identice.

Avură nevoie să facă o plimbare în Piazza Navona ca să se liniștească.

Printre discuțiile în toate limbile ale turiștilor și sunetul apei care curgea din Fântâna Celor Patru Fluvii a lui Bernini, încercară să dea un înțeles ultimului mesaj pe care-l primiseră.

— Ești un artist cu mult mai bun decât mine, spuse el, privind la cele două schițe pe care le ținea în mâini.

— Dar sunt la fel, asta-i clar, spuse ea. E un fel de simbol nazist, nu-i așa?

Cal aprobă.

— Acelea sunt, cu certitudine, fulgerele SS.

— Și între ele? întrebă ea. Un fel de sulică?

— Nu o recunoști? întrebă Cal.

— Ar trebui?

— Nu este orice sulică. Este Lancea Sfântă.

El îi povesti istoria ei: cum fusese crăpată în secolul al unsprezecelea de un meseriaș care încercase să introducă în relicvă ceea ce se credea că este un cui sfânt și o peticise cu o teacă de aur, cum fusese luată de naziști la Anschluss și cum fusese returnată la Viena de aliați.

— Dar unde ar putea să vadă Giovanni acest gen de simbol? întrebă ea. O pictură, un afiș, o carte?

— N-am idee, spuse Cal. Sunt sigur că nu l-am mai văzut până acum. Dacă l-aș fi văzut, mi-aș fi amintit. Ce nu pot să înțeleg este de ce, întâi, ne-a arătat numai jumătatea de jos a simbolului.

— L-a impresionat, spuse ea. Întâi partea de jos, apoi întregul. Noi nu vedem tot ceea ce vede el, asta este sigur, așa că este posibil să vedem doar lucrurile care sunt cele mai importante, poate cele care îi provoacă cel mai mare stres. Și trebuie să-ți spun, Cal, oricât de tulburător ar fi să primesc aceste – nu știu cum să le spun – transmisii, îi mulțumesc lui Dumnezeu că îmi spun că el este în viață.

Ocoliră aproape complet piața în tăcere. În fața bisericii Sant Agnese in Agone, un băiat scăpă mingea cu care se juca și tatăl său alergă după ea. Cal o opri cu pantoful și o aruncă spre tânăr. Când acesta o prinse, Cal observă un tatuaj cu o busolă pe brațul lui drept, tăiat și acoperit pe jumătate de mâneca tricoului.

— Mulțumesc, spuse bărbatul.

— Cu plăcere, murmură Cal. În timp ce bărbatul se îndepărta, Cal

îi șopti Irenei.

— Privește la brațul lui drept.

— Da. Și ce?

— Uită-te ce acoperă mâneca lui pe jumătate.

— Dumnezeuule atotputernic, spuse ea. Giovanni se uita la tatuajul cuiva.

Reveniră în camera de consiliu de la Penta și se apucară să sorteze mai departe cutiile cu fotografii. În timp ce lucrau, discutară despre ce ar putea face cu noua lor informație.

— Poate că ar trebui să-i arătăm desenele noastre lui Cecchi, spuse ea.

— Și să-i spunem ce, că am primit mesaje paranormale de la fratele tău?

— E adevărat.

— Nu cred că ar considera asta ca o informație în baza căreia să acționeze, nu crezi?

Ea se gândi o clipă.

— Cu siguranță va crede că suntem nebuni, spuse într-un târziu.

— Hai să încercăm să obținem mai multe informații înainte să ne distrugem credibilitatea. Uite ce o să fac eu. Când ajungem înapoi la hotel, o să intru on-line și o să văd dacă pot găsi o imagine care să semene cu emblema vreunei unități SS din timpul războiului sau de după război. Dacă găsim ceva, poate putem descoperi o cale să îi atragem atenția lui Cecchi, fără să invocăm paranormalul. Apoi el apucă o grămadă de fotografii și spuse:

— Haide, mai avem doar douăsprezece cutii.

Până când trebuiră să părăsească birourile Penta, nu găsiseră nici măcar una dintre fotografiile cărții *Istoria secretă*. Mai erau cinci cutii nedesfăcute, așa că aranjară să revină dimineată ca să termine treaba.

Merseră pe jos înapoi la hotel prin soarele orbitor și imediat se duseră în camera lui Cal, unde el își scoase laptopul și ea o sună mai întâi pe mama ei și apoi pe maica Vera să afle dacă mai aveau noutăți de la poliție. Când termină, îl întrebă pe Cal dacă poate să deschidă televizorul să vadă știrile.

Știrile despre căutarea lui Giovanni erau permanente, dar fără relevanță. Un purtător de cuvânt al poliției locale confirma doar că nu aveau nicio pistă în investigația lor și că fusese consultată unitatea ROS a Carabinierilor. Pentru a ocupa timpul de emisie, echipa de filmare din Monte Sulla luase interviuri oamenilor de pe stradă și obținuse doar exprimarea, mult prea previzibilă, a îngrijorării pentru siguranța preotului lor.

— Ai găsit ceva? întrebă ea, oprind televizorul.

— Încă nimic, spuse Cal. O mulțime de sulițe, o mulțime de fulgere SS, nicio combinație. Servește-te cu o bere, vin, ceva mai tare din minibar.

— Nu prea-mi place alcoolul, dar o să iau un suc, dacă nu te deranjează.

— Sigur. Știi, ești a doua femeie pe care o întâlnesc într-o lună și care nu bea.

— Și asta ți se pare neobișnuit? întrebă ea.

— Din experiența mea, da. Probabil că este doar o prejudecată. Nu am tendința să gravitez în jurul antialcoolicilor.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Nu am vrut să o spun în sensul ăsta. Este mai mult o acuzare pentru mine. Aversiunea ta față de alcool se extinde și la a-l manevra?

— Sigur că nu.

— Atunci ai putea să torni toate sticlele alea mici de votcă într-un pahar?

Ea făcu o grimasă și îi aruncă o privire.

— Sunt trei.

— Este dezamăgitor, dar trei vor trebui să-mi ajungă, deocamdată.

Ea îi întinse un pahar umplut pe jumătate.

— Sper ca ficatul tău să nu cedeze înainte să-l găsim pe Giovanni.

El nu fu sigur dacă ea glumea.

După o vreme, înjură ecranul și își scoase telefonul mobil pentru a face o fotografie a desenului său cu lancea.

— Am o aplicație pe telefon care poate căuta după imagine. Compari o imagine-țintă cu baza de date a Google. Merită să încerc. În mai puțin de un minut încep să mârâie. Nimic. Nici măcar pe aproape, spuse el. Vrei ceva de mâncare?

— Nu, spuse ea. Sunt obosită. Poate am să cer o salată de la room service și mă culc devreme.

El o conduse până la ușă.

— Odihnește-te bine. Ne întâlnim în hol, mâine la aceeași oră.

Camera Irenei se afla la etajul patru, cu vederea spre piața mică și aglomerată din spatele Panteonului. Adormise repede, cu ferestrele deschise, dar se trezise chiar înainte de nouă seara, din cauza zgomotului. Închise geamurile, se urcă înapoi în pat și, curând, adormi la loc, dar, câteva minute mai târziu, începu să găfâie.

Se ridică imediat în picioare, cu inima bătându-i să-i sară din piept, luptându-se să respire.

— Ce se întâmplă, pentru Dumnezeu? murmură ea.

Bărbatul mai scund îl ținea pe Giovanni, care se zbătea, întins pe pat, în timp ce Gerhardt turna apă peste prosopul care acoperea fața preotului.

— Unde este? întrebă el. Spune-mi unde este.

El ridică prosopul și îi permise lui Giovanni să se ridice în fund, tușind și înecându-se și făcând spume la nas și la gură.

— Este neplăcut, nu? spuse Gerhardt. O să fac asta iar, și iar, și iar, până când o să vorbești cu mine. Fii rezonabil. Este atât de ușor să-mi spui ceea ce vreau să știu. Ce zici?

— Du-te dracului, hârâi Giovanni.

— Un asemenea limbaj la un om al bisericii... Hai să mai dăm o tură de înot, vrei?

Irene alerga în sus pe scările hotelului, îmbrăcată în cămașă de noapte și halat și tușind continuu. În fața ușii lui Cal, putu să audă că și el tușea. Îmbrăcat doar în pantalonii scurți de alergare, el deschise repede ușa. Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, cu fețele roșii, înainte ca el să o tragă în cameră.

— Și tu? întrebă el.

— A fost oribil. Mă înecam, suspină ea. Ce îi fac lui Giovanni?

El o așeză și îi turnă niște apă în pahar, dar ea părea să se teamă instinctiv de apă.

— Probabil că vor ceva de la el, spuse Cal. Încearcă să-l faci să vorbească.

— Trebuie să-l ajutăm.

— Știu.

— Mi-e teamă să mă întorc în camera mea, spuse ea.

El avea două paturi și trase cuvertura de pe cel nefolosit.

— Poți rămâne aici, dacă vrei, spuse el. Mi s-a spus că nu sforăi.

Dimineată, Irene se trezi înaintea lui Cal și plecă, în vârful picioarelor, spre camera ei, să se îmbrace. Pe hol, o cameristă o văzu plecând în halat și îndreptându-se spre scări. Irene își lăsă ochii în pământ și roși. Se întâlni cu Cal mai târziu, în hol, și, pe drumul spre editura Penta, intrară într-o cafenea să bea o cafea.

— Ai dormit bine? întrebă el.

— Nu prea, tu? spuse ea, somnoroasă.

— Nu prea.

Două ore mai târziu se aflau în camera de consiliu de la Penta, la penultima cutie și speranțele lor păleau.

— Cutia asta are ceva fotografii cu manuscrise grecești, întrerupse Irene tăcerea.

Cal se ridică să arunce o privire peste umărul ei și îi smulse o fotografie din mână.

— Asta e, spuse el, triumfător. VAT GR 1001, Procopius. Continuă. Asta e cutia care ne trebuie.

Cal era bun cunoscător al grafiei medievale grecești și scană rapid plăcile fotografice. Fiecare a doua pagină sau aproape avea note laterale. Unele erau în latină, scrise de mâna bibliotecarului Alamanni, a cărui primă preocupare părea să fie omiterea referințelor pornografice la împărăteasa Teodora, o femeie pe care Procopius o detesta, cu certitudine.

Irene își putea da seama, după felul în care arăta grafia, care fotografii erau după *Istoria secretă*. Ea îl anunță că mai rămăseseră doar cinci fotografii în serie.

— N-au fotografiat toate paginile, murmură Cal. Sper să avem noroc.

Și avură.

Următoarea fotografie îl făcu pe Cal să lovească de bucurie cu pumnul în masă.

— Da!

Irene se așeză lângă el și Cal îi arătă pasajul care-i provocase explozia de bucurie.

— Este aici, spuse el. Cartea a șaptesprezecea, Procopius scrie despre crimele împărătesei Teodora. Uite aici pasajul:

Când îl închise în Egipt, după ce el suferise atâtea umilințe, pe care le-am descris mai devreme, ea tot nu era satisfăcută de pedeapsa bărbatului și nu încetă să caute martori falși împotriva lui. Patru ani mai târziu, ea reuși să găsească doi membri ai partidului verde care luaseră parte la insurecția de la Cyzicus și despre care se spunea că participaseră la asaltul împotriva episcopului.

— Vezi aici? Lângă cuvântul episcop este o notă, în greacă, ce poate să fie o transcriere din secolul al paisprezecelea a unei adăugiri pe care o făcuse Procopius la ediția originală.

Eusebiu, episcop de Cyzicus, căruia i-au apărut rănile lui Hristos când a luat în mâinile sale cuiul sfânt al împărătesei Elena.

— Giovanni, șopti ea. Sărmanul meu Giovanni. Îl torturează ca să găsească relicva. Dar pentru ce o doresc atât de tare?

Cal scutură din cap și spuse:

— Asta aș vrea să știu și eu.

DOUĂZECI ȘI UNU

Găsiră un restaurant liniștit și se așezară la o masă din spate, cu o copie a fotografiei cu nota respectivă așezată chiar lângă platoul cu pâine.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă ea.

El îi spuse că îi venise o idee, când nu reușise să adoarmă, în miezul nopții. O cunoștință de-a lui ar putea să-i ajute cu identificarea simbolului SS. În dimineața aceea, înainte să plece spre editură, dăduse un telefon și aștepta un răspuns.

— Și eu m-am gândit, în miezul nopții, spuse ea.

— Credeam că ai adormit, spuse el.

— Și eu credeam că ai adormit.

— Mi-aș fi dorit să fi zis ceva, spuse el. Îmi doream să vorbesc.

— Nu am obiceiul să-mi petrec nopțile prin camerele străinilor, spuse ea. Presupun că nu prea știi cum să mă port.

El rupse un baton de pâine.

— Cum poți să consideri un om cu care împărtășești niște viziuni un străin?

Ea râse.

— Excelent spus.

— Deci, la ce te gândeai?

Chelnerul veni să le ia comanda și când plecă, ea îi răspunse.

— Nu sunt savant, Cal. Sunt profesor de științe. Îi învăț pe tineri bazele materiilor științifice: biologie, chimie, fizică. Știu multe lucruri despre o mulțime de subiecte științifice, dar cunoștințele mele nu sunt destul de profunde ca să înțeleg subiecte foarte tehnice, în special în domeniul fizicii.

— De ce fizică?

— Când l-am văzut pe Giovanni mergând pe stradă în Francavilla – atunci când știam că se află la Monte Sulla –, am făcut câteva Cercetări despre bilocație și am aflat că și despre Padre Pio se spunea că are această putere. N-am pierdut prea multă vreme cu asta, dar au fost anumite lucruri pe care le-am citit și care mi-au atras atenția.

Erau articole care spuneau că bilocația și alte fenomene psihice pot fi explicate cu ajutorul principiilor mecanicii cuantice. Ai auzit vreodată de ceva numit inseparabilitate cuantică?

— Am fost mai mult decât inseparabil de câteva ori în viață.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Sigur nu la asta mă refeream.

— Atunci, nu. Despre ce e vorba?

— Aș putea încerca să-ți explic, dar s-ar putea să nu o fac corect.

Cunosc pe cineva care este mai calificat să răspundă întrebărilor și care ne poate ajuta să decidem dacă putem găsi o explicație pentru ceea ce se întâmplă cu Giovanni și cu noi.

— Crezi că merită să pierdem vremea?

— Să cauți cunoașterea merită întotdeauna, nu crezi?

Cal mai fusese și înainte la Universitatea Sapienza din Roma, dar întotdeauna pentru a vizita Facultatea de Istorie, Cultură și Religie. Nu-și închipuise niciodată că ar avea vreun motiv să calce pe la cea de Fizică.

Irene fusese studentă a facultății timp de doi ani, într-un moment din viața ei în care își dorise să devină cercetător în biologie. Dar aspirațiile ei contraveniseră conștiinței ei, așa că se hotărâse să abandoneze universitatea și se întorsese la Francavilla ca să aibă grijă de mama ei singură și ursuză. O carieră de profesor de științe în Abruzzo ar fi trebuit să fie suficientă. În timpul petrecut la universitate, ea participase la cursurile de fizică ale profesorului Enzo Calipari. Când sunase, el nu-și amintise de ea, desigur – fuseseră atât de mulți studenți de-a lungul anilor –, dar răspunsese cu o invitație amabilă și imediată.

Calipari era chel, cu capul ascuțit, de forma unui glonț, și avea trupul slăbănog al unui ciclist entuziast. Se întâmpla ca el să fi făcut studii postdoctorale de fizică teoretică, la Harvard, cu mulți ani în urmă, și el și Cal descoperiră că aveau câteva cunoștințe comune.

El își ceru scuze pentru înghesuiala din biroul lui și se plânse câteva minute despre felul în care erau tratați profesorii în Italia. De îndată ce-și mută bicicleta pe hol, se făcu loc pentru ca toți trei să se așeze.

— Îmi cer scuze că nu mi-am amintit de dumneavoastră, signorina Berardino, spuse el.

— Cum ați fi putut, spuse ea. Am fost genul de student care întotdeauna stătea în mijlocul sălii de curs și niciodată nu puneă întrebări.

— Trebuie să vă spun că, după ce ați sunat astăzi de dimineață, am fost intrigat de întrebarea dumneavoastră și, după ce am căutat pe internet și am aflat legătura cu Padre Gio, sunt chiar și mai curios. Desigur, sunt la curent cu ce i s-a întâmplat fratelui dumneavoastră și aveți toată simpatia mea.

— Vă mulțumesc. Este o perioadă foarte dificilă.

— Dar ați venit să aflați despre inseparabilitatea cuantică, spuse fizicianul, și sunt fericit să fiu umilul dumneavoastră ghid.

— Probabil că este o idee nebunească faptul că situația fratelui meu ar putea avea legătură cu fizica cuantică, dar nu strică niciodată să întrebi.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, spuse Calipari. Ne câștigăm existența vorbind. Acum, puțină informație de bază. Inseparabilitatea cuantică este un subiect despre care se vorbește mult în ultima vreme, dar nu este un principiu nou. Derivă din ecuațiile aflate la baza fizicii clasice și ale mecanicii cuantice. Se referă la comportamentul particulelor subatomice, cum ar fi electronii sau fotonii, care au interacționat în trecut și apoi s-au separat.

Dacă două particule cuantice sunt conectate, ele devin, de fapt, două părți ale unei singure unități. Ce se întâmplă cu una dintre particulele interconectate se întâmplă și cu cealaltă, indiferent cât de departe sunt una de alta. Să presupunem că avem două particule, electroni, să zicem, care au fost odată unul lângă celălalt și acum sunt separați. Și să zicem că această separare nu este de un micron sau un metru, ci poate fi chiar și de un an-lumină sau pot fi separați de întregul Univers.

Mai mult, să ne imaginăm că aceste două particule au avut o rotație combinată egală cu zero: unul se învâрте în sensul acelor ceasornicului și celălalt se învâрте în sens invers. Dacă vrem să influențăm o particulă, să spunem că îi imprimăm o rotire în sensul acelor ceasornicului, inseparabilitatea cuantică ne spune că cealaltă

particulă va trebui să se învârtă instantaneu în sens invers, indiferent cât de departe a călătorit a doua particulă. Și vreau să spun *instantaneu*. Chiar dacă se află în celălalt capăt al galaxiei, geamănul îndepărtat va începe să se învârtă în sens opus, mai repede decât ar putea lumina să călătorească între ei.

Cal sublinie că, fiind profan, întâmpina greutate în a se adapta acestui concept.

— Ei bine, Cal, nu ești singurul. De fapt, ai o companie selectă. Cu șaptezeci de ani în urmă, Albert Einstein a spus o frază celebră, că, dacă ecuațiile teoriei cuantice prevăd o asemenea aberație, atunci cu atât mai rău pentru teoria cuantică. El a numit ideea inseparabilității drept „acțiuni ciudate la distanță”.

— Credeam că Einstein nu a greșit niciodată, spuse Cal.

— Aproape niciodată, spuse fizicianul. Aceasta este una dintre rarele lui greșeli.

Irene interveni politicoasă.

— Dar Einstein a spus și că nimic nu poate să meargă mai repede decât viteza luminii.

— Ei bine, cu siguranță nu s-a înșelat în legătură cu asta; el a dovedit că informația nu poate să călătorească mai repede decât viteza luminii. Dar, în 1964, fizicianul irlandez John Bell a dovedit matematic faptul că teoria cuantică *necesită* inseparabilitate și că particulele tot se pot influența una pe alta, instantaneu, chiar și atunci când sunt foarte îndepărtate. Asta spune tot despre ciudățenia fundamentală a principiului potrivit căruia Einstein poate să aibă în același timp dreptate și să și greșescă în legătură cu imposibilitatea de a depăși viteza luminii.

Sunt un fizician teoretician. Singurul lucru pe care îl fac cu mâinile, profesional, este să scriu pe o tablă. Dar colegii mei din toată lumea, care se ocupă de fizică experimentală, au conceput niște experimente fantastice, în ultima vreme, pentru a dovedi fără nicio urmă de îndoială că această legătură cuantică este un fenomen real. Și nu e vorba numai despre perechi de particule. De exemplu, un articol recent descrie inseparabilitatea dintre trei mii de atomi cu un singur foton. Un alt experiment a confirmat legătura atunci când fotonii erau separați de peste o sută de kilometri. Este un fenomen

real, prieteni.

— Trei mii de atomi nu înseamnă mare lucru, spuse Irene. Ce credeți despre lucruri mai mari?

— Bine. Ce spuneți de ceva de mărimea unei găuri negre? Einstein a arătat că două găuri negre pot fi conectate prin spațiu, prin așa-numita gaură de vierme. Acum, pare că această conectare poate fi o manifestare a inseparabilității cuantice, o formă de comunicare cuantică între obiecte de mari dimensiuni care sunt separate de spațiu și chiar de timp. Inseparabilitatea cuantică – „acțiunea ciudată la distanță”, care l-a tulburat atât de mult pe Einstein – poate să apară creând o conectare spațială care coase împreună spațiul și timpul.

Cal văzu cum Irene inspiră adânc și ezită înainte să pună următoarea întrebare. Când reuși, păru să se scuze, ca și cum i-ar fi fost rușine că se face de răs în fața unui reputat om de știință.

— Pot să vă întreb ceva? Credeți că mințile umane pot să se interconecteze? Întrebă ea.

— Deci, domnișoară, știam că urma să puneți și această întrebare și trebuie să spun că, în ceea ce privește fizica experimentală, domeniul inseparabilității cuantice este prea recent pentru a-și permite altceva decât speculații. Dar nu este mintea doar o colecție de particule subatomice aranjate într-o complexă structură biologică? În teorie, așa spune că mințile pot fi, fără discuție, interconectate. Cu siguranță că cercetătorii în domeniul percepției extrasenzoriale sau PSI, așa cum o numesc ei, folosesc inseparabilitatea pentru a explica premonițiile, experiențe împărtășite de gemeni care sunt separați în spațiu, genul ăsta de lucruri. Înțeleg din telefonul dumneavoastră de mai devreme că ați avut anumite experiențe legate de fratele dispărut.

Ea aprobă din cap.

— Amândoi am avut. Cal și cu mine.

— Pot să întreb care au fost acestea?

Cal răspunse cu o altă întrebare.

— Ne-ar plăcea să vi le împărtășim, dar putem să fim siguri că veți păstra această conversație privată?

Calipari bătu din palme, încântat.

— Desigur. Este pentru prima dată când, în calitate de fizician, mi se cere să păstrez confidențialitatea. Considerați-mă confesorul

dumneavoastră în fizică. El își șterse brusc încântarea de pe față. Iertați-mă, domnișoară. Fratele dumneavoastră este preot. Nu vreau să iau în răs situația în care se află.

Irene îl asigură că nu se supărase și îi povesti despre bilocație, despre viziuni, despre experiențele lor comune de durere și sufocare, care păreau să provină de la Giovanni.

Calipari se agită în scaun.

— Uitați ce e. Nu știu ce aș putea să vă spun. Atât cât pot să-mi dau eu seama, sunteți niște observatori sobri, credibili, nu un cuplu de fani new age. S-ar putea spune că ați avut, amândoi, cu siguranță, un fel de conexiune psihică cu fratele dumneavoastră. Dar să folosiți inseparabilitatea cuantică? Asta nu poate fi altceva decât o ipoteză care nu poate fi dovedită. Întrebarea pe care v-o pun eu este de ce Giovanni Berardino? Ce îl face pe el să fie acest individ rar, care este capabil să stabilească acest fel de legături, interconexiuni sau orice altceva? Faimoasele sale stigmatе au vreo legătură cu acest mod al vostru de a gândi sau stigmatеle sunt doar vrăjeală?

Cal o întrebă pe Irene dacă poate să încerce el să răspundă și ea fu de acord.

— Ne gândim la toate – stigmatеle, bilocația, conectivitatea –, toate duc la ceva la care a fost expus Giovanni, spuse Cal.

— Și ce ar putea fi lucrul acesta?

— Una dintre veneratele relicve ale lui Hristos.

Calipari privi pe fereastră la o zonă cu iarbă unde studenții se bucurau de ziua frumoasă de vară.

— Uitați cum stau lucrurile. Eu nu sunt o persoană religioasă, dar nu sunt nici ateu. Știu că sunt multe lucruri pe care nu le știu. Ateismul implică o anumită siguranță pe care eu, pur și simplu, nu o am. Dar dacă pot accepta posibilitatea ca acest fenomen miraculos al învierii lui Iisus chiar să se fi întâmplat, atunci pot să accept și că un obiect fizic – unul care a fost în contact cu Iisus – poate să determine o demonstrație dramatică a inseparabilității cuantice, sărind peste spațiu și timp. Ceva care presupune că un om din secolul douăzeci și unu suferă de aceleași traume ale răstignirii pe care le-a suferit un alt om în secolul întâi.

Giovanni se bucurase de sublimul răgaz al uneia dintre viziunile sale. Aceasta îl purtase departe de camera fierbinte, fetidă, și întrerupsese durerea constantă a stigmatelor sale. Fața familiară pe care o văzu era atât de blândă, de iubitoare, încât el dori să fi fost ultima imagine pe care să o vadă. Nu dorea să se mai întoarcă.

Dar chiar atunci Gerhardt descuie ușa.

— Locul ăsta este dezgustător. Cum poți suporta mirosul?

Și viziunea se termină brusc, așa cum se sparge un balon de săpun.

Preotul stătea, năucit, întins pe patul său acoperit cu o crustă de sânge coagulat și murdar. Își întoarse fața spre perete.

— Toate astea se pot termina, spuse Gerhardt și își puse o cârpă la nas. Tot ce trebuie să faci este să te descarci de povara acestui secret al tău. Ce încerci să protejezi? O bucată de fier? Ce importanță are cine este în posesia ei? De ce ai fi tu un păstrător mai bun decât mine?

Giovanni șopti ceva.

— Ce-ai spus?

El își întoarse față spre torționarul său.

— Am spus că am făcut o promisiune.

— Cui? Bătrânului călugăr Augustin? Nu ți-am spus că e mort?

— Mort?

— Da, destul de mort. Eu l-am omorât, să știi. Nu voia să vorbească. Desigur, pe tine nu te pot omorî pentru că dacă tu dispari, secretul dispare odată cu tine. Așa că trebuie să te țin în viață. Dar asta nu înseamnă că o să-ți placă viața ta. O să te rănesc în continuare până când îmi vei spune. Astăzi trebuie să fac o alegere. Îți provoc durere sau te tratez cu apă? Poate mă ajuți să aleg. Care dintre astea ar trebui să fie?

— Te rog, lasă-mă în pace.

— Nu pot face asta. Colegii mei devin nerăbdători.

— Doar spune-mi pentru ce îl vor oamenii ăștia?

Gerhardt trase scaunul și se așeză cu fața spre spătar, îmbrățișând spătarul cu mâinile și odihnindu-și capul pe brațe.

— Asta e bine. Este pentru prima dată când îl recunoști.

— Mi-e foarte foame.

— Sunt convins că-ți este. Avem mâncare excelentă la bucătărie.

Pui, friptură, cartofi copti. Eu nu sunt un bucătar atât de bun, dar prietenul meu este talentat. Tot ce trebuie să faci este să vorbești.

— Te rog.

Gerhardt se ridică și răsturnă scaunul cu o lovitură.

— Credeam că facem niște progrese aici. Dar văd că ești încăpățânat. O să mă întorc în curând cu prietenul meu. M-am hotărât. Soluția era simplă. Întâi te vom trata cu apă și apoi îți vom provoca durere. Tot ce-i mai bun din ambele.

Giovanni ridică privirea spre tavan și rosti câteva cuvinte, fără sunet.

— Nu te aud.

— Îți voi spune ce vrei să știi, dacă îmi promiți ceva.

— Ce ai vrea să-ți promit?

— Că nu ai să faci rău familiei mele.

Schneider era într-o întâlnire a comitetului de supraveghere al băncii sale când al doilea telefon al său, foarte puțin folosit, începu să vibreze în buzunarul hainei.

Se scuză și se duse în partea cealaltă a apartamentului executiv, în intimitatea biroului său.

— Da, Gerhardt. Ce vești ai?

— Știu unde este.

— Înțeleg. Unde?

— Francavilla. De unde este el.

— Vreau să mergi tu acolo. Nu vreau să încredințez treaba asta unui terț.

— O să am nevoie de un localnic. Nu vorbesc italiană.

— O să mă ocup de asta.

— Mama și sora lui locuiesc acolo. El nu vrea să le facem rău.

— Sunt convins că nu vrea. Dacă ele sunt acasă când te duci după el, nu ne permitem să le lăsăm să discute cu poliția.

— Înțeleg.

— El e încă în viață?

— E în viață.

— Ține-l așa, spuse Schneider. Încă n-am terminat cu el, nici pe departe.

DOUĂZECI ȘI DOI

— Și acum ce facem? întrebă Irene.

Își încheiaseră întâlnirea de la Universitatea din Roma și acum nu găsiseră nimic altceva mai bun de făcut decât să stea pe o bancă scăldată în soare, pe unul dintre spațiile verzi ale universității, de unde priveau un joc fără griji de frisbee. Discul zbură peste capul unui student și ateriză la picioarele lor. Cal îl aruncă înapoi puternic. Discul plană pe deasupra ierbii cu acuratețea unei raze laser, ceea ce-i aduse câteva ovații.

— Dacă Giovanni a primit o relicvă de cui în Croația, trebuie să o fi ascuns undeva, spuse el. Cine l-a răpit a întors pe dos camera lui de la Monte Sulla în căutarea cuiului. Trebuie să presupunem că nu l-au găsit. Trebuie să ne imaginăm unde l-a ascuns, de ce l-a ascuns și pentru ce îl doresc ei.

— Ar putea să valoreze o grămadă de bani. Nu este un motiv suficient de bun?

— Sunt căi mai ușoare de a face bani. Jefuiești un muzeu, jefuiești o bancă. Nu răpești un preot pentru relicva lui.

— Poate că are ceva de-a face cu această conexiune, spuse ea.

— Cine știe. Cal despături desenul cu lancea și fulgerele SS. Dar asta trebuie să fie important.

Telefonul începu să-i sune și, când văzu identitatea apelantului, fața i se lumină.

— Klaus, salut! Tocmai mă gândeam la tine. Mulțumesc pentru că m-ai sunat înapoi.

Două ore mai târziu, cu aranjamentele de călătorie pentru München rezolvate, predară camerele de la hotel și se urcară în mașina închiriată. Se aflau la jumătatea drumului către aeroportul Fiumicino, când îi sună telefonul. De data asta era un număr pe care nu-l cunoștea.

Irene se uita la expresia nedumerită de pe fața lui, în timp ce asculta.

— Când? întrebă el. Ascultă din nou și afișă o expresie de surpriză

înainte de a încheia convorbirea. Da, desigur.

- Ce înseamnă asta? întrebă Irene.
- Va trebui să luăm un zbor mai târziu, spuse el.
- De ce?
- Papa dorește să mă vadă.

Papa Celestin al IV-lea avea o poreclă care în secret îl amuza: Papa Buddha. N-avea nimic de a face cu filosofia lui, ci cu silueta sa, asemănătoare lui Buddha. Dintr-o singură trăsătură de penel, începând de la fruntea înaltă, continuând cu nasul proeminent și buzele cărnoase și terminând cu burta ca un balon, un artist putea surprinde perfect trăsăturile esențiale ale aspectului său fizic. Esența lui religioasă fusese, întotdeauna, ceva mai greu de surprins.

Puțini dintre cei care-l cunoscuseră în calitate de arhiepiscop de Genova sau de secretar de stat și cardinal Camerlengo al Sfintei Biserici Romane¹² ar fi putut să bănuiască ce fel de papă va deveni. El fusese văzut întotdeauna ca un cardinal amuzant din punct de vedere politic, un maestru al jocurilor din administrație, adaptat la sensibilitățile pontificatului anterior. Predecesorul său fusese un tradiționalist, care se bazase pe toată pompa și formalismul pe care i le putea oferi Vaticanul. Sfântul Scaun, dacă era lăsat să funcționeze în felul lui, era tradițional labirintic, debordant de fiefuri netransparente și de dispute politice intense. Papa Clement al XV-lea, se spunea cu umor, prezidase peste cel mai bizantin Vatican de la Imperiul Bizantin încoace. Și, în calitate de secretar de stat, cardinalul Aspromonte fusese mâna dreaptă a papei, implementând politicile conservatoare și doctrinare care constituiseră caracteristicile domniei lui Clement. Conclavul care îl alesese pe Aspromonte să devină următorul papă crezuse, cel mai probabil, că găsisese un om care va oferi Vaticanului, pentru un deceniu sau chiar mai mult, o continuare a conducerii ferme și tradiționale a lui Clement a aparatului Bisericii.

Probabil că doar cei câțiva bătrâni care îl cunoscuseră pe Aspromonte ca pe un preot genovez necopt, cu ochi strălucitori, au

¹² Cardinal Camerlengo – este titlul unui post administrativ în administrația Vaticanului care se ocupă de proprietățile și veniturile Sfântului Scaun (n. tr.).

avut o bănuială că rotundul cardinal cu zâmbet neastâmpărat își ascunsese adevăratele intenții în timpul ascensiunii sale spre colegiul cardinalilor și apoi mai sus. Imediat ce își pusese pe deget Inelul Pescarului¹³, începuse să modeleze o papalitate nouă, una care să corespundă idealismului mocnit al tinereții sale.

„Biserica este dificil de schimbat”, spusese el într-un interviu pentru *America*, o revistă catolică săptămânală, „în același fel în care un vapor mare este dificil de cârmit. Dar, dacă în cale îi iese o furtună periculoasă, vasul trebuie să schimbe direcția sau se va scufunda. Furtuna aflată în calea noastră este sărăcia, lipsa de speranță, degradarea credinței. Papa este căpitanul vasului nostru. Prin umilință, iubire și devotament pentru dreptatea socială, vreau să îndrept Biserica, încet-încet, spre ape mai calme în care săracii sunt tratați cu demnitatea pe care Dumnezeu cu siguranță o cere.”

Ierarhia Vaticanului știuse că trebuie să-și pună centurile de siguranță atunci când Celestin refuzase să se mute în apartamentul papal (alesese, în schimb, casa de oaspeți Domus Sanctae Mathae), când vânduse flota de limuzine și când închisese centrul de transmisiuni radio al Vaticanului și îl transformase într-un adăpost pentru săracii Romei. Și confrăților lui care îl aleseseră papă, și care avuseseră curajul să-l întrebe direct, le spusese: „Nu mi-am schimbat petele. Le-am acoperit doar, ca să-l pot servi pe papa Clement cu toată credința, în misiunea lui. Poate că am fost capabil să-i influențez subtil atitudinile și să-i înmoi unele dintre poziții. Acum sunt papă și mă aștept ca și voi să-mi serviți cu credință misiunea. Și voi puteți încerca să mă influențați. Vom vedea dacă veți reuși”.

Papa îl aștepta pe Cal în camera mică a casei de oaspeți pe care el o folosea ca să rezolve treburile oficiale. Nu era cu nimic mai mare decât biroul lui Cal și, cu excepția unui scaun ergonomic, special pentru durerile de spate ale papei, mobila era mai modestă decât cea a unui profesor de la Harvard. Celestin se ridică din scaun să-l întâmpine. Fața lui era prea cărnoasă, de parcă un sculptor ar fi folosit prea mult lut pentru efect, și ochii lui păreau să danseze cu vioiciune și bucurie. Spre deosebire de fostul Suveran Pontif, care

¹³ Inelul Pescarului – Anulus Piscatoris, este unul dintre simbolurile papalității, care se trage de la Sf. Petru, primul papă, un fost pescar (n. tr.).

căuta adânc în dulapul papal îmbrăcăminte și podoabe pentru a sublinia tradiția riturilor Bisericii, acest papă prefera să poarte o sutană albă simplă și pantofi comozi.

— Profesore Donovan, spuse el în engleză întinzând o mână plinuță. În sfârșit, ne întâlnim.

— Sanctitatea Voastră, spuse Cal, în italiană. Este o mare onoare pentru mine.

— A, o italiană perfectă. Așa este mai ușor pentru mine. Ia loc, ia loc. Cafea? Ceai? Apă? Am totul chiar aici, chiar și un minifrigider și acum am și o cafetieră cu capsule. Sunt destul de autonom.

— Aș dori o cafea, fie și numai ca să le pot spune prietenilor că mi-a făcut-o papa personal.

Celestin începu să râdă și introduse o capsulă. Spuse că n-ar trebui să bea cafea atât de târziu, dar va ceda tentației.

— Cam asta este cea mai mare tentație pe care și-o poate permite un papă, spuse el. Acum, permite-mi să-ți prezint scuzele mele. Ar fi trebuit să ne întâlnim când mi-ai trimis raportul. M-am lăsat convins de cardinalul Lauriat să acționez cu finețe, ca un jucător de bridge, și să evit orice controversă, iar raportul tău genera multe controverse. Asta a fost o greșeală, dar nu-l învinovățesc pe el. Pe când aveam postul lui, am dat și eu astfel de sfaturi de nenumărate ori.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Cal.

— Bineînțeles, orice. Vrei zahăr? Lapte?

— Fără, mulțumesc. Pentru ce ați dorit o investigație formală în momentul asta? Mi s-a părut mai degrabă ciudat. Părintele Giovanni nu avea stigmatele nici măcar de un an.

Papa puse lapte și o lingură plină de zahăr în ceașca lui.

— Am să-ți răspund la întrebare cu o altă întrebare – prietenii mei rabinii obișnuiesc să facă asta. Nu ai avut impresia că Vaticanul încearcă să-l elimine pe preot, să-l pună la pământ, să elimine cultul personalității care se forma în jurul lui?

— Da, așa mi s-a părut. Și nu numai mie. Prietenii și familia lui ajunseseră la aceeași concluzie. Cred că și el.

— Ei bine, aceasta era gândirea oficială promovată de prietenii mei din Palatul Apostolic. Dar nu și a mea. Vezi tu, eu consider că pot să gândesc mai clar în acest colț liniștit al Vaticanului, departe de

interesele înrădăcinate în lumea lor politică. Atunci când încerci să trăiești o viață umilă, ai tendința să ai gânduri umile. Și ce poate să-ți ofere mai multă umilință decât să-ți deschizi inima către posibilitatea miracolelor? Miracolele, până la urmă, nu vin de la oameni. Ele vin de la Dumnezeu. Noi nu le controlăm, doar le trăim cu venerație și grațitudine. Nu mi-e teamă de miracole. Le doresc. Fără miracole, religia este doar filosofie. Dacă acest tânăr, Padre Gio, chiar poartă stigmatul lui Hristos, atunci sunt mai mult decât bucuros. Un astfel de miracol nu umbrește Vaticanul sau papalitatea, ci ne întărește instituțiile și credința.

— Dar îmi închipui că Bisericii nu i-ar face un bine dacă ar fi un impostor.

— Da, într-adevăr, profesore. Frații mei, cardinali, și-au exprimat destul de puternic această îngrijorare. Ei se așteptau ca investigația să dezvăluie un preot tânăr, tulburat, care își producea singur rănile și care, intenționat sau nu, își înșela enoriașii. Dar nu asta a fost concluzia raportului.

— Nu a fost asta.

— În felul în care interpretez eu istoria, Biserica a făcut de mântuială investigația lui Padre Pio. După cum chiar tu ai dovedit cu documente în cartea ta, Pius al XI-lea a cerut să fie prima oară investigat în anii '20 și l-au considerat suspect. Marele frate franciscan și medic Agostino Gemelli l-a etichetat pe Pio drept un psihopat care se automutilează, care probabil își ținea rănile deschise cu acid carbolic. Unele dintre lucrările lui Pio, în care își descrie experiențele mistice, erau copiate cuvânt cu cuvânt din scrisorile unei stigmatizate din secolul al nouăsprezecelea, Gemma Galgani. Papa Ioan al XXIII-lea nu îl credea. În particular îl numea un idol de paie. Totuși, urmașul lui, Paul al VI-lea, a respins toate acuzațiile împotriva lui Pio și Ioan Paul al II-lea, după cum știi, l-a declarat sfânt, iar restul e istorie. Acum este Sfântul Pio din Pietrelcina. A devenit unul dintre cei mai populari sfinți ai noștri din întreaga lume. Există mai mult de trei mii de grupuri de rugăciune dedicate lui, cu trei milioane de membri. Mai mulți catolici italieni se roagă la Padre Pio pentru miracole decât la orice alt sfânt. Este impresionant, nu?

Cal fu de acord.

— Dar, în cartea ta, tu ești mai degrabă neangajat.

— Pentru că nu am întâlnit niciodată personajul. Tot ce am putut face, în calitate de om de știință, a fost să tratez izvoarele istorice, să prezint toate ambiguitățile glorioase și să las cititorul să tragă propriile concluzii.

— Dar pe Giovanni Berardino l-ai întâlnit.

— L-am întâlnit.

— Și crezi că este autentic?

— Așa cred.

Papa își desfăcu brațele și, deși scaunele lor erau la un metru distanță, el simți ca și cum ar fi fost îmbrățișat.

— Și iată, spuse Celestin. De asta, când am auzit că te-ai întors în Italia, am decis că trebuie să vorbesc cu tine personal. Când le cer părerea lui Lauriat și Gallegos, ei îmi vorbesc pe ocolite. Cu ei am nevoie de o hartă ca să găsesc drumul spre adevăr. Înainte să fiu papă, mă pricepeam destul de bine să vorbesc mult fără să spun nimic. Sincer să fiu, asta mi se cerea pe când eram la secretariatul de stat. Dar acum se pare că nu pot să-i mai schimb. Profesore, vreau să-mi oferi ceea ce cred că voi, americanii, numiți „să vorbești deschis”. Dragul meu prieten, cardinalul da Silva te-a recomandat călduros. Ți-am citit cartea. Ți-am citit raportul. Acum avem această răpire traumatizantă și încurcată. Trebuie să știu, mai mult ca oricând, cu ce avem de-a face.

Era o ofertă pe care Cal nu o putea refuza. Papa dorea faptele nefiltrate și el urma să-i facă pe plac.

— Nu știu cum să spun asta altfel decât să o spun pur și simplu, încep eu, dar sunt de părere că Giovanni Berardino este un miracol, uimitor, în carne și oase.

Papa își arată surpriza.

— Părei să înclini spre această părere în raportul tău, dar aici, astăzi, ceea ce spui sună destul de hotărât. Au existat fapte pe care nu le-ai menționat în raport sau au apărut fapte noi?

— Câte puțin din amândouă, dar, în special, fapte noi, Sfinte Părinte. Multe fapte noi.

Nu omise nimic. Vorbea cu liderul spiritual a peste un miliard de oameni, un om cu linie directă de succesiune de la apostolul Petru. Și,

în calitate de catolic, deși unul cu multe lipsuri, simțea greutatea momentului. Întâi îi povesti lui Celestin ceea ce omisese din raport. Îi descrise viziunea pe care o avusese atunci când îl îmbrățișase Giovanni, suspiciunea lui despre călugărul de la Sf. Atanasie că fusese ucis și convingerea lui că ceva ce se găsea ascuns în cripta vechii biserici jucase un rol în apariția stigmatelor. Apoi vorbi despre accidentul lui de mașină, regretând propoziția melodramatică „cred că cineva mă dorea mort” imediat ce o spuse.

— Teribil, teribil, spuse Suveranul Pontif. Toate astea sunt tulburătoare. Mai e și altceva?

— Multe altele.

Studie expresia schimbătoare de pe fața papei în timp ce îi povestea. Bilocația, viziunile vii, multisenzoriale, dovada, din punctul de vedere al lui Cal și al lui Irene, că Giovanni comunica cu ei. El îi arătă schița lui Irene cu tatuajul cu Lancea Sfântă și îl auzi murmurând: „Embleme SS naziste? Ce poate să însemne asta?” Apoi îi arătă fotografia paginii din *Istoria secretă*.

— Deci asta crezi tu că a văzut preotul în criptă? întrebă Celestin.

— Pot să dovedesc? Nu. Cred asta? Da. Uitați, știu că, prin definiție, doctrina Bisericii consideră că miracolele nu au nevoie de nicio altă explicație în afară de intervenția divină. Dar există o interfață între misticism și știință pe care, personal, o găsesc deosebit de incitantă. Ați auzit vreodată de inseparabilitatea cuantică?

Papa nu auzise, dar, cinci minute mai târziu, îi mulțumi lui Cal pentru lecție.

— Consider că fizica asta modernă este destul de fascinantă, din ceea ce reușesc să înțeleg din ea, spuse Celestin. Foarte puțini studenți la teologie au minte capabilă să pătrundă în adâncurile tuturor acestor matematici, ale acestor ecuații complexe. Dar trebuie să-ți spun, nu cred că cineva trebuie să caute o anumită interfață între știință și credință. Cred că toată știința, tot ceea ce cunoaștem despre lumea fizică, tot ce vom învăța despre lumea fizică în viitor este o manifestare a creației divine. Dumnezeu ne-a dat acest univers glorios de materie și energie. Dacă această inseparabilitate cuantică este adevărată, după cum sugerezi tu că ar putea să fie, dacă Padre Gio are stigmatetele ca urmare a contactului cu o relicvă care L-a atins

pe Iisus Hristos, atunci nu are importanță ce nume îi dai, miracol sau știință. Este minunat. Este extraordinar. Este divin. Spune-mi, profesore, ce vei face acum?

— O să încerc să-l găesc pe Giovanni.

— Sper să reușești. Tânărul preot a dat de necaz, și dacă un bărbat bun ca tine și o femeie bună ca sora lui îl pot ajuta, atunci aveți binecuvântarea mea.

— Mulțumesc.

— Dar, înainte să pleci, spune-mi un lucru. De ce îi ești atât de devotat? De ce te-ai întors în Italia, poate cu riscul de te pune în pericol?

Cal se gândi câteva momente înainte să răspundă simplu.

— Pentru că m-a atins.

Papa dădu din cap și întinse brațele în lături.

— Profesore, înțeleg perfect.

DOUĂZECI ȘI TREI

Așteptau la banda pentru bagaje a aeroportului din München să apară valiza de modă veche a Irenei, genul de valiză fără roți și prea mare ca să încapă în cabină.

Ea se scuză pentru întârziere.

— Nu prea călătoresc, admise ea.

— Nicio problemă. N-avem nimic programat pentru astă-seară în afară de a ne caza la hotel și a găsi un loc unde să luăm cina.

— Îmi poți spune de unde îl cunoști pe tipul ăsta cu care ne vedem mâine?

— Klaus Langer a fost în aceeași comisie cu mine, în urmă cu câțiva ani, la o conferință academică de la Paris. Subiectul era despre catari. Știu destul de multe despre istoria lor. El este expert în nașiști și neonashiști și legăturile lor cu misticismul catar.

Valiza își făcu apariția. El o ridică de pe bandă și o duse până afară. Odată urcați în taxi, ea îi spuse că nu știa absolut nimic despre catari.

— Erau o sectă creștină din secolul al doisprezecelea, din zona Languedoc, în sudul Franței. La periferia curentului principal al gândirii creștine, erau un grup de disidenți pacifiști care credeau că zeitatea diavolească a creat lumea materială și Dumnezeu a creat tot restul, invizibil. Întrucât diavolul crease toată materia vizibilă, inclusiv corpul uman, ei credeau că trupurile noastre erau întinate de păcat. Ei credeau că spiritele oamenilor sunt o manifestare asexuată a îngerilor captivi în creația fizică a diavolului. Ei credeau că erau condamnați să se reîncarneze până când credinciosul catar dobânda mântuirea, printr-un ritual complex de purificare.

Preoții lor erau numiți Perfecti. Ei proveneau din toate clasele sociale – aristocrați, comercianți, țărani – orice vrei. Femeile puteau și ele să devină Perfecti.

— Înaintea vremurilor, spuse ea.

— Perfecti trebuiau să fie celibatari și vegetarieni. După cum poți să-ți închipui, secta a fost condamnată de Biserică drept eretică.

— Nu mă surprinde.

— Papa Inocențiu al III-lea a încercat să pună capăt catarismului prin trimiterea de misionari în Languedoc și prin convingerea autorităților locale să acționeze împotriva lor. Când niște asasini catari au ucis un trimis personal al papei care era deosebit de detestat, Peter of Castelnau, papa a avut pretextul ideal ca să lanseze o cruciadă împotriva lor. O armată papală a intrat acolo și a măcelărit fără discriminare douăzeci de mii de bărbați, femei și copii, mulți catari, mulți care nu erau catari. Ordinele lui au fost: „Omorâți-i pe toți. Dumnezeu va ști care este de-al lui”.

— Ce oribil. Dar ce legătură are cu nazismul?

— Naziștii aveau anumite afinități naturale cu catarismul. Și unii, și ceilalți îi priveau pe evrei cu dispreț. În cazul catarilor, ei credeau că Dumnezeu lui Israel (care era Dumnezeu din Vechiul Testament și, deci, cel al evreilor) era același cu zeul lor diavolesc care crease lumea materială. Un om de știință nazist și membru al SS, numit Otto Rahn, era obsedat de catari. Klaus Langer este expert în Rahn. Cam tot ceea ce știu despre el, și nu e prea mult, am învățat din expunerile lui Langer.

Rahn era obsedat de Sfântul Graal și de catari, doi în unu. El era convins că exista o bază reală pentru *Parzival*, poemul narativ al lui Wolfram von Eisenbach despre Sfântul Graal, și că acest poem se baza pe niște balade ale catarilor, de mult uitate, în principiu, el considera că Graalul se afla în posesia catarilor și că oricine îl deținea sau ajungea în contact cu el dobânda viața veșnică. El a răscolit prin zona Languedoc și în vechea fortăreață a catarilor de la Montsegur în căutarea Graalului – fără succes, ar trebui să adaug. A vizitat și o mulțime de alte locuri din Europa și Islanda în căutarea altor relicve pentru Himmler și Hitler, despre care se spunea că erau convingși de adevărata putere – sau cel puțin puterea psihologică – derivată din posesia relicvelor asociate lui Hristos.

Știm că naziștii doreau Graalul, dar nu l-au obținut niciodată. Știm că doreau Lancea Sfântă și au reușit să pună mâna pe ea, luând-o de la austrieci, care o aveau de secole. Oricum, de la război încoace, a existat o adevărată fabrică de teorii ale conspirației care-i legau pe naziști de catari. Cea mai cunoscută este aceea că Hitler, Himmler și alți oficiali naziști de rang înalt au făcut parte dintr-o societate

secretă păgână, neocatară, și că această societate secretă mai există și astăzi. Aici intră în scenă Langer. El dispune de cea mai completă bază de date din lume despre neonaziști și iconografia lor.

Taxiul intră în curtea din față a unui hotel.

— Și tu crezi că el poate identifica tatuajul? Întrebă ea.

— Nu mi-a promis nimic, dar mi-a spus că va încerca să ne ajute.

În timpul cinei, la un restaurant pescăresc de lângă Königsplatz, Irene dori să știe dacă îl putea întreba ceva ce o frământa de mult.

— Dă-i drumul, spuse el.

— De ce ai venit înapoi?

— Știi de ce. Giovanni a ajuns la mine într-un fel pe care nu-l putem înțelege în întregime și mi-a cerut ajutorul. La fel cum ți-a solicitat și ție ajutorul.

— Da, dar oamenii cer ajutor tot timpul și adesea alegem să nu răspundem. Giovanni este puțin mai mult decât un străin pentru tine. L-ai întâlnit o singură dată, pentru cât timp?

— Mai puțin de o oră.

— Mai puțin de o oră. Totuși, ai zburat imediat în Italia. Ce sperii să obții din asta? Vrei să scrii o carte despre el? Vei ține cursuri? Plănuiești să comercializezi această experiență?

La început, el se înfurie, dar furia i se topi când văzu tremurul din colțul buzelor ei. Ea își reprima o mare durere.

— Am să fiu sincer cu tine, spuse el. Am simțit o legătură cu el, o legătură adâncă, de fapt. El nu este genul tipic de om înțelept. Este foarte tânăr, puțin ciudat, nu foarte sigur pe el însuși, dar tot am simțit că are această enormă înțelepciune. Știi ce vreau să spun?

Ea înghiți în sec și aprobă din cap.

— El a simțit lucruri despre trecutul meu și despre soarta mea care m-au zdruncinat la momentul respectiv. El a știut că tatăl meu a murit când eram tânăr și ce a însemnat asta pentru mine.

— Și tatăl nostru a murit când eram tineri.

— Mi-a spus. A știut că aveam o dorință reprimată, aproape inconștientă, să mă spovedesc, și după ce el a primit spovedania, m-am simțit al naibii de bine. Și când m-a îmbrățișat, nu pot decât să spun că a fost electrizant, și nu numai din cauza viziunii pe care mi-a

produs-o, ci și pentru că m-a dus înapoi.

Ea aproape că își șopti întrebarea.

— Înapoi la ce?

El înghiți în sec.

— La momentul când eram copil și tatăl meu mă lua în brațe.

Se șterse la ochi cu șervețelul și se scuză.

— Nu, spuse ea. Nu trebuie să te simți jenat.

El zâmbi.

— Vreau să spun, am aproape de două ori vârsta lui, dar a fost un fel de inversare de roluri. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Întotdeauna a fost așa?

— Deloc. El a fost mereu aproape imatur, chiar și la seminar. Abia după aceea, după ce i-au apărut stigmatetele, a dezvoltat această calitate pe care o descrii tu. A devenit, din fratele mai mic, fratele mai mare și apoi tată, într-un timp foarte scurt.

— Oricum, din cauza asta am venit înapoi. Mi-am pierdut tatăl cu mult timp în urmă. Nu voiam să-l pierd și pe Giovanni. Are vreun sens ce-ți spun?

— Are.

— Mă crezi?

Ea se întinse peste masă și îi luă mâna.

— Te cred.

Domenica Berardino clătea tigăile în chiuvetă și le aranja în mașina de spălat vase, în timp ce sora ei, Carla, strângea resturile cinei de pe masă, iar Federico se uita la televizor.

Când soneria de la ușă se opri din bâzâit, Carla întrebă prin ușă cine este. Răspunsul „Poliția” îi fu dat cu un accent ciudat, dar ea oricum deschise ușa.

Gerhardt Hufnagel păși peste pragul ușii și o împinse în spate, spre sufragerie. Alți doi bărbați îl urmară și închiseră ușa, în tăcere. Intrușii purtau mănuși din piele.

— Cine sunteți? întrebă Carla.

— Ar trebui să rămâneți calmă, spuse Gerhardt în engleză și arătă amenințător spre fiul ei.

Carla nu vorbea engleza.

— Ce?

— Tradu-i ce am spus, îi spuse Gerhardt unuia dintre italieni, un tip agitat, cu o cicatrice mare pe obraz.

— A spus să stai liniștită. Pentru binele băiatului.

Domenica apără din bucătărie și o întrebă pe sora ei cine erau bărbații aceștia.

— Nu vrem să vă facem rău, dar o să o facem dacă strigați sau țipați după ajutor, spuse cel cu cicatrice. Care dintre voi e mama preotului?

— Eu sunt mama lui, spuse ea uitându-se spre telefon. Ce vreți?

— O să vă purtați frumos? Dacă vom ajunge să fim răi, ea va suferi prima, apoi băiatul. Ați înțeles?

Domenica aprobă din cap, speriată. Gerhardt îl trimise pe celălalt italian, un tip îndesat, sobru, să cerceteze apartamentul. El reveni repede și anunță că erau singuri.

— Bine. Tipul ăsta o să pună întrebări și eu o să traduc, spuse cel cu cicatrice. Așezați-vă amândouă pe canapea.

Gerhardt se propti în fața lor și își încrucișă brațele puternice.

— Unde este Maica Domnului? întrebă el.

Domenica părea prea năucită ca să răspundă, așa că sora ei răspunse, sfidătoare.

— Mergeți la biserică. Trebuie să aibă ei una.

— Nu face pe deșteapta, spuse cel cu cicatrice. Gerhardt nu reacționase la traducerea lui și el îi interpretase astfel tăcerea. Nu vă dați seama în ce belea ați intrat. Statuia voastră.

— De ce am intrat în necaz, mamă? întrebă Federico.

Mama lui îi spuse că bărbații doar glumeau, dar Domenica își mușca buzele.

— Pentru ce vă trebuie? întrebă ea.

— Asta este ultima oară când vă permit să-mi puneți *voi mie* o întrebare, spuse Gerhardt.

— Avem două, spuse Domenica. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să pun o întrebare. Pe care dintre ele o doriți?

— Spune-mi unde sunt amândouă.

— Una se află în camera mea, pe birou. În capătul holului, tot

înainte. Fiica mea are și ea una. Este camera vizavi de camera fiului meu.

Gerhardt îl trimise pe tipul îndesat să le caute. Din sufragerie îl auziră cum arunca lucruri. Reveni cu a ei, o statuie de ceramică, dar anunță că cealaltă nu se afla acolo.

Gerhardt luă statuia Domenicăi și o aruncă peste umăr. Se sparse de podea.

— O vreau pe cealaltă.

Domenica îi spuse că dacă nu se afla în camera Irenei, ea nu știa unde este.

Gerhardt le ordonă bărbaților să caute peste tot, grăbind o acțiune lipsită de delicatețe. La început, băiatul consideră că toată scotoceala și răscolitul erau amuzante, dar când le văzu pe mama și pe mătușa lui luptându-se cu lacrimile, începu să plângă.

— Fă-l să tacă, spuse Gerhardt. Dacă nu, îi închid eu gura.

Carla îl strânse pe băiat la piept și îi îndesă fața în bluza ei. În scurt timp, apartamentul fu întors cu fundul în sus.

— Pentru ultima oară, unde este? spuse Gerhardt.

— Sincer, nu știu, spuse Domenica. Poate că fiica mea a luat-o cu ea.

— Unde s-a dus?

— La Roma.

— De ce?

— Să încerce să-l găsească pe fratele ei. A dispărut.

Gerhardt rânji și părea că e pe cale să spună ceva, dar nu o făcu.

— A plecat singură?

— Cu un profesor american.

Rânjetul se topi.

— Donovan?

— Da, de unde știi?

— Unde la Roma?

— Nu știu. N-a sunat astăzi. Ieri se afla la un hotel.

— Ce hotel?

— N-am întrebat.

— Sun-o acum. Întreab-o dacă a luat-o cu ea. Nu-i provoca suspiciuni. Prietenul meu cu cicatricea aia frumoasă o să asculte.

Arată spre Carla. Dacă-ți avertizezi fata, în orice fel, îi tai gâtul. Află la ce hotel stă. Dacă faci treabă bună, totul o să fie bine.

Telefonul mobil al Irenei sună în timp ce Cal plătea nota la restaurant.

— Mamă. Urma să te sun când ajungeam înapoi la hotel. E totul în regulă? A sunat poliția în legătură cu Giovanni?

— Da, totul e în regulă. N-am nicio veste de la poliție. Eram îngrijorată pentru tine.

— Ai un ton puțin ciudat, spuse Irene. Ești sigură că n-ai primit nicio veste?

— Nimic. E din cauza stresului.

— Ai mâncat?

— Da. Carla și Federico au venit la cină. O să rămână aici la noapte. Mă întrebam, ai luat cumva cu tine statuia Doamnei noastre din Lourdes?

— Ar fi trebuit să-ți spun. Da. E o nebunie, dar atunci mi s-a părut o idee bună.

— Tocmai o căutam.

Urmă o pauză, în timpul căreia Domenica citi o notă mângălită de mână, italiană, dictată de Gerhardt.

Pe bilet scria: „*Ce hotel?*”

— Profesorul Donovan și cu mine am descoperit lucruri interesante, mamă. Nimic care să ne ajute să-l găsim pe Giovanni, dar credem că sunt informații importante. Dacă-ți vine să crezi, profesorul a avut o audiență la papă, astăzi. El a spus că se roagă pentru revenirea în siguranță a lui Giovanni.

— Asta-i minunat. Minunat.

— Noi am zburat spre Germania, în după-amiaza asta. Suntem la München, să ne întâlnim cu un alt profesor. O să te sun mâine să-ți spun cum a mers.

Cicatrice arată din nou spre bilet. Când Domenica ezită din nou, Gerhardt scoase un briceag din buzunar și se duse în spatele canapelei, de unde se uită direct la capul băiatului.

— Mamă, mai ești acolo?

— Da, sunt aici. La ce hotel stați?

- Weisses Schloss. De ce vrei să știi?
- Fără niciun motiv. În caz de ceva.
- Bine, mamă. Trebuie să închid. Te iubesc.
- Și eu te iubesc.

Când Irene închise telefonul, Cal spuse:

- Ce s-a întâmplat? Păreai îngrijorată. Ceva noutăți?
- Mama mea avea un ton ciudat.
- Probabil din cauza stresului.
- Și ea a spus același lucru.

Gerhardt intră în camera răvășită a lui Giovanni și îl sună pe Schneider.

- L-ai luat? întrebă Schneider.
- Nu este aici. Sora preotului l-a luat cu ea.
- Și ea unde se află?
- Este la München.
- De ce la München?
- Nu știi. Dacă-ți vine să crezi, este cu Donovan.
- Auzisem că s-a întors.
- De ce nu mi-ai spus și mie?
- N-aveai nevoie să știi. Acum, știi. Ai aflat unde stau?
- Da.
- Vreau să te ocupi personal, Gerhardt. Poți avea încredere în italieni să se ocupe de mamă?
- Este aici și sora ei. Cu băiatul.
- Rahat. Se pot ocupa de toți trei?
- Nu sunt niște genii, dar sunt destul de competenți pentru treaba asta.
- Gerhardt.
- Da?
- Nu-mi place că Donovan își bagă iarăși nasul. Asigură-te că de data asta îl termini.

Cicatrice și complicele lui se amuzau urmărind la televizor un film american vechi în timp ce băiatul, acoperit cu o pătură, adormise pe covor, iar Domenica și Carla moțăiau în fotoliile lor. Gerhardt plecase

în urmă cu câteva ore, după ce îi instruiseră ce să facă. Ordinele erau să aștepte până la ora două dimineața, înainte să le scoată pe cele două femei și pe băiat, pe intrarea de serviciu a blocului, în apropierea locului unde parcaseră duba. Vor conduce până la apartamentul mobilat pe care-l închiriaseră la periferia Romei, unde vor ajunge înainte de răsărit. Le vor ține pe femei și pe copil acolo până când vor fi contactați. Nu aveau voie să facă nicio greșală. Altfel...

Mai aveau încă o oră până la momentul plecării și Cicatrice spuse că-i era foame.

Celălalt bărbat era absorbit de film și îl ignoră.

— Adu-mi ceva de mâncare, spuse Cicatrice.

Nu veni niciun răspuns.

Aruncă un suport de pahare de pe măsuta de cafea și îl lovi pe celălalt direct în față.

— Ce e?

— Vorbeam cu tine. Vezi ce găsești în frigider.

Bărbatul înjură și se ridică, cu o evidentă lipsă de chef.

— Și ține-ți nenorocitele de mănuși pe mâini.

Se întoarse cu o oală Tupperware plină cu paste reci, două farfurii și furculițe. Mâncară, cu lăcomie, tot. Timpul trecea și, în timp ce se derula genericul filmului, bărbatul îndesat trase o bășină și anunță că se duce la toaletă.

El își făcu treaba și se întinse după rola de hârtie igienică.

— Cum ar trebui să fac asta cu mănuși? bombăni el.

Când reveni, Cicatrice era în picioare, în sufragerie, și vorbea la telefon.

— A fost germanul, spuse el. Voia să fie sigur că plecăm acum.

— Nu are încredere în noi. Ar trebui să o facă totuși.

Cicatrice o înghionti pe Domenica, să o trezească.

— Sunt convins că ne omoară dacă o dăm în bară cu treaba asta.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Klaus Langer era destul de apropiat ca vârstă de Cal, dar părea cu mult mai tânăr. Era blond și durduliu, cu o privire neastâmpărată, de parcă ar fi avut doar gânduri amuzante. Cal și Irene se întâlniră cu el, dis-de-diminează, la Facultatea de Științe Sociale a Universității Ludwig Maximilian, din München. El îi aștepta cu niște produse de patiserie.

— Bun venit la LMU! Este minunat să te văd din nou, Cal, și să te cunosc, Irene. Îmi pare rău să aud de problemele fratelui tău. Trebuie să fie foarte dureros.

Irene se lăsă convinsă să ia o brișă cu dulceață. Karl și Cal se puneau la curent cu proiectele lor de cercetare. Langer dezvălui, cu mândrie, că fusese de curând numit într-o comisie federală pentru investigarea crimelor neonaziștilor împotriva comunității musulmane din Germania.

— Ai zice că viermii ăștia ar trebui să dispară, dar, asemenea gândacilor de bucătărie, au carapacea tare, spuse Langer. Acum, spune-mi despre simbolul ăsta SS pe care încerci să-l identifici.

El îi arată versiunea tatuajului desenată de Irene. El o studie și se strâmbă în timp ce se gândea.

— Sunt atât de multe lucruri de genul ăsta pe care le-am văzut de-a lungul anilor. Sunt variațiuni pe aceeași temă. Pumnale, fulgere SS, vulturi, ce vrei. Acesta este unic, cu certitudine, din cauză că are lancea și, da – sunt de acord cu ce mi-ai spus la telefon –, asta reprezintă, cu siguranță, Lancea Sfântă. Ca simbol, este ceva ce m-aș aștepta să văd, mai degrabă, în perioada nazistă, nu în timpul fazelor neonaziste, din perioada postbelică. Avea un înțeles puternic pentru cei ca Himmler și Hitler, dar nu cred că golani tineri din Germania modernă ar ști ce este, nici dacă ar fi la nasul lor. Ești sigur că este modern?

— Așa credem, spuse Cal.

Langer așteptă mai multe informații, dar când văzu că profesorul nu mai spuse nimic, își continuă ideea.

— Desigur, este greu să vorbești despre fascinația, mai degrabă bizară, a celui de la Treilea Reich pentru relicvele sfinte fără să ajungi la vechiul nostru prieten, Otto Rahn.

— Îi povesteam Irenei despre el.

— Și despre catari, adăugă ea.

Lager chicoti.

— Ei bine, le pot mulțumi catarilor pentru că mi-au făcut cunoștință cu Cal. Deci știi că Rahn s-a încurcat cu secția de antropologie culturală a lui Himmler, Ahnenerbe, și a primit o finanțare generoasă, ca să facă cercetare de teren în zona catarilor și în alte părți, în căutarea Sfântului Graal și a altor artefacte ale creștinismului timpuriu.

— Nu credeam că Rahn a avut ceva de-a face cu Lancea Sfântă, spuse Cal. Asta era ascunsă la vedere, la Viena. Tot ce a avut de făcut Hitler a fost să o ia, după ce a invadat Austria.

— Da, așa e. Nu știi dacă Rahn a avut vreo implicare directă în afacerea asta. Dar cred că există destule dovezi că el trebuia să-l ajute pe Himmler să adune toate relicvele sfinte cunoscute și să le expună în fortăreața SS a lui Himmler de la Wewelsburg. În ce scop, nu știm, dar, cel mai probabil, pentru propagandă. Știi tu, ca să atragă acoliți pentru SS. Bine, hai să vă inițiez în arhiva mea. Puteți să lucrați amândoi pe materialul arhivat cronologic, începând cu al Treilea Reich. Sau unul dintre voi poate să înceapă cu materialul timpuriu, iar celălalt poate să se apuce de la apariția neonaziștilor, în anii '70.

Camera în care se afla arhiva lui Langer era la capătul culoarului, lângă biblioteca facultății. El se scuză pentru natura arhaică a arhivei – era un zid plin de dulapuri metalice îndesate cu hârtii –, un anacronism într-o lume digitală. Doar o subvenție mult așteptată din partea guvernului federal german sau a Uniunii Europene ar putea oferi fondurile necesare pentru digitalizarea colecției.

— Acest material este, în cea mai mare parte, de natură fotografică, spuse Langer, dar am și câteva desene, afișe de propagandă și piese de design grafic. Dacă are vreo legătură cu simbolismul nazist sau neonazist, e aici. E o minune că am reușit să rămân atât de optimist.

Irene păru uimită de numărul dulapurilor.

— Nu pari să fii suficient de în vârstă încât să fi avut timp să aduni toate astea, spuse ea.

El chicoti din nou.

— Ei bine, am moștenit materialul din era nazistă de la fostul meu profesor de la LMU, care a ieșit la pensie. Toate chestiile neonaziste sunt ale mele. Așa că, apucați-vă. Sper să nu fiți prea derutați de genul ăsta de căutare manuală.

Cal îl asigură că se vor descurca.

— Este doar a doua oară săptămâna asta când facem ceva de genul ăsta.

Giovanni avea o zi mai bună.

Cu Gerhardt plecat, singurul său paznic, care-i dăduse de înțeles că se numea Martin, îi relaxase condițiile aspre ale captivității. Părea să nu fie la fel de sadic precum șeful lui.

Îi mutase pe Giovanni într-un alt dormitor, un etaj mai sus. Acesta avea baie și un rând de cearșafuri curate. Martin îi adusese tifon pentru încheieturi și, în ceea ce privea mâncarea, îi dădea ceea ce gătea pentru el însuși. Și, cel mai important, Giovanni reușise, cu puțin efort, să deschidă obloanele ferestrelor, care-i dezvăluiseră ceva minunat: o vedere întinsă, de sus, asupra unor fânețe înverzite, un sătuc pe un deal și un golf de un albastru strălucitor. Putu chiar deschide pe jumătate ferestrele și în cameră intră o briză răcoroasă. Când scoase capul pe fereastră, înțelese de ce i se permisesse această fărâma de libertate. Era la o înălțime de peste zece metri față de curtea pavată cu piatră și nu exista nicio casă în jur. Ar fi putut încerca să strige după ajutor, dar se îndoia că i-ar răspunde cineva și, probabil, și-ar fi pierdut minunatele privilegii.

Deșurubă dopul unei sticle cu apă, în timp ce lăsă vântul să-i sufle în față. Atunci realizează că temnicerul său nu se obosise să scoată eticheta de plastic de pe sticla de apă. Font Vella. Spaniolă. Puse lucrurile cap la cap – lunga călătorie cu barca, vederea la golf – se afla undeva pe lunga coastă estică a Spaniei.

Începu să se îngrijoreze din cauza transparenței răpitorilor săi. Germanii nu se deranjaseră să-și ascundă fețele. Și acum, acela dintre ei care se numea Martin îi permisesse să arunce o privire în jur. Asta

nu însemna, oare, că nu se temeau că vor putea fi identificați? Concluzia nu era, atunci, evidentă? Că nu aveau nicio intenție să-l lase în viață?

Se gândi cu teamă la familia lui.

Îi era rușine de lașitatea sa. Cedase în fața terorii de a fi aproape înecat și a durerii și le expusese pe mama și pe sora lui. Sadicul îi promisese că nu le va face rău, dar cum puteai să ai încredere într-un astfel de om? Fusesse slab și slăbiciunea lui putea să aibă consecințe teribile. Ar trebui să se pedepsească pe sine pentru că-i trădase pe cei dragi? Ar trebui să-și ia propria viață? Ar fi imposibil să-și strecoare trupul prin ferestrele pe jumătate deschise. Dar ar putea să spargă lemnul obloanelor cu un scaun și să se arunce afară. Dar sinuciderea era un păcat capital și, în afară de asta, se îndoia că ar putea să o ducă până la capăt.

De ce căzuse asupra lui această soartă teribilă?

Nu dorise decât să fie un umil preot.

De ce îl trimisese Dumnezeu la Mănăstirea Sf. Atanasie, în ziua aceea? De ce fusese el ales de bătrânul călugăr să-l însoțească în criptă?

Dintr-odată, înțelese că răspunsul se afla chiar în întrebare. Dumnezeu îl alesese pe el. Asta era tot ce avea nevoie să știe. Nu era menirea lui să înțeleagă planurile Domnului. Nu era menirea lui să înțeleagă de ce familia lui fusese atrasă în povestea asta. Și nu era menirea lui să știe de ce fusese legat de Iisus Hristos, în modul cel mai tangibil: prin suferință și sânge.

Puse sticla de apă pe rama ferestrei și inspiră de câteva ori, adânc. O albină trecu bâzâind pe lângă fereastră. Fluturii dansau pe pajiște. Dinspre sat se auzea un sunet slab de muzică.

Zâmbi.

Avea nevoie să-și îndepărteze îngrijorările pământești și să i se ofere lui Hristos. Dumnezeu va avea grijă de nevoile lui pe pământ și în ceruri. Dumnezeu va avea grijă de familia lui.

El fusese ales.

Aruncă încă o privire pe fereastră. Era un om fericit.

Cal și Irene își intraseră din nou în ritm și răsfoiau dosarele. Era o

treabă mai rapidă decât sortarea fotografiilor cu caligrafie greacă și latină din Biblioteca Vaticanului. Le lua doar o fracțiune de secundă să verifice un document, să vadă dacă se potrivea cu imaginea lor cu lancea și fulgerele, așa că puteau să treacă rapid prin fișierele din dulapuri.

După vreo oră, Cal trecuse la al doilea dulap și se plângea:

— Doamne, urâsc naziștii.

— Și eu, spuse Irene. Dacă n-aș...

Se opri la mijlocul propoziției și rămase cu privirea în gol, ca și cum n-ar fi fost acolo.

Cal nu-i sesiză starea, pentru că nici el nu mai vedea dulapul de fișiere din fața lui. Vedea cu totul altceva. Și dispoziția îi trecuse, brusc, de la iritare la ceva foarte diferit.

Se treziră amândoi deodată.

Irene îl privi.

— Și tu? întrebă ea.

El știa exact înțelesul întrebării ei vagi.

— Da.

— Trebuie să desenez, spuse ea repede.

Cal tocmai văzuse o coală albă de hârtie care separa două fotografii, într-unul dintre dosarele din dulap. O smulse și i-o dădu.

— Eu n-o să mă agit, spuse el. Tu desenezi mult mai bine decât mine.

Ea scotoci prin geantă și găsi un creion.

După ce termină îi arătă și lui.

Nimic nu-l mai uimea.

— Asta este exact ce am văzut și eu, spuse el.

Era o priveliște de la o fereastră, o sticlă de apă în prim-plan, cu eticheta Font Vella, un sat pe un deal și un golf în formă de semilună, în depărtare.

— Este ceea ce vede Giovanni, spuse ea.

Cal se așeză.

— Mi-a dat un sentiment de liniște, spuse Cal.

— Da, spuse ea. Era un fel de fericire. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Era aproape prânz când Irene dădu peste el.

Dosarul purta eticheta: *Manifestație la Nürnberg, 1979/R Kranz*.

Era un dosar cu un fotoreportaj, o colecție de câteva zeci de fotografii alb-negru, făcute la o manifestație a neonaziștilor.

Cal ridică privirea când o auzi pe Irene strigându-l. Ținea în mână una dintre fotografii.

În ea, un tânăr cu pieptul dezgolit fusese surprins în plină mișcare, strigând, cu gura deformată de ură. Și pe brațul lui se afla tatuajul cu Sfânta Lance și fulgerele SS. Pe marginea fotografiei se afla o inscripție în creion, în limba germană: Cavalerii lui Longinus.

Îl găsiră pe Langer în biroul lui.

— Sunteți gata pentru prânz? întrebă el, strălucind.

— Uită-te la asta, spuse Cal.

Langer cercetă fotografia, pe față și pe spate, și se uită la dosarul din care provenea.

— Nu-mi amintesc această fotografie, în particular, dar îmi amintesc momentul în care am intrat în posesia ei, la începutul anilor '90. Eram tânăr, proaspăt absolvent, abia intrat în domeniu. Tipul ăsta, Kranz, venise la facultate să discute cu profesorul meu, dar el era plecat în vacanță sau ceva de genul ăsta. Așa că a trebuit să se mulțumească cu mine. El era un colecționar de materiale naziste, un hobby pe care l-am considerat întotdeauna sinistru și dezgustător, până când am devenit colecționar eu însumi – un colecționar din mediul academic, mă grăbesc să adaug. Oricum, Kranz m-a asigurat că nu era simpatizant. De-a lungul anilor, am ajuns să-l cunosc puțin, deși este un tip greu de descifrat. Naziștii îi omorâseră membri ai familiei și colecția lui, spunea el, era menită să rămână mărturie.

— Evreu? întrebă Cal.

— De fapt, nu. Catolic. Naziștii i-au persecutat și pe romano-catolici cu destulă feroare, să știi. Dacă îmi amintesc bine, unchiul tipului fusese preot și pierise la Dachau. El adusese acest dosar cu fotografii pe care le obținuse de la un fotograf care participase la această manifestație. Încerca să descopere identitatea unuia dintre vorbitori. Langer răsfoi dosarul și scoase o fotografie a unui bărbat care stătea în picioare pe o ladă de lemn, cu un megafon la gură. Tipul ăsta.

— Cine era?

— Nu știam, dar am fost de acord să fac niște săpături. Când am aflat, în cele din urmă, numele nu însemna nimic pentru mine. Doar un alt bigot dintr-un șir foarte lung.

— De ce avea nevoie de numele tipului? întrebă Irene.

— Nu sunt sigur că am știut vreodată. Kranz este destul de obsedat. Colecționează, se documentează și stă retras. Extrem de retras. În schimbul faptului că l-am ajutat, l-am întrebat dacă puteam să fac niște copii ale documentelor pentru arhiva departamentului. El a fost de acord, fără tragere de inimă. Inscripția asta, Cavalerii lui Longinus, este scrisul meu. Aparent, am copiat-o după însemnarea originală a fotografului. Presupun că l-a întrebat pe tânăr ceva despre el sau despre tatuajul distinctiv și a notat.

— Știi cine sunt?

— Uitasem cu totul despre acest dosar. Am folosit unele dintre fotografii într-o carte pe care am scris-o mai de mult, dar sunt destul de sigur că n-am mai dat niciodată, de atunci, peste un grup numit Cavalerii lui Longinus. E clar că se referă la lance. Pare interesant, dar nu am alte informații despre ei.

— Crezi că ar putea Kranz să știe ceva despre asta? întrebă Cal.

— Se poate. Greu de spus. Uite care-i treaba cu el. A devenit tot mai retras și izolat pe măsură ce a îmbătrânit. De-a lungul anilor, am mai dat peste colecționari, care mi-au spus despre Kranz că adunase una dintre cele mai importante arhive de suvenire și obiecte naziste. Am încercat să mizez pe faptul că ne cunoșteam ca să văd ce are, dar m-a tot amânat și, într-un final, am renunțat. Din câte știu eu, nu are urmași. Când va muri, sper că pot să conving universitatea să cumpere arhiva aflată în proprietatea lui.

— Unde locuiește? întrebă Cal.

— Într-o suburbie a Münchenului. Nu departe de aici.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Pot să-l sun, presupun. Nu strică să încerci, dar mă îndoiesc că vei avea prea mult noroc. Sună-l acum, ca să putem merge la masă. Mi-e extrem de foame.

Cei trei se așezară în jurul telefonului lui Langer, pus pe difuzor, ascultându-l pe acesta vorbind în germană cu bărbatul care

răspunsese. Cal putea citi în germană, dar înțelegerea limbii vorbite lăsa mult de dorit. Putea să-și dea seama că Langer încerca din greu să-l convingă pe Kranz să fie mai receptiv și, în cele din urmă, reuși să-l convingă să vorbească la telefon cu Cal.

— Richard, vorbești engleză, da?

— Sunt capabil să conversez în engleză, spuse el înțepat.

Cal depuse toate eforturile. Îi spuse cine era, că se afla la München cu o colegă și făceau o documentare și se întreba dacă puteau să-i facă o vizită ca să discute despre un grup numit Cavalerii lui Longinus. Îi spuse că găsisse o fotografie a unui bărbat cu un tatuaj distinctiv în arhiva fotografică pe care el o oferise LMU.

Răspunsul veni scurt și simplu.

— Acest lucru nu este posibil.

— Ați auzit vreodată despre acest grup?

— Îmi pare rău, profesore, dar sunt un om ocupat. Nu pot să vă satisfac cererea. Acum, dacă binevoii să mă scuzați...

Irene se aplecă spre difuzor și spuse în engleză:

— Vă rog, Herr Langer, sunt Irene Berardino. Înțeleg că sunteți catolic.

— Ce are asta de-a face?

— Ați auzit de preotul italian cu stigmat, cel căruia i se spune Padre Gio?

— Cel care a dispărut. Da.

— Este fratele meu. Noi credem că se află în mare pericol. Iar dacă există cea mai mică șansă ca întâlnirea cu dumneavoastră să ne ajute să-l salvăm, v-aș fi etern recunoscătoare.

La telefon se lăsă tăcerea, până când Kranz spuse:

— În cazul ăsta, trebuie să veniți imediat.

Vila lui Kranz se afla în Alt-Bogenhausen, în zona de nord-est a Münchenului. Nu se vedea din drum, fiind ascunsă de o poartă de oțel și de o vegetație bogată. Taxiul așteptă, în timp ce Irene, evident cea cu putere de convingere, sună la interfonul lui Kranz, montat pe stâlp. Când Kranz deschise poarta, dădură drumul taxiului și porniră pe aleea lungă. Conacul din secolul al nouăsprezecelea avea o fațadă din tencuială albă, acoperiș de țiglă și rânduri de balcoane elegante.

Cal flurieră.

— Nu-i tocmai rău.

— Langer spunea că locuiește singur, spuse ea, cu tristețe, într-o casă atât de uriașă.

Apăsară soneria și așteptară.

— Tu ești cea la care este sensibil, spuse Cal. Tu vorbești.

Kranz părea mic în comparație cu ușa masivă de la intrare. Era trecut bine de optzeci de ani, aplecat de spate din cauza scoliozei și mergea sprijinit într-un baston. Părul lui subțire și alb era lipit cu pomadă strălucitoare de scalpul roz. Probabil că se bărbierise pentru această ocazie pentru că se vedeau câteva puncte roșiatice de hârtie pe care uitase să le îndepărteze. Costumul său elegant, de lână, era prea mare pentru el – părea că fusese mai robust în tinerețe. Era, de asemenea, prea gros pentru vară și el era scaldat în sudoare.

O întâmpină călduros pe Irene și îi acordă lui Cal o atenție fugară. Cal era mulțumit cu asta și o lăsă pe ea să preia inițiativa.

Casa era o capodoperă de lemn sculptat și podele de marmură. El îi conduse prin câteva camere pline cu obiecte de artă, până la o bibliotecă pe două etaje, care etala o colecție magnifică de cărți de istorie naturală și istorie, legate în piele.

Kranz le tăcu semn să se așeze și se scuză, stângaci, pentru faptul că nu era prea priceput să-și întrețină oaspeții și nu avea să le ofere niște gustări.

— Nu am încredere în servitori, deși am o femeie care face curat. Și un grădinar, desigur. Locuiesc singur. Beau cafea instant și supraviețuiesc în principal cu pâine prăjită și dulceață.

— Este o casă foarte frumoasă, spuse Irene, aparent stânjenită de candoarea lui neobișnuită.

— A fost a tatălui meu. Și-a făcut averea în industria farmaceutică. Ca singurul său moștenitor, eu am cheltuit-o pe colecția mea. Frații mei erau mai în vârstă. Ei nu au supraviețuit războiului. Ai doar un frate? Întrebă el.

— Da, doar noi doi. Suntem foarte apropiați.

— Eu nu mi-am iubit frații. Nu știu de ce, dar nu i-am iubit. De asemenea, nu mi-am iubit nici părinții și suspectez că nici ei nu m-au iubit pe mine. Afecțiunea mea era rezervată pentru unchiul meu,

care, la fel ca fratele tău, a fost preot. Aveam o legătură specială. Naziștii l-au omorât. Am avut inima sfâșiată. Și am inima sfâșiată până în ziua de azi.

— Îmi pare rău, spuse Irene, vărsând o lacrimă.

Cal se întrebă dacă durerea ei era pentru bătrân, pentru fratele ei sau pentru amândoi – nu că ar fi avut vreo importanță.

Kranz își scoase batista din buzunar și i-o oferă.

— N-a fost folosită niciodată. Puteți să o păstrați.

Ea își reveni și spuse:

— Sunteți foarte amabil și apreciem că ne ajutați. Suntem disperați să-l găsim pe Giovanni.

— Stigmatete sale sunt reale?

— Da, noi așa credem, spuse ea.

— Sunt prea puține miracole în lume, spuse el, cu vocea tăragănată. N-a existat niciunul atunci când unchiul meu a fost dus la Dachau și asasinat. N-a fost niciunul când naziștii au măcelărit milioane de oameni. Colecția mea ar fi greșit interpretată de cei mai mulți. Ar spune că am un motiv obscen sau pervers sau că îi glorific. Nu este cazul. Colecționez ca să păstrez mărturii despre ce au făcut naziștii. Când voi muri, o să fac o donație. Dacă Herr profesor Langer nu mă irită prea mult, este foarte probabil ca universitatea lui să o primească. Am lăsat să se înțeleagă asta și înainte. Arătați-mi fotografia care vă interesează.

Cal scoase schița Irenei și fotografia lui Kranz cu tânărul tatuat.

— Cavalerii lui Longinus, da, spuse el.

Cal trebui să vorbească.

— Ați auzit de ei?

— Din fotografia asta. Îmi amintesc de ea, desigur. Îmi amintesc fiecare piesă pe care o am în colecție. Este singura referire la acest grup din toată arhiva mea. Oricum, am o scrisoare, o scrisoare rară, pe care am achiziționat-o cu un preț uriaș de la soția unui general nazist mort, un nenorocit care fusese în anturajul lui Himmler. Femeia aceea îngrozitoare știa că era valoroasă și știa că aș plăti oricât pentru ea. Scrisoarea era o ciudățenie, am plătit.

Cal așteptă ca bătrânul să dezvolte ideea, dar el părea pierdut în gânduri, clocotind la amintirea soției nazistului.

— Despre ce era scrisoarea? întrebă Irene, cu blândețe.
— Himmler îi scria lui Hitler despre Lancea Sfântă și despre alte relicve ale răstignirii lui Hristos. Prezintă afirmațiile fantastice ale unui personaj ciudat, numit Otto Rahn.
— Știm cine este Rahn, spuse Irene, emoționată.
— Trebuie să fi fost un fantezist sau un lunatic. Ce afirmații făcea!
Cal deja se agita și era pe punctul să deschidă gura când Irene îl amuți cu o privire și întrebă politicos:
— Am putea să vedem scrisoarea?
El își folosi bastonul să se ridice și se îndreptă spre un birou mare. Aparent o scosese deja din arhivă și o pusese într-un dosar.
— Este foarte fragilă. Este o copie la indigo pe foiță foarte subțire. Vă rog să veniți aici să o citiți pe birou. Înțelegeți germană?
— Mi-e teamă că nu, spuse ea.
— Eu da, spuse Cal.
Kranz păru dezamăgit de faptul că Irene trebuia să aibă un rol secundar față de american, dar cei doi se așezară împreună și discutară despre fratele ei în timp ce Cal studie scrisoarea fragilă, cu scrisul atât de estompat și ilizibil încât Cal se temu că foița de ceapă s-ar putea dezintegra sub ochii lui.

Reichsführer-SS und Chef der Deutschen Polizei
7 Dezember 1935

An den
Adolf Hitler
Führer und Reichskanzler

Mein Führer!

Noi, la Deutches Ahnenerbe, am făcut o descoperire de o importanță deosebită, care se referă la puterile extraordinare ale anumitor artefacte istorice asociate cu răstignirea lui Iisus Hristos.

Pe scurt, ar fi posibil să creăm o armă de o putere inimaginabilă, pe care Reichul ar putea-o folosi pentru a

modifica cursul istoriei. În acest raport mă voi strădui să descriu descoperirile noastre, împreună cu o propunere de plan de acțiune.

Cal o citi cu atenție, conștient de nodul care-i creștea în gât. Până când ajunse la ultimul paragraf, picioarele i se înmuiaseră și avu nevoie să tragă scaunul de la birou și să se așeze ca să poată citi totul până la semnătura lui Himmler.

Așa că, führerul meu, puteți aprecia cu adevărat importanța descoperirilor lui Herr Rahn. În timp ce noi, la Ahnenerbe, am acordat un interes deosebit obținerii așa-numitelor relicve sfinte ale creștinismului, datorită valorii lor propagandistice evidente, nu am avut nicio bănuială că ele ar putea să aibă o importanță practică extrem de importantă. Rahn are mai degrabă tendințe mistice, dar, având în vedere dovezile pe care ni le-a adus, trebuie să avem deschiderea să acordăm o atenție deosebită opiniilor lui. El speculează că acele artefacte – Lancea lui Longinus, spinii care au făcut parte din coroana de spini și cuiele răstignirii – dispun de o putere specială, pentru că toate au pătruns în carnea lui Iisus Hristos, care a trecut, peste foarte scurt timp, prin transformarea învierii. Este clar, dacă acest principiu al religiei creștine este credibil, că s-au manifestat forțe supranaturale. Acum, la aproape două mii de ani după răstignire, când aceste trei relicve sunt așezate în apropiere una de cealaltă, ele par să elibereze o forță foarte puternică, o explozie masivă de energie distructivă. O aripă a Trezoreriei Imperiale din Viena a fost distrusă când doar un fragment minuscul a fost așezat alături de un spin și de lance. Închipuiți-vă pentru o clipă ce puteri distructive ar putea fi concentrate dacă ar fi folosit un cui întreg. Ar putea distrugerea să se întindă peste un cartier întreg? Un oraș? O țară? Nu ar fi Reichul cea mai mare putere de pe pământ dacă ar dispune de o asemenea armă? Iată ce vă propun: noi avem al doilea spin depozitat în siguranță la Berlin. Lancea se află încă la Viena și, când va veni momentul potrivit, trebuie să o

confiscăm și să o punem în siguranță. Îi voi oferi lui Rahn resursele de care are nevoie și îl voi trimite să caute mai mulți astfel de spini, dacă mai există alții, și unul sau mai multe cuie. Nimic nu ar trebui să fie mai important pentru Reich decât obținerea unui Cui Sfânt al lui Hristos.

Cal se frecă la ochi și întoarse capul spre Irene și Kranz.

Probabil că Irene îi citise șocul de pe față, pentru că în vocea ei se simți frica.

— Cal, ce este?

— Știu de ce l-au răpit pe Giovanni, spuse el.

— Cine credeți că l-a răpit? întrebă Kranz.

— Nu știu cine sunt, dar aș paria că își spun Cavalerii lui Longinus.

— Chiar credeți aiurelile din scrisoarea aceea? întrebă Kranz.

— Mi-e teamă că da.

— Imaginație americană hiperactivă, dacă mă întrebați pe mine, spuse Kranz.

— Aș putea să fac o copie? întrebă Cal, ignorând comentariul bătrânului.

— Nu am un copiator și nu o puteți lua din această casă.

— Pot să-i fac o fotografie?

Kranz refuză imediat solicitarea.

Irene îl întrebă pe Cal.

— Ne-ar ajuta să-l găsim pe Giovanni?

— S-ar putea.

— Vă rog, Herr Kranz. Erați doar un băiețel atunci când a fost luat unchiul dumneavoastră. Nu puteați face nimic să-l salvați. Vă rog, ajutați-mă să-mi salvez fratele.

Stăteau în fața porții conacului lui Kranz, așteptând un taxi.

— Fotografiile au ieșit bine? întrebă Irene.

El își scoase telefonul mobil și îi arătă una dintre ele. Scrisul era neclar, dar lizibil.

— Destul de bine, spuse el.

— Și acum?

Cal scoase ceva din geanta de umăr. Era cartea de vizită a

locotenent-colonelului Cecchi.

— E timpul să vedem dacă și carabinieri își merită banii.

Exact în momentul în care taxiul se apropie de ei, din geanta Irenei se auzi sunetul mobilului. Ea răspunse și îi aruncă lui Cal o privire nedumerită.

— Da, locotenent-colonel Cecchi. Chiar în clipa asta vorbeam despre dumneavoastră cu profesorul Donovan... O, Dumnezeule! Vă rog, nu-mi spuneți asta. Nu mama!

DOUĂZECI ȘI CINCI

În timp ce taxiul îi ducea înapoi la hotel, Cal deja înțelesese ce se întâmplase, ascultând finalul convorbirii Irenei.

Ea plângea și cerea să-i spună tot ce se făcuse pentru a-i găsi mama, mătușa și nepotul. El își dădu seama că nu primea niciun răspuns.

— Lasă-mă să vorbesc cu el, spuse Cal, când își dădu seama că această convorbire se apropia la final. Când îi luă telefonul, ea se întoarse și se sprijini de portiera taxiului.

— Domnule locotenent-colonel, sunt Calvin Donovan. Trebuie să vă relatez anumite informații pe care le-am descoperit și care v-ar putea ajuta în investigație. S-ar putea să considerați că unele dintre ele sunt greu de crezut, dar mi-aș dori să încercați să ascultați cu obiectivitate.

— Sunt bucuros să vă ascult, profesore. Nimic nu este simplu sau clar în aceste chestiuni, spuse Cecchi.

Cal îl rugă pe Cecchi să aștepte un moment și, tot în italiană, îl întrebă pe șoferul taxiului dacă înțelegea ce spunea. Germanul își ținu privirea ațintită asupra drumului și nici nu păru să realizeze că i se vorbea.

— Foarte bine, îi spuse Cal lui Cecchi. Iată ce știm.

Și îi spuse totul. Totul. Cecchi era atât de tăcut, încât Cal îl întrebă periodic dacă mai era la telefon. Ce făcea în timpul ăsta? Lua notițe? Verifica e-mailuri? Juca Minesweeper?

Cal aproape terminase când taxiul ajunse la hotel. Irene coborî din mașină și rămase în picioare, pe trotuar. Nu mai plângea, dar se uita în gol. Cal îi plăti șoferului și, în timp ce se pregătea să încheie convorbirea, o conduse pe Irene spre holul hotelului, ținând-o pe după talie.

— Asta este tot, îi spuse Cal lui Cecchi. Știu că sunt multe de digerat.

Cal auzi cum ofițerul expiră zgomotos. Nu părea un sunet încurajator.

— Sunt ofițer de poliție, spuse el. Lucrez cu motive, oportunități, informații, declarații ale martorilor, dovezi de la locul faptei. Dumneavoastră îmi cereți să iau în serios ceva destul de diferit. Ceea ce îmi descrieți ține mai mult de domeniul spiritismului sau al supranaturalului. Vreți să cred că Giovanni Berardino se află undeva pe coasta Spaniei pentru că ați avut o halucinație despre o sticlă de apă cu eticheta în spaniolă. Vreți să cred că un grup necunoscut l-a răpit pentru că vor o relicvă sfântă care are putere de distrugere. Chiar nu știu cum să vă răspund corespunzător.

— Uitați ce este, înțeleg și mă așteptam în totalitate la acest scepticism. Dar trebuie să vă întreb: acum, după ce ați făcut propria dumneavoastră evaluare a împrejurărilor răpirii lui Giovanni Berardino și când au fost răpiți și ceilalți membri ai familiei – ați reușit să construiți o teorie coerentă? A existat vreo cerere de răscumpărare? A difuzat vreun grup un comunicat politic sau religios? Pentru ce sunt acest preot și familia lui o țintă?

Legătura era atât de bună încât îl auzi pe ofițer cum înghite în sec.

— Ca să fiu absolut sincer, profesore, nu am nicio teorie care să stea în picioare. Nu pare să fie caz penal cu profitul ca mobil și nu prezintă caracteristicile unei răpiri teroriste cu câștiguri financiare sau politice.

— Atunci, ascultați-mă. Vă rog. Ce aveți de pierdut?

— Doar reputația mea.

— Uitați-vă la dovezile pe care le-am adunat. Întâlniți-vă cu noi, personal.

— Când vă întoarceți în Italia?

— Mâine-dimineață. Zburăm la Roma.

— Atunci veniți direct la biroul meu când ajungeți. Voi încerca să vă ascult fără prejudecăți. Asta este tot ce pot să vă ofer.

Cal nu prea voia să o lase pe Irene singură, dar ea dorea să meargă în camera ei și îi spuse că nu vrea nimic de mâncare. Doctorul îi dăduse o rețetă de calmante atunci când fusese răpit Giovanni, dar ea nu luase niciunul. În seara asta va lua.

— Diazepam și Biblia hotelului. Asta este tot ce vreau în seara asta, spuse ea.

Cal își petrecu seara revăzând informațiile pe care le descoperiseră. Încercă să gândească precum un polițist și să pună cap la cap o prezentare care ar putea să-l împingă pe Cecchi să ia măsuri. Și, în timp ce gândea, jucă bowling cu sticlele de băutură din minibar.

La ora unu noaptea, sună telefonul. Irene dormea profund după calmante. Se întinse după receptor și răspunse.

— Doamnă, vă sun de la recepție. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar avem o scurgere la instalația sanitară din camera de deasupra dumneavoastră și trebuie să facem o inspecție de urgență. Putem să trimitem un tehnician?

— În camera mea?

— Da.

Vocea ei tremura.

— Cât va dura?

— Nu prea mult. Vă asigur. Este suficientă o inspecție rapidă.

Cal visa și, în visul lui, studentul său, Joe Murphy, îi spunea, cu accentul său irlandez, să răspundă dracului la telefon. El rămase surprins când se trezi cu receptorul în mână și o auzi pe Irene.

— Cal, sunt Irene. Poți să vii până la mine în cameră?

El aruncă o privire la ceasul de la receptorul TV.

— Ești bine?

— Da, sunt bine, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu pari OK. S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar cred că trebuie să discutăm.

— Cobor imediat, spuse el dându-se jos din pat.

Își trase niște haine pe el și pe drum spre ascensor își băgă picioarele goale în pantofi. Ușa camerei ei era întredeschisă, de parcă l-ar fi invitat să intre direct. Totuși, el bătu.

— Irene?

Când nu primi niciun răspuns, împinse încet ușa și făcu câțiva pași înăuntru.

— Irene? Ești în regulă?

Gerhardt îi apără în față, ațintindu-l cu un pistol. Își duse un deget la buze. Sâsâitul care se auzi semănă cu șuieratul aburului.

— Închide ușa, spuse el. În liniște.

Cal fusese puțin beat. Vederea unei namile de om cu un pistol îl trezi rapid. O strigă din nou pe Irene.

Vocea i se auzi înăbușită:

— Sunt aici.

Gerhardt îi făcu semn lui Cal să avanseze și, în timp ce făcea asta, germanul intră cu spatele în cameră.

Irene era așezată pe pat, îmbrăcată în cămașa de noapte, cu coliere de plastic legate la glezne și la încheieturile mâinilor.

— Cine sunteți? Ce vreți? întrebă Cal, furios.

— Professore Donovan, spuse Gerhardt, gesticulând cu amortizorul înșurubat pe țeava armei sale. Stai jos, chiar acolo.

— Mă cunoști? întrebă el.

— Știm cine ești.

Cal o privi pe Irene, transmițându-i să se uite la el, să-și păstreze curajul. Se așază pe scaunul de la birou, care fusese tras pentru el, puțin aplecat înainte, gata să sară la individ, dacă s-ar fi ivit ocazia.

— Ce înseamnă „noi”? întrebă Cal, fără să-l privească. Gerhardt nu-i răspunse, așa că o făcu Cal în locul lui. Presupun că vă spuneți Cavalerii lui Longinus, corect?

Cal întoarse capul să-i vadă expresia feței. Nu era o reacție prea evidentă, dar i se păru că observă o sclipire de amuzament.

— Ai unul dintre tatuajele alea? Cel cu lancea și rahatul SS?

Gerhardt băgă mâna în buzunar și îi aruncă lui Cal în poală niște coliere lungi, de plastic.

— Mai întâi gleznela, de picioarele scaunului. Strâns. Apoi încheieturile, de mânerul scaunului. La început lejere. Apoi o strângi pe una cu cealaltă mână și pe cealaltă o strângi cu dinții.

— Vrei să repeți, te rog? Nu sunt decât un amărât de profesor de la Harvard.

Gerhardt îndreptă arma spre Irene.

— O voi face, spuse Cal. N-ai simțul umorului. Am înțeles.

După ce Cal se legă de scaun, Gerhardt își băgă arma în haină și luă statueta Irenei cu Doamna noastră din Lourdes, care era așezată pe birou.

Cal îl privi cum o cercetează și cum desprinde capacul de plastic de

la baza statuetei cu unghia. Se uită înăuntru, apoi o scutură puternic până când în deschizătură apărură o bucată de pânză. O agăță și trase afară un ghemotoc. Apoi, cu o expresie înfloritoare, demnă de un magician care face o dezvăluire, Gerhardt desfășură bucata de cârpă și ceva căzu în palma lui întinsă, înmănușată.

O țepușă de fier.

Un Cui Sfânt.

— Vezi? spuse Gerhardt. Nu pare cine știe ce, dar înțeleg că este destul de important.

Era negru ca noaptea și îi lipsea jumătate din capul aplatizat.

— Dumnezeu! spuse Irene. Giovanni l-a ascuns acolo. L-am avut cu noi tot timpul.

— Iisuse, șopti Cal.

Irene începu să plângă.

— El nu vrea să-mi spună unde e Giovanni. Sau mama, mătușa Carla, Federico.

— Ai obținut ce-ai vrut, îi spuse Cal bărbatului. Nu mai ai nevoie de ostatici.

— Îmi spui ce trebuie să fac? întrebă Gerhardt.

— Doar subliniez ceea ce este evident. Ia-ți cuiul și pleacă dracului de aici.

— Voi pleca în curând.

Gerhardt avea o geantă mică, de genul celor în care sunt așezate uneltele. Puse relicva într-un buzunar din interiorul genții și scoase restul conținutului, un amestec curios de obiecte: lumânări, suporturi de lumânări, cravate și o sticlă mare de votcă.

Așeză lumânările prin cameră, le aprinse și stinse luminile.

— Să creăm o atmosferă plăcută, spuse Gerhardt.

— Ce pui la cale, prietene? întrebă Cal.

— Vreau să vă relaxați, spuse el și deșurubă capacul sticlei. Vreau să beți ceva. Apoi o să plec.

— Nu vreau să beau, spuse Irene.

— Nu, insist, spuse Gerhardt și se apropie de ea cu sticla.

În timp ce se apropia de buzele ei, Cal încercă să se ridice, dar, legat de scaun, căzu pe o parte.

— Oprește-te, strigă el de pe podea.

— Liniște, acum, îl avertiză Gerhardt. Te asigur că dacă mai strigi o dată, am să o rănesc destul de rău. Taci din gură?

— Da, șopti Cal.

— Bine.

Gerhardt apăsă sticla pe buzele strânse ale Irenei și îi spuse să bea.

— Nu-mi place. Nu vreau să beau.

— Ai vrea să-l împușc pe el în cap? Eu vreau, să știi. Nu va scoate niciun zgomot, dar va face mare mizerie. Vrei să bei?

Ea dădu din cap. El îi băgă sticla câțiva centimetri în gură și începu să toarne. Ea înghiți și se înecă. El se trase înapoi ca să-i lase timp să-și revină.

— Încă, spuse el și aduse din nou sticla aproape.

În timp ce Cal se lupta cu legăturile sale, el repetă ciclul – toarnă, înghite, stop, așteaptă – până când Irene se înmuie și nu mai fu în stare să zică nimic.

— Se îmbată destul de repede, spuse Gerhardt. Scapi ieftin la întâlnire, cred.

Puse sticla jos și ridică scaunul lui Cal cu surprinzător de puțin efort.

— E rândul tău. Cred că ai și tu nevoie de o gură, nu-i așa?

El așeză sticla la buzele lui Cal și turnă. Cal înghiți ușor. Nu era o marcă pe care ar fi cumpărat-o el vreodată și nu era rece, dar era votcă, lapte de mamă. El luă câteva înghițituri și apoi alte câteva.

— Să o lăsăm să se așeze puțin, spuse el și se duse la geantă și apoi spre pat.

Tăie legăturile de plastic ale Irenei cu un clește și apoi, în timp ce Cal privea îngrozit, rupse cămașa de noapte de pe trupul ei moale și o întinse pe pat, goală.

— O să te omor! strigă Cal. Nenorocitul. O să te omor!

— Dacă nu taci din gură, o să te uiți la mine cum i-o trag. Asta pot să-ți promit. Bine?

Cal strânse din dinți.

— E timpul să mai bei puțin, spuse Gerhardt fluturând sticla de votcă.

Alcoolul îi inundă corpul și îi încețoșă creierul. Să se lupte cu băutura era ceva nou. De obicei se bucura de senzația de amorițire.

Era modul lui de a se relaxa, de a se rupe de lume, de a scăpa de senzațiile neplăcute. În noaptea asta se lupta cu disperare. Continua să privească spre Irene, inconștientă și vulnerabilă, la lumânări, la cravate. Nu știa ce are bruta în cap, dar nu urma să se termine bine.

— Ești încă treaz, spuse Gerhardt. Mai multă votcă. Deschide gura.

Totul devenea cețos și distorsionat. Trebuia să încerce, trebuia să încerce, să încerce, să încerce...

Când îi căzu capul în piept, Gerhardt îl palmui.

— Ai adormit? Trezește-te. Trezește-te acum. Nu? Așa, bine.

Gerhardt începu să lucreze rapid și eficient. Mai întâi desfăcu legăturile de plastic ale lui Cal, îl ridică și îl trânti pe pat, întins pe spate, lângă Irene. Apoi îl dezbracă și aruncă hainele prin cameră. Apoi legă cravatele de încheieturile și de gleznelor lui Cal și de tăblia și de picioarele patului. Le apăsă degetele pe sticla de votcă aproape goală și apoi o lăsă pe pat. Ridică telefonul, apoi îl băgă înapoi în buzunar, părând să se opună tentației de a face o fotografie a scenei pe care o crease. Apoi începu să aranjeze lumânările în jurul camerei și le aprinse. Când termină, își băgă degetul în capul detectorului de fum de deasupra patului și se cățăără, căutându-și echilibrul între trupurile lor goale. Cu o tehnică pe care o învățase on-line, deșurubă sigiliul aspersorului și strânse valva de presiune. O anchetă va verifica, cu certitudine, aspersorul nefuncțional, dar va ajunge, probabil, la concluzia că instalația fusese defectă.

În sfârșit, luă una dintre lumânări și o ținu lângă draperie până când materialul se aprinse. Privind flăcările care creșteau, își luă geanta de scule, își puse șapca de muncitor peste freza lui aparte și, cu un ultim zâmbet aruncat spre opera lui, așeză pe ușă semnul cu „Nu deranjați”.

De undeva de departe, Cal auzi o tuse.

Poate dintr-o altă cameră, poate de la capătul unui hol lung.

N-ar vrea tipul ăla să tacă din gură? Încerc să dorm, aici. Unii oameni sunt nesimțiți...

Tipul începu să facă și alte zgomote în afară de tuse. Un zgomot ca de galop sau era un șuierat? Cum făcea asta?

Ochii îl înțepau și îi curgeau. Trebuia să-i șteargă, să-i șteargă bine.

Încercă. Încercă din nou.

Ce îl împiedica? Niște ticăloși îi țineau mâinile prinse? Foștii lui colegi de cameră făcuseră așa ceva, odată. Tot ei erau băgați și în asta? Poate că ar trebui să deschidă ochii și să vadă ce se întâmplă.

Deschise ochii brusc.

Un perete și jumătate din tavan erau în flăcări și fumul umplea camera. Încercă să se ridice, dar mâinile și picioarele îi erau legate cu cravate.

Apoi își aminti.

Ea era întinsă alături de el. Încercă să o împingă cu genunchiul.

— Irene! Irene! Trezește-te!

Era leșinată.

Strigă după ajutor de câteva ori.

Să tragă de cravate se dovedi inutil. Se uită la tăblia patului. Cravatele erau legate de niște scânduri solide din tăblie.

Strânse pumnul și lovi o scândură aflată deasupra capului.

Durerea îl cuprinse instantaneu, dar lovi din nou lemnul.

Mai tare, la dracu'! Mai tare!

Simți cum îi curge sângele pe palmă.

Flăcările se răspândeau rapid și se făcea tot mai cald. Nu venea nimeni.

Lovi mai tare, încă odată. De două ori. De trei ori.

Se auzi un zgomot de obiect spart. Nu știa dacă erau articulațiile lui sau scândura. Smuci tare de cravata de mătase și mâna i se eliberă.

Însă trăsesese atât de tare de celelalte cravate încât nodurile se strânseseră și nu le putea desface. Cuprins de panică, văzu sticla de votcă, o apucă de gât și o lovi puternic de noptieră. Acum avea cuțitul care îi trebuia.

Se ridică în picioare, o luă pe Irene în brațe și ieși pe hol, unde începu să strige cât îl țineau plămâni: „Foc!”

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Locotenent-colonelul Cecchi intră în biroul lui, aflat lângă Piazza del Popolo din Roma, scuzându-se că-i lăsase să aștepte.

Era seara zilei de după incendiul de la hotel. Plămânii le erau iritați de la fum, iar mâna lui Cal era bandajată serios. Amândoi fuseseră tratați și externați din spitalul din München și își petrecuseră cea mai mare parte a zilei răspunzând întrebărilor poliției. Erau obosiți, erau supărați, dar, mai ales, erau furioși.

— A trebuit să vorbesc cu autoritățile din München, explică Cecchi. Tocmai m-au sunat. Sunt convins că înțelegeți asta.

— Au confirmat ce v-am spus noi? întrebă Cal.

— Da, fiecare detaliu. Din păcate, personalul hotelului nu poate să înțeleagă cum a putut cineva care nu era oaspete să pătrundă în incintă. Poate că a intrat prin zona de servicii. Poate că a mituit pe cineva. Camerele de securitate au identificat un bărbat care se potrivește descrierii voastre, dar avea fața acoperită. În cameră erau multe amprente diferite, dar, după cum ați spus, purta mănuși. În mod clar, dacă nu v-ați fi trezit la timp, profesore, morțile voastre ar fi fost puse pe seama jocurilor sexuale și a băuturii.

— Tipul nu și-a dat seama cu cine are de-a face, spuse Cal.

— Și ce ar fi asta? întrebă Cecchi.

— Un tip care poate să bea o sticlă întregă de votcă fără să zacă în comă toată noaptea.

Cecchi miji ochii spre el, dar Irene râse ușor.

— Se pare că prințul meu călare pe cal alb este un bețiv notoriu.

— Trebuie să vă spun, zise Cecchi, că acest incident nefericit în care ați fost implicați m-a făcut să devin interesat de dovezile voastre. Sunt gata să vă ascult.

Bărbații se adunaseră pentru a bea ceva în marea sală cu lambriuri de la cabana de vânătoare a lui Lambret Schneider. Stăteau pe canapele și beau șampanie printre animale împăiate, picturi în ulei și o întregă pădure de pini sculptați. Fuseseră convocați din scurt la

cabana de la marginea pădurii naționale bavareze și așteptau cu nerăbdare explicația, deși niciunul dintre ei nu avusese curaj să-l preseze pe Schneider înainte ca el să fie pregătit.

Doar câțiva dintre cei unsprezece bărbați prezenți îl întâlniseră pe tipul cel nou, Jürgen Besemer, așa că Schneider îl luă să li-l prezinte.

Un bătrân cu obrajii scofâlciți, îmbrăcat în negru, cu o vestă cu blazon și eșarfă îi întinse mâna sau, mai degrabă, o lăsă în jos, întrucât el era înalt și Besemer era destul de mic.

— Ți-am văzut dosarul, tinere. Foarte impresionant.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Prima întâlnire, deci.

— Da, domnule. Sunt foarte fericit să fac parte din grupul dumneavoastră.

— E politicos, Lambret, trebuie să recunosc.

Schneider îl bătu pe Besemer pe spate și observă că era, cu siguranță, dar dacă politețea ar fi fost un criteriu esențial pentru membri, atunci rândurile lor ar fi fost mai rare.

— Deci, unde este Gerhardt al nostru? întrebă bătrânul. Nu l-am văzut.

— E plecat, e pe câmpul de luptă, Milo, spuse Schneider, enigmatic. Totul va fi dezvăluit. A, uite-l pe Kurt. Acum putem începe.

Schneider îi adună pe toți în jur, în timp ce stătea în picioare, cu o cupă de șampanie în mână, sub capul unui mistreț excepțional de mare.

— Domnilor, să ridicăm paharele pentru Cavalerii lui Longinus, camarazii noștri care ne-au părăsit, trecutul nostru glorios și viitorul nostru promițător.

Răsună un „*Prost!*”¹⁴ colectiv.

— Acum, vă rog, luați loc. Unii dintre voi sunt atât de bătrâni încât nu vor mai rezista cinci minute în picioare. Ca un maestru al toasturilor, lăsă râsetele să se stingă înainte de a continua. Știu că sunteți toți curioși în legătură cu această convocare, mai degrabă imperială, a mea. Deși cei mai mulți dintre voi sunteți retrași din

¹⁴ Noroc, în limba germană.

activitate, câțiva, printre care și eu, suntem încă implicați în activitate și, pentru voi, să lăsați totul baltă ca să veniți până aici este un mare semn de loialitate. Vă mulțumesc. Dacă nu ar fi fost important, nu v-aș fi cerut acest lucru. Noul nostru membru, Jürgen, nu ne cunoaște tradiția, dar noi începem fiecare dintre întâlnirile noastre, tot mai neregulate, cu un „arată și descrie”, după cum îl numesc profesorii la școală. Prin urmare...

Se îndreaptă spre o cutie din argint, ornamentată, aflată pe un bufet, îi desfăcu capacul și o ținu ridicată astfel încât toată lumea să poată vedea relicva neagră cu auriu.

— Cavalerii mei, vă prezint Lancea lui Longinus.

Besemer se holbă, cu gura căscată.

După o rundă de aplauze, un bătrân chicoti:

— De unde știm că ăsta nu este un fals? Era o veche glumă de-a lor.

Schneider râse și spuse:

— Vă asigur că asta este adevărata lance, cea pe care tu, Archie, și tu, Theo, și tu, Milo, ați găsit-o, împreună cu mine, într-o friguroasă zi arctică, în 1973. Vino aici, Jürgen. Vino mai aproape și privește bine. Dar privește, doar, nu atinge pentru că vei fi înțepat.

Tânărul se holba în cutie.

— Când Jürgen a venit să mă vadă pentru interviu, s-a dovedit a fi un tânăr bun cunoscător al istoriei Reichului. Înțelesese că lancea găsită de americani la Nürnberg, cel mai probabil era un fals și că Reichul o ascunsese pe cea adevărată pentru ca viitoarele generații de patrioți germani să o găsească. Tu ai spus asta, nu-i așa?

Besemer dădu din cap.

— Deștept băiat, strigă unul dintre ei.

— Deștept, într-adevăr, spuse Schneider. Da, asta este exact ceea ce s-a întâmplat, Jürgen. Adevărata lance *fuse* păstrată la început la Viena. Când a fost confiscată de la austrieci și adusă lui Himmler, acesta a comandat două replici perfecte. Una a fost găsită de americani la Nürnberg, după război și returnată guvernului austriac. Aceea se află acum expusă pentru turiștii grași, cu șepci de baseball, care vizitează Trezoreria Imperială. Himmler i-a dat-o pe cea de a doua tatălui meu, care era unul dintre asistenții lui principali. Eu o

păstrez ca pe o comoară personală. Aceasta, cea adevărată, a fost trimisă de Himmler la o bază secretă din Antarctica, împreună cu alte artefacte ale Reichului, când a devenit clar că urma să pierdem războiul. Unii dintre cei prezenți și cu mine am recuperat-o în cursul expediției noastre secrete din 1973, dar am suferit o grea pierdere – dragul meu prieten Oskar, tatăl lui Gerhardt Hufnagel, a pierit.

Schneider luă cutia cu lancea de la Besemer. Pe o altă masă se afla o cutie de argint mai mică. O deschise și pe aceea și scoase la iveală o relicvă minusculă, un singur spin subțire.

— Și acesta este un Spin Sfânt care, în urmă cu două mii de ani, a făcut parte din copacul de jujuba din care a fost împletită coroana de spini a lui Iisus.

Besemer ridică mâna, ca un elev politicos.

— De unde știți că este chiar un spin din acea coroană?

— Ca să-ți răspund, lasă-mă să-ți arăt ceva. Apoi voi turna mai multă șampanie, ca să-i fac pe toți să tacă, în timp ce-i voi relata lui Jürgen povestea unui om remarcabil, numit Otto Rahn.

Schneider își puse o pereche de mănuși de piele și duse cutia de argint mai mică deasupra celei mai mari. Când cele două cutii ajunseră la mai puțin de un metru una de alta, se întâmplă ceva care-l făcu pe Besemer să icnească, iar pe ceilalți bărbați să zâmbescă, cu un aer cunoscător.

Spinul și lancea începură să strălucească.

Cecchi își puse înapoi ochelarii pe nas ca să cerceteze ultimele dovezi, fotografia de pe mobil cu scrisoarea estompată a lui Himmler și desenul Irenei cu vederea de la fereastră a lui Giovanni. Când le îndepărtă, păru contrariat.

— Inseparabilitatea cuantică. Acesta nu este un concept pe care să-l fi întâlnit în aplicarea legii.

— Și pentru mine a fost nou, spuse Cal.

— Pot doar să-mi imaginez ce va spune superiorul meu când va citi asta în raport.

— Apreciez sprijinul pe care ni-l acordați, spuse Cal. Dacă n-am fi trăit personal aceste lucruri, sunt convins că și noi am fi fost al naibii de reticenți.

Cecchi ridică desenul Irenei.

— Și chiar credeți că această schiță este o reproducere de încredere a ceea ce vedea fratele dumneavoastră din locul unde este ținut captiv?

— Da, cred, spuse Irene. Nici măcar nu auzisem de apa asta, Font Vella.

Cal aprobă din cap.

— Nici eu, și am văzut-o și eu.

— Și nu aveți nicio idee unde ar putea să fie asta? Întrebă ofițerul. Nu este un loc pe care să-l recunoști din vacanțele cu familia.

— Eu nu am fost niciodată în Spania, spuse ea.

— Este, cu siguranță, o marcă spaniolă, spuse Cecchi, dar cineva ar fi putut să le aducă din Spania. El ar putea să fie în Italia, Grecia, oriunde există un litoral.

— Dar există șansă să fie în Spania, spuse Cal. Cine cară sticle cu apă din altă țară pentru un ostatic?

Cecchi ridică din umeri.

— V-am spus tot ceea ce știm, spuse Irene. Ce aveți de gând să faceți ca să-mi găsiți familia?

— Ce am de gând să fac? repetă ofițerul, uitându-se în tavan, poate în căutarea inspirației divine. Am să fiu sincer. Nu știu. Spun asta în ceea ce-l privește pe fratele dumneavoastră. Cât despre mama, mătușa și nepotul, ei bine, am avansat cu investigația.

Ea aproape că sări din scaun.

— Ce? Cum ați avansat?

— Mi-e teamă că nu pot compromite ancheta în momentul acesta delicat.

— Vă rog, îl imploră ea.

— Am să vă spun doar că avem o pistă pe care ne-au oferit-o cei de la laborator. Va trebui să vă mulțumiți cu atât, dar, credeți-mă, vă voi contacta imediat ce pot.

Deși expunerea lui Schneider îi era destinată lui Besemer, ceilalți ascultară cu atenție o poveste pe care o știau pe de rost.

— Lasă-mă să-ți arăt ceva, Jürgen, spuse Schneider și se întinse după un dosar aflat pe un bufet.

Îi dădu scrisoarea lui Himmler către Hitler, în care descria potențiala putere ce rezulta din combinația celor trei relicve care-i străpunseseră trupul lui Hristos și obligativitatea de a o găsi pe cea de a treia, care lipsea, Cuiul Sfânt.

Besemer se opri de câteva ori ca să se uite la bărbații care-l priveau și Schneider îi spuse să nu se grăbească. Când tânărul termină, dădu înapoi documentul cu o expresie de ardoare năucă.

— Da, este destul de uimitor, nu-i așa? spuse Schneider. Datorită ei, bătrânii din această cameră au mers mai departe în toți acești ani, fără să piardă vreodată speranța că, într-o zi, am putea să găsim cuiul, fără să renunțăm la speranța că am putea deveni instrumentele celui de al Patrulea Reich.

— Și? spuse Besemer.

— Și ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este cu cuiul? întrebă Besemer, determinându-i pe câțiva dintre vârstnici să râdă.

Schneider rânji.

— Este un tip pasional, nu-i așa? spuse el. Pasiunea e bună. Amintește-ți ce ți-am spus despre inscripția din cartea lui Procopius pe care a descoperit-o Rahn – episcopul căruia i-au apărut rănile lui Hristos după ce a umblat cu relicva unui cui. Am vrut să fiu sigur că acest manuscris al *Istoriei secrete*, VAT GR 1001, este exact ceea ce pretindea Rahn că este. Din cauza asta am depus mari eforturi ca să pun mâna pe el chiar din Biblioteca Vaticanului. Aruncă o privire.

Vechiul manuscris pe pergament se afla pe masă, alături de lance. Schneider arată către nota subliniată și traduse din greacă pentru Besemer.

„Eusebiu, episcop de Cyzicus, căruia i-au apărut rănile lui Hristos când a ținut în mâini cuiul sfânt al împărătesei Elena.”

— Înțelege ce înseamnă asta, Jürgen?

— Da, cred că da.

— Din cauza asta ne-am interesat atât de mult de cazul preotului italian cu stigmat, spuse Schneider. Ai auzit de el?

— A fost la știri, desigur, spuse Besemer. Este cel care a fost răpit săptămâna trecută.

— Și cine crezi că l-a răpit? întrebă Schneider, cu un zâmbet larg.

Ochii tânărului sclipiră.

— Tu? Adică noi?

Schneider aprobă încântat și bătrânii începură să râdă din toată inima.

— Gerhardt al nostru a fost un tip foarte ocupat.

Milo întrerupse sărbătoarea cu o întrebare.

— Deci, spune-ne, Lambret, a ieșit ceva din asta?

Schneider își puse din nou mânușile și își duse mâna la buzunarul de la piept.

— Doar asta.

Besemer sări în sus și bătrânii se străduiră să se ridice în picioare și se adunară în jurul lui ca să vadă mai bine.

— Domnilor, vă prezint un Cui Sfânt, spuse Schneider cu voce tare.

Mai multe mâini se întinseră spre obiect.

— Cu grijă! îi avertiză Schneider. Sau veți avea parte de o surpriză neplăcută. Preotul a primit relicva atunci când a vizitat o mănăstire în Croația. Un călugăr bătrân de acolo i-a spus că necredincioșii în Hristos nu erau afectați, dar adevărații credincioși se alegeau cu stigmatele însângerate. Trebuie să admit că am atins-o, din curiozitate, și am avut dureri la încheietură, ceea ce este tare curios. Râse. Poate că nu sunt chiar ateul care am pretins că sunt.

— Dă-l încoace! strigă unul dintre bătrâni. Eu nu sunt deloc îngrijorat.

— A, dar ar trebui să fii neliniștit dacă l-ai ține în mână, spuse Schneider. Trebuie să fim foarte atenți. În zilele lui Rahn a avut loc o explozie enormă atunci când o așchie infimă dintr-un cui sfânt a ajuns în contact cu celelalte două relicve. Un pas greșit și, ei bine, n-am vrea să pierdem Bavaria, nu-i așa?

Schneider puse relicva înapoi în buzunar și își scoase mânușile.

— Așa că vedeți, domnilor, acesta este motivul pentru care v-am convocat aici. În sfârșit, suntem în postura să lansăm o misiune la care am putut doar să visăm în toți acești ani lungi. Dacă este încununată de succes, noi toți am putea să trăim ca să vedem zorii celui de al Patrulea Reich, renașterea unei adevărate patrii pentru care mamele, tații și camarazii noștri și-au dat viața. Și, domnilor, am

folosit cuvântul să trăim. Nu suntem nebuni care își pun veste sinucigașe. Suntem oameni civilizați. Suntem oameni care gândesc. Altcineva va muri pentru ca noi să trăim experiența unui viitor glorios.

Priveliștea de la fereastra lui Giovanni dispărea pe măsură ce se lăsa noaptea. Nu se mai vedeau decât luminile îndepărtate ale satului de pe deal. La etajul de jos fusese liniște toată ziua, dar, acum, auzea certuri prin ușă. Una dintre voci era a diavolului blond care, din fericire, fusese plecat pentru câteva zile.

Vocile deveniră mai puternice și ușa fu descuiată. Când Martin și Gerhardt intrară, Gerhardt arătă spre fereastra deschisă și îl muștrului aspru pe Martin, în germană.

— La ce dracu' te gândeai? Îl aduci sus, apoi îi deschizi nenorocita aia de fereastră.

— E distanță mare până jos, protestă Martin. N-are cum să scape.

— Dar putea să se omoare, idiotule. Știi ce s-ar fi întâmplat dacă se omora?

— Ce?

— Mai întâi tu ai fi fost mort.

— Cum?

— Pentru că te-aș fi omorât eu. Apoi eu aș fi fost omorât. Acum închide fereastra și strânge șuruburile. Acum.

Spre disperarea lui Giovanni, Martin închise ferestrele și plecă să caute unelte.

— L-ai găsit? întrebă Giovanni în engleză.

— Statuia nu era în apartamentul mamei tale, spuse Gerhardt. Era la sora ta.

— Și ea unde era?

— La München, cu profesorul american.

— Donovan?

— Exact.

Preotul era confuz.

— De ce erau la München?

— E un loc frumos de vizitat.

Avea atât de multe întrebări, dar o puse prima pe cea mai

importantă.

- Deci, l-ai găsit?
- L-am găsit.
- Nu i-ai făcut rău Irenei?
- Este bine.
- Și nu i-ai făcut rău mamei?
- Și ea e bine.
- Acum o să mă eliberați?
- Nu încă.
- De ce?
- Vreau să vorbești cu cineva.

Gerhardt își scoase mobilul și sună pe cineva.

- Eu sunt. Poți să vorbești cu el acum?

Îi dădu telefonul lui Giovanni, care spuse un „alo” firav.

— Salutare, părinte, spuse Schneider. Vorbea dintr-o încăpere de lângă sala de mese și Giovanni putea auzi zgomotele și vorbăria oamenilor care mâncau. Trebuie să îmi cer scuze pentru toate necazurile prin care te-am făcut să treci. Dar te asigur că au fost necesare.

- Cine ești?
- Cineva care își dorea cu disperare Cuiul Sfânt.
- De unde știai că îl am?

— Mergând pe firul unei lungi și foarte incomplete urme de firimituri.

- Ai obținut cuiul, dar acest individ zice că nu mă eliberează.

— Am nevoie ca tu să mai faci ceva pentru noi. După aceea ești liber să pleci.

- Ce anume?

— Va trebui să faci o călătorie către o destinație care-ți va fi dezvăluită la timpul potrivit. Odată ce ajungi acolo, va trebui să faci ceva destul de banal, minor chiar.

— Nu vreau să cooperez cu voi în niciun fel, suspină Giovanni. Am fost torturat. Cu siguranță mi-ați înspăimântat familia. Eliberează-mă sau omoară-mă. În clipa asta nu-mi pasă pe care din cele două o alegi.

— Asta este o aiureală din partea unui preot, un om rațional al lui Dumnezeu. Ceea ce-ți cerem este complet inofensiv. S-ar putea chiar

să-ți placă.

— Nu! Nu o să vă ajut.

— Înțeleg. Ai putea, te rog, să-i dai înapoi telefonul colegului meu?

Gerhardt îl ascultă pe Schneider timp de câteva clipe și îi spuse că-l sună înapoi. Apoi deschise aplicația foto de pe telefon, îi făcu semn lui Giovanni să se apropie și deschise un fișier.

Era un clip video înregistrat într-o încăpere mobilată, pe care Giovanni nu o recunoscuse. Camera se îndreptă spre dreapta și ceea ce văzu îl făcu să cadă la podea, disperat.

Mama, mătușa și nepotul lui – toți îngroziți – stăteau în picioare în fața unui zid verde-lămâie, lângă un Gerhardt îngâmfat și zâmbitor.

Gerhardt întrebă:

— Ce zici? Să-l sun înapoi pe șeful meu?

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Colonelul Juan Garrido, din Garda Civilă spaniolă, scoase videoconferința de pe mute pentru a vorbi din nou cu locotenent-colonelul Cecchi, care-l apelase de la Roma. Garrido fusese off-line cât discutase cu adjunctii săi, la centrul de comandă din Madrid, și cu personalul suplimentar de la Barcelona. Cât timp discutaseră, Cecchi privise ambele părți pe ecranul divizat, cu sonorul oprit.

Hotărâseră să vorbească în engleză.

— În interesul cooperării noastre, oamenii mei și cu mine chiar am aprecia mai multă transparență referitoare la felul în care ați obținut acest desen, spuse Garrido.

— După cum am menționat, răspunse Cecchi, acesta este un detaliu operațional care implică răpirea preotului, Giovanni Bernardino, pe care nu am libertatea să-l divulg, minți el. Implică un informator confidențial care se află într-o situație foarte delicată. Nu ar fi putut să le spună, pur și simplu, adevărul, că era vorba de ceva ce nici el nu înțelegea sau credea, care se numea inseparabilitate cuantică.

— Și de ce nu vă întrebați informatorul confidențial unde se afla el sau ea când a făcut fotografia? întrebă Garrido exasperat.

— Aș vrea să fie atât de simplu, colonele. Probabil că va veni o zi în care aș putea să vă împărtășesc această dilemă, dar, din păcate, nu astăzi. Așa că tot ce pot să fac este să vă solicit încrederea și înțelegerea. Am nevoie de un răspuns la întrebarea noastră dacă este posibil să potriviți acel desen cu o locație cunoscută de pe coasta spaniolă.

— Un litoral care se întinde pe cinci mii de kilometri, spuse Garrido.

Cecchi suspină.

— N-aș fi foarte surprins dacă răspunsul dumneavoastră ar fi că nu-i puteți ajuta pe carabinieri.

— Ne străduim să cooperăm cu colegii noștri carabinieri, spuse Garrido, din acest motiv am și trimis desenul dumneavoastră la toate

unitățile noastre de comandă din toate regiunile costiere. Din întâmplare, colegii noștri catalani, din Girona, au putut să ne ofere niște informații. Acesta este motivul pentru care l-am inclus pe comandantul Tomau Caral, din Barcelona, în videoconferință. Comandante, te rog...

Caral ridică într-o mână copia pe care o avea după desenul Irenei și spuse:

— De fapt, este o priveliște destul de des întâlnită aici în Costa Brava. Nu avem prea multe îndoieli. Sunt convins că fereastra prezentată privește spre orașul Begur.

Cecchi se aplecă înainte, surprins.

— Înțeleg. Și această apă Font Vella este o marcă obișnuită?

— Se vinde peste tot, spuse Caral.

— Dacă v-aș trimite o notificare roșie prin Interpol, ați putea să reduceți la un număr rezonabil posibilele proprietăți pentru care putem obține și un mandat?

— Dacă informatorul dumneavoastră confidențial este un artist priceput, asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse Caral. Am făcut deja o verificare pe o imagine din satelit. Există doar câteva case pe teren destul de înalt încât să poată oferi acest unghi de vedere asupra orașului și golfului.

Mai multe vehicule ale Gărzii Civile urcau pe drumul abrupt de la poalele Pirineilor și traseră pe aleea cu pietriș a unei căsuțe galben-canar. O femeie care îngrijea grădina de legume se opri și se sprijini de săpăliga ei când îl văzu pe comandantul Caral ieșind dintr-un vehicul utilitar militar Santana.

— Ce doriți? întrebă femeia, suspicioasă.

— Vrem să vă verificăm casa.

— Pentru ce?

El ignoră întrebarea și spuse.

— Avem mandat. Va dura doar câteva minute și apoi plecăm. Este cineva înăuntru?

— Doar soțul meu. Intrați și faceți mult zgomot. Trebuie să-și ridice fundul și să vină să mă ajute aici.

Când terminară, Caral îi spuse adjunctului:

— Vederea de la bucătărie este aproape ca aceea din desen, dar avem nevoie de o casă mai înaltă sau una care este mai sus pe munte.

Înainte să plece, o întrebă pe femeie despre celelalte locuințe de pe drum.

— Închiriate pentru vacanță, spuse el, disprețuitor. Străini. Ai noștri nu-și mai permit să locuiască în propria lor provincie.

Următoarea casă se afla la vreo două sute de metri spre nord-est, la o altitudine mai mare. Era de un alb strălucitor și mult mai mare decât cea dinainte, cu două etaje. Afară nu se afla nicio mașină. Caral bătu la ușă. Când nu răspunse nimeni, trimise doi oameni prin spate și ordonă ca fereastra de la parter să fie deschisă.

Curând, un ofițer se strecură în bucătărie. Ocoli și veni să deschidă ușa din față pentru comandant.

— Alo! strigă Caral de pe culoarul de la intrare. Poliția, avem un mandat.

Sufrageria era plină de cutii de pizza, farfurii murdare și cutii de băutură strivite. Mucuri de țigarete umpleau scrumierele și niște pahare de plastic cu apă. Camera mirosea a fum de țigară stătut și a bere.

— Căutați peste tot, dar nu atingeți nimic, spuse Caral și își trimise oamenii în sus, pe scări.

Nu dură mult până când fu chemat la primul etaj unde unul dintre oamenii săi făcea deja fotografiile cu telefonul mobil.

Caral strâmbă din nas la mirosul urinei aflată într-o găleată. Camera era destul de întunecoasă. O singură lampă cu picior avea un bec de putere mică și obloanele ferestrelor erau închise. Patul era nefăcut și pătat cu sânge uscat.

Se duse la fereastră, scoase o batistă și apăsă obloanele cu mâna învelită în ea. Acestea nu se mișcă și văzu de ce; erau prinse de canaturi grosolan în șuruburi.

La același etaj mai erau încă două dormitoare și două băi. În baia comună, raftul de deasupra și chiuveta erau murdare de sânge.

De pe culoar se auzi strigat: „Comandante!”

În capul scărilor se afla o singură cameră, un dormitor cu baie, plin de lumină. Caral fu atras imediat de fereastra care dădea spre spatele casei, cu o vedere panoramică a golfului și orașelului Begur. Scoase

copia după desenul Irenei și o ridică cu calm, comparând perspectiva și detaliile. Apoi privi în jos, spre podea. La picioarele lui se aflau sticle goale de plastic de apă Font Vella.

Băgă desenul în buzunar, făcu o fotografie de la fereastră și o trimise prin SMS.

Telefonul sună aproape imediat.

— Informatorul secret al lui Cecchi a avut dreptate, colonele Garrido, spuse Caral. Giovanni Bernardino a fost ținut aici, într-o casă închiriată. Nu am nicio îndoială. Dar pare că au plecat de ceva vreme.

Cecchi primi apelul lui Garrido. Ascultă, îi mulțumi pentru cooperare și o sună imediat pe Irene.

— Dumneavoastră și profesorul Donovan ați avut întru totul dreptate, spuse el. Fratele dumneavoastră a fost în Spania, la o sută de kilometri nord de Barcelona. Poliția spaniolă a găsit casa în care a fost ținut. Din păcate, nu se mai află acolo, dar sunt o mulțime de piste pe care le putem urmări. Nu pretind că înțeleg cum comunicați cu fratele dumneavoastră, dar nu pot să neg că acest lucru se întâmplă.

— Și ce știți despre mama mea?

— Răbdare, vă rog, Vă sun din nou, în curând.

Cecchi își strecură mobilul în haină. Se afla în cartierul Testaccio din Roma, unde el și echipa lui de carabinieri veniseră cu Land Roverele lor și parcaseră în fața unei farmacii, blocând tot traficul de pe strada îngustă, în afară de motociclete. În timp ce claxoanele începeau să sune și șoferii se certau cu ofițerii rămași lângă vehicule, Cecchi și alți câțiva oameni se repeziră în sus, pe scări, spre unul dintre apartamentele de deasupra farmaciei.

Un bărbat îmbrăcat într-un maiou privea de la o fereastră de la etajul al doilea să vadă ce provocase toată agitația, când auzi un bubuit.

— Poliția. Deschideți ușa.

— Ce vreți, strigă el, și când vorbele fură repetate, descuie ușa și se trezi cu țeava scurtă a unei arme de asalt îndreptate spre pieptul său.

— Ce dracu'?

— Mâinile deasupra capului, ordonă un ofițer. Acum.

Cecchi îi urmă înăuntru pe bărbații înarmați. Bărbatul se trase

înapoi spre camera de zi, cu mâinile ridicate. Încercând să acopere zgomotul unui ventilator aflat pe masă, ceru să i se spună ce se întâmplă.

— Gianni Crestani? întrebă Cecchi.

— Este fratele meu. Eu sunt Mario.

— El este aici?

— Nu.

— Unde este?

— De unde dracu' să știu eu?

Cecchi luă țigareta care atârna de buzele tipului și o aruncă pe covor.

Apartamentul era minuscul și nu dură mult să-l percheziționeze. Un ofițer apăru din dormitor cu o punguță cu muguri de marijuana.

— Nu-i a mea, țipă bărbatul. Voi ați plantat-o aici.

Cecchi își dădu ochii peste cap.

— Un locotenent-colonel din ROS face un raid într-un loc atât de insalubru ca să-i planteze o pungă de iarbă de douăzeci de euro unui golan insignifiant. Mai încearcă.

Încă un ofițer veni din chicinetă cu un teanc mic de scrisori.

Mario Crestani fu percheziționat de arme. Actul de identitate din portofelul lui îi confirmă numele. Cecchi îi spuse să ia loc și căută prin scrisori. Una era de la o bancă. Cecchi o deschise, aruncă o privire rapidă și o băgă în buzunarul vestonului.

— Nu este ilegal să deschizi corespondența cuiva? întrebă bărbatul.

Cecchi îl ignoră.

— Te întreb din nou. Unde este fratele tău?

— Și eu îți spun din nou. Habar n-am.

— Țsta este apartamentul lui.

— Așa și ce? Locuiesc eu aici.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— În urmă cu o săptămână.

— Unde?

— Aici.

— Unde a plecat?

— Nu mi-a spus.

— Ai cazier, deșteptule?

— Poate.

— Ai fost la închisoare?

— Poate.

— Ești un idiot. Știi asta? spuse Cecchi. Nu-mi ia mai mult de cinci minute să aflu despre tine mai multe decât știa curva de maică-ta. L-am verificat deja pe Gianni. Știi ce-am găsit? A fost la închisoare. De patru ori. Știi ce mai știi? Îl așteaptă cel puțin douăzeci de ani pentru această ultimă aventură.

— Da? Ce crezi că a făcut?

— Va fi norocos dacă se oprește la răpire.

La Roma, Cecchi se transformă în protectorul personal al lui Cal și al Irenei. Refuză să-i lase să se cazeze la un hotel, unde ar fi trebuit să-și prezinte actele de identitate la recepție. Nu știa cum fuseseră găsiți în München, dar refuză să-și asume alte riscuri. Le oferi cheile unui apartament privat de pe Via Veneto, pe care îl foloseau carabinieri pentru VIP-urile care-i vizitau de la instituții similare din străinătate.

Fumul de la incendiul din hotel distrusese hainele Irenei, așa că prima dată merse la cumpărături. Cumpătarea ei făcea inutilă vizitarea buticurilor de pe Via Veneto, dar Cal își scoase cardul American Express și insistă că erau prea obosiți ca să hoinărească în căutarea unor chilipiruri.

Vânzătoarea se gândi că avea niște clienți ciudați sau cel puțin disfuncționali. Cal, soțul sau iubitul bătaș, cu o mână bandajată, se lăsase pe o banchetă și acorda puțină atenție lucrurilor pe care le proba Irene, iar aceasta accepta monosilabic orice lucru care i se potrivea, fără să bage în seamă părerea vânzătoarei.

Ajunși înapoi, găsiră o notă din partea secretarei lui Cecchi, însoțită de două pungi de alimente. Cal puse de cafea, dar adormi pe canapea înainte să fie gata. O oră mai târziu, când se trezi, pentru scurtă vreme, găsi o pătură pusă pe el și auzi respirația ușoară a Irenei din dormitorul întunecos.

Când se trezi de tot, Cal simți mirosul unui sos pus la fiert. Aruncă o privire nedumerită la ceasul de la mână. Era aproape miezul nopții;

dormise patru ore. Irene se afla în bucătărie, îmbrăcată într-o pereche nouă de jeansi și un tricou și transforma proviziile în cină.

— Miroase bine, spuse el, făcând-o să tresară.

— N-am vrut să te trezesc.

— Este o grămadă de mâncare pentru o singură persoană.

Ea încercă să zâmbească.

— Mănânc destul de mult.

Într-un dulap din bucătărie găsiră niște vin roșu. El scoase o sticlă și căută prin sertare după un tirbușon.

— Vrei puțin? întrebă el.

— Nu o să mai beau niciodată, spuse ea. Cum poți?

El încercă vinul pinot noir.

— S-ar putea să fie nevoie să o las mai ușor cu votca vreo câteva zile.

El privi la ochii ei întristați în timp ce scurgea pastele.

— Aș vrea să pot face ceva, spuse el.

Știa că ea înțelesese că vorbea despre nenorocirea ei și nu despre cină.

— Nu credeam că o să poată deveni și mai groaznic, spuse ea, în cele din urmă.

El nu spuse nimic; voia să o lase pe ea să vorbească.

Ea se sprijini de tejghea.

— Vreau să spun, Iisuse, Cal, uite-mă aici, sfâșiată de grijă din cauza lui Giovanni, apoi zdrobită de teamă pentru mama, mătușa și Federico și apoi se întâmplă ce s-a întâmplat la München.

— Știu, murmură el.

Irenei îi tremura buza.

— Această umilire teribilă. Să fiu dezbrăcată de un asemenea monstru, care este, probabil, responsabil de tragedia familiei noastre și apoi...

El știa la ce se gândea ea.

— Uite, ca să știi, am rugat-o pe o femeie să-mi aducă cearșafurile din camera ei înainte să te duc jos.

— Cal, spuse ea, exasperată, vorbeam despre tine. *Tu* m-ai văzut. Probabil că tu ești obișnuit cu altfel de femei, mai moderne, dar, pentru mine, este o umilire, o înjosire.

— Știu că a fost o experiență oribilă. Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat ție. Tu ești ultima dintre toate persoanele din lume care ar merita așa ceva. Dar, crede-mă, nu e ceva care să însemne mare lucru pentru mine. Nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine și în afară de asta...

— În afară de asta ce?

El privi într-o parte, de teamă să nu o facă să se jeneze și mai mult.

— Ești o femeie foarte frumoasă.

Irene începu să plângă.

— Îmi pare rău, spuse el. Poate că nu era cel mai bun moment să-ți spun așa ceva.

— La naiba, Cal, nu vezi? strigă ea.

Nu văzuse. Se simțea neajutorat și inutil.

— Sunt atrasă de tine. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca tine până acum și nu știu ce să fac.

— Și eu sunt atras de tine, zâmbi el ușor. Următorii pași nu sunt atât de complicați pentru doi oameni fără obligații.

— Dar eu am obligații, nu vezi, spuse ea. Cu familia mea, care este într-un pericol atât de mare – poate că sunt răniți, poate că – nici măcar nu pot să spun cuvântul... nici măcar nu pot să mă gândesc la dragoste. Și dacă aceste gânduri îmi trec cumva prin cap, trebuie să le îndepărtez. Înțelegi?

El înțelese. Înțelese perfect.

O dorea chiar acum? Da.

Urma să facă ceva în sensul ăsta? În niciun caz.

DOUĂZECI ȘI OPT

Era îmbrăcat în haine noi, specifice turiștilor: pantaloni din bumbac, încălțăminte sport și o șapcă. Din cauză căldurii toride din miezul zilei, singurul obiect de îmbrăcăminte nelalocul lui era cămașa cu mâneci lungi, care păstra, încă, urmele de la împachetarea în ambalajul original de plastic. Trolerul mic, cumpărat, de asemenea, puțin mai devreme, în cursul zilei, conținea câteva perechi de șosete și lenjerie noi, două tricouri și câteva obiecte de toaletă de călătorie, spaniole. Ieșise din mașină fără să schimbe vreun cuvânt cu cei doi bărbați care-l conduseseră până la aeroportul El Prat din Barcelona și își croise drum către casa de bilete a companiei Iberia.

— Am o rezervare, spuse el.

— Numele dumneavoastră, domnule?

El ezită o clipă, suficient ca agenta să ridice privirea din monitorul ei și să se uite la el pe deasupra ochelarilor.

— Hugo Egger, spuse el.

— Pașaportul, vă rog.

El împinse pașaportul elvețian pe tejghea.

— Mulțumesc, spuse femeia după ce verifică fotografia și introduse numărul pașaportului. Când i-l dădu înapoi, observă ceva la încheietura lui și se încruntă. Știți că sângeerați, domnule Egger? spuse ea și apoi tăcu.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră, domnule Egger?

În timp ce ofițerul de la controlul pașapoartelor îl privea pe Giovanni din cap până în picioare, el simțea cum începe să-l mănânce pielea. Avusese grijă să-și bandajeze încheieturile cu tifon curat, în toaletă, chiar înainte de aterizare, ca să nu sângezeze pe birou. Dar observase oare ofițerul pașaportul lui fals? Suspecta ceva? Gerhardt îi spusese că securitatea la aeroportul Ben Gurion era strictă, mai ales față de un bărbat tânăr care călătorea singur.

— Sunt turist.

— Ce intenționați să vizitați?

— Locurile biblice, în special.

— Sunteți pentru prima dată în Israel?

El spuse că da.

— Vă considerați un turist biblic?

— Da, exact.

— Sunteți creștin?

— Da, sunt.

— De ce fel?

— Catolic. Sunt catolic.

— Și care este profesiunea dumneavoastră?

Din nou, le dădu răspunsul pregătit.

— Lucrez într-un magazin de jucării. Vând jucării. „Ce ar putea să spună despre un bărbat care vinde jucării? îi spusese Gerhardt lui Giovanni. Asta pune capăt discuției.”

— Jucării, spuse ofițerul, neîncredător. Unde vindeți jucării?

— În Locarno.

— Accentul dumneavoastră nu este elvețian.

— Este italian, știu. Tatăl meu este elvețian, mama mea este italiancă. S-au mutat de la Trieste la Locarno când eram adolescent. Cred că toată viața voi vorbi așa.

— Și aveți rezervare la hotelul Seven Arches din Ierusalim?

— Da. Am o rezervare. Pentru o săptămână.

— Nu aveți bagaj de cală. În geanta asta pe care o aveți sunt suficiente haine pentru o săptămână?

La Barcelona fusese controlat suplimentar la securitate. Bagajul lui fusese cercetat în amănunt.

— Îmi place să călătoresc lejer. Probabil că voi folosi lenjeria hotelului.

Pașaportul îi fu returnat. Interogatoriul se încheiase.

— Bucurați-vă de călătoria biblică, domnule Egger.

După cum fusese instruit de Gerhardt, luă un taxi Neshar Tours până la Ierusalim, o călătorie pe autostradă care dură ceva mai mult de o oră. Se prefăcu adormit, ca să evite conversațiile cu șoferul.

În timp ce taxiul urca pe Muntele Măslinilor, către hotel, orașul vechi al Ierusalimului i se înfățișă în toată splendoarea sa. Putu să vadă zidurile orașului, Cupola Stâncii și, în spatele lui, Biserica Sfântului Mormânt. Acestea erau repere esențiale, pe care își dorise

dintotdeauna să le viziteze, și acum, când se afla aici, în loc să simtă bucurie și excitație, era frământat de groază. Familia lui fusese răpită și lui i se spusese că soarta lor se află în mâinile lui. Avea o sarcină simplă de îndeplinit, după cum îi spusese Gerhardt, aproape minoră în execuție. Odată îndeplinită, ei ar fi eliberați și calvarul lui ar lua sfârșit.

O singură fotografie clară. Asta era tot.

După aceea ar fi liber să revină la viața lui de preot și nu ar mai auzi niciodată de acești oameni.

Îi întrebuse de ce nu puteau să o facă ei înșiși, de ce să-l oblige pe el?

Gerhardt îi spusese că el și complicii lui erau cunoscuți autorităților pentru motive pe care nu dorea să le detalieze. Ei se aflau pe lista de interdicții de zbor și, chiar și cu documente false, riscuiau să fie identificați cu ajutorul softului de recunoaștere facială sau prin alte mijloace.

Și înainte să-l lase să coboare din mașină, la aeroportul din Barcelona, Gerhardt îl avertizase că orice încercare de a contacta autoritățile, de a suna un prieten, un preot, o rudă ar fi fost detectată și atunci mama lui și ceilalți ar muri. „Avem metode să te monitorizăm”, îi spusese Gerhardt. Dacă se îndoia de asta, își punea în pericol familia.

Crezuse el toate astea? Sau măcar ceva? Nici măcar nu știa. Era prea obosit, prea îngrijorat, prea speriat ca să mai proceseze instrucțiunile și amenințările. Tot ce se simțea capabil să facă era să urmeze, ca un robot, instrucțiunile. Și să se roage. Se va lăsa în mâinile grijulii ale lui Dumnezeu.

Recepționerul hotelului, un tânăr cu capul ras și purtând o *kippa*¹⁵, îi ură bun venit și îi luă pașaportul.

— Observ că ați solicitat o anumită cameră, spuse el.

— Este vreo problemă?

— Nu, nu este nicio problemă. Ați mai fost pe aici, înainte? Nu vă găesc în sistem.

— Este prima mea vizită.

¹⁵ Acoperământ mic pentru cap, ușor rotunjit, purtat de mulți bărbați evrei (n. red.).

— De unde ați știut despre cameră?
— De la un prieten. El mi-a spus că are o priveliște bună.
— Cred că veți fi mulțumit pentru că ați urmat sfatul prietenului, spuse funcționarul întinzându-i cheia camerei. O, domnule Egger, îl strigă acesta în timp ce se îndrepta spre lift. Se pare că aveți un plic de la FedEx.

Când intră în cameră, Giovanni își aruncă geanta și aproape că pluti spre fereastră. Vederea de sus, panoramică, asupra orașului vechi îi tăie respirația și, în fundal, se vedea domul auriu al Cupolei Stâncii.

Plicul de la FedEx se afla încă în mâinile lui. În interior se afla o scrisoare sigilată, pe care era tipărit numele lui Hugo Egger. O deschise și scoase o bucată îndoită de carton țeapăn, care era lipit la unul din capete. I se spusese dinainte ce urma să se afle în interior, dar, când îl văzu, în timp ce îl ținea, cu grijă, între degetul mare și cel mijlociu, avu o experiență surprinzător de emoționantă.

Un spin.

Un Spin Sfânt, care străpunsese dureros capul mântuitorului său, Iisus Hristos.

Dintr-odată, simți o senzație ascuțită, de înjunghiere, în scalp și se strâmbă de durere. Își puse degetul arătător pe zona dureroasă și simți cum un lichid cald îi umezește vârful degetului. Firicelul de sânge i se scurse de pe frunte pe obraz și apoi pe gulerul cămășii.

Apoi văzu fața, acea față minunată și rămase nemișcat până când viziunea dispăru.

Puse spinul la loc în ambalajul lui de carton, se așeză pe pat și privi concentrat pe fereastră, spre orașul sfânt, în direcția Golgotei, locul răstignirii.

Se aflau în sufrageria apartamentului de pe Via Veneto când viziunea îi surprinse în toiul unei conversații și le întrerupse șirul vorbelor.

Era vie și strălucitoare și plină de culoare și lumină. Nu păru să dureze prea mult, deși amândoi puteau spune că trecerea timpului era greu de apreciat.

— Au! zise Irene, frecându-se la limita părului, în timp ce Cal făcu

același lucru.

Viziunea dispăru la fel de abrupt cum apăruse.

— Și tu...? îl întrebă pe Cal.

— Da, era tot ceea ce trebuia să spună înainte ca ea să îi ceară, urgent, o hârtie și un pix.

El se grăbi spre geanta lui și o privi cum desena cu furie. Nici măcar nu încercă să deseneze. Imediat observă că ea reproducea fidel ceea ce văzuse și el.

În timp ce ea încă adăuga detaliile unei rame de fereastră și draperiile, el o șocă, spunându-i.

— Știu unde este asta.

— Unde?

— Ierusalim.

— Ești sigur?

— Sunt absolut sigur. Am fost acolo de foarte multe ori. Aceasta este Cupola Stâncii. Domul este auriu.

— Da, auriu, spuse ea, cu respirația tăiată. Și clădirea este albastru cu alb. Am nevoie de creioane colorate sau de acuarele ca să o fac așa cum trebuie.

Când termină, se ridică și rămase în picioare, și amândoi studiară desenul de la distanță.

— Este perfect, spuse el.

— Giovanni este la Ierusalim? spuse ea cu voce tremurândă.

— Trebuie să fie, spuse Cal. Uite, cunosc orașul la perfecție. Îl cunosc din orice unghi, fiecare cartier. Vederea de la fereastră este de pe Muntele Măslinilor. Acolo există un singur loc în care poți sta. Am stat și eu acolo, când am vorbit la o întâlnire a arheologilor biblici. Hotelul se numește Seven Arches. Și, Irene...

— Da?

— Ai simțit și tu? Chiar aici, spuse el și arată spre un loc pe cap.

— Acela este locul în care s-ar așeza o coroană pe fruntea unui om. O coroană de spini.

Cecchi sosi la o oră după apelul lui Cal.

Studie desenul și îl compară cu fotografiile pe care le scosese Cal de pe site-ul hotelului.

— Deci fratele dumneavoastră comunică din nou, spuse Cecchi.

— Nu știi dacă încearcă în mod conștient să ajungă la noi, spuse ea, dar o face.

— Deci cineva l-a dus din Spania în Israel, spuse Cecchi.

— Credeam că ați spus că există o alertă internațională referitoare la el, spuse Cal. Nu ar fi trebuit să fie observat la un aeroport?

— Dacă și-ar fi folosit propriul pașaport, probabil că da.

— Credeți că oamenii din spatele acestei afaceri sunt atât de sofisticăți? întrebă Irene.

— Cu siguranță nu sunt niște criminali obișnuiți, spuse Cecchi. Care este scopul lor? Numai Dumnezeu știe, dar sunt destul de sofisticăți. Pot să iau desenul?

Ea i-l dădu.

— Mama mea. Mătușa mea. Nepotul meu. Ați spus că veți suna.

— O voi face. Mai am nevoie de încă puțin timp. Este extrem de dificil.

Comandantul Caral își parcă mașina în fața terminalului unu al aeroportului din Barcelona și se duse direct spre centrul operativ de securitate. Directorul securității era un fost ofițer al Gărzii Civile, pe care îl cunoștea destul de bine. Schimbară câteva amabilități și apoi trecură la subiect. Directorul avea o fotografie a lui Giovanni, pe care Caral i-o trimisese mai devreme prin e-mail.

— La solicitarea ta, comandante, am verificat numele lui Giovanni Bernardino în toate sistemele de rezervări și controale și liste de pasageri. Nimeni cu acest nume nu a trecut prin acest aeroport pe durata zilelor pentru care am făcut cercetarea.

— Este posibil să fi călătorit cu documente de identitate false.

— Sigur, există întotdeauna această posibilitate. Așa că a trebuit să revedem toate filmările camerelor de securitate din ultimele trei zile, de la birourile de check-in ale tuturor zborurilor spre Israel. Apropo, știi cât de dificil a fost?

— Dificil? De ce? Câte linii aeriene zboară pe ruta asta?

— Direct, nu prea multe. Doar Iberia, El-Al și Arkia. Cu o escală, nici măcar nu vrei să știi. Peste o duzină.

— Uite, îți apreciez eforturile. Țsta este un caz extrem de important. Țți rămân dator, Pau.

— Ei bine, n-am găsit nimic la birourile de check-in. Prea multe imagini proaste ca să putem fi siguri că omul tău a trecut sau nu pe acolo.

— Rahat.

— Dar pentru că ai spus că-mi ești dator, ar trebui să te pregătești de plată. L-am găsit sau, cel puțin, cred că l-am găsit.

— Arată-mi.

— L-am găsit tipul ăsta, la un punct de securitate, când trecea printr-un detector de metale. Spune-mi tu dacă crezi că este același tip.

Caral ținu cele două fotografii una lângă alta. În mâna stângă ținea fotografia clară a unui Giovanni, cu capul gol, îmbrăcat în cămașa sa preoțească neagră și cu gulerul clerical. Cealaltă fotografie era mai puțin clară, a unui bărbat îmbrăcat în haine civile și cu o șapcă.

Studie fotografiile și întrebă.

— Mai ai și alte poze?

— Asta era cea mai clară.

— Nu pare să fie nimeni cu el, spuse Caral.

— Mai sunt o familie cu copii, care a trecut deja, și două doamne în vârstă, în spatele lui.

— Sunt de acord. Pare să călătorească singur.

Caral se uită din nou la fotografii și spuse:

— Știi, cred că este omul nostru. El este, cu siguranță.

Înarmat cu informațiile de la Caral, Cecchi își contactă omologul din SISMI, Agenția Militară de Informații și Securitate și îi expuse cazul, pentru a apela la ajutorul israelienilor.

— Asta este un fel de glumă? îl întrebă directorul adjunct.

— Ești în poziția în care mă aflam și eu acum câteva zile, spuse Cecchi. Dar un desen ca ăsta ne-a dus la descoperirea ascunzătorii bandei, din Spania. Dovezile ADN prelevate arată că preotul a fost ținut acolo.

— Crezi în rahatul ăsta.

— Absolut, cred.

— Și vrei ca eu să iau legătura cu oamenii de la Mossad, cei mai lipsiți de umor nemernici din toată comunitatea de informații, și să le

spun că avem o pistă paranormală, care duce la un cetățean italian răpit, dispărut, care s-ar afla într-un hotel din Ierusalim.

— Exact. Asta vreau.

— Dumnezeuule atotputernic, spuse directorul de la informații clătinând din cap.

Când Cecchi se întoarse la apartamentul VIP din Via Veneto, se făcuse deja noapte. Cal putu să-și dea seama imediat că ceva nu era în regulă. El îl văzu pe Cecchi uitându-se la paharul de vin din mâna lui și îi oferi și lui unul.

Cecchi gustă din el.

— Țsta era aici?

— Da, era aici, spuse Cal.

— Nu e rău pentru o casă de oaspeți a guvernului, spuse Cecchi.

Irene era nerăbdătoare și dorea noutăți.

— Mi-e teamă că nu am vești bune, spuse ofițerul. Serviciile noastre de informații au vorbit cu cei de la Mossad. Ei nu au luat în serios solicitarea noastră de asistență. De fapt, mi s-a spus că israelienii au fost chiar grosolani. Ceva în legătură cu faptul că au prea multe probleme de securitate pe cap ca să mai aloce resurse și pentru o vânătoare bazată pe indicii de la o sursă așa-zis paranormală.

Irene părea descurajată.

— Deci, nu ne vor ajuta, spuse ea.

— Sigur nu ne vor ajuta.

— Și nu puteți să mergeți voi acolo? întrebă ea.

— Carabinierii nu au jurisdicție în Israel, spuse el. Îmi pare rău.

— Atunci ghici ce? spuse Cal.

— Ce? întrebare Cecchi și Irene într-un glas.

Cal își termină paharul de vin.

— Atunci mergem noi.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Giovanni mâncase doar în cameră, după cum fusese instruit.

Singurul lui contact cu oamenii fusese acela de a-i spune cameristei, prin ușă, că nu dorea să i se facă curățenie și să-i spună chelnerului de la room service să lase căruciorul pe hol.

Luă micul dejun în timp ce se uita pe fereastră la orașul vechi dorindu-și, în toată această nenorocire a lui, ca măcar să-și găsească o consolare în vizitarea locurile sacre. Dar fusese avertizat. Orice deviere de la plan ar fi făcut ca familia lui să fie măcelărită.

Telefonul din cameră sună și inima îi sări din piept. Era primul apel pe care-l primea.

Îi recunosc vocea lui Schneider.

— Bună dimineața, părinte. Ți-a plăcut micul dejun?

Oare chiar era supravegheat? Sau asta era doar o presupunere, calculată, ca să-l țină sub control?

— Ce face familia mea?

— Sunt bine. Li s-a spus ieri că vor fi eliberați, în curând, dacă îndeplinești misiunea pe care ți-am încredințat-o. Ieri ai primit spinul.

— A venit.

— Păstrează-l bine. E în joc soarta familiei tale. În dimineața asta se va face următoarea livrare. Va fi una cu mai multe obiecte ambalate împreună. Am făcut asta ca să derutăm vameșii israelieni. Tu vei ști care este adevărata relicvă. Te rog, repetă instrucțiunile.

— De ce?

Tonul deveni aspru și nerăbdător.

— Pentru că vreau să știu că vei îndeplini sarcina așa cum trebuie, din cauza asta.

— Trebuie să țin relicvele cât se poate de departe una de cealaltă, până în ultimul moment. Trebuie să fac câte o fotografie a mea, cu fiecare relicvă, cu Ierusalimul în fundal, cu telefonul pe care mi l-ai dat. Trebuie să-ți trimit ție mesaje cu fotografiile.

— Corect. Și nu uita să ții o relicvă pe fereastră, una în baie și

cealaltă în seiful hotelului.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Sunt anumite lucruri pe care nu am libertatea să ți le spun. Pur și simplu, trebuie să-mi accepți ordinele și să acționezi în consecință. Ți place camera pe care ți-am ales-o? Nu-i așa că priveliștea este uluitoare?

Giovanni nu dorea să aibă discuții politicoase cu el. Rămase tăcut.

— Bine, în regulă, atunci, spuse Schneider scurt. O să te contactez curând, în legătură cu al doilea pachet. Amintește-ți să rămâi în camera ta, ascuns.

Schneider închise telefonul. Singura persoană care se mai afla în biroul lui de la Berlin era Gerhardt, așezat cu picioarele pe măsuța de cafea. Nimeni altcineva nu s-ar fi purtat atât de degajat în fața președintelui băncii, dar Gerhardt era mereu un caz special – un fiu, nici biologic, nici adoptat oficial, dar, oricum, cel mai apropiat lucru de un copil, pe care îl avea Schneider. Gerhardt era acum cu zece ani mai bătrân decât fusese tatăl lui, Oskar, în ziua în care fusese ucis în Antarctica, dar, în Gerhardt, Schneider putea să-l vadă, limpede, pe fostul lui prieten. Aceeași lipsă de respect, aceeași individualitate și, da, chiar același tip de vulgaritate. Soția lui Schneider nu știa asta, dar, după moartea lui, un sfert din avere va ajunge la Gerhardt, un sfert la soție și restul la Cavalerii lui Longinus, pentru a duce cauza mai departe. Aproape că se înfioră când se gândi ce va face Gerhardt cu această bogăție. Câte curve, câte automobile putea să cumpere un bărbat? Dar el nu va mai fi prin preajmă să vadă asta, nu-i așa? Tot ceea ce conta era ca promisiunea lui față de Oskar să fie îndeplinită.

Gerhardt își întinse brațele și căscă.

— Ești sigur că va fi o explozie când se ating?

Schneider își împreună degetele, gânditor.

— Știm din scrisorile lui Rahn către Himmler și din experiențele noastre personale că dacă sunt apropiate una de alta, se generează căldură. Rahn a speculat că relicvele de la Viena, cumva, au ajuns în contact direct, în timp ce el lua prânzul. Explozia s-a produs cu doar o mică bucată de metal dintr-un cui. Aceasta va implica întreaga relicvă. Ar trebui să fie o explozie interesantă, mult mai puternică decât cea care a zguduit Trezoreria Imperială în 1935. Nu putem decât

să așteptăm și să sperăm. Dacă soarta este de partea noastră, explozia va fi masivă și Ierusalimul va fi distrus. Dacă va fi extraordinar de favorabilă, atunci va șterge Israelul de pe hartă și poate chiar mai mult. Asta va duce mult mai aproape de finalizare treaba pe care a început-o Hitler.

— Dar acolo nu trăiesc numai evrei, spuse Gerhardt.

— Să omori și niște arabi e cireașa de pe tort.

— Și după asta? întrebă bărbatul masiv.

— Odată ce se întâmplă asta, vom emite un comunicat din partea Cavalerilor lui Longinus, în care vom da detalii despre ce am făcut și cum am făcut. Vom publica fotografiile ale preotului împreună cu relicvele. Ce delicios! Relicvele lui Hristos, în mâinile unui preot sfânt și admirat, formând împreună instrumentul distrugerii Israelului. Vom fi condamnați, desigur, pe toate canalele obișnuite. Dar va fi și o chemare la acțiune, un strigăt de adunare pentru naționaliștii și patrioții din toată Germania și din Europa, care vor vedea această acțiune drept ceea ce este: prima salvă trasă în noul război, pe care unii îl vor numi război sfânt, care va anunța începuturile celui de al Patrulea Reich. Din haosul Orientului Mijlociu sfărâmat și din turbulențele pe care le vor porni evreii, arabii și creștinii, care vor sări unii la gâtul celorlalți, noi ne vom ridica și vom umple golul.

Gerhardt se ridică și își anunță intenția de a lua al doilea mic dejun.

— Ideologia nu are nicio semnificație pentru tine? întrebă Schneider.

— Dacă tu ești fericit, Lambret, și eu sunt fericit. Las ideologia în seama ta.

Telefonul lui Giovanni sună din nou. Simți cum i se strânse stomacul când se duse să răspundă. Nu putea suporta să discute cu vocea germanică, lipsită de trup, de două ori în aceeași zi. Dar nu erau decât cei de la recepția hotelului, care-l informau că primise încă un colet FedEx. Pachetul îi fusese lăsat la ușă, conform instrucțiunilor lui, și el îl recuperează la scurt timp după plecarea recepționarului.

Cutia era grea. Expediția costase peste o sută de euro. Pe declarația vamală scria: „Obiecte decorative – design interior – valoare 250

euro”.

Deschise capacul și căută înăuntru.

Atinse ceva plat și în colțuri. Când îl trase afară, văzu că era un suport pentru cărți, din bronz, filigranat. Apoi perechea lui. Următorul obiect era învelit într-o folie cu bule, o lupă ornamentală, cu un mâner din os, sculptat. Ultimul obiect, cel mai mare, era și el învelit în folie.

Știu ce era înainte să înceapă să desfacă banda adezivă. Teaca strălucitoare de aur se vedea prin folia cu bule. Nu văzuse niciodată artefactul la Viena și nici măcar nu era sigur că văzuse vreodată fotografiile ale acestuia. Dar i se spusese la ce să se aștepte. Din nou, găsi așteptarea copleșitoare. În mâinile lui umile, urma să țină o altă relicvă a lui Hristos.

Când folia cu bule căzu pe jos, simți puterea pe care o exercita Lancea Sfântă. Își lăsă degetele să mângâie marginea ei neagră, ascuțită, până în vârful. Chiar vârful care străpunsese carnea lui Iisus.

Durerea îl lovi puternic și rapid.

La început se gândi că era o crampă sau o întindere musculară la un mușchi dintre coaste.

Dar era mai rău de atât, mult mai rău.

Viziunea îi apărură și ea, puternic și rapid. Fața era atât de senină încât îl distrase de la durerea agonizantă.

După ce viziunea dispărură, așeză lancea pe pat și se duse la oglinda din baie, unde își ridică tricoul.

Văzu sânge.

Care picura dintr-o rană aflată în partea dreaptă a torsului său.

Căzu în genunchi pe covorașul din baie și începu să se roage atât de fierbinte cum nu se mai rugase niciodată.

Când aterizară la aeroportul Ben Gurion, Cal și Irene erau epuizați. Petrecuseră o altă noapte agitată la Roma și, în timpul zborului El Al, somnul le fusese întrerupt de o durere ascuțită în coaste. Nu găsiseră locuri împreună, dar Cal se ridică pe jumătate, pentru a-i atrage atenția Irenei, în momentul culminant al durerii. El o văzu, cu trei rânduri mai în spate, cum se ținea de partea dreaptă, cu fața schimonosită. Mai târziu, când durerea încetase, ei se întâlniseră în

spatele avionului să schimbe câteva cuvinte.

— I s-a întâmpilat ceva? întrebuse ea, disperată.

— Nu știu. Poate.

— Crezi că l-a rănit ceva?

— Nu neapărat. Ar putea fi...

— Ce ar putea fi? întrebuse ea.

El își dorise să fi tăcut, dar ochii ei rugători îl obligaseră să continue.

— Următorul stigmat, spusese el. Iisus a fost rănit în partea dreaptă a pieptului. Poate că Giovanni tocmai a intrat în posesia suliței. Primește relicvele una câte una. Probabil că cineva i le aduce. Ai văzut cum ne-au fost verificate bagajele când am plecat din Italia. N-ar fi putut să le transporte chiar el. Securitatea israeliană e prea bună. Odată ce primește Cuiul Sfânt, s-a terminat.

După ce aterizară și trecură de controlul pașapoartelor și de vamă, urcară în mașina închiriată de Cal. În curând, mergeau cu viteză pe același drum spre Ierusalim pe care călătorise și Giovanni. Când ajunseră în curtea hotelului, lăsară mașina valetului și se grăbiră înăuntru.

La recepție, funcționarul, o femeie de vârstă mijlocie, începuse prin a le cere pașapoartele, când Cal îi împinse o fotografie a lui Giovanni în față.

— Bărbatul acesta stă la hotel, spusese el. Se uită la ecusonul femeii. Îl recunoști, Magda?

— Un preot, spusese ea. N-am văzut niciun preot pe aici, în ultima vreme. Când vin, vin în grupuri. Noi nu avem grupuri.

— E posibil să nu fie îmbrăcat ca un preot, spusese Irene.

— Cum se numește?

Cal îi răspunse:

— Giovanni Berardino, dar nu cred să călătorească sub acest nume.

— Ca să se cazeze, are nevoie de pașaport. Vreți să spuneți că cineva s-a cazat la noi în hotel cu un pașaport fals?

— Posibil, da.

— Atunci ar trebui să vorbiți cu poliția.

La recepție ajunseseră mai multe persoane și începuseră să

formeze o coadă în spatele lor.

— Am putea să vorbim cu managerul, întrebă Cal?

Femeia îi aruncă o privire acră.

— Poate vreți să reveniți mai târziu. Am oaspeți pe care trebuie să-i cazez.

— Avem rezervări, spuse Cal.

— De ce nu ați spus așa? Pașapoartele, vă rog.

Directoarea hotelului nu fu cu mult mai înțelegătoare. Ea le spuse că nu-l recunoștea pe bărbatul respectiv și îi întrebă de ce erau siguri că stătea la acest hotel.

— Ne-a spus că se va caza aici, minți Cal.

— Dar nu există nimeni cu acest nume în registrul nostru.

— S-ar putea să aibă alte documente de identitate.

— Asta ar constitui un delict. După cum v-a spus și Magda, când v-ați cazat, dacă aveți vreun motiv să credeți că s-a produs o infracțiune, ar trebui să mergeți la poliție. Vă pot da adresa.

Ochii Irenei se umplură de lacrimi. Discutaseră despre contactarea poliției, dar era imposibil. Povestea lor era prea bizară. Dacă serviciile secrete italiene nu reușiseră să atragă atenția Mossadului asupra cazului, ce șanse aveau ei? El o strânse de mână.

Acest act de tandrețe, combinat cu suferința evidentă a Irenei, probabil că o înmuiară pe directoare.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă ea.

— Giovanni este fratele meu. A dispărut și sunt foarte îngrijorată pentru el.

— Și chiar crezi că se află aici?

— Așa credem, spuse Cal.

— Dar nu sub numele lui adevărat.

— După cum spuneam, așa credem.

Directoarea își privi ceasul, evident nerăbdătoare.

— Vă spun cum facem. Lăsați-mă să fac niște copii ale fotografiei. O să le las la recepție, la menajere, la bucătăria restaurantului. Asta este tot ce pot să fac.

TREIZECI

Cal și Irene se plimbară de mai multe ori prin toate spațiile publice din hotel, până când, obosiți, fură nevoiți să revină în camerele lor. Ferestrele lor dădeau spre nord, cu vedere la dealurile din Betleem; direcția opusă față de orașul vechi. Dar priveliștea din restaurantul hotelului era identică cu cea din viziunile lor. În miezul nopții, după încercări zadarnice de a adormi, Irene se îmbracă și începu să se plimbe din nou pe holuri. Erau două sute de camere pentru oaspeți, toate ocupate, conform managerului, și ea se opri în fața fiecărei uși, încercând să audă vocea lui Giovanni, poate în rugăciune, poate în disperare.

„Ce s-ar întâmpla, se gândi ea, dacă ar bate la uși și și-ar cere scuze imediat pentru că îi trezește pe oaspeți?” Ea și Cal discutaseră această opțiune și ajunseseră la concluzia că ar fi dați imediat afară din hotel. Și atunci ce ar mai face? În orice caz, ei îi lipsea curajul să se confrunte cu oaspeții înfuriați.

Dimineață se întâlnește, așa cum hotărâseră, la ora șase, în fața restaurantului și se așezară acolo, trăgând de niște cafele, până când se termină servirea micului dejun, patru ore mai târziu. De fiecare dată când intrau persoane noi, ei ridicau capetele, dar Giovanni nu se afla printre ei.

— Și acum ce facem? întrebă Irene.

— Unul dintre noi poate să rămână în hol, iar celălalt poate să dea o tură, să încerce să arunce o privire în camerele în care se face curat, spuse Cal.

Ea îi povesti despre plimbarea ei nocturnă și se oferă să păzească holul.

— Fii atentă la oricine vine cu un pachet pentru un oaspete al hotelului, curier sau de la vreo firmă de transport.

Ea aprobă din cap, dar spuse că mai întâi vrea să-l sune pe Cecchi.

Acesta îi răspunse imediat. Semnalul era slab.

— Aveți vreo noutate? întrebă ea.

— V-am spus că vă sun dacă apare ceva nou, spuse el.

— Deci, nimic?

— Mi-e teamă că nimic despre care pot să vorbesc.

— Sunt disperată.

— Îmi dau seama de asta. Ați ajuns în Israel?

— Da, suntem aici.

— Și?

— Nu l-am găsit încă. Ar fi mult mai ușor dacă am avea ajutorul poliției sau guvernului lor.

— Am încercat, spuse Cecchi. Guvernul italian a încercat. Sunt prea puține fapte, prea multe speculații ca să atragem atenția israelienilor.

— Chiar dacă noi credem că țara lor este în pericol?

— Ce pot să vă spun?

— Dar dumneavoastră ne credeți, nu-i așa?

— Sunt un bun catolic, domnișoară. Cred în miracolele Bisericii. Mîntea mea a fost întotdeauna deschisă, odată ce am eliminat suspiciunile de fals sau înșelătorie.

— Mulțumesc pentru asta.

— Acum trebuie să mă întorc la lucru, să vă găsesc familia. Vă rog, încercați să rămâneți în siguranță.

Cecchi își băgă telefonul în buzunar. Scăldat în transpirație, el ciocăni în separatorul dintre spatele dubei de supraveghere și cabina șoferului.

— Pentru numele Domnului, pornește aerul condiționat, spuse el.

După-amiază, telefonul lui Giovanni sună în timp ce el își schimba bandajele de la încheieturi. Coșul de gunoi din baie era deja plin pe jumătate cu bandaje însângerate. Alergă la telefon și lăasă pete de sânge pe covor.

Era vocea germanică.

— Îl ai?

— Ce să am?

— Al treilea pachet, omule. Al treilea pachet!

— Încă nu a venit.

— Ba a ajuns. Am primit confirmarea de livrare de la FedEx.

— Atunci cei de la hotel nu l-au livrat încă.

— Sună la recepție imediat. Te sun înapoi în cinci minute.

— O să-mi eliberezi familia în curând?

— Cinci minute.

Apelul se întrerupse.

Sună la recepție și întrebă dacă sosise un pachet pentru domnul Egger.

— Da, domnule, i se spusese. Vreți să coborâți după el?

— Îl puteți trimite sus, vă rog?

Cal se așezase în hol. O lăsase pe Irene să se întoarcă în camera ei, să se odihnească. După câteva ore în care se prefăcuse că citește ziarele, simțise nevoia să-și întindă picioarele și să ia o gură de soare. Ieșise afară, în căldura verii din Ierusalim, exact în momentul când receptionerul chemase un valet și îi dăduse un colet FedEx pentru camera 208.

Giovanni luă cutia lăsată în fața ușii și, în clipa în care o ridică, încheieturile începură să-l doară teribil.

O lăsă pe măsura de toaletă și se așeză pe pat, uitându-se la ea, înfricoșat.

Sună telefonul.

El îl lăsă să sune până se opri.

Dacă nu ar mai răspunde niciodată? L-ar lăsa în pace, pur și simplu? El presupuse că aveau oameni prin preajmă. Fusesse avertizat mereu că îi cunoșteau fiecare mișcare. Dar, dacă nu mai comunica, ar fi mers ei până la capăt cu amenințarea că îi vor face rău familiei lui? Nu putea să riște, nu-i așa?

Încet și ezitant, se apropie de cutie, suportând durerea din încheieturi, care era din ce în ce mai puternică. La fel ca livrarea anterioară, cutia era grea și avea un formular de declarație vamală care preciza obiecte decorative din fier – design interior. Cu pachetul în brațe, mâinile păreau să nu-l mai asculte. Se luptă din greu cu capacul până reuși să-l deschidă.

Tot ce putu să facă fu să întoarcă cutia cu fundul în sus și să lase conținutul învelit în folie cu bule să se împrăstie pe pat. Nu avea nevoie să le despacheteze ca să știe care era prețios și care erau bucăți de metal fără valoare. Se luptă cu durerea și apucă unul dintre tuburile învelite în folie cu bule, rupse banda adezivă cu dinții și o

desfăcu, încet.

Metalul cald, aspru, rămase, greu, în mâinile lui, pentru câteva momente, până când durerea deveni atât de puternică încât el țipă, suficient de tare încât, dacă ar fi existat oaspeți în camerele alăturate, aceștia ar fi sunat, cu siguranță, după ajutor.

Apoi se întâmplă.

Încheieturile lui erupseră ca un jet de lavă vulcanică, iar sângele sări în sus, împrôșcând tavanul.

Telefonul sună din nou, dar i se păru că sunetul vine de la mare distanță. Sunetul persistă, iar Giovanni își pierdu cunoștința.

Lumina venea de la un singur bec și Giovanni era speriat că ar putea să alunece pe scările înguste de piatră.

Bătrânul călugăr, fratele Augustin, nu avea nicio problemă să străbată șirul de scări, în ciuda cataractei și a sandalelor fără curele.

— Urmează-mă, tinere, urmează-mă.

Cripta era mai mică decât se așteptase Giovanni. Era și destul de întunecată, pentru că lumina becului de pe scări nu pătrundea în toată camera. Era gata să folosească lanterna de la telefonul mobil, când călugărul atinse un întrerupător din perete și două lămpi clipiră, aruncând o lumină gălbuie, bolnăvicioasă.

— Mai spune-mi odată, cum te cheamă? întrebă călugărul.

— Giovanni.

— Giovanni, repetă călugărul. Rânjetul lui îi scoase la iveală găurile negre dintre dinți. Am un dar pentru tine, tinere. Vrei să știi ce este?

Giovanni înghiți greu și se întrebă dacă fusese o idee bună să accepte invitația călugărului. Era gata-gata să fugă în sus pe scări sau să-l strige pe prietenul său, Antonio, să vină jos.

— Am un talent de a citi oamenii, spuse Augustin. Pot să spun ce se află în sufletul unui om. Tu știi ce ai în suflet?

— Nu sunt sigur că știu.

— De ce te-ai hotărât să te faci preot?

— Nu sunt preot, încă.

— Așa ai spus, dar, în curând, vei fi hirotonisit.

Giovanni fusese întrebat de nenumărate ori lucrul acesta. Răspunsurile lui variau de obicei de la „Vreau să mă dedic slujirii lui

Dumnezeu” la „Aș vreau să-mi ajut semenii”. Dar acum, sub privirea intensă a acestui bătrân, nu părea să fie capabil să găsească un răspuns.

— Știi de ce eziți? întrebă călugărul. Înainte ca el să poată răspunde, Augustin îi oferi propria explicație. Deoarece răspunsul se află mai degrabă în inima ta decât în capul tău. Și asta este spiritualitate adevărată. Am văzut-o în ochii tăi. Am văzut-o în felul în care te porți. Ai o mare smerenie. Ai o blândețe a spiritului. Și eu eram la fel când eram de vârsta ta. Din cauza asta am fost ales.

— Ales pentru ce?

— Vîno.

Traversară dalele netede de piatră. Deși Augustin călcă direct peste pietrele funerare ale mormintelor medievale, Giovanni nu putu face la fel, așa că își croi calea în zigzag până la firida care se afla chiar sub piatra de altar a bisericii. Firida avea un raft de piatră și pe acesta se afla o mică cutie de bronz, înverzită din cauza oxidării.

Călugărul luă cutia de pe raft și spuse:

— Am fost ales cu mult timp în urmă și, acum, eu te aleg pe tine. Vezi tu, Giovanni, această mănăstire are o tradiție foarte veche, poate că una dintre cele mai vechi tradiții din întreaga creștinătate. Nu există nicio istorie scrisă sau orală despre felul în care Sf. Atanasie a ajuns în posesia a ceea ce se află în această cutie, dar am ajuns în posesia ei. A fost adusă la noi, din Țara Sfântă, în vremurile de început ale Bisericii. Tradiția este aceasta: un călugăr, doar un sigur călugăr, era ales să fie păstrătorul ei – cu toată plăcerea și durerea care îl așteptau, din cauza acestei responsabilități. Sunt foarte bătrân și nu mai am mult de trăit. Când iau cina, mă uit în stînga și mă uit în dreapta. Nu văd novici, nu văd călugări tineri. Îl văd doar pe dragul meu frate Ivan, care nu este cu mult mai tânăr decât mine. Întotdeauna am știut, nu, întotdeauna am sperat că va veni această zi, în care un preot tânăr va ajunge aici, ca turist, și ne va părăsi ca păstrător a ceea ce se află în această cutie.

Giovanni simți un nod în gât. Era din cauza fricii sau a unui sentiment vag de mândrie că fusese ales?

— Ce se află înăuntru?

— Asta.

Călugărul deschise capacul. De la lampa de perete cea mai apropiată, venea exact atâta lumină cât Giovanni să își dea seama.

Era o țepușă neagră și aspră, cu un capăt turtit și rupt.

— Un cui? spuse el.

— Nu doar un cui, Giovanni, ci un Cui Sfânt, unul dintre cuietele pe care le-au folosit romanii ca să-l răstignească pe Domnul nostru, Iisus Hristos, pe cruce.

— Dar de unde știi că este adevărat? întrebă tânărul.

Bătrânul călugăr rânji din nou și se întinse după el.

Și când îl ținu strâns în palmă, fața i se transformă într-o expresie pe care Giovanni nu reuși să o priceapă, dar pe care va ajunge să o înțeleagă mult prea bine. Era un amestec perfect de durere groaznică și plăcere desăvârșită.

Apoi se întâmplă altceva.

Din mâinile călugărului începu să curgă sânge, nu un firicel, ci un torent.

Cal se afla în fața hotelului, admirând priveliștea, când fața i se schimonosi de durere și palmele i se strânsură într-un gest reflex. Durerea din ambele încheieturi era atât de intensă, încât simți că-i vine să leșine. Părea aproape incredibil că pielea îi rămăsese moale și fără semne.

— Sunteți bine, domnule? întrebă portarul.

Cal nu avu decât un singur gând – Irene – și alergă înapoi în holul hotelului și apoi în sus pe scări, la primul etaj și bătu la ușa ei.

— Irene! sunt Cal. Deschide.

El auzi un geamăt prin ușă și ar fi spart-o cu umărul dacă ea n-ar fi venit mai repede să deschidă.

— Durerea este teribilă, spuse ea ținându-și mâinile ridicate. I se întâmplă ceva, ceva rău.

— A primit cuiul, spuse Cal. Nu mai avem timp.

Avură același gând deodată. Începură să alerge pe coridor, oprindu-se la ușa fiecărei camere, lovind cu piciorul, pentru că mâinile îi dureau prea tare, și strigând.

— Giovanni, Giovanni!

Curând, câțiva oaspeți deschiseră ușile, alții, speriați la gândul

unui atac terorist, își căutără adăpost și sunară la recepție ca să raporteze incidentul.

— Ce este? întrebă un bătrân, strigând după ei. Ce vreți?

— Ne pare rău, îi răspunse Cal. Căutăm pe cineva.

— Da, da. Giovanni, spuse bătrânul, v-am auzit strigând, nu sunt surd.

Bătuseră deja la jumătate din ușile de la etaj când, din lift, ieși directoarea și se îndreptă spre ei cu un deget amenințător.

— Voi doi! Opriți-vă odată. Îmi deranjați oaspeții.

— Este o urgență, strigă Gal și lovi în altă ușă. Giovanni!

— Nu! Nu! Opriți-vă! strigă directoarea.

O ignorară și continuară într-un ritm frenetic, să bată de la o ușă la alta, în timp ce managerul vorbi în stația de transmisie în ebraică.

— I-ai găsit pe toți de pe partea ta? strigă Cal spre Irene.

— Asta este ultima, strigă ea, după ce lovi în ușă.

— În sus pe scări, spuse Cal, trăgând-o spre casa scărilor.

— Hei! Opriți-vă! strigă directoarea și reveni la stația ei de transmisie.

Coridorul de la etajul al doilea era gol.

Camera 200 se afla peste drum de casa scărilor și Cal începu de acolo, în timp ce Irene începu de lângă el, de la camera 201.

El se mișcă rapid, o ignoră pe femeia care scoase capul din camera 202 și se retrase rapid, trântind și încuind ușa.

204.

206.

208.

Durerea din mâinile lui Cal pălea și el își folosi pumnii să bată în ușă.

— Giovanni! Giovanni!

Înăuntru, preotul zăcea întins pe o parte, nesimțitor, iar patul său era un haos însângerat.

Cal trecu mai departe.

Directoarea apăru la etaj de data asta însoțită. Doi agenți de securitate, înarmați, bărbați tineri, solizi, stăteau alături de ea și unul dintre strigă în engleză.

— Domnule! Doamnă! Opriți-vă și veniți aici!

Cal îi ignoră până când îl auzi pe unul dintre ei:

— Credeți-mă, vă vom împușca!

— Irene, oprește-te, spuse Cal. Au arme.

— Dar, Cal, protestă ea.

Agenții de securitate veneau spre ei cerându-le să ridice mâinile.

De frustrare, Irene mai lovi o ușă și căzu la pământ plângând.

Cal ignoră agenții de securitate și se duse lângă ea, lăsându-se să cadă lângă perete. Apoi o luă în brațe șoptindu-i:

— Am încercat. Am încercat tot ce am putut.

Paznicii stăteau deasupra lor, cu pistoalele semiautomate ațintite spre capetele lor.

— Ridicați-vă și veniți cu noi! Acesta este ultimul avertisment!

— Irene, s-a terminat, spuse Cal, blând. Trebuie să mergem.

Cecchi se plânse oamenilor lui.

— Lucrul pe care l-am urât întotdeauna la supraveghere este momentul în care trebuie să te duci la baie.

— Când a fost ultima dată când ați stat într-una dintre dubele astea? îl întrebă cineva.

— Cam pe când erai cu suzeta în gură. Mă întorc în câteva minute.

— Puteți să aduceți niște cafea?

Cecchi făcu un gest obscen.

— Ia-ți singur cafeaua. Sunt șeful tău, nu secretara.

Cecchi, îmbrăcat în haine civile, ieși pe ușa dubei și se îndreptă spre o cafenea.

O pistă simplă îl adusesse pe Cecchi pe această stradă din Ostia Antica, la treizeci de kilometri de Roma. Capetele pătrate întotdeauna o vor da în bară, le reamintise el oamenilor săi și, ca dovadă, descoperiseră amprentele unui criminal cunoscut, Gianni Crestani, pe mânerul de tras apa din toaleta apartamentului Domenicăi Bernardino. Raidul la apartamentul lui Crestani îi oferise extrasul de cont bancar și Cecchi îi ceru unui judecător să oblige banca să le ofere carabinierilor informațiile despre tranzacțiile lui financiare. Și așa descoperiseră. Patru retrageri mărunte, de la un bancomat de pe Viale Vasco da Gama, în patru zile. Oamenii lui Cecchi se răspândiseră, arătaseră o fotografie a lui Crestani

comercianților din împrejurimi. Proprietarul unei pizzerii, la câteva case depărtare de bancomat, îl identificase pe bărbat ca pe un client nou și constant al magazinului și, pe baza acestei piste, Cecchi ordonase supravegherea din Ostia Antica.

Cecchi părăsi cafeneaua și aștepta să traverseze când înțepeni.

Un bărbat trecu pe lângă el, pe trotuar. Era sigur că era Gianni Crestani.

Într-o fracțiune de secundă, Crestani trecu de el. Îl urmări cum intră fără grijă în pizzerie și, apoi, traversă repede și urcă în dubă, tocmai când telefonul începuse să-i sune.

— Eu vă sunam, spuse unul dintre oamenii lui. Este Crestani.

— L-am văzut, spuse Cecchi așezându-se mai bine în scaunul său, în fața monitorului video.

— Ce facem acum?

Cecchi se gândi la asta și spuse:

— Așteptăm să iasă pizza din cuptor.

TREIZECI ȘI UNU

Sunetul era plăcut, dar era foarte îndepărtat.

Parcă era o pasăre, o pasăre fericită, care ciripea, dar când se auzi mai tare, deveni mai puțin melodic și mai furios.

Giovanni clipi și deschise ochii. Primul lucru pe care îl văzu fu încheietura lui însângerată. Apoi auzi sunetul.

Telefonul.

Se întinse după el și trebui să-și adune toate forțele ca să apuce receptorul.

— Alo? răspuse el confuz și cu vocea tremurândă.

Vocea.

Totul îi reveni în minte. Știa cine era. Își aminti de starea lui jalnică.

— Unde naiba ai fost? întrebă Schneider.

— Am fost... cred că am adormit.

— Și n-ai auzit telefonul? Am sunat de cinci ori.

— Eu...

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic. O să-mi lași mama să plece?

— Da, da, în curând, după cum ți-am spus de nenumărate ori. Ai primit al treilea pachet?

— Da.

— Deci ai cuiul?

— Este aici.

— Atunci a venit momentul. Am fotografiile cu tine și cu spinul, și cu lancea. Fă fotografia în care ții cuiul, și trimite-o.

— Așa o să fac.

— Apoi vine momentul ultimelor etape.

— Înțeleg.

— Chiar așa? Chiar înțelegi? Îți amintești exact ce ți-am cerut?

— Cred că da.

— Crezi că da? Nu e destul, prietene. Trebuie să acționezi exact așa cum ai fost instruit. Pentru ultima dată, ăștia sunt pașii. Unu:

așază o masă în fața ferestrei și asigură-te că draperiile sunt deschise. Doi: ia lancea și pune-o pe masă. Trei: ia spinul. Scoate-l din plicul de carton și plasează-l astfel încât să atingă vârful suliiței. În sfârșit: ia cuiul. Plasează-l pe masă alături de lance. Un capăt al cuiului trebuie să atingă spinul, celălalt capăt trebuie să atingă lancea. Apoi fă o ultimă fotografie cu tine și relicvele, cu Ierusalimul în fundal. Ultimul selfie.

Giovanni era slăbit din cauza pierderii de sânge.

— Și îți trimit și fotografia aceea tot ție?

— Da, spuse Schneider, nerăbdător.

— Pentru ce îți trebuie fotografiile? întrebă el, amețit.

Vocea lui Schneider se îngroșă de furie.

— Ascultă, spuse el. Toate astea ți-au fost deja explicate. Fotografiile sunt extrem de valoroase pentru noi. Au valoare propagandistică. Acestea sunt cele mai sfinte relicve ale lumii creștine și organizația mea se află în posesia lor. Ne lipsea cuiul și acum este al nostru. Vom face un anunț extraordinar când vom publica fotografiile. Va fi o declarație politică de mare importanță pentru noi. Vei vedea și vei înțelege, dar, până atunci, munca ta pentru noi se va fi încheiat. După ce ai făcut ultima fotografie, lasă telefonul în cameră și du-te la aeroport. Du-te acasă. Familia ta te va aștepta. Oamenii mei, cei care te-au supravegheat, vor aduna relicvele și telefonul.

Vocea lui Giovanni era neclară. Se simțea somnoros.

— Tot nu înțeleg pentru ce a trebuit să mă pui pe mine să fac asta pentru tine. Dacă ai oameni aici, ei ar fi putut să facă fotografiile.

— Dar ei nu sunt faimosul preot cu stigmatele lui Hristos. Ei nu sunt Padre Gio. Oamenii te vor vedea pe tine și asta va întări mesajul nostru. Ajunge cu astea. Este timpul să-ți termini treaba. Telefonul din camera ta are un difuzor?

— Da.

— Atunci pune telefonul pe difuzor și ia cuiul. Trimite-mi o fotografie cu tine cum îl ții. Vreau să o văd. Poți să faci asta?

— Este foarte dureros.

— Oricum, fă-o.

Schneider se asigură că preotul trecuse pe difuzor și apoi apăsă pe butonul său de mute. Se întoarse spre Gerhardt, care se întinsese pe

un scaun din apropiere.

— Ce dracu' e în neregulă cu el? întrebă Schneider.

— E un tip ciudat, n-ai observat?

— E mai mult decât asta. Nu suna prea bine.

— În momentul ăsta, și o maimuță antrenată poate să termine treaba, spuse Gerhardt. Idiotul nu știe că nu va ajunge niciodată să facă ultima fotografie. Un selfie! Asta a fost bună, Lambret. Imediat ce cuiul atinge celelalte obiecte – BUM! gesticulă el.

— Să sperăm că un BUM foarte mare, spuse Schneider.

Schneider primi poza de la Giovanni, care ținea cuiul în mână, Cupola Stâncii fiind vizibilă peste umărul lui. Scoase telefonul din modul mute.

— Fotografia este bună. Observ că ai sângerat, spuse Schneider.

— Da, am sângerat foarte tare.

— Ei bine, în curând vei putea să-ți refaci sănătatea, cred. Pune cuiul înapoi în locul în care îl țineai și adu lancea pe masă.

În difuzor se auzi o voce slabă:

— O aduc.

Cal se certa cu directorul hotelului și cu agenții de securitate, în timp ce el și Irene erau coborâți cu liftul. Când ajunseră în hol, el încă se certa.

— Faceți o mare greșală, spuse Cal. Fratele acestei femei se află undeva în hotel și este în pericol. Hotelul dumneavoastră este în pericol. Poate că întregul oraș este în pericol.

Unul dintre agenți îndreptă un deget spre el:

— Domnule, faceți amenințări teroriste și noi nu tolerăm asta.

Celălalt agent o întrebă pe directoare dacă dorea să cheme poliția.

— Nu e nevoie, suspină ea. Vreau doar să plece. Le aducem lucrurile din cameră și apoi pot să ne părăsească. Niște liniște și pace ar prinde bine.

Un tânăr cu capul ras și cu *kippa* apăru în spatele tejghelei de la recepție și o salută pe cealaltă recepționeră, în ebraică.

— Bună, Magda. Ce mai faci?

— Bine, Ori. Cum a fost în armată?

— Ca întotdeauna. Un sfârșit de săptămână plictisitor. Ce se

întâmplă aici?

— Tipul ăsta și doamna lui au făcut scandal. Sunt dați afară.

— Ce-i deranjează?

— N-am idee.

Recepționarul se conectă la terminalul său și, în timp ce aștepta să se conecteze, își aruncă privirea pe foaia de hârtie lipită pe spatele teșghelei. O dezlipi și se îndreptă spre ușă.

— Hei, unde te duci? întrebă Magda.

El o ignoră și se apropie de directoare.

— Ce este? spuse ea. Nu vezi că sunt ocupată, Ori?

Cal tăcu brusc când văzu că recepționarul ține în mână fotografia lor. Irene o văzu și ea.

— L-ai văzut pe fratele meu, Giovanni Berardino? întrebă ea.

— Eu l-am cazat, spuse recepționarul. Dar nu cu acest nume. Este Hugo Egger.

— Ce cameră? În ce cameră se află? strigă Cal.

Tânărul se gândi o clipă apoi spuse.

— În camera 208, dacă nu a plecat deja. Pot să mă uit în computer.

Dar Cal și Irene nu intenționau să aștepte. Se repezără spre scări, cu agenții de securitate strigând în urma lor să se oprească.

Gianni Crestani ieși din magazin ducând patru cutii de pizza. Doi dintre ofițerii ROS ai lui Cecchi se aflau pe stradă. Unul fuma, celălalt citea, nepăsător, un ziar.

— Stați pe loc, spuse Cecchi în cască. Nu-l îngrămădiți.

Crestani merse pe trotuar și, curând, dispăru din raza de acțiune a camerelor din mașină.

Cecchi părea încordat.

— Să nu-l pierdeți.

— Suntem pe urmele lui, șefu'. Stai liniștit.

— Ați înnebunit, îi spuse Cecchi tehnicianului din mașină. Să stau liniștit este ultimul lucru pe care am să-l fac.

Cecchi părea că nu se mai poate stăpâni. Ieși din mașină și își anunță oamenii din stradă că venea în urma lor.

Unul dintre ei vorbi în microfonul din butonieră.

— Să mobilizăm echipa pentru eliberarea ostaticilor, șefule?

— Te simți puțin nesigur? răspunse Cecchi, de la vreo cincizeci de pași distanță.

— Când a fost ultima oară când ați tras cu arma? întrebă omul.

— Acum două luni, în poligon. Dar le-am grupat foarte drăguț. Cei trei ofițeri ROS continuă să meargă până când cel care se afla cel mai aproape de țintă îi avertiză pe ceilalți că individul lăsase jos cutiile de pizza ca să deschidă ușa unei clădiri de apartamente cu cinci etaje, aflată deasupra unui magazin auto.

— Intră acolo, îi ordonă Cecchi. Nu-l pierde, dar nu te lăsa descoperit. Venim și noi.

Ofițerul îl văzu pe Crestani dispărând în clădire. El îi avertiză pe ceilalți și numără în tăcere până la zece, înainte de a se strecura înăuntru, cât de silențios putu. Holul era gol, dar auzi pași în dreapta sa, care urcau pe scară. Comunică poziția în microfon, își scoase arma din toc și trase de închizător pentru a introduce un glonț pe țevă, ținând strâns închizătorul, când acesta reveni, ca să evite un zgomot puternic.

Urcă scările în vârful picioarelor, străduindu-se să asculte pașii lui Crestani. Urcă încă un etaj, înainte de a auzi o ușă cum se deschide și se închide.

— Etajul al treilea, le șopti celorlalți. Care e poziția voastră?

— Sunt în clădire, spuse colegul său. Șeful e chiar în spatele meu. Ce apartament?

— Așteaptă.

Ofițerul urcă treptele de la ultimul etaj câte două odată și deschise încet ușa de la palierul etajului al treilea. Aruncând o privire pe hol, îl văzu pe Crestani intrând într-unul dintre apartamente. Se trase înapoi pe casa scărilor.

— A treia ușă pe dreapta. Etajul trei.

— Așteaptă-ne, spuse Cecchi. Aproape am ajuns.

Nu așteptă prea mult. Cecchi îi puse mâna pe umăr și îl întrebă, în șoaptă, dacă era pregătit.

— Gata, șefule.

— Atunci să mergem.

Se furișară până la ușă și o cercetară, înainte să se tragă înapoi.

— Crezi că poți să o dărâmi? întrebă Cecchi.

— E făcută din lemn, eu sunt făcut din oțel, șopti ofițerul.

Cecchi își scoase pistolul Beretta și îi deblocă siguranța.

Inspiră adânc și spuse:

— Când sunteți pregătiți, dați-i drumul.

Ofițerul se dădu în spate și lovi cu bocancul în marginea ușii. Ușa rezistă.

— Încă o dată, strigă Cecchi. Ofițerul mai lovi o dată. De data asta, săriră așchii de lemn și ușa se deschise.

— Poliția! Ieșiți afară cu mâinile ridicate!

Cei doi ofițeri din față îi blocau vederea lui Cecchi, dar putea auzi țipetele.

Un bărbat: „Gianni, poliția!”

Alt bărbat: „Ia copilul!”

Un copil: „Mamă!”

O femeie: „Ia-ți mâinile de pe el!”

Apoi un foc de armă, un foc de armă asurzitor, și primul ofițer căzu, ținându-se cu mâinile de piept.

Al doilea ofițer trase trei gloanțe, rapid, apoi și el se prăbuși lângă perete.

Crestani se afla la cinci metri mai încolo, pe culoar. Ațintise spre el o armă argintie și Cecchi simți cum degetul apasă pe trăgaciul Berettei.

— Unde este lancea? Vorbește cu mine, părinte, spuse Schneider, în difuzor.

Giovanni o ținea în mâini.

— Am luat-o, spuse el, slab. Durerea din partea dreaptă a pieptului îi îngreuna din nou respirația.

— Mai tare, te rog. Abia dacă te aud.

— Am luat-o.

— Și ce faci cu ea?

— O așez pe masă.

— Trebuie să atingă spinul.

Când lancea se apropie de spin, Giovanni țipă. Lancea îi căzu din mâini și se lovi de masă cu un zgomot puternic.

— Ce s-a întâmplat? strigă Schneider.

- Mi-am ars mâna, spuse Giovanni.
- Unde este? Unde este lancea?
- E pe masă! Este portocalie! Spinul este portocaliu! Masa fumează!
- Calmează-te, părinte. Este doar un fel de reacție chimică. Era de așteptat. Se ating?
- Nu.
- Trebuie să le faci să se atingă.
- Nu pot. Este prea fierbinte.
- Scoate-ți pantoful și folosește-l ca să împingi lancea până când îl atinge. Fă asta acum, te rog.
- O să-mi eliberezi familia?
- În orice clipă de acum. Imediat ce termini treaba.
- De unde o să știu?
- O să ți-o dau pe mama ta la telefon.
- Este acolo?
- În apropiere, da. Așteaptă să termini.

Giovanni își scoase unul din pantofi și împinse lancea înroșită. Talpa de cauciuc a pantofului sfârâi și se topi. El mai împinse puțin până când vârful ajunse în contact cu spinul.

Într-o clipă, ambele relicve deveniră din portocalii roșii. Din suprafața mesei de lemn începură să iasă flăcări.

— A luat foc! strigă Giovanni.

Schneider apăsă butonul de mute și îi spuse lui Gerhardt.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta. O suprafață de sticlă sau de piatră ar fi fost mai bună.

— Trebuie doar să se grăbească, cred, spuse Gerhardt pe un ton neutru.

Schneider scoase telefonul de pe mute și spuse:

— Trebuie să te miști rapid, să faci fotografiile înainte ca încăperea să ia foc. Știm cu certitudine că temperatura va scădea atunci când va ajunge și cuiul în contact cu ele. Grăbește-te! Tocmai le-am spus oamenilor mei să se pregătească să-i elibereze pe mama, mătușa și nepotul tău.

Lui Giovanni îi era teamă să atingă din nou cuiul. Deja pierduse atât de mult sânge. Dacă mai pierdea mult, ar leșina din nou sau

poate chiar mai rău. Și durerea ar fi teribilă.

Luă un prosop din baie și îl folosi pentru a scoate cuiul din seiful hotelului, unde îl lăsase. Încheieturile începură să zvâcnească puternic, dar cel puțin durerea era suportabilă.

Se întoarse către fereastră și începu să meargă spre masa de lemn când o flacăra se ridică mai sus și atinse perdeaua fină.

În curând, totul se va termina. Dorea atât de tare să meargă acasă, înapoi la familia lui, înapoi la biserica lui din Monte Sulla, înapoi la viața simplă de preot.

— Giovanni!

Strigătul venea de pe hol.

Se auzi mai tare.

— Giovanni!

Recunoscuse vocea.

— Irene? șopti el.

Difuzorul reveni la viață. Schneider părea alarmat.

— Ce ai spus? E cineva acolo?

Se auzi o bubuitură în ușă.

— Giovanni! Sunt eu, sunt Irene. Deschide ușa.

Schneider auzi chemările și, fierbând, apăsă butonul mute.

— Credeam că ai omorât-o.

— Și eu am crezut la fel, spuse Gerhardt și ridică din umeri. Poate că ar fi trebuit să verific știrile din München.

Schneider îi aruncă o privire urâtă și se întoarse la telefon, urlând la preot:

— În niciun caz nu trebuie să deschizi ușa înainte să așezi cuiul. Înțelegeți?

Cal se afla lângă Irene la ușă când directoarea și agenții de securitate îi ajunseră din urmă.

— Giovanni! strigă Cal. Sunt Calvin Donovan. Sunt aici împreună cu sora ta. Te rog, spune-ne că ești acolo, înăuntru.

Toți auziră. Slab, dar auziră.

— Da, sunt aici, dar nu pot deschide ușa.

Agenții de securitate erau pe punctul să-l tragă pe Cal de acolo când directoarea le spuse să se oprească. Ea miroși și șopti.

— Fum. Apoi se grăbi să scoată cardul ei pentru deschis ușile.

Cal intră primul.

Se opri la intrare și văzu scena printr-o perdea de fum. Giovanni avea un pantof pus și un pantof scos. Din mâini îi curgea un șuvoi de sânge. Ținea Cuiul Sfânt într-un prosop mototolit. Lângă fereastră se afla o masă care ardea, pe punctul de a se prăbuși, și pe ea se găsea Lancea Sfântă.

De undeva se auzea o voce germanică, strigând în engleză.

— Cine-i acolo? Spune-mi ce se întâmplă.

Giovanni se uită la Cal apoi se uită la telefon. Apoi o văzu pe Irene și începu să plângă.

— Giovanni, te-am găsit, strigă ea, în italiană.

— Unde este mama? Întrebă el, uluit.

Cal vorbi tot în italiană.

— Poliția o caută. Ea, și mătușa, și nepotul tău o să fie găsiți.

Schneider nu înțelegea ce spuneau, dar păru să priceapă situația.

— Eu sunt singurul care știe unde se află familia lui Giovanni. Eu sunt singurul care poate să-i salveze. Eu sunt singurul care poate să-iucidă. Giovanni, termină-ți treaba și îi voi elibera imediat.

Cal făcu un pas înainte, iar Giovanni făcu un pas înapoi, spre masa care ardea.

Cal se opri și îi vorbi cât putu de calm.

— Ce ți-au cerut să faci?

— Trebuie să așez cuiul astfel încât să atingă lancea și spinul.

Cal se întoarse și le vorbi directoarei și celor doi agenți de securitate, încet, în engleză.

— Nu intrați. Este o bombă. Trebuie să evacuați hotelul.

— Dumnezeule, spuse directoarea, fugind împreună cu agenții. Cal putu să o audă cum țipa în stația de emisie, în ebraică, în timp ce alerga pe hol.

Schneider umplu scurtul moment de tăcere.

— Este o minciună. Nu este nicio bombă. Nu crede prostiile astea, Giovanni. Termină-ți treaba și poți să vorbești cu mama ta. Este în camera de alături.

— Pot să vorbesc cu ea acum? Întrebă Giovanni.

— Nu se poate. Termină treaba.

Giovanni mai făcu încă un pas mic spre masă și cuiul începu să

strălucească. Fibrele textile ale prosopului mototolit începură să fumege și să ardă.

— Nu face asta, Giovanni, spuse Irene. Te rog, nu.

Schneider părea disperat.

— Și nepotul tău este aici. Mi s-a spus că este un băiat de treabă. Federico îl cheamă, cred. Are un gât lung și alb. Omul meu are un cuțit ascuțit la gâtul lui. El va fi mielul de sacrificiu dacă nu termini treaba imediat.

— Irene... spuse Giovanni, automat, și mai făcu un pas spre masă, cu brațul întins.

Cuiul era portocaliu și prosopul fumea.

Se auzi telefonul Irenei. Îl scoase instinctiv din geantă, dar nici măcar nu se uită la el, darămite să răspundă.

— Taie gâtul băiatului în zece secunde! strigă Schneider. Băiatul mai are zece secunde de trăit, Giovanni!

Mâna preotului era deasupra mesei, la numai câțiva centimetri de lance și spin. Cârpa luase foc, de acum și durerea îl făcu pe Giovanni să lăcrimeze.

În mâna fetei, telefonul încă suna.

Cal strigă la ea:

— Cine este, Irene? Poate este Cecchi.

Ea se uită la număr.

— Dumnezeuule, da! spuse ea scăpând telefonul din mână.

Cal se aruncă după el și răspunse la ultimul apel.

— Sunt Donovan, spuse el.

— I-am găsit, se auzi Cecchi. Sunt în siguranță.

TREIZECI ȘI DOI

— Profesore Donovan, cum pot să vă fiu de folos?

Episcopul cu barbă lungă, patriarhul Ierusalimului, era îmbrăcat într-o robă lungă, neagră, decorată cu podoabele funcției sale. Părea foarte liniștit și stăpân pe sine, în biroul său călduros și umed din cartierul armenesc al orașului.

— Preafericirea Voastră, spuse Cal, trebuie să vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat o audiență într-un timp atât de scurt.

— Îți cunosc lucrările, profesore, spuse el, cu un accent grecesc puternic. Este posibil chiar să am unele dintre cărțile tale în biblioteca mea.

Cal îi mulțumi scurt. Nu avea cum să te întinzi la vorbă cu un prelat atât de laconic cum era Nectarius al II-lea, așa că trecu direct la subiect.

— Motivul pentru care mă aflu astăzi, aici, este pentru că vreau să donez ceva Bisericii dumneavoastră, în special Bisericii Sfântului Mormânt, pe care o administrați împreună cu ceilalți custozi.

— O donație financiară?

— Nu, un obiect, Preafericirea Voastră. O relicvă, ca să fiu mai exact.

Prelatul ridică o sprânceană stufoasă și gri.

— Ce fel de relicvă?

— Obiectiv, o pot caracteriza ca fiind una importantă, poate una dintre cele mai semnificative relicve ale creștinătății. Este o relicvă cu proveniență clară, direct de la Hristos.

— Vorbești despre o relicvă sfântă?

— Da, despre asta vorbesc.

— Ai o fotografie a acestei relicve?

— Nu, dar o puteți vedea cu propriii ochi.

Patriarhul, un om cu totul neobișnuit cu jocurile, se bucura, cu siguranță, de acesta. Îl privi pe Cal cum își puse o pereche de mănuși și băgă mâna în geantă de unde scoase lancea.

— Lancea Sfântă, spuse prelatul. Sulița Destinului. Am văzut-o cu

ochii mei când am vizitat Viena. Aceasta este, cu siguranță, o copie.

Cal o așează pe birou. Patriarhul nu-și putea lua ochii de la ea.

— Cea de la Viena este un fals, comandat de Heinrich Himmler. Naziștii au păstrat-o pe cea adevărată într-o ascunzătoare.

— Ce ascunzătoare?

— Asta nu știu. Se hotărâse deja să nu povestească despre potențiala putere distructivă a relicvei și despre planurile catastrofale ale Cavalerilor lui Longinus. Nu era nevoie de asta. Dar am descoperit-o de curând, spuse Cal. Un grup neonazist încerca să o folosească în scopuri de propagandă. Am fost implicat în efortul de a-i opri și, sunt fericit să spun, am avut succes.

— Nu înțeleg. Relicva a fost furată?

— Naziștii au furat-o din Austria. Austriecii o furaseră de la germani în secolul al optsprezecelea. De când a fost folosită pe Muntele Patimilor, a tot fost furată. N-am avut încă timp, dar voi pregăti pentru dumneavoastră un document scris în care voi detalia tot ce știu despre proveniența ei și despre cum am ajuns în posesia ei. Preafericirea Voastră, sunt convins că asta va naște controverse. Dacă sunteți de acord să acceptați relicva, sunt convins că vor exista proteste zgomotoase din partea guvernului austriac, referitoare la autenticitatea ei, urmate, poate, de solicitări pentru returnarea ei, dacă vor ajunge să accepte adevărul. Dumneavoastră veți înainta alte pretenții. Va fi un proces foarte murdar, dar, dacă mă întrebați pe mine, unul care merită. Aceasta este o comoară imensă a creștinătății și colegii mei și cu mine credem că locul ei este în locul tradițional al crucificării lui Iisus și acolo unde se află mormântul Său, în Biserica Sfântului Mormânt.

— Pot să o examinez? întrebă patriarhul.

— Desigur. Dar ar trebui să folosiți mănuși.

— De ce?

— Mi s-a spus că dacă este ținută cu mâinile goale, poate să provoace un anumit disconfort.

Patriarhul ignoră avertismentul și, după ce își puse ochelarii, se întinse peste birou. El o apucă cu ambele mâini și o examinează și pe o parte și pe cealaltă.

Dintr-odată, suspină de durere, dar pe față îi apărură o expresie de

plăcere.

Cal decise să nu spună nimic, ci să se privească în tăcere.

Patriarhul așeză cu blândețe lancea la loc pe birou și își duse mâna stângă în partea dreaptă a pieptului. Era greu de observat punctul umed pe roba lui neagră. El își privi, ezitant, vârful degetului mijlociu, apoi îl ridică spre Cal, ca să poată vedea. Era înroșit de sânge.

— Dumnezeu! exclamă patriarhul. Asta chiar este Lancea Sfântă!

Când Cal reveni la hotelul Seven Arches, Giovanni își termina ultimul dintre interogatoriile pe care i le lua poliția, iar ambasadorul italian tocmai pleca spre biroul lui de la Tel Aviv.

Înarmați cu stingătoare, agenții de securitate ai hotelului reușiseră să stingă incendiul din camera lui Giovanni. Directoarea hotelului chemase poliția, dar, înainte de sosirea lor, Cal și Irene se pregătiseră pentru anchetele care știau că vor urma. Giovanni și familia lui fuseseră victimele unui complot, asta era evident. Dar să explice pentru ce fuseseră luați ostatici avea să fie o treabă delicată.

Se hotărâseră repede să nu înmâneze relicvele poliției. Spinul ieșise din discuție. Era atât de ars din cauza căldurii, încât se dezintegrase, se transformase în praf când Giovanni încercase să-l salveze de pe masa carbonizată. Dar lancea și cuiul, puse alături, erau potențial periculoase și ei nu aveau nicio dorință să le spună autorităților adevărul. Era ca și cum ar fi dat drumul duhului din sticlă. Dacă se găsea un alt Spin Sfânt? Existau mai multe grupuri extremiste în lume care ar fi putut încerca să termine ceea ce începuseră Cavalerii lui Longinus.

Cal propusese o alternativă pentru soarta relicvelor și Irene și Giovanni fuseseră de acord. La sosirea autorităților, Irene ascunsese lancea și cuiul, învelite în prosoape de baie, în camera ei.

Cal insistase să fie prezent la discuția inițială a lui Giovanni cu poliția, susținând că tânărul preot nu era capabil să îndure interogatoriul singur. El sângera și se afla în șoc – asta era clar – și, în timp ce medicii îi bandajau încheieturile și îi dădeau oxigen, Cal răspunsese primului val de întrebări, învârtind povestea și oferindu-i lui Giovanni un ghid pentru declarațiile următoare.

Cal se prezentase drept consultant al Vaticanului, angajat să cerceteze stigmatele preotului. Devenise prieten de familie și se oferise voluntar să-l caute pe Giovanni atunci când acesta fusese răpit. Le spusese inspectorilor de poliție că un grup neonazist era responsabil pentru astea, răpindu-i familia pentru a-l sili astfel să acționeze ca agent al lor. Cal le spusese că încercau să-l oblige pe respectatul preot stigmatizat să detoneze o vestă cu explozibili într-un loc sfânt din Ierusalim, ca o acțiune foarte vizibilă de provocare și teroare, îndreptată împotriva Israelului. Când Cal observase focul din cameră, el avertizase personalul hotelului despre o bombă, fără să știe dacă vesta fusese sau nu livrată. Un bărbat, aflat la telefon, dădea ordine. După ce personalul hotelului plecase să evacueze clădirea, Cal povestise că îl auzise pe bărbat spunându-i lui Giovanni să meargă pe Via Dolorosa, unde cineva îi va da vesta și instrucțiuni unde să o detoneze. După ce și-ar fi îndeplinit misiunea sinucigașă, familia lui urma să fie eliberată.

De ce fusese un incendiu în cameră? Cal scormoni cu furie după o explicație și spuse că Giovanni încercase să atragă atenția, în tăcere, ca să primească ajutor. Și din patul lui, Giovanni, care ascultase cu atenție invențiile lui Cal, își scosese masca de oxigen și spusese că da, asta se întâmplase.

După întâlnirea cu patriarhul, Cal îl găsi pe Giovanni în noua lui cameră, la un alt etaj al hotelului. Irene stătea alături de el.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Misiune îndeplinită. Lancea are un nou cămin. Vreo problemă cu poliția?

— Au pus aceleași întrebări de multe ori, spuse Giovanni, slăbit. Le-am dat răspunsurile pe care le-ai dat și tu. Ambasadorul italian a fost foarte drăguț și de mare ajutor. Mi-a adus un pașaport temporar cu numele meu adevărat. A reușit să ne facă legătura cu mama, la spitalul din Roma unde a fost dusă, împreună cu Carla și Federico. Sunt cam zdruncinați, dar în regulă. Au fost martori la o baie de sânge, din păcate. Doi polițiști au fost împușcați, unul a murit. Amândoi bărbații care îi reținuseră au fost împușcați mortal de poliție.

- Locotenent-colonelul Cecchi a fost un erou, spuse Irene.
- O să-i trimit tipului o ladă de vin bun, spuse Cal.
- Au vrut să-l ducă pe Giovanni la spital, dar el n-a vrut să meargă, spuse Irene. Sunt supărată pe el. Spuneau că are nevoie de o transfuzie.
- O să merg la spital după ce o văd pe mama, spuse el. Nu vreau decât să merg acasă.
- Mă duc să vorbesc cu directoarea, să mă ocup de nota de plată și să fac rezervare la un zbor spre Roma, spuse Cal. Dar mai avem încă ceva de rezolvat înainte de a ne urca în avion.

Nisipul se simțea fierbinte sub picioarele lor goale, dar valurile dansau în lumina serii și apa era ispititoare. Cei trei se îndreptaseră direct spre țarm, pe plajă. Oamenii care făceau plajă n-ar fi putut ajunge decât la o singură concluzie, văzându-i cum se îndreptau dinspre promenadă, spre mare. Bărbatul înalt, bine clădit, purta un șort de baie și ducea o cutie metalică, mică, în mâna bandajată. Femeia brunetă purta un tricou și pantaloni scurți și mergea între cei doi. Tânărul mai scund, rotunjour, era cel mai puțin pregătit pentru plajă, cu pantaloni de bumbac, o cămașă cu mâneci lungi cu nasturi de sus până jos și o șapcă de baseball. Mâna lui dreaptă era bandajată și mergea nesigur, ajutat de femeie. Impresia inevitabilă era aceea că erau un fel de familie, sau poate prieteni, angajați în misiunea sumbră de a împrăștia în mare cenușa cuiva drag.

Cu apa care le scâldea gleznelor, ei se opriră și contemplară apusul. În spatele lor era orașul Tel Aviv, modern și vibrant. De pe promenadă, muzica de la câteva zeci de baruri se revărsa spre apă.

- Pare un păcat, spuse Irene. Ceva atât de prețios.
- Este mai mult decât un păcat, spuse Cal și se dezbracă de tricoul polo. Arheologul din mine plânge ca un copil.
- Giovanni era singurul dintre ei căruia nu-i părea rău.
- Trebuie să facem asta. Când ceva atât de bun este schimbat în ceva atât de rău, atunci calea de urmat este clară.

— Va fi secretul nostru, spuse Cal. Nicio altă persoană în afară de noi nu trebuie să știe despre asta.

Cal era un înotător puternic, athletic, chiar și cu o cutie în mână.

Alternă brasul cu înotul pe o parte. Curând, Giovanni și Irene nu mai erau decât niște siluete mici, pe țărm, printre hoinari, jucători de volei pe plajă, familii și îndrăgostiți. Soarele coborî mai jos, deveni roșu și începu să se stingă în orizontul lichid. Cal se opri, bătu apa cu picioarele și se uită în jur pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere. La început, simți nevoia să calculeze distanța față de țărm și poziția relativă față de clădirile înalte de la orizont, apoi se opri din încercarea de a-și stabili poziția. Nu va încerca niciodată să revină în acest loc.

Nu se gândi la nimic. Nu spuse nicio rugăciune. Desfăcu capacul penarului de zece șekeli și îl întoarse cu fundul în sus.

Cuiul Sfânt, unul dintre cele două cuie de tâmplărie pe care romanii le folosiseră ca să fixeze încheieturile lui Hristos de o cruce de lemn, căzu cu un clipocit și începu să se scufunde spre fundul mării, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

TREIZECI ȘI TREI

Grădinile papale erau înflorite și parfumul puternic al teilor îi umplea nările lui Cal. Sub privirea vigilentă a unor membri ai Gărzii Elvețiene și ai Jandarmeriei Vaticanului, papa Celestin și Cal se bucurau de soare, plimbându-se și discutând.

— Asta este ceea ce știi, spuse Cal. Contactul meu de la carabinieri îmi spune că omul acela, care încerca să-l determine pe Giovanni să facă lucrul acela teribil, nu a fost identificat. Utiliza un telefon de unică folosință.

— Un „burner” spuse papa, strângând din buze. Când Cal își arătă surpriza că știa cuvântul, el îi răspunse: Chiar și papa se mai uită din când în când la filmele de la Hollywood.

— Sper ca șeful rețelei să fie găsit și asta repede, spuse Cal. Am aflat, pe propria piele, că el și oamenii lui sunt ucigași nemiloși.

Zâmbetul papei dispăru.

— Este mult rău în lume, atât de mult rău, spuse el clătinând din cap. Nu putem decât să ne luptăm cu forțele întunericului folosind forțele luminii. Credință, dragoste și generozitate, astea sunt armele noastre.

— Ce se va întâmpla cu Giovanni? Întrebă Cal.

— Ce să se întâmple? Își va continua munca bună pe care o face. Îl vom lăsa în parohia lui de la Monte Sulla. Dacă mai mulți oameni vor să participe la slujbă în biserica lui decât în bazilica mea de la Sfântul Petru, atunci așa să fie. Asta nu mă deranjează. Simt că pot să-i vorbesc Domnului și El îmi aude rugăciunile. Dar legătura dintre Dumnezeu și Padre Gio, ei bine, asta este ceva cu adevărat special. N-ai decât să invoci misterele mecanicii cuantice, eu invoc misterele credinței. Poate că ne referim la același fenomen.

— Poate că da.

Papa se opri din mers și se întoarse către Cal.

— Professore, ai suferit și ai îndurat multe în misiunea ta de a-l salva pe acest preot și de a servi Biserica. Papa ar dori să facă ceva pentru tine. Ca semn al prieteniei și admirației noastre.

— Nu am nevoie de nimic, spuse Cal. A fost o onoare pentru mine să vă pot fi de folos.

— Te rog, trebuie să fie ceva.

Cal se gândi pentru un moment și apoi spuse:

— Ar fi ceva ce aş preţui cu adevărat.

— Spune-mi.

— Mi-ar plăcea să pot face ceva ce nu cred că a fost acordat vreodată unui om de știință din afară. Mi-ar plăcea să am acces nerestricționat la Biblioteca Vaticanului și la arhiva secretă a Vaticanului.

— Consideră că s-a rezolvat, profesore. O să emit un decret pentru cardinalul bibliotecar și pentru cardinalul arhivar. Sper că rezultatul acestui privilegiu special va fi acela că vei veni să ne vizitezi mai des. Ușa mea va fi mereu deschisă pentru tine.

— Vă mulțumesc, Sfinte Părinte. Sunt smerit și recunoscător.

Odată plimbarea încheiată, papa îi spuse lui Cal că mai dorea să-i spună un singur lucru.

— Știi, profesore, zise el, cu o sclipire în ochi, dacă ai fi oferit Lancea Sfântă Vaticanului, noi probabil că am fi acceptat-o.

Cal mai avea o singură zi plină în Roma înainte de zborul său spre casă, dar era prea obosit ca să facă altceva în noaptea aceea în afară să stea în camera lui de hotel și să comande cina. Irene îi spusese că Giovanni își revenea în spital, ca urmare a transfuziilor de sânge și a mâncării de la mama. Dacă totul mergea bine, urma să fie externat dimineață și să se ducă direct la Monte Sulla, ca să țină slujba de duminică. Probabil că urma un circ mediatic, dar era hotărât să-și continue viața ca preot parohial.

Irene stătea cu mama, cu mătușa și cu nepotul ei, în apartamentul carabinieriilor de pe Via Veneto. La prânz urmau să fie conduși înapoi la Francavilla, dar, înainte să plece, ea dorea să-l vadă la o cafea. Era nervos și încă încerca să-și dea seama ce ar putea să-i spună. Își dorea să o revadă, și-o dorea în viața lui, dar cum avea să funcționeze asta? Și ea ce-și dorea? El turnă toate cele trei sticlute de votcă din minibar într-un pahar, pe care îl dădu peste cap. În câteva secunde, medicamentul își făcu efectul și simți cum îngrijorările i se topesc. Se

va descurca cu Irene, de dimineață. Se descurca bine cu femeile.

Se auzi o bătaie în ușă și o voce înăbușită care anunța room service-ul. Se adâncise atât de mult în fotoliu încât avu nevoie de ceva forță să se ridice de acolo.

Dacă n-ar fi fost amețit, poate că s-ar fi gândit mai bine la jacheta prost croită a chelnerului, la proasta interpretare a salutului „*buonasera signore*” și la faptul că lăsase ușa întredeschisă după ce împinsese căruciorul înăuntru. Și poate că ar fi reacționat mai agresiv când chelnerul ridicase șervetul de pe cărucior ca să scoată la iveală nu o farfurie de rigatoni, ci un pistol semiautomat, care fu imediat îndreptat spre fața sa.

Cal se trase câțiva pași înapoi, dintr-odată mult mai atent la fața chelnerului. Era un domn în vârstă, distins, cu aerul inconfundabil al unei persoane privilegiate. Jacheta albă, de serviciu, era o absurditate, nu doar pentru că nu i se potrivea, ci și pentru că bărbatul nu arăta absolut deloc a servitor.

— Profesore Donovan, spuse Schneider. În sfârșit.

Cal recunoscuse vocea germanică din Ierusalim.

Ușa camerei se deschise și se închise la loc.

Pe Gerhardt îl recunoscuse imediat. Bărbatul mare și blond, care purta haine de angajat al hotelului, avea același pistol și amortizor pe care le văzuse Cal și la München.

Îl copleși repulsia.

Acesta era bărbatul care o dezbrăcase și o umilise pe Irene.

Acesta era bărbatul care-i lăsase să moară în incendiu.

Și acesta era bărbatul care urma, probabil, să-l omoare în seara asta, cu un glonț pe care nu-l va auzi.

— Te rog să nu te miști, profesore, spuse Schneider.

Gerhardt făcu câțiva pași mari ca să ajungă în spatele lui Cal, care simți imediat durerea ascuțită, arzătoare, a acului care îi fu înfipt în fund.

— Acum poți să te așezi, spuse Schneider.

Efectul injecției fu rapid. Cal se prăvăli pe canapea, în timp ce Gerhardt aranja perdelele. Schneider își scoase jacheta albă și o înlocui cu o haină sport din cașmir fin, care fusese atent împachetată și așezată sub tava de pe căruciorul de mâncare. Se așeză în fața lui

Cal și își lăsă, neglijent, pistolul în poală.

Cal simți nevoia să încerce să numere liniile șerpuitoare care apăreau și se dizolvau în fața ochilor lui. Când pierdu șirul, începu din nou. Încercă să numere cu voce tare, dar dacă îi ieșise ceva pe gură, el nu auzi.

În cameră mai era un cărucior. Încercă să se ridice să spună că nu este nevoie de atâtea cărucioare, dar nu reuși decât pe jumătate. Gerhardt îl prinse înainte să cadă peste colțul ascuțit din metal al măsuței de cafea. Cu o mișcare atletică, musculosul îl ridică pe Cal pe un umăr și îl îndesă într-un cărucior pentru lenjerie murdară cu însemnele hotelului.

TREIZECI ȘI PATRU

Își dădu seama destul de repede.

Orice fusese în seringă, efectul trecuse. Nu se mai afla în camera lui de hotel. Își întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, ca să vadă unde era. Se afla într-un dormitor mare, cu picturi moderne pe perete. Dintr-un dulap cu sertare era așintită spre el o cameră video.

Se aștepta să fie legat de pat, dar, surprinzător, nu era. Își dădu picioarele jos și se strădui să facă câțiva pași, dar își simți capul ca pe un balon cu apă, întins până la punctul de plesnire. Se așeză înapoi și încercă să-și maseze capul pentru a face să dispară durerea pe care o simțea pulsând.

Pe scări se auzeau două seturi de pași. Aparent, fusese obiectul amuzamentului germanilor.

— Unde suntem? îl întrebă pe Schneider.

— Nu prea departe de centrul orașului. O vilă liniștită pe Via Apia Antica.

— Un loc drăguț în care să locuiești. Al tău?

— Îi aparține unui coleg.

— De asemenea, un loc drăguț să mori, spuse Gerhardt, în timp ce flutura jucăuș arma. Nu suntem prea departe de catacombe.

— Atunci de ce mai sunt încă în viață?

Schneider își trase un scaun.

— Nu este nevoie de prea multă agitație și nu este nevoie de un interogatoriu lung și epuizant, spuse el. Ne vei spune ce vrem să știm și se va termina fără durere. Sau vei refuza și atunci va fi o durere indescritibilă și vom ajunge la același rezultat. Și este important pentru tine să știi acest lucru; dacă ne dai informații greșite, îi vom interoga și le vom produce durere lui Irene Berardino și Giovanni Berardino. Unul sau amândoi probabil că ne vor spune ceea ce vrem să aflăm, înainte să fie omorâți. Astăzi îi păzește poliția. Măine nu vor mai avea protecție. Înțelegeți situația în care te afli?

Cal dădu din cap. Înțelesese perfect.

— Bine. Tu știi deja ce urmează să te întreb. Spune-mi ce s-a

întâmpilat cu relicvele. Ele ne aparțin și le vrem înapoi.

Cal își frecă ochii. Un val de greață îi răscoli stomacul. „Normal, se gândi el, o să mor cu mahmureală.”

— Care-i planul? întrebă el. Aveți de gând să mai atacați odată Israelul?

Schneider oftă.

— Curios până la capăt. Semnul distinctiv al unui om de știință. Ți-am urmărit hoinărelile prin Italia și Germania ca să ne dăm seama ce ai aflat despre interesele noastre comune. Te-ai descurcat bine. Prea bine. Am încercat să te omorâm de două ori. A treia oară nu vei mai fi atât de norocos. Deci, va fi Israel, sau New York, sau Los Angeles, sau orice alt loc cu un număr mare de evrei. Noi vom încheia ceea ce a început Hitler și vom continua de acolo.

— Cavaleri teutoni călărind spre asfințit.

— Nu, spre răsărit. Zorii unei zile noi și toate astea. Acum, haide, nu sunt aici ca să vorbesc despre trecut sau despre viitor. N-ar trebui să ne intereseze decât prezentul. Unde sunt relicvele?

Cal se gândi rapid la cum avea să joace. În acest moment uluitor de deprimant, singurul lucru de care îi păsa era cum să o protejeze pe Irene. Povestea lui trebuia să fie convingătoare și cea mai bună modalitate de a convinge pe cineva de adevăr este să spui adevărul. Sau aproape.

— Spinul a ars. S-a făcut cenușă. Am încercat să-l recuperăm, dar se transformase în praf.

— Păcat, spuse Schneider.

— Îl crezi? spuse Gerhardt.

Schneider ridică din umeri.

— Până acum, da. Celelalte relicve?

— Se află pe fundul mării adânci și albastre.

Bătrânul se încruntă.

— O, da? Și cum s-a întâmpilat asta?

— Ziua următoare ne-am dus la Tel Aviv. Am închiriat un skijet și am ieșit în larg, în Mediterana. Întâi am aruncat lancea, apoi am mers mai departe și am aruncat și cuiul. Fără repere, fără coordonate GPS, nu le-aș putea găsi nici dacă viața mea ar depinde de asta, ceea ce presupun că se întâmplă.

— Și pentru ce ai făcut așa ceva?

— Nu voiam ca voi, sau alții ca voi, să arunce în aer evrei, sau musulmani, sau creștini, sau oameni de orice fel. Nu a trebuit să mă gândesc prea mult.

— Un profesor care distruge artefacte istorice prețioase, spuse Schneider și se ridică. Ce dezamăgitor!

— O să accepți, pur și simplu, ceea ce ți-a spus? întrebă Gerhardt. Lasă-mă să-l întreb în felul meu.

— Cred că spune adevărul. În orice caz, este improbabil să-și schimbe povestea, chiar și cu metodele tale. Când îi vom avea pe față și pe preot, vom vedea dacă ne spun aceeași poveste. Atunci vom ști cu siguranță.

Cal se ridică și el, determinându-l pe Gerhardt să-și ridice pistolul și să se așeze între el și Schneider.

— Ți-am spus totul, spuse Cal, ridicând vocea și cu capul bubuindu-i. Lasă-i în pace.

— Asta nu mai este problema ta, spuse Schneider. Dă-mi arma, Gerhardt.

— Pentru ce? întrebă malacul.

— În ciuda unei vieți lungi și interesante, este ceva ce n-am făcut niciodată. N-am omorât pe nimeni. Cred că acesta ar fi un moment bun să rezolv și această problemă. Piedica e ridicată?

— Da.

— Dă-o încoace.

Transferul nu dură mai mult de două secunde și, în timpul acesta, Cal făcu o ultimă încercare disperată de a rămâne în viață.

În timp ce Schneider ridică arma până la nivelul taliei, Cal se aruncă înainte, lovi brațul care ținea arma cu mâna stângă și cu pumnul drept îl lovi pe Schneider în frunte.

Înainte ca Gerhardt să-l lovească în stomac, Cal auzi trei zgomote distincte, unul după altul: geamătul surd al lui Schneider, în timp ce cădea la pământ, pocnetul armei care cădea pe pardoseală și sunetul jos al unui glonț tras prin amortizor, care ajunsese în perete.

Gerhardt era ca un taur furios, lovindu-l pe Cal cu pumnii și cu picioarele. Cal încercă să riposteze, dar pumnii lui parcă loveau în beton. Nimic din ceea ce făcea nu încetinea ploaia de lovituri.

Malacul îi dădu și câteva șuturi și Cal primi o lovitură de bocanc în abdomen, care îl zbură peste un dulap. Se lovi rău și căzu în genunchi. Era groaznic să fii lovit în felul acesta.

Gerhardt se apropie, iar dacă ar fi rămas jos, Cal ar fi fost lovit în cap și venea sfârșitul. Se întinse după ceva și mâna lui apucă mânerul unui sertar de la măsuța de toaletă. Încercă să se ridice, dar se prăvăli în față, sertarul zbură din dulap și împrăștie lenjerie de damă prin cameră.

Gerhardt stătea deasupra lui calculând o lovitură fatală. Poate un bocanc care să-i rupă gâtul sau poate o lovitură ca de topor, cu două mâini, în ceafă.

Alese toporul.

Mâinile lui Gerhardt începuseră să coboare, când Cal roti sertarul de mâner cu ultimele puteri.

Se auzi un sunet de lemn sfărâmat, sau de țeastă, sau amândouă.

Gerhardt se afla alături de el, pe podea, înconjurat de bucăți de lemn. Încă mișca. Brațele și picioarele lui împingeau în pământ, încercând să-i ridice corpul masiv, răsturnat.

Cal era în patru labe. Avea mâinile goale. Încercă să se ridice și se sprijini de măsuța de toaletă ca să ajungă în poziție verticală. Pe masă se afla o lampă de cristal, un obiect stilat, feminin, așezat pe o parte, alături de niște rame de fotografii căzute și de sticlă spartă. Lampa își găsi drumul spre mâinile lui Cal și, când o ridică deasupra capului, firul se smulse din priză și lampa se stinse.

— N-ai să-i faci rău din nou, n-ai să-i faci rău din nou, se auzi Cal strigând și văzu sânge, atât de mult sânge. Lampa lovi iar și iar în țeastă lui Gerhardt.

Schneider gemu și se trezi și văzu un cap zdrobit.

La început, zâmbi. Se gândea că probabil era al lui Donovan, dar adevărul îl lovi și începu să jelească.

— Gerhardt, nu!

Cal se zbătea să respire. Camera începu să se învârtească încet.

Amândoi bărbații văzură pistolul lui Gerhardt în același timp, dar Cal făcu prima mișcare.

Se întinse după el, simți tocul aspru în pumnul lui și se întoarse în căutarea țintei sale.

Schneider se împleticea pe hol, lovindu-se de pereți, până când în față îi apărură o ușă.

Alt dormitor.

Închise ușa în urma lui și o încuie.

Cal îl urmă, furios.

— N-ai să-i faci rău din nou, ticălosule! strigă el.

Schneider căută frenetic în birou, apoi în noptiera din stânga, apoi în noptiera din dreapta. I se spusese că se află aici, în caz că ar avea nevoie de el vreodată. Acolo găsi un mic revolver, cu magazia plină. Cal se repezi cu umărul în ușa dormitorului.

Schneider alergă în baie, încuie și ușa aceea și se întoarse cu fața spre oglinda de deasupra chiuvetei.

Era din nou un băiețel.

Era tatăl lui.

Era el însuși.

Se holbă la imaginea lui. „Nu privi în altă parte!”, strigă el, în timp ce pistolul apăsător pe tâmpla lui se descărcă, împrăștiindu-i creierii pe tapetul frumos.

TREIZECI ȘI CINCI

— Nu, insist, îi spuse Cal Irenei, la telefon. Sunt bine. Mă externează în după-amiaza asta. Tu trebuie să stai cu mama ta. Îmi amân zborul. O să vin după tine la Francavilla. Tu trebuie doar să-mi promiți ceva.

— Da?

— Că nu o să râzi de fața mea. Seamănă remarcabil de bine cu o vânătă.

Se afla într-o clinică privată din Roma, sub îngrijirea medicului personal al papei, dar nu avusese nevoie de prea mult tratament. Era plin de vânătăi și contuzii, dar nu avea niciun os rupt, în afară de câte o fractură subțire la două dintre coaste. Dar era sătul de spitale și dorea să plece. Fusese pacient de trei ori în vara asta, adică de trei ori mai mult decât în ultimii treizeci de ani, în total.

Medicul lui trecu pe acolo înainte de prânz și îi făcu o examinare sumară finală, înainte de a-l declara apt să călătorească, dar purtând un corset pentru coaste.

— Nu-l cunoașteți pe Umberto Tellini, nu-i așa? îl întrebă Cal pe doctor.

— Cum să nu. Toată lumea îl știe pe Tellini.

— Știți cumva dacă este de serviciu astăzi? Aș vrea să-i spun la revedere.

— De fapt, sunt convins că nu este la clinică. Mă ocup personal de pacienții lui. Și-a luat o zi liberă.

— Când îl vedeți, spuneți-i că-mi pare rău că l-am ratat.

— E frumos din partea dumneavoastră că ați venit să mă vizitați, spuse Giovanni.

Se afla în grădina casei parohiale din Monte Sulla, bucurându-se de soare și de liniștea după-amiezii ca să se gândească, să mediteze și, mai ales, să se roage.

— Ce fel de doctor aș fi dacă nu m-aș întoarce să-mi verific cel mai stimat pacient? spuse Tellini, care ținea în mână o mică trusă

medicală.

— Nu știam că am fost pacientul dumneavoastră, spuse Giovanni ridicând privirea de pe banca pe care stătea. Se surprinse pe sine. Îmi pare rău. Am fost necioplit.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Vaticanul este îngrijorat de sănătatea ta. Eu îi voi comunica personal papei când mă întorc la Roma.

— Mă simt mai puternic. Sângerarea s-a oprit, știți.

— S-a oprit?

— De când cuiul a fost...

Tellini făcu câțiva pași înainte și se aplecă peste preot.

— A fost ce?

— Pierdut.

— Pierdut unde?

— Nu v-aș putea spune. Va trebui să vorbiți cu profesorul Donovan despre asta.

— Dar sunt aici și vorbesc cu tine.

Lui Giovanni nu-i plăcu tonul din vocea lui Tellini.

— După cum spuneam, domnule doctor, vă mulțumesc pentru că ați venit să mă vizitați. Vă rog să-i transmiteți papei că sunt bine. Mi-e teamă că va trebui să mă întorc la rugăciunile mele, acum.

Fața lui Tellini se transformă din amabilă în amenințătoare.

— Unde este? Întrebă el.

Giovanni se ridică.

— Ar trebui să plecați.

— Spune-mi.

— Va trebui să strig după ajutor dacă nu plecați.

În mâna lui Tellini apărură un cuțit.

— Pentru ultima dată, vrei să-mi spui unde găsim cuiul?

— Noi? Întrebă Giovanni.

— Treaba asta este mult prea importantă pentru un singur om. Am pierdut compatrioți. Uciși în propria mea casă. Nu contează. Îndurăm. Și trebuie să-l avem.

Giovanni oftă din greu.

— Cred că oamenii ca dumneavoastră n-ar trebui să fie niciodată în posesia lui. Și nu-l veți avea. Trebuie să mă credeți. Cuiul nu va fi

găsit niciodată. Nu este decât o așchie de fier pe fundul unui ocean vast și adânc.

Doctorul lăsa să-i scape un suspin înfiorător și ridică mâna.

— Atunci, asta este, spuse el și înfipse cuțitul rapid și adânc în pieptul preotului.

Cal știi că urma să facă un ocol, cu mult înainte de a vedea semnul către Monte Sulla. Se afla în Abruzzo, pe drum spre Francavilla să o vadă pe Irene, când îl cuprinse un sentiment coplesitor de serenitate și, odată cu el, nevoia puternică de a-și lua la revedere de la Giovanni.

În Francavilla, Irene tocmai cumpăraseră mâncare pentru mama sa când, și ea, fu lovită de un sentiment de uluitoare împăcare care o făcu să se simtă ușoară și aeriană.

Ajungând în orașul medieval, Cal parcă mașina închiriată în piața bisericii Santa Croce. Ultima dată când fusese aici, Padre Gio celebrase slujba și fusese o nebunie. Nu avea nicio îndoială că duminică va fi iar haos, fiind prima duminică de când preotul lor revenise la biserică. Dar astăzi, totul era liniștit.

Bătu la ușa casei parohiale a lui Giovanni și fu întâmpinat de ambele călugărițe, maica Vera și maica Theresa. Aveau șorturile pline de faină și amândouă păreau fericite.

— Professore Donovan, spuse maica Vera. Nu cred că vă așteptam, dar trebuie să rămâneți la cină. Padre Gio va fi atât de încântat să vă vadă. El ne-a spus cum i-ați salvat pe el și familia lui.

— Sper că nu-l deranjez.

— O, nu, spuse maica Theresa. Este în grădină, se roagă. Tocmai l-ați ratat pe doctor cu aproape o oră. El spunea că nu poate să rămână la cină.

— Ce doctor?

— Doctorul Tellini. A venit să vadă ce mai face Padre Gio.

Cal traversă sufrageria, spre grădina din spate.

La început nu văzu nimic, apoi ochii îi căzură pe o bancă de piatră și o formă întunecată, pe pământ, în spatele ei.

— Iisuse!

Se îndreptă încet spre bancă, încercând să amâne inevitabilul pentru câteva clipe.

Giovanni, îmbrăcat în haina clericală neagră, era întins pe iarba verde, cu trupul așezat în formă de cruce. Patru țepușe strălucitoare din oțel îi fixau încheieturile și gleznele de peluză. Un cuțit, cu mânerul ud de sânge, era înfipt în partea dreaptă a pieptului.

Dar Cal nu se uită la bucățile de metal care îi străpungeau corpul.

Dorea să-i vadă fața cu ochii deschiși, aparent privind cerul, înghețată într-o expresie de bucurie pură, nealterată.

La gurile râului Tibru, la Ostia, unde marele râu se varsă în Marea Tireniană, doi băieți erau la pescuit. Apele erau murdare, maronii, un torent involburat, și cei doi băieți erau frustrați că gălețile lor erau tot goale.

În Berlin, în Postdamer Platz, poliția federală germană deschidea seiful din biroul lui Lambret Schneider și descoperea un carnețel mic, legat în piele, care conținea toate detaliile despre toți bărbații care își spuneau Cavalerii lui Longinus.

La capela de la Domus Sanctae Marthae, papa Celestin ținea slujba de dimineață împreună cu personalul casei, ștergându-și lacrimi amare în timp ce dedică predica memoriei lui Padre Gio, un preot tânăr, care fusese atins de Dumnezeu și luat prea devreme.

Pe Viale Nettuno, în Francavilla, cu portbagajul mașinii sale închiriate deschis, Cal o ținea în brațe pe Irene lăsând-o să plângă pe umărul lui. În clipa aceea știi că nu se vor mai vedea niciodată deoarece Cal îi va aminti mereu de clipele cele mai triste din viața ei.

— Aș putea să mai rămân câteva zile.

Ea scutură din cap și își feri privirea. O lacrimă îi aluneca încet pe obraz.

— Doi oameni care au trecut prin atât de multe împreună nu vor fi niciodată despărțiți, spuse el.

— Inseparabilitatea cuantică? spuse ea.

— Da, inseparabilitatea cuantică.

Și, pe malul râului, unul din băieți se întoarse către celălalt și spuse:

— Mai încercăm o dată. Mi-e foame.

— Nu, de trei ori.

— Bine, de trei ori, fu de acord primul.

Băiatul aruncă momeala jos și departe, una dintre cele mai bune aruncări ale zilei, și începu să o tragă înapoi spre țarm.

Se instalează dezamăgirea când firul fu aproape complet înfășurat, dar apoi simți rezistență, una puternică, și smuci undița ca să înfigă bine cârligul.

— Trage tare! Mai tare! strigă celălalt băiat.

— Este uriaș, este un monstru, spuse primul băiat, încordat din cauza efortului.

Ceva uriaș ieși, într-adevăr, din apă, dar nu un pește.

Întâi ieși un braț gol pictat cu cerneală neagră. Neagră ca noaptea. Tatuajul cu Lancea Sfântă și fulgerele SS.

Apoi apăru și restul, un bărbat fără cămașă, cu un ecuson din plastic în jurul gâtului.

Pe ecuson scria:

Policlinica universitară Agostino Gemelli, dr. U. Tellini.

În Italia, unui preot tânăr îi apar stigmatul rătăcirii. Papa îi cere lui Cal Donovan, profesor la Harvard, să investigheze. În Germania, o organizație neonazistă crede că acest preot este cheia către un secret care va schimba harta lumii. Când preotul este răpit, începe o cursă contracronometru, iar Cal trebuie să-l găsească înainte să aibă loc o catastrofă de proporții apocaliptice.

„Omagiul inteligent și plin de suspans al lui Cooper adus romanelor *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute* (1981) și *Codul lui Da Vinci* (2003) va fi pe placul iubitorilor de acțiune, thriller și conspirații.”

Booklist

„Cooper... nu este un scriitor obișnuit de thrillere, ci unul care pune întrebări importante... captivant.”

Daily Mail

„Până și fanii lui Dan Brown ar trebui să ia în considerare cartea asta.”

Publishers Weekly

ISBN: 978-606-006-397-1

